

MILOST
A
PRAVDA

2. ročník

1993

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2016

OBSAH

Jako tvé dny, tak tvá síla.....	7
Štěpán	9
OTÁZKY A ODPOVĚDI	13
BOŽÍ CÍRKEV – 3.....	13
Na pomoc mladým křesťanům – 7	17
Jitřní hvězda	24
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	27
John Nelson DARBY	31
„Vyvolení v Něm před ustanovením (založením) světa“.....	36
Chceš zemřít ve svých hříších?	44
Radost křesťanské naděje	47
Ezau jest Edom (1. M. 36).....	48
Na pomoc mladým křesťanům – 8	52
JEMU stále podobnější	57
Původní křesťanství – 4. přednáška: Učitel (1. část)	57
Koření se.....	62
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	63
BOŽÍ CÍRKEV – 4.....	65
„Vyvolení v Něm před ustanovením (založením) světa“.....	68
„Nad málem byl jsi věrný!“	75
Jak poznat Boží vůli?.....	76
Pýcha – pokora	77
OTÁZKY A ODPOVĚDI	80
William TROTTER.....	81
„Táhni mne, poběhnem za Tebou!“	84
Rouhání proti Duchu Svatému	85
Náš poklad a svěřená hřivna	90
Rozděl si svůj čas	93
Na pomoc mladým křesťanům – 9	95

Křesťan a vrchnost.....	98
Naučení z 6. kapitoly knihy Soudců.....	100
BOŽÍ CÍRKEV – 5.....	108
Původní křesťanství – 4. přednáška: Učitel (dokončení).....	111
OTÁZKY A ODPOVĚDI	114
K zamyšlení.....	117
Hermanus Cornelis VOORHOEVE	118
Z MILOSTI – NE ZE SKUTKŮ	120
Vždycky s Pánem budeme.....	123
Věřící mezi sebou	125
Na pomoc mladým křesťanům – 10	127
DALEKO OD BOHA	130
NAČ SPOLÉHÁŠ?	133
HŘÍCH NEVĚRY	134
Duchovní křesťan	135
Důležitější než paměť	136
Plavání proti proudu.....	137
Pokoj a svatost	139
Abigail.....	145
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	149
Vděčnost.....	150
Věřící ve styku se světem	151
Na pomoc mladým křesťanům – 10	158
OTÁZKY A ODPOVĚDI	160
BOŽÍ CÍRKEV – 7.....	163
Jak se můžeme stát „mocní v Písmech“ (Skut. 18,24)?.....	167
Rudolf BROCKHAUS.....	168
Myšlenka:	171
JE TŘEBA VĚŘIT – NE CÍTIT.....	172
OTÁZKA BETESDY	174

Vykupující čas...	198
Útěcha ve stáří	198
Myšlenky o 84. Žalmu	199
Cesta lásky	205
Růst	205
Na pomoc mladým křesťanům – 11	206
Uskutečňujeme to postavení?	211
Epafras – aneb služba modlitbou	211
Formalita nebo přesvědčení?	215
BOŽÍ CÍRKEV – 8	218
Berme na sebe svou odpovědnost	222
Myšlenka	223
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE	223
Původní křesťanství – 6. přednáška: „... na chudé pamatovali“	226
OTÁZKY A ODPOVĚDI	230
Andrew MILLER	232
„TOMU VŠAK, KDO NEČINÍ...“	235
Ani pro – ani proti	238
Velké váhy	239

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 2

1993

Číslo: 1–2

R. K. Campbell:

Jako tvé dny, tak tvá síla

Nejeden poutník se už přesvědčil, že něco, co zdálky považoval za velkou, nepřekonatelnou těžkost, se neukáže ani zpola tak těžké, když tím projde. Strmé skály a vysoké hory, mezi nimiž vede úzká cesta, naplňují zdálky jeho srdce lekáním a rozpaky. Ale čím více se k nim přibližuje, tím více se mu jeví, že jsou méně obtížné, než si myslel. A jak tak jimi krok za krokem prochází, zjišťuje, že očekávaná těžkost se stále více zmenšuje a scvrkává, a když se dostane nahoru na vrcholy, je odměněn vyhlídkou, jakou dosud neznal.

Podobně je tomu se zkušenostmi křesťana na cestě životem. Které Boží dítě už nebylo zneklidněno a zděšeno, když vidělo blížící se těžkosti, které se podobaly nepřekročitelným horám? A kdo také neprožil, jak očekávaná velká těžkost se pak **vůbec nepodobala** děsícímu přízraku, který zdálky domněle viděl. Často se dokonce stává, že spatřené hory těžkostí, když se k nim dostaneme blíže, se **naprosto rozplynou!** Zda to není jedna z nejčastějších zkušeností na cestě životem?

Je vůbec nějaký lék na takovou zbytečnou úzkost a ustaranost? Náš Pán předem viděl, že Jeho učedníci by tím mohli být zneklidněni, a proto je napomínal, aby ve svém životě důvěřovali svému nebeskému Otci a Jeho tolik laskavé péči. „*Nepečujte o život svůj... Ví zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete*“ (Mat. 6,25.32). Tak zní Jeho slova potěšení. A potom, jakoby souhrnem Svého učení, jim opravdově doporučil, aby přijímali a brali den za dnem tak, jak přichází, a nežili v strachu před neznámým sice, ale přesto už živě si představovaným zítřejším dnem. „*Nepečujte o zítřejší den, neboť zítřejší den pečovati bude o své věci. Dosti má den na svém trápení*“ (34. v.).

Toto, milý bratře, milá sestro, je léčebný postup proti zlému zvyku obávat se budoucích těžkostí. Už se žít v přítomnosti, v dnešku, chodit nepřetržitě – každý okamžik – s Pánem a ne v těžkostech budoucích dnů či let, z nichž většina se vůbec ani nedostaví. Jak už to někdo řekl: „Až nastane jitra, nepřinese s sebou možná vůbec nic zlého, a přijde-li něco těžkého, tedy v tom bude Bůh.“ A tak chťjme jen více důvěřovat Jeho láskyplné péči, neboť – nezapomínejme – starat se, to není víra.

Kristus má klíč mých dalších dnů, ó jak jsem rád!
Vždyť kdyby jiný vládnul jím,
neb Pán jej svěřil rukám mým, mně hrozí pád.

Co zítřek nese, nevím dnes, a pokoj mám.
Když otevře den nový zas,
hned v branách jitra slyším hlas: „Vždyť nejdeš sám!“

Že zrak mdlý nezří budoucnost, v tom klid je můj:
Víc cítím ruku vodící
a slyším hlas mne těšící: „Jen důvěřuj!“

Já nevím, jak mne povede, než tolik vím:
On pečlivě bdí nade mnou
a Jemu všechnu starost svou já svěřit smím.

A kdyby mělo přijít něco nemilého, On přece zaslíbil: „*Dosti máš na mé milosti.*“ „*Mocen jest pak Bůh všelikou milost rozhojniti ve vás, abyste ve všem všudy (= ve všem vždy) všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému*“ (2. Kor. 12,9; 9,8). Vždycky a pro všechno tu je milost – na každou těžkost a pro každý skutek. On nám dal zaslíbení: „*Jako tvé dny, tak (bude) tvá síla*“ (5. Mojž. 33,25.)

HF 1971/1–2

C. H. Mackintosh:

Štěpán

(Přečti si Skut. 7,55–60.)

Období křesťanství se vyznačuje dvěma velkými skutečnostmi, jimiž se jasně odlišuje od všeho, co bylo předtím. Jsou jimi:

- 1) jeden oslavený Člověk v nebi, a
- 2) Duch Svatý přebývající v lidech na zemi.

Jsou to dvě skutečnosti úžasného dosahu. Jestliže jsou správně chápány, mají rozhodující vliv na srdce a život křesťana.

Tyto skutečnosti, jak jsme právě řekli, patří jenom období křesťanství. Nebyly známé, dokud nebylo dokonáno vykoupení a dokud Vykupitel neza- ujal Své místo po pravici Velebnosti v nebesích. Tam je poprvé viděn člověk sedící na Božím trůně. Jak úžasný je to pohled! Ano, jak slavný výsledek do- konaného díla vykoupení! Zdálo se, jako by satan slavil vítězství, když první člověk zhřešil a musil být vyhnán z ráje (zahrady) Eden. Cherubové s pla- menným mečem byli zábranou v cestě k stromu života. Ale druhý člověk jako Vzkříšený vítězoslavně vstoupil na nebe a posadil se navěky na Božím trůně.

Protějškem této slavné skutečnosti, podobným svou úžasnou velikostí, je toto: Bůh Duch Svatý nyní přebývá **s lidmi a v lidech** na zemi. Starozákonní svatí neznali žádnou z obou těch věcí. Vždyť co věděl Abraham o nějakém oslaveném Člověku v nebi? Co o tom věděl některý z těch dávných reků víry? Vůbec nic; vždyť to ani nemohli vědět. Žádný člověk nikdy neseděl na Božím trůně, dokud tam nezaujal Své místo Syn člověka; a dokud nebyl oslaven v nebi, nemohl ani Duch Svatý sestoupit a učinit Svůj příbytek v člověku na zemi. V Ev. Jana 7,38–39 čteme známá slova: *„Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé. (A to řekl o Duchu Svatém, kteréhož měli přijmouti věřící v něho; **neboť ještě nebyl dán Duch Svatý, protože ještě Ježíš nebyl oslaven.**)“* – *„Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odešel. **Neboť neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám; pakliže odejdu, pošlu ho k vám.**“* (Jan 16,7)

Oslavený Kristus nahoře a Duch Svatý přebývající ve věřícím člověku na

této zemi – obě tyto skutečnosti jsou spolu nerozlučně spojeny. Jedna s druhou stojí a padá, a obě, jak bylo řečeno, společně tvoří dva velké znaky křesťanství, které věřící čtenář jistě přijal do svého srdce a pevně je drží jako věčné pravdy. Proto už nechceme déle o nich mluvit, ale spíše se zabývat jejich praktickou mocí a přetvářejícím vlivem, jak nám to výstižně ukazuje příběh Štěpána v Skut. 7,55–60. Těch několik málo veršů nám ho ukazuje jako vzácný příklad pravého křesťana, nebeského člověka.

Hlavní část kapitoly obsahuje Štěpánovo shrnutí dějin izraelského národa. Začíná povoláním Abrahama a končí smrtí Krista. V závěru své řeči se Štěpán obrací ostrými slovy na svědomí židovských vůdců, což však vede jen k propuknutí prudkého nepřátelství a vražedné nenávisti proti tomuto svědku pravdy. „*Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých, a skřípěli zuby na něho.*“ (54. v.) Takové jsou projevy náboženství bez Krista. Tito muži byli vyhlášenými strážci židovského náboženství a uznávanými vůdci izraelského lidu; ale jejich domnělá bohoslužba se ukázala být pouze nepřátelstvím **proti** Kristu. Ukazují hrozným způsobem, co je náboženství bez Boha a bez Krista, zatímco u Štěpána na druhé straně vidíme krásné vyjádření pravého křesťanství. Oni byli plni nepřátelství a nenávisti, zatímco jeho tvář byla podobná tváři anděla.

„*Štěpán pak pln jsa Ducha Svatého, hledě do nebe, uzřel slávu Boží, a Ježíše stojícího po pravici Boží. I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená, a Syna člověka stojícího po pravici Boží!*“ (55. – 56. v.)

Zde tedy vidíme vyjádřeny obě naše velké pravdy u jednoho člověka, který byl utvořen ze stejného materiálu jako my. Štěpán byl jednak plný Ducha Svatého, a na druhé straně viděl oslaveného Syna člověka v nebi. **To je křesťanství. Tak má skutečně vypadat opravdový křesťan.**

Křesťan je člověk obdařený Duchem Svatým, člověk, jehož oko stále hledí k nebi, kde jeho víra vidí oslaveného Krista. Nemůžeme přijmout nějaké nižší měřítko, i když vždycky nebýváme schopni uskutečnit je ve svém praktickém životě. Je to jistě vysoká a svatá věc a čím více ji známe jako takovou, tím více budeme musít doznat, jak náš skutečný život jí málo odpovídá. Ale to měřítko je a zůstává Božím měřítkem a každé srdce oddané Pánu bude si přát řídit se jím a ničím menším. Je blaženou výsadou každého křesťana být pod působením Ducha Svatého a mít oko víry upřené na oslaveného Člověka v nebi. Nějaký Boží důvod, proč by tomu tak nemělo být, neexistuje. Dílo vykoupení je dokonáno, hřích je odstraněn, Boží milost kraluje skrze

spravedlnost k životu věčnému; na Božím trůně sedí Syn člověka, Duch Svatý sestoupil na tuto zem a zaujal příbytek v jednotlivých věřících, jakož i v Církvi vůbec.

Tyto věci nejsou pouhé učení, nějaká teorie bez moci a bez života. Jsou naopak mimořádně praktické a mohou působit obrovským vlivem, jak to vidíme u mučedníka Štěpána. Nemůžeme číst závěrečné verše 7. kapitoly Skutků apoštolských, abychom nebyli dotčeni mohutným účinkem, jakým to vše působilo na Štěpána. Vidíme člověka stojícího tváří v tvář kruté smrti, obklopeného nepřáteli, kteří se na něho obořují plni vražedné nenávisti. Avšak jeho duch, namísto aby byl nějak sklíčen hroznou situací, se zaměstnává jenom tím, co je v nebi. Dívá se upřeně k nebi a jeho oko tam spatřuje Ježíše vyvýšeného po Boží pravici. Země ho zavrhuje, jako už zavrhla jeho Pána, avšak otvírá se mu nebe. A tím že hledí do tohoto otevřeného nebe, zachycuje některé paprsky slávy, které mu odtamtud září vstříc z tváře jeho vzkříšeného Pána. Ale nejenže je zachycuje, nýbrž jeho obličej je odráží na temné a hrozící shromáždění lidí, kteří jsou kolem něho.

Zda to vše není nesmírně praktické? Vidíme tu Štěpána nejen povznese-ného nad svou situaci, nýbrž také schopného osvědčovat svým pronásledovatelům Kristovu tichost a mírnost. Spatřujeme v něm velmi výstižné vyjádření 2. Korintským 3,18, onoho známého místa se zvláštní hloubkou a plností: „*My pak všichni, odkrytou tváří slávu Páně spatřujeme, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně (= jako skrze Pána, Ducha).*“

Jakým živým způsobem se tu všechno odvíjí před našimi zraky! Temné projevy náboženské nenávisti tu mají jako protějšek nejslavnější vyjádření pravého, nebeského křesťanství. „*A oni křičevše hlasem velikým, zacpali uši své a obořili se jednomyslně na něj. A vyvedše jej z města, kamenovali ho. A svědkové složili roucha u noh mládence, kterýž slul Saul. I kamenovali Štěpána, modlíciho se a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha mého! A pokleknuv na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepočítej jim toho hříchu! A to pověděv, zesnul.*“ (57. – 60. v.)

Chování Štěpána je skutečně ukázkou pravého, praktického křesťanství, živé podoby s Kristem. Je zde člověk, který stojí tak vysoko nad situací a okolnostmi, tak úplně oproštěn od sebe sama, že je schopen – jako jeho Pán – modlit se za své rozrušené vrahy. Namísto aby se obíral svým životem a

utrpením, myslí na jiné a prosí za ně. Pokud jde o něho, je všechno v pořádku. Jeho oko je upřené na slávu, a to tolik, že může zachycovat její paprsky a vyzařovat je zase zpět na své okolí. Jeho obličej září jasem oné slávy, do níž se právě chystá vstoupit, a skrze moc Ducha Svatého může i v tom následovat svého Pána, takže umíraje, prosí za své vrahy: „*Pane, nepočítej jim toho hříchu!*“ A potom zesnul. Zavírá své oči zde – na jevišti smrti, aby je znovu otevřel tam nahoře, v místě věčné slávy – anebo, lépe řečeno, opouští tuto zem a vstupuje do okruhu, který už zde naplňuje jeho obzor.

Jak nás zahanbuje věrnost tohoto muže, který v nejvyšším soužení zjevuje rysy pravého křesťanství! Toto je skutečné, pravé křesťanství; a není dosažitelné jen pro takového Štěpána. Ne, vždyť je výsadou **každého** křesťana, aby byl veden Duchem Svatým, nedíval se na sebe a na své okolí, ale upřeně hleděl k nebi a zaměstnával se oním oslaveným Člověkem tam nahoře. **Nezbytným** výsledkem takové činnosti je pak praktická podobnost onomu Požehnanému, na něhož se dívá oko víry. Věřící se Mu pak stává podobnějším ve svém duchu a v smýšlení, ve svých slovech i cestách, ano, v celém svém charakteru. „*Odkrytou tváří slávu Páně spatřujíce, v týž obraz proměnění býváme.*“ Takové je místo a měřítko křesťana, a my bychom nikdy neměli být spokojeni s něčím menším. Štěpán nejen **mluvil** o slávě, nýbrž odrážel její paprsky na své okolí. My možná často mluvíme krásnými slovy o nebeské slávě a o nebeském smýšlení, zatímco naše cesty na této zemi více prozrazují vše jiné než nebeský charakter. Se Štěpánem tomu tak nebylo. Byl čistým, křišťálově jasným zrcadlem, v němž jeho okolí mohlo spatřovat odraz slávy Krista.

Milý čtenáři, jak je tomu s námi? Jsme tak naplněni naším vzkříšeným Pánem, tak úzce s Ním spjati a v praktickém obecenství, že naši spoluobčané, naši domácí a přátelé mohou na nás rozeznávat jednotlivé rysy Jeho obrazu vtištěné v našich zvycích, v našem smýšlení a v celé naší bytosti? Ano, může každý z nás říci: „Já si opravdu hluboce a srdečně přeji velice se zaměstnávat Kristem, abych Jím byl tolik naplněn, abych pak zase vyzařoval obraz Jeho milosti a mravní slávy – k slávě Jeho jména“? Není-li tomu tak, čím tedy je naše křesťanství?

Coll. Writ. II/1–6; BHCh 1873/187–190 a 1908/12–19; ME 1986/85–89; EuE 1975/198–202.

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Co je to „*hřích k smrti*“ (1. Jan. 5,16–17)? Ananiáš a Zafira musili zemřít, protože zhřešili k smrti. Je to totéž co věčná smrt?

Odpověď (H. L. Heijkoop): Existuje **věčné potrestání** za hříchy, ale je také **dočasné** potrestání v rámci Boží vlády na této zemi. Věřící nikdy neobdrží věčné potrestání, protože Pán za ně na kříži nesl konečný trest. Kdyby však zjevně hřešili, budou potrestáni podle spravedlivé Boží vlády na této zemi (srov. 1. Kor. 11,29–32; 1. Petr. 3, 10–12; 4,17.18; 5,5.6).

Tak se může stát, že některé Boží dítě uvede takovou nečest na jméno Pána, že On je musí odstranit ze Svého svědectví na této zemi. Toto může být na určitou dobu, ale i definitivně. V tomto posledním případě ho odstraní smrtí. To však nemá nic společného s věčností. Příklady toho máme v Ananiášovi a Zafiře, v 1. Kor. 11,30 a 1. Jan. 5,16.17.

HuN 1963/191

André Gibert:

BOŽÍ CÍRKEV – 3

(upraveno)

Jaký úkol má Církev na této zemi?

Nyní přicházíme k otázce, proč je Církev zanechána na této zemi a k jaké činnosti je povolána.

Na tuto otázku by se dalo krátce odpovědět, že Církev je proto na zemi, aby oslavovala Boha tím, že oslavuje Krista. Každý jednotlivý křesťan má být chrámem Ducha Svatého; a povoláním Církve je být příbytkem Božím v Duchu. Je ponechána na tomto světě, „*aby nyní oznámena byla knížectvu a mocem na nebesích... přerozličná moudrost Boží*“ (Ef. 3,10). Církev předchází věčnost. „*Tomu pak, kterýž mocen jest nade všechno učiniti mnohem hojněji, než my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, která dělá v nás, tomu buď sláva v církvi skrze Krista Ježíše po všechna pokolení, na věky věků! Amen.*“ (Ef. 3,20–21)

Boží moudrost je už dnes oznamována prostřednictvím Církve obyvate-

lům nebe, mocnostem a knížectvům. V tisíciletém království bude sláva nevěsty zjevena celému stvoření.

Pán Ježíš viděl před sebou svědectví jednoty, když v Ev. Jana 17 prosil: „... *aby všichni jedno byli; jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal*“ (21. v.). V zjevování této jednoty mezi Svým lidem Pán viděl tak velkou sílu, že svět by **uvěřil**. Až sobě představí Církev oslavenou, svět a dokonce i nepřátelé ze světa ji uvidí a uznají (23. v.).

„*Církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy.*“ (1. Tim. 3,15) Takové je její určení. Ona sama není zdrojem pravdy; pravda nepochází od Církve. Boží slovo je pravda, Ježíš je pravda, Duch Svátý je pravda, nikoli však Církev. Církev obdržela pravdu; a svou věrností v pevném držení pravdy ji uchovává v tomto světě. Bůh přebývá v Církvi, která je Jeho domem, a pravda v ní má být spatřována jakoby nesena na nějakém sloupu, přičemž Církev nesmí trpět, aby pravda byla oslabována, měněna nebo zapomínána.

Věřící společně jsou svaté *kněžstvo* a jsou napomínáni: „*Protož skrze něho obětujeme Bohu oběť chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících (vyznávajících) jméno jeho.*“ (Žid. 13,15) Klaní se svému Pánu, jak se to sluší na nevěstu „*Pána slávy*“ (1. Kor. 2,8). On pak sám, Vzkříšený, zpívá uprostřed ní Svému Otci chvalozpěv. A Církev zase skrze Něho zpívá chvalozpěvy Bohu a Otci. Takový je obsah pravé **bohoslužby**. „*Jemu buď sláva v Církvi skrze Krista Ježíše.*“ (Ef. 3,21) Osobní vztahy duše k Bohu, třebaže jsou vzácné, ustupují tu do pozadí před takovou neocenitelnou **společnou** službou chval a díků.

Uprostřed této bohoslužby u stolu Páně je rozpomínání se na smrt Páně. Pánem ustanovená večeře, připomínající Jej, s odznaky Jeho lásky, chlebem a kalichem, je viditelným vyjádřením připomínání toho, že On položil Svůj drahý život. „*To číňte na mou památku.*“ (Luk. 22,19–20; Mat. 26, 26–28; Mk. 14,22–24; 1. Kor. 10,16–17; 11,23–32) Také toto patří k svědectví: Smrt Pána je **zvěstována**.

Vzhledem k minulosti si Církev připomíná oběť Páně, která se stala jednou provždy; a s pohledem do budoucnosti očekává **příchod Pána**. Její výsadou je: volat s vroucí láskou: „*Přijdiž, Pane Ježíši!*“, a to skrze Duchu Svatého a spolu s Duchem Svátým, který je v jejím středu (Zjev. 22,20).

To je jen několik slavných úkolů Církve na zemi. Jsou jistě i další; ale

k tomu by bylo třeba hovořit především o tom, co duše může nalézat k povzbuzení a posílení v bratrském obecenství, jehož zdroj spočívá v lásce Pána k Jeho lidu. Ona je útočištěm pro každého, kdo – přesycen tímto světem – hledá pokoj v přítomnosti Páně. Ona uznává, potvrzuje a udržuje pracovníky, které Pán vysílá. Všechny dopisy Pavla nám ukazují, jak velice tento tolik pracovitý služebník, i když nebyl na nikom závislý, v každé chvíli počítal s duchovní pomocí Církve, a jak velice s děkováním uznával hmotnou péči, jíž byl zahrnován. Jak velice se radoval z účasti Filipských na evangeliu a jak velice si vážil toho, že praktický život Tessalonických posiloval jeho kázání na všech místech!

Vysoká cena jejich výsad

Máme-li hovořit o **úkolech** Církve, které jsou jí dány jejím postavením, musíme vlastně hovořit o jejich **výsadách**. Starozákonní svatí nic takového neznali; neboť dříve než se otevřela tato pokladnice, Kristus musil být oslaven. Oni neměli podíl ani na onom jednom těle, ani na jedné naději povolání. Nyní však: „*Požehnaný (= oslavovaný budiž) Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním v nebeských věcech (nebo: místech) v Kristu.*“ (Ef. 1,3)

Církev je zřízena, aby okoušela nebeská požehnání, byla jejich živým svědectvím a šířila jejich líbeznou vůni. Děje se to skrze společné svědectví, čímž jest její Hlava ctěna. Je to drahý Pán, původce jejího spasení a jediný střed jejího shromažďování. Tím, že Ho takto oznamuje a zvěstuje, koná vlastně nepřetržitou evangelizaci.

Prostředky Církve

Aby mohla okoušet své výsady a účinně podávat svědectví, je Církev skrze Boží milost opatřena všemi prostředky a ani jednotlivý věřící není zůstaven sám sobě.

Tyto prostředky jsou nevyčerpatelné. Vyvěrají z „*rozličné milosti Boží*“ (1. Petr. 4,10). Opravdu uznávat autoritu Pána, bez překážek nechat působit Ducha Svatého, který byl poslán vyvýšeným Pánem k Jeho oslavení, poslouchat Jeho Slovo: toto musí stačit v každé době a všude.

Oslavený Kristus působí milostivě všechno, čeho je třeba, i každé přispění k službě, aby Církev byla vzdělávána a živena. Podle Ef. 4,8 dary jsou

dávány vyvýšeným Pánem a podle 1. Kor. 12 jsou Duchem Svatým rozdělovány. Tak tomu bylo od počátku a bude tomu tak až do konce historie Církve na zemi. Kristus při Svém oslavení ukáže, jak věrně se zabýval Církví, kterou miloval.

Satan a svět vyvíjejí proti této Boží činnosti všemožné útoky, aby ji roztýlili, ničili a kazili. To vede k tomu, že křesťan je v ustavičném boji. Avšak Církev má pro svou ochranu k dispozici jednu zvláštní zbraň. Jest jí **autorita**, která jí byla udělena.

Čteme o tom v Mat. 18,17–20. Duch Boží se postaral o pořádek a pokoj mezi Božími dětmi, bratry. Podle 20. verše je Církvi přislíbena přítomnost Pána v jejím středu, která jí dává moc svazovat nebo rozsvazovat.

V 1. Kor. 5 je autorita Církve ukázána obsáhleji a vznešeněji. Jde tam o odstranění (vymetení) **starého kvasu hříchu**, aby tu bylo nové zadělání. Jinými slovy: Církev je povinna očišťovat se od zla, má vykonávat kázeň, která může sahat až k vyloučení toho, kdo spáchal zlo. Ale, jako v Mat. 18, autorita daná Církvi se zakládá na přítomnosti Pána (1. Kor. 5,4) a na moci Jeho jména. Plná moc apoštola je tam spojena s Církví, která je zase vedena mocí Hlavy těla – Pánem Ježíšem Kristem. Kázeň je prováděna v Jeho jméně, tedy vykonávána ze strany Pána, ne snad na způsob nějakého lidského soudu, nýbrž s cílem: napravit, přičemž stále působí láska.

Odpovědnost Boží Církve

Tyto vznešené výsady, jakož i mocné prostředky, které přesahují ony prostředky, jež měli k dispozici starozákonní svědci, ukládají Církvi větší odpovědnost.

Všeobecně ale křesťanstvo, v něž se během doby změnila Církev, která vyšla z Boží ruky tak krásná, nečinilo zadost tomu, co se od něho očekávalo; brzy začalo udělené prostředky zanedbávat, nebylo s to používat jich. Tím také dokázalo, že člověk není schopen uchovat nepoškozené to, co mu Bůh světil. Poklad, který Církev měla, byl mnohem dražší, než kterýkoli jiný, ale ona dovolila, aby jí vypadl z rukou. Šlo o jméno oslaveného Krista, a beze vši pochyby i dále jde o toto jméno, dokud nakonec nebude navrácena všechna sláva Bohu, který – vzdor naší nevěrnosti – v Kristu naplní Své plány. Jedině v Něm Bůh nalezne všechno Svě „zalíbení v lidech“ (Luk. 2,14). A dokud neskončí dějiny Církve na zemi, má každý, komu leží na srdci opravdové zájmy

Krista, pro sebe za úkol snažit se upřímně hledat, kde je pro něho cesta věrnosti.

(pokračování, dá-li Pán, příště)

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 7 (z abecedy křesťanství)

Je skutečně ještě třeba psát nějaký článek na téma

CÍRKEV BOHA ŽIVÉHO?

Cožpak už o tom není dosti dobrých knih a úvah? Jistě, zvláště v cizích jazycích. Jenže jsou v knihovně rodičů, anebo pěkně narovnány na sobě v regálech vydavatelů. Dosti jich je i v našich knihovnách, ale jen málo je těch, jimž o to opravdu jde: vzít je do ruky a studovat.

Proto nám leží na srdci, aby i mladí věřící – generace, která nastoupí po nás – se dobře seznámili s těmito tolik důležitými pravdami. A tak jsme se rozhodli postupně přinášet z oněch knih zaneprázdněným čtenářům jakýsi výťah stručných myšlenek, a to proto, abychom u nich vzbudili větší touhu po těchto duchovních věcech.

Kristus miloval Církev a vydal sebe sama za ni (Ef. 5,25). – A my? Měli bychom být tak sobečtí a obírat se ve svých myslích jenom svým spasením? Kéž by se jen i naše srdce rozšířilo a obepínalo *všechn* Boží lid! **Co je drahé našemu Pánu, má být vzácné i nám.** A k tomu každý z nás nese svou část odpovědnosti za místní svědectví, jako i za celou Boží Církev na zemi.

Tu a tam bude prospěšné porovnat tyto Boží myšlenky s lidskými názory, které **platí v dnešním křesťanstvu.**

Nejde tu o „naše“ shromáždění, o „naši“ církev.

Toto chceme zdůraznit hned na začátku. Nebudeme zde tedy vypisovat stanovy nějakého křesťanského společenství, které by se pěkným biblickým jménem chtělo stavět vedle vyznání víry jiných křesťanů anebo dokonce po-

vyšovat se nad ně. Proto všude, kde se v našich úvahách vyskytne výraz „Církev“ (Shromáždění), je třeba chápat ho tak, jak se naň dívá Bůh. On má vždy před Svým zrakem všečen Svůj lid.

Řecké slovo „ekklesia“ znamená „shromáždění“ a označuje zejména shromáždění těch, kdo měli v řeckých státech, podobně jako v některých republikách dnešní doby, občanské právo, oproti jiným obyvatelům, kteří toto právo neměli a byli označováni obtížně přeložitelným jménem „parikos“, které bývá překládáno „cizí“, „cizinci“ anebo „bez občanského práva“. Slovo „Církev“ ani „obec“ nebo „pospolitost“ (v kral. překladu často: „lid“) nevyjadřuje charakter původního slova v řeckém originálu. Věrněji mu odpovídá výraz „shromáždění“. Čtenář najde tento výraz např. v Skut. 19,40: „*Městský písař... rozpustil shromáždění*“ (v řeckém: „*ten ekklesian*“). Výraz je používán pro jakýkoli druh shromáždění, např. synů izraelských na poušti (např. Skut. 7,38: „*v shromáždění na poušti*“ – v kral. př. „*mezi lidem na poušti*“ – v pův. „*te ekklesia*“), anebo do divadla v Efezu vtrhnuvších vzbouřenců a horlitelů o zákon (Skut. 19); výrazu je použito jak na všeobecné shromáždění křesťanů v nebi (Žid. 12,23: „*k shromáždění prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích*“ – v řeckém: „*ekklesia protokon*“), tak na „církev“ na zemi (Mat. 16,18): „*vzdělám církev svou*“ – v řeckém: „*mou ten ekklesian*“, shromáždění v určitém městě (1. Kor. 1,2: „*církvi Boží, kteráž jest v Korintu*“ – v řec.: „*te ekklesia tou theou*“) anebo i v některém domě (Filem. 2. v.: „*církvi, kteráž jest v domě tvém*“ – v řec.: „*te kat oikon sou ekklesian*“). (– Z předmluvy elberfeldského překladu Písma k Novému zákonu.)

1. Odkdy existuje „Boží Církev“ (Shromáždění)?

Bůh ve Své lásce k lidem odedávna toužil bydlit mezi lidmi. Jak ale mohl On, Svatý, uskutečnit tuto touhu mezi hříšníky?

Posvětil si z rozmanitých národů na zemi izraelský národ a řekl: „*Vzdělám příbytek svůj uprostřed vás... a vy budete lidem mým*“ (3. M. 26,11). To se však stalo za předpokladu, že Izrael bude chodit v Jeho ustanoveních a zachovávat a činit Jeho přikázání (3. M. 26,3). Ale jak to vše dopadlo? Prorok musí naříkat: „*Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vaším!*“ (Iz. 59,2). Tento národ zašel dokonce tak daleko, že svého Mesiáše ukřižoval. Nakonec zavrhl i svědectví Ducha Svatého o vzkříšeném Pánu a tím i poslední nabídku Boží milosti. Toto mělo za následek přerušení Božích spojení s tímto národem.

Avšak jaký je to div Boží milosti! Právě v době nejhustší mravní tmy světa, která se projevila zavržením Božího Syna, světlo Boží lásky tím více zazářilo nejslavnějšími paprsky! Nyní totiž, když Ježíš Kristus přinesl onu jedinou, dokonalou oběť za hříchy (Žid. 10,10 a 12), Bůh uskutečnil jinou uloženou radu Své vůle:

Začal ze všech národů na zemi pro sebe sbírat lid z lidí, kteří skrze víru v Ježíše Krista měli dojít vykoupení a znovuzrození. Chce je vzít do Své nebeské svatyně a věčně bydlet mezi nimi!

Bylo to „*tajemství*“, které bylo od věků skryté v Bohu (Ef. 3,9). V celém Starém zákoně Bůh o tom nic nesdělil. Ale ten, kdo zná různá zjevení Nového zákona, může nalézt v starozákonních knihách náznaky a předobrazy tohoto tajemství.

Ohlášení Církve (Shromáždění) Ježíšem Kristem.

O Církvi je poprvé zmínka v Mat. 16,18. Bylo to již blízko před jejím „vzděláním“ (postavením, zbudováním). Pán řekl Petrovi: „*Na též skále vzdělám církev svou.*“

Při této příležitosti poznamenáváme, že Petr (řecky „petros“ = kámen) nikdy nemůže být skalou (skála = řecky „petra“), na níž Pán chtěl postavit (vzdělat) Své Shromáždění neboli Církev. **Jenom Kristus je tou skalou**, tou „petra“ (Řím. 9,33; 1. Kor. 10,4). On je ten drahý úhelní kámen, o němž píše sám Petr: „*Ke kterémuž přistupující (jako) ke kameni živému, ... i vy jako kamení živé vzděláváníi jste v dům duchovní.*“ (1. Petr. 2,4–7 – elbf. př.)

Den zrození Církve.

V den letnic (Skut. 2) došlo pak k události, která má tak obrovský význam pro Boží srdce, pro Pána i všechen Jeho lid: začala existovat Církev.

Všichni věřící byli pohromadě na **jednom** místě a byli „*náhle*“ (kral.: „*rychle*“ – Skut. 2,2) pokřtěni Duchem Svatým, který sestoupil z nebe, v **jedno** tělo. (1. Kor. 12,13) Ti, kteří se dotud jako jednotliví věřící drželi Pána, tvořili nyní společně nedílné tělo Krista!

2. Kdo patří k Církvi Boží?

Řecké slovo „ekklesia“, přeložené výrazem Církev (přesněji: „shromáždění“), znamená vlastně „(lidé) svolání (vyvolání ven)“. Je to tedy útvar lidí, které Bůh **shromáždil** (vyvolal ven ze světa) skrze evangelium Své milosti. Oni byli poslušni oné radostné zvěsti a přijali živou vírou Spasitele a Vykupitele, o němž to poselství mluví. V Kristu Ježíši se stali „posvěcenými“ a „oddělenými“ (1. Kor. 1,2). „*Bůh navštívil národy (kral.: „popatřil na pohany“), aby vzal lid jménu svému*“ (Skut. 15,14). Církev Boží i každý jednotlivec, který k ní patří, tedy má ve svém praktickém životě uskutečňovat toto oddělení od světa.

PÁN přidává k Církvi

V světském spolku to jsou lidé, kteří rozhodují, zda a které členy přijmou. Avšak k Boží Církvi, tomu živému organismu, připojuje jednotlivce výhradně **Pán**. (Skut. 2,47) Církev sama, jak ještě později uvidíme, je ovšem odpovědná přezkoušet, zda ten, kdo chce mít s Církví praktické obecnství, byl opravdu Pánem připojen, a zda odpovídá takovému ze světa „ven vyvolanému“.

I dnes ještě každý, koho **Pán** připojí, je „*zapečetěn* (kral.: „*znamenán*“) *Duchem Svatým*“ (Ef. 1,13). Tím má každý takový věřící podíl na „*pokřtění Duchem Svatým*“, které se stalo v den letnic, a tvoří se všemi věřícími tělo Kristovo na zemi, o němž ještě budeme podrobněji mluvit.

Věřící jsou připojováni k Pánu

Avšak na druhé straně je též důležité zdůraznit, že vykoupení jsou skrze Ducha Božího připojeni **k Pánu** a ne k nějaké zvláštní skupině věřících. Skut. 5,14: „*Ale tím více věřící byli připojováni Pánu*“; Skut. 11,24: „*A početný zástup byl připojen Pánu*“ (– elbf. př.) A rozumí se tím samo sebou, že každý má být na Něm závislý a Jemu poddán.

Sbírání z národa Židů a z národů (pohanů)

Boží tajemství o „Církvi“ (Shromáždění), která se prakticky zrodila v den letnic, bylo jakožto učení zjeveno teprve apoštolu Pavlovi. Jeho vrcholným

obsahem je, že jsou uvěřivší „*pohané spoludědicové a jednotělní, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu (Ježíši) skrze evangelium*“ (Ef. 3,1–12).

Na tuto pravdu jsme si už zvykli. To však nikterak nezmenšuje její význam. Izrael byl po celá staletí **jediným lidem** ze všech národů na zemi, s nímž Bůh vstoupil v smlouvu, s nímž byl spojen jako Hospodin–Bůh, a který nazýval „Svým lidem“. Jenom uprostřed těchto „obřezaných“ chtěl zřídit Svůj příbytek. Řeči (doslova: „*výroky*“, v kral. často: „*výmluvnosti*“) Boží byly svěřeny Izraeli (Řím. 3,2). Jenom mezi Hospodinem a jím existovaly smlouvy zaslíbení.

Národy (pohané) však byli odcizeni právu Izraele. Vzhledem k smlouvám zaslíbení byli cizinci. Neměli žádnou naději a byli „*bez Boha na světě*“ (Ef. 2,12).

Nyní byla v Kristu zbořena ona rozdělující zeď, kterou byl Izrael dosud obehnán. Kristus to oboje – Izrael i národy (pohany) – smířil v jednom těle Bohu (Ef. 2,16 –fr. př. JND). Věřící z oněch obou skupin nyní mají skrze jednoho Ducha přístup k Otci (Ef. 2,11–22). Nyní už neplatí: „*Řek a Žid, obřízka a neobřízka, cizozemec* (v řec. textu: „*barbar*“) *a Skýta, služebník* (= otrok) *a svobodný, ale všechno a ve všech Kristus*“ (Kol. 3,11).

Klíče království nebes

Pán řekl Petrovi: „*Tobě dám klíče království nebes(kého). A cožkoli bys svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi; a cožkoli bys rozvázal na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.*“ (Mat. 16,19)

Kdy Petr použil těchto klíčů? Poprvé o letnicích a ve dnech, které následovaly. Tehdy skrze kázání pokání a evangelia o Kristu Ježíši, Zmrtvýchvstálém, otevřel izraelskému lidu vstup do království nebes (Skut. 2 a násl.). Toto pozemské „*království nebes*“ se však nemohlo ukázat viditelným způsobem, protože Izrael svého Mesiáše zavrhl, a tito věřící byli připojeni k Boží Církvi, která má **nebeské** povolání.

Avšak Petr měl těch klíčů použít i pro národy (pohany) (Skut. 10). Nebylo to jen tak beze všeho, protože byl v zajetí židovských předsudků a ještě nechápal velikou změnu v cestách Boží milosti. Pán mu to musil nejprve objasnit skrze vidění. Když potom Petr zvěštoval evangelium Římanovi Kornelioví a všem, kteří s ním byli, připadl Duch Svatý očividným způsobem na všechny, kdo slyšeli Slovo. Tím byli i věřící z pohanů oficiálně připojeni k Boží Církvi.

Zvláštnost Boží Církve (Shromáždění)

Sejdou-li se lidé za nějakým účelem někde v sále anebo na určitém místě, tvoří během této krátké doby jisté shromáždění. Jakmile se však rozejdou, ono shromáždění už neexistuje. Avšak s Božím Shromážděním je tomu na-prosto jinak. Tento útvar zde trvá nepřetržitě od svého vzniku za dnů apoštolů až do svého vzetí před Boha do nebe. Věřící jsou na této zemi od sebe vzdáleni třeba tisíce kilometrů a vůbec nemají možnost sejít se, – a přesto tvoří „Boží Shromáždění (Církev)“, protože jsou navzájem úzce a nerozlučně spjati.

Několik otázek k tomuto předmětu:

Je dnešní křesťanstvo Božím Shromážděním (Boží Církví)?

Tuto otázku zodpovědět není těžké. My říkáme: Ne! Neboť každý z nás ví, že jenom menší část těch, kdo se dnes počítají za křesťany, byla Pánem připojena k „Božímu Shromáždění (Církvi)“. Patří k němu jen v Kristu Ježíši posvěcení (1. Kor. 1,2). Kristus se stal původcem věčného spasení jen těm, kteří Ho uposlechli (Žid. 5,9). Bůh dal Ducha Svatého jenom těm, kdo Ho poslouchají (Skut. 5,32). Jestliže však někdo Ducha Kristova nemá, **ten není Jeho** (Řím. 8,9).

Jaké jsou v křesťanstvu následky spojení věřících s nevěřícími?

Spojení „těch, kteří byli vyvoláni ze světa“ s jinými, kteří podle Božího úsudku ještě patří k světu, má za následek, že oni první ztrácejí charakter svého nebeského povolání a přitom zesvětačí. Takovým spojením se v křesťanstvu také dostává do spojení spravedlnost a bezbožnost (bezzákonnost), světlo a tma, čisté a nečisté, pravda a lež, Boží chrám a modly. Jak mnoho zla už z toho povstalo.

Dnes už nemůže být Boží Shromáždění (Církev) viditelné?

Pro všechny, kdo k němu patří, platí vážná výzva: „*Vyjdětež z prostředku jejich* (tj. ze středu nevěřících a pouhých vyznavačů), *a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte, a Já přijmu vás, a budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán, Všemohoucí*“ (2. Kor. 6,14–18). Toto je

první krok na cestě k praktickému zjevení Boží Církve (Shromáždění). (V souvislosti s tímto předmětem najdeme v Písmě ještě další pokyny.)

Odkud pochází roztříštěnost křesťanstva v tak mnohé církve, společnosti a sekty?

Tyto roztržky se rozmohly zvláště v 19. a 20. století. Stále znovu se plní, co předpověděl apoštol Pavel: „Z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky za sebou“ (Skut. 20,30).

Ale opačně zase v dobách největší duchovní temnoty se vážně smýšlející věřící pod vedením věrných mužů, kterých Bůh použil k jejich požehnání, semkli ve zvláštní církve a společenství. Vzpomeňme jen reformace a rozmanitých probuzení v minulosti. Oni však neměli v úmyslu uskutečňovat jednotlivé Bohem způsobené skutečnosti „Boží Církve“, dnes nám tak jednoduše a jasně předkládané. Vědomí o těchto věcech tenkrát z křesťanstva úplně vymizelo.

Jak se dostalo křesťanstvo do dnešního zlého stavu?

Dějiny Církve za uplynulých devatenáct set let je snad možné shrnout do následujících vět:

Věřící opustili svou první lásku k Pánu (Zj. 2,4). Neostříhali Slova Páně, (opakem byla Církev ve Filadelfii (Zj. 3,7–13). Snášeli zlé lidi a trpěli zlo, namísto aby se od toho očistili, jak se to dělo na počátku (Zj. 2,2; Skut. 5,1–11). Namísto Božích zásad, které zanedbávali, zavedli bezpočet lidských ustanovení, lidských příkazů a bludných učení.

HF 1959/24–32

Boží slovo jako pokrm pro nového člověka je nenahraditelné a žádná úvaha se mu nevyrovná. Nezapomínej tedy číst tyto články s otevřeným Písmem v ruce a s modlitbou. Přečti si i naznačené kapitoly a oddíly Písma. Srovnávej myšlenky úvah s Písmem – tak to dělali křesťané z Berije.

Jitřní hvězda

(Zjevení 22)

V této kapitole se nám Kristus představuje jako „*jasná hvězda jitřní*“, viditelná krátce před rozbřeskem nového dne. Všechna sláva, ať bude její zjevení jakékoli, je spojena s Osobou Pána Ježíše Krista; před Ním „*poklekne každé koleno*“ (Filip. 2,10) a On znovu přijde, aby se to stalo. Jestliže Ho známe, nemůžeme jinak, než že si v srdci přejeme vidět, aby zlo, které zpusťošilo svět, bylo odstraněno a všechno, co bylo zkaženo a oslepeno hříchem a nevěrností člověka, bylo zase uvedeno do pořádku.

Pán říká v 7. verši uvažované kapitoly: „*Aj, přijduť rychle* (spěšně, nebo: brzy)!“ a dodává k tomuto prorockému zaslíbení Svého příchodu ještě toto: „*Blahoslavený, kdož ostříhá slov prorockví knihy této!*“, tj. blahoslavený, kdo je slyší a dbá jich. Potom dává stejnému zaslíbení ještě jiný význam: „*Aj, přijduť brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil (jednomu) každému podle skutků jeho*“ (12. v.). Avšak tato slova tu nemají tolik charakter zaslíbení, zato spíše – v souvislosti s dalšími slovy – nám sdělují, jak On bude s námi při Svém příchodu jednat. Tím nás chce varovat před nedbalostí a lhostejností, a ty, kteří dosud byli věrní, chce povzbudit k vytrvalosti a posílit je vzhledem k zlu, jímž jsou obklopeni. „*Trpěliví buďte, bratři, až do příchodu Páně. Buďtež i vy trpěliví, utvrzujte srdcí svých; neboť se přibližuje příchod Páně... Aj, soudce již před dveřmi stojí!*“ (Jak. 5,7–9). „*Aj, přijduť brzo!*“ To, že On bude každého posuzovat podle toho, jaké bylo jeho dílo, je **vážné varování**, ale spravedlnost zůstává pro všechny stejná. Všichni máme tentýž život a jsme spoluúčastníci stejné slávy. Kristovo slavné dílo vykoupení zahrnuje všechny ty „*mnohé bratry*“, ale každý z nich bude odměněn podle svých vlastních skutků.

Mluvím tu o tom tak široce proto, abychom všichni mohli rozumět, co je milost Páně. „*Já, Ježíš, poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda jasná a jitřní.*“ (16.v.) Všechno, skrze co Bůh rozvíjí na zemi Svou slávu, z toho plyne. Ježíš je kořen, pramen všech zaslíbení; a je též rod Davidův, tj. Dědic a naplnění všech zaslíbení, jako Ten, který je „*ze semene Davidova podle těla*“ (srov. Řím. 1,3) a takový je i nyní co zmrtvýchvstalý.

Ale my jakožto spoluzkříšení s Ním k novému životu máme ještě více, totiž stejný podíl, který má On. On mluví o sobě, když se představuje jako „*hvězda jasná jitřní*“, a když říká: „*JÁ JSEM*“, mluví o tom, co On je. Tím, co klade před naše srdce a svědomí, ať patříme k svatým nebo ještě k hříšníkům, je, že On je „*tentýž*“: „*Já jsem hvězda jasná a jitřní*“; On přijde, aby uvedl všechno do pořádku. Je ti Kristus vzácný? Jestliže ne, tedy se nenalézáš na Boží straně. Není-li ti Kristus cennější než cokoli jiného, tedy i jako věřící jsi ve špatném stavu. Jestliže tě **unavuje** poslouchat něco o Něm, tedy se ti **znehutílo** to, v čem má Bůh Svou nejvyšší rozkoš, a nebe pak nemůže mít pro tebe půvab. **Samotné nebe** tě nemůže učinit šťastným, není-li **Kristus** tvou rozkoší, neboť On je tam středem veškeré blaženosti. I pro tebe platí, že na Něm stále nic nenalézáš, čeho bys byl žádostiv? (Srov. Iz. 53,2b.) V Božích očích On je však plný krásy, „*všechen je přežádostivý*“, a kdekoli je něco v duši člověka způsobeno Bohem, tam je také přání a touha po Něm. A my si přejeme nejen vidět Ho jako nějaký pěkný obraz, abychom se z Něho na chvíli radovali, ale chceme Ho více znát, více milovat. Jemu patří city našeho srdce; a i když ona přání tak dlouho ještě nejsou naplňována, přesto ona touha, ona žízeň po Něm tu je, kterou může utišit jenom On. Není-li tomu tak a ty se můžeš docela dobře bez Krista obejít, pak je tvé srdce ještě velice vzdáleno od Boha, který nalézá všechnu Svou radost jenom v Něm, a mezi tebou a Jím není obecenství a nemáš s Bohem společnou ani jednu myšlenku, neboť zatímco On říká: „*Tentož jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo*“ (Mat. 3,17; 17,5), ty se z Něho neraduješ, ještě Ho neznáš jako Předmět touhy svého srdce. Nemluví zde o povinnostech ani o vítězství nad tou či onou věcí. Ptám se jen, **zda to je Kristus, kterého si tvé srdce žádá den co den?** Ach, jak často neslyšíme žádnou odezvu, přejeme-li si mluvit o Něm, a hovor bývá zaveden od tohoto Předmětu někam jinam, **protože svědomí se necítí dobře, ale naopak je si vědomé, že Kristus už není milován.**

Tím, že Pán se nazývá „*hvězda jasná jitřní*“, nás učí – dříve ještě, než se rozední ono jitro, které potom uvede plný den, abychom mysleli na onen slavný čas, kdy zlo bude odstraněno. Dosud se to nestalo, ještě je noc; ale naše skutečné postavení v tomto světě je postavením synů dne, tj. takových, kteří nemají se světem nic společného. Vůči světu máme být plní milosti, **ale nejsme ze světa, nýbrž jsme synové dne.** Všechno, co se nalézá ve světě, se staví proti křesťanovi a proti jeho naději, **pokud je věrný.** Jestliže tomu je jinak, je příčinou jen naše nedůslednost. Jsme spojeni s Jitřenkou,

spojení s Kristem a s Ním skryti v Bohu; máme svůj podíl s Ním, dříve než nastane onen den, kdy On „vzejde (jako) Slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích (nebo: pod křídly) jeho“ (Mal. 4,2). Potom Ho svět uvidí, ale již předtím On sám je naším podílem jako hvězda jitřní.

Bdíme a očekáváme Ho v noci, a budeme Ho vidět a znát takovým způsobem, o němž svět vůbec nic neví. „*Dám jemu moc nad pohany (= národy). I budeť je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrncířova ztřískání budou, jako i já vzal jsem od Otce svého. A dám jemu hvězdu jitřní*“ (Zj. 2,26–28). Máme nejen zaslíbení, že budeme okoušet požehnání toho budoucího dne, nýbrž že budeme s Ním spojeni, až ten den přijde. Nebudu mít **jen slávu**, nýbrž budu **ji mít s Pánem**. Ten den nám přinese slávu, ale my ji budeme mít s Kristem, který bude Sluncem toho dne. „*A tak vždycky s Pánem budeme*“ (1. Tes. 4,17b). Toto bylo dostatečným potěšením Tessalonickým; a jestliže naše srdce toto uchopí, bude to musit i u nás vyvolat přání, aby náš Pán už přišel. Takové přání je znakem každého, kdo patří Kristu. Kristus **je zjeven svatým, není zjeven světu**. My Ho známe, ale svět Ho nezná, a víme, že s Ním vždycky budeme a že Mu budeme podobni. „*Duch i nevěsta řkou: Přijď!*“ (17. v.) Bezděčným přáním duše je, aby On už přišel, a je to jejím správným stavem, k němuž může být uzpůsobena Duchem Svatým. Od té doby, co Kristus vstoupil na výsost a Duch Svatý sestoupil na tuto zem, aby nám svědčil o Jeho vyvýšení a slávě, je naše oko obráceno na Něho v Jeho nebeské slávě. Je to důkazem, že v naší duši se stalo skutečné dílo z Boha, jestliže On naplňuje naše srdce a my si přejeme Jeho příchod, abychom s Ním byli a viděli Ho takového, jaký je.

Nedostal se nějak mezi Něj a tebe svět? Můžeš opravdu upřímně říci: Všechno na této zemi je bezcenné ve srovnání s Kristem, mým Pánem? (Filip. 3) Přeješ si především růst a činit pokroky v poznávání Krista? Svět se snaží bránit tomu, a nám je třeba bdít, aby to, **čím se naše duše den co den zabývá, nám nebránilo mít na Něm dost a mít s Ním obecenství**. „*NENÍ TO Z OTCE*“ – takové je všechno, co je ve světě: žádost těla, žádost očí a pýcha života. **Jestliže je tedy tvé srdce zaujaté takovými věcmi, nemůže růst v poznávání Krista, a nemůže říkat, že jeho jediným přáním je, aby Pán už přišel**. Abychom mohli **v plné pravdě** říci: „Přijď!“, musíme být úplně cizí světu. Při prvním příchodu Pána milost vyřídila všechno, co se týkalo našich hříchů a tím, že nás uvedla do tak úzkého poměru ke Kristu, vzbudila v nás srdečné city, které odpovídají takovému poměru. Jestliže tedy prakticky nežiji jako

svět a ani jinak nezarmucuji Ducha Svatého, vždy ve mně bude živé přání: vidět už Krista a být u Něho.

Církev je nevěsta Krista. Chovejme se tedy podle toho jako údy této nevěsty! Nechť se každá duše, která uslyšela hlas Pastýře a uposlechla ho, s námi spojí – jsouc si vědoma toho vzácného poměru – a nechť řekne: „Přijď!“ **A jestliže někdo toto vědomí dosud nemá, nechť ještě bez váhání a otálení Krista přijme, aby spolu s námi mohl sdílet ono místo radostného očekávání Jitřenky.** Dokud jsme na světě, nalézáme se na určitém místě, kde Kristus není znám. Ještě nejsem ve svém místě ve slávě, avšak mám v sobě zdroj vody, která pramení k životu věčnému, a s tímto vědomím říkám: „Přijď!“ Je to Duch Svatý, který je ve mně, jenž budí toto přání. Proč toužím vidět Krista? Protože vím, že mne miluje. Proč toužím po domu Otce? Protože vím, že tento podíl a toto místo mi patří jako Božímu dítěti. V tom poměru jsou obsažené všechny zdroje radosti. Proto také mohu říkat: „*Kdo žízní, přijdiž!*“ Ta radost, kterou sám nalézám v Bohu, se nutně projevuje láskou k druhým lidem a touhou, aby i oni mohli tyto radosti okoušet.

V tomto místě je Kristus zcela zvláštním způsobem Předmětem, na nějž se dívá nevěsta, a jakmile On řekne: „*Já jsem... ta hvězda jasná a jitřní*“, ona odpoví: „*Přijď!*“ „*A kdož slyší, rciž: Přijď. A kdož žízní, přijdiž; a kdo chce, naber vody života zdarma.*“ Nevěsta má vodu života a může ji nabízet, – totiž Krista – i pro nejchudšího hříšníka.

(Bible Tr. 3. sv./169–171; EuE 1988/6–12; ME 1865/341–352)

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 1,32 – 38

„*A dáť jemu Pán Bůh stolicí (= trůn) Davida, otce jeho. A kralovati bude nad domem Jákobovým na věky.*“ Byl Stvořitelem všech věcí v jejich prvotní kráse. Potom, když došlo k hříchu a zkáze, se stal Napravovatelem a Vykupitelem. A pak, v době „obrození“, až zasedne na Svůj trůn, bude Dědicem všeho. **Matouš** nám mluví hlavně o Jeho královských slávách: „*Vzbudím Davidovi výstřelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šťastně se jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude*“ (Jer. 23,5). Je „*kořen a rod Davidův*“ (Zjev. 22,16).

Nyní, když vyznáváme jméno Ježíše jako Pána, jemuž všichni lidé budou musit vydávat počet, si působíme pohanění a protivenství od zlých lidí. Ale

v den Jeho slávy On vyzná před Svým Otcem a před svatými anděly jméno toho, který Ho před lidmi oslavoval: „*Bude-li mi kdo sloužiti, poctíť ho Otec.*“ (Jan 12,26) Jako Pomazaný Boží bude Kristus panovat nad Svým pozemským lidem; na trůně Davida, ztraceném pro nevěrnost jeho potomků, bude sedět Ten, jenž je kořen a rod Davidův, a bude vládnout v spravedlnosti: „*Trpíme-liť, budeme také s ním kralovati.*“ (2. Tim. 2,12)

Pokud jde o Jeho narození, není tu zdůrazněno jen božství Jeho přirozenosti, nýbrž i pravý a význačný charakter Jeho lidské stránky. Byl „pravý Bůh a pravý Člověk“, Osoba božská i lidská, Bůh zjevený v těle. Víme dobře, že to je tentýž drahý a božský Spasitel, hlásaný jako takový apoštolem Janem, s Nímž se setkáváme zde v Evangelii Lukáše; ale je zde představen z jiného hlediska, které má pro nás nesmírný význam. Při studiu tohoto Evangelia Ho musíme vidět v tom světle, jak nám Ho tu Duch Svátý vykresluje, jako narozeného z Marie do světa hříchu. Ale Sám je čistý a neposkvrněný.

Ten, kterého anděl ohlašoval, byl dítě počaté skutečně v lůně panny, která Ho přivedla na svět v času, určeném Stvořitelem pro Jeho lidskou přirozenost. Byl opravdu a skutečně člověk, nikoli co do pramene, ani co do svého početí, nýbrž ve skutečnosti Svě existence jako Člověk. Jeho jméno bylo nazváno *Ježíš*, tj. **Hospodin Spasitel**. Bude zjeven v tomto charakteru a s touto mocí, neboť je skutečně Tím, jehož jméno nese. Lukáš nespojuje jméno Ježíše s pravdou, že „*on zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich*“ (Mat. 1,21), jak to činí Matouš. Matouš zdůrazňuje zjevení moci Hospodina, Boha izraelského, ve prospěch Jeho pozemského lidu, naplněním zaslíbení, která mu dal. Ten, kterého nám uvádí Lukáš, je Syn člověka, jehož božská sláva je obsažena v osobním jméně „*Ježíš*“. On byl dříve, ještě než existoval svět, Syn Otce; ale když se to dítě narodilo na tento svět, byl nazván, tak jak zde byl, „*Syn Nejvyššího*“. Prokázal, že má právo nést tento titul Svými činy a zjevováním Svě mravní slávy na tomto světě. Jak vzácné je pomyšlení, že toto dítě, narozené z ženy, mělo právem ono nejvýše slavné jméno, dané jemu v postavení člověka, jímž skutečně byl před Bohem.

Bůh dá Ježíšovi „*trůn Davida, otce jeho*“. Znovu je tu ve slovech anděla viděn jako člověk narozený na tento svět. Patří Mu trůn Davida, Jeho otce: Bůh Mu ho dá. Je dědičným právem Dědicem pozemských zaslíbení, která, pokud se týče království, se soustřeďovala v rodině Davida; ale bude jím podle Božích uložených rad a podle Jeho moci. Bude kralovati „*nad domem*

Jákovým“, tedy nejen nad pokolením Juda. Navíc Jeho vláda nebude v slabosti nějaké pomíjející moci a pomíjivého života, nýbrž „*na věky, a království jeho nebude konce*“ (33. v.). Jak to řekl i Daniel: „*Království, kteréž na věky nebude zkaženo, ... a na lid jiný nepřipadne, ... samo pak státi (= trvati) bude na věky*“ (Dan. 2,44). Bude nastoleno podle Božích uložených rad, které se nemění, a podle Jeho moci, která nepochybí.

Až do chvíle, kdy předá království Otcí, bude Ježíš vykonávat Svou nespornou pravomoc. A až všechno naplní, předá království Otcí v plné čistotě a moci, jak je zřídil, když se ho ujal, protože v Jeho rukách nic neselže. Takové mělo být to dítě, které se mělo narodit, dítě skutečně neobyčejně narozené, jako člověk, Hospodin Spasitel, jenž bude Králem nad domem Jákovým, s mocí, která nikdy neochabne a neselže, dokud nesplyne s věčnou mocí Boha jako takového.

„*I řekla Maria andělu: Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám?*“ Velký předmět zjevení, které anděl učinil Marii, souvisí s božským charakterem Toho, který na sebe vzal podobu člověka a který se z ní měl narodit, a souvisí též se slávami, kterých nabyl Svým dobrovolným ponížením. Maria nechápe, jak může dojít k početí a Bůh dovoluje, aby se na to nebeského posla zeptala. Její otázka byla oprávněná a nebyla zaviněna nějakým nedostatkem víry, jako třeba u Zachariáše. Ten ustavičně prosil o syna, a při uskutečnění jeho přání šlo jen o Boží moc a dobrotivost. Když byl výslovným Božím prohlášením přiveden až k tomu, že stačilo jen věřit Božímu zaslíbení, selhává, třebaže i podle běžného stavu věcí nebylo možné jiné, než čekat na prokázání mimořádné Boží moci. Maria se však táže se svatou důvěrou, protože Bůh jí takto milostivě dal zvláštní výsadu, jak se ta věc, která jí byla zvěstována, uskuteční mimo přirozený způsob. Ona o uskutečnění toho nepochybuje, ale chce jen vědět, jak k tomu dojde.

„*A odpověděv anděl, řekl jí: Duch Svatý sestoupí na tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě; protož i to, co se z tebe svatého narodí* (elbf. př.: „*i to Svaté, co se z tebe narodí*“), *slouti bude Syn Boží.*“ (35. v.) Anděl dále koná své poslání, a sděluje Marii na její otázku tuto odpověď. Bůh v té odpovědi milostivě zjevil, jak dojde k nadpřirozenému početí Ježíše. Šlo o Jeho narození z panny Marie. Ten, jenž se z ní narodil, je Bůh zjevený v těle: pravý Bůh a pravý Člověk. Co je nám tu obzvláště zjeveno, je způsob početí toho božského Dítěte. Anděl nemluví o tom, čím On byl předtím, nýbrž o Jeho nadpřirozeném početí skrze moc Ducha Svatého, který přikryl Svým stínem Marii a působil

mimo její vůli i vůli jiného člověka vůbec.

Bůh je tedy pramenem života toho dítěte, zaslíbeného Marii. Jako narozený na tento svět a skrze Boží moc vstoupil do člověčenství jako svatá Bytost nazvaná jako člověk **Syn Boží**. Svatý skrze narození, počatý skrze Boží moc působící na Marii, skrze moc, která byla Božím principem Jeho existence na této zemi, – jako Ten, který měl začít Svůj život člověka na tomto světě, měl mít i jako člověk titul Syna Božího. Zde nemáme pravdu o věčném spojení Syna s Otcem; Evangelium Jana, Epištola Židům a Koloským rozvíjejí tuto vzácnou pravdu a upozorňují na její důležitost. Máme zde nadpřirozené početí Toho, jenž jako Člověk na této zemi je nazván Syn Boží.

Všimněme si, že Lukáš nám podává úplnější zprávu než kterýkoli jiný inspirovaný pisatel o těchto skutečnostech, které nám zjevují tajemství vtělení, jehož význam je nesmírný. Je naprosto nutné držet pravdu o Osobě Syna Božího, který v milosti přišel do světa hříchu a jehož božská sláva se skvěla v Jeho neposkvrněném člověčenství. Ať se na Něho díváme v jesličkách, nebo když přivodí k umlčení vítr a moře, když křísí mrtvé, když je přibit na kříž anebo je viděn ve slávě po pravici Otce, vždy je tentýž – Člověk, jenž jest Bůh zjevený v těle. Jenom způsob, jak je viděn, se mění; Jeho Osoba se nemění. Náš chatrný rozum nemůže prozkoumat toto tajemství; nemůže jít za hranice hmotného stvoření, ba ani jich nemůže dosáhnout. Musíme uvěřit Bohu a takto obdržíme nový život, který skrze Duchu Svatého – moc tohoto života – je uschopněn poznávat Boží věci. Smíme se pokládat za opravdu šťastné, že Syn Boží se chtěl stát Člověkem, aby nás spasil, a nepotřebujeme diskutovat o skutečnosti, že v Něm je spojeno člověčenství a božství; tato pravda zůstává i pro věřícího neproniknutelným tajemstvím, na které hledí s klaněním (Mat. 11,27).

„A aj, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala syna v stáří svém, a tento jest jí šestý měsíc, kteráž slula neplodná. Neboť nebude nemožné u Boha žádné slovo (nebo: „neboť nic nebude nemožného Bohu“ – elbf. př. a fr. př. JND)“ (36. – 37. v.). Dříve než se vzdálí, ohlašuje anděl Marii, že Alžběta, manželka Zachariáše, její příbuzná, také bude mít syna, přestože je stará, neboť, jak říká, „nic nebude nemožného Bohu“. Všechno, co se týká vykoupení, vlády Krista, utvoření nového nebe a nové země, jsou věci pro lidi nemožné; ale veleben budiž Bůh, kterému nic není nemožné a který s takovou mocí působí ve prospěch zahynulých hříšníků, jakými jsme. Protože se první stvoření

zkazilo, Bůh naplní Své plány se Svým pozemským lidem, jako i se Svými nebeskými svatými a s celým vesmírem.

„I řekla Maria: Aj, služebnice Páně, staniž mi se podle slova tvého.“ (38. v.) Maria se sklání před vůlí svého Boha, poddávajíc se Jeho úmyslům; jako nádoba jejich naplnění, uznává jejich vyvýšenost, která jí, pouhému nástroji, ponechává jen místo v poddanosti. Nadpřirozená nesmírná Boží moc učinila Marii pokornou, namísto aby se ona sama u sebe vyvýšila; viděla v tom, co se mělo stát, Všemohoucího, a ne samu sebe. Je služebnicí nejvyššího Boha, poddanou Jeho svaté vůli. Její zbožnost se takto projevuje úchvatným způsobem. Velikost těch velkých věcí ji přivádí do takové Boží blízkosti, že už nemyslí na sebe a význam vlastního „já“ se u ní úplně ztrácí. Sláva Toho, jenž se jí zjevil, úplně naplňuje její bytost a je předmětem její chvály. Maria pokorně přijímá Boží vůli, týkající se jí a nezneklidňuje se pohaněním, které by na ni mohlo dopadnout. Je služebnicí Pána – Hospodina (pro francouzského čtenáře originálu je poznamenáno, že ve francouzském Novém zákoně, přeloženém J. N. Darbym, jestliže jméno **Pán** odpovídá starozákonnímu jménu **Hospodin** /= Věčný/, je vpředu označeno hvězdičkou. Tím je upozorněno, že řecký originál v tomto případě uvádí jméno **Pán** bez členu), naprosto Jeho vlastnictvím, jímž On disponuje podle Své vůle, k naplnění Svých úmyslů. Pokud jde o pokoření, které by mohlo postihnout Marii, Bůh se o to stará, když říká Josefovi: *„Nebojž se přijmouti (k sobě) Marii, manželku svou; neboť což v ní jest počato, z Duchu Svatého jest.“* (Mat. 1,20)

ME 1944/26–28,46–49

Autor z dnešního čísla:

John Nelson DARBY

(1800 – 1882)

JND se narodil jako nejmladší syn v jedné vážené irské aristokratické rodině 18. listopadu 1800 ve Westminsteru (Londýn). Jeho otec, lord John Darby of Leap Castle, pocházel ze staré normanské rodiny. Jeho matka, kterou JND ztratil už v dětství, pocházela ze známé rodiny Vaughanů ve Walesu. Skutečnost, že slavný mořeplavec lord Nelson na prosby rodičů na sebe vzal kmotrovství pro jejich syna Johna, svědčí o tom, v jaké vážnosti byla ta rodina. Na počest lorda dostal druhé jméno Nelson.

Jako chlapec absolvoval westminsterskou školu a studoval pak od r. 1815 na přání otce na Trinity College v Dublinu (Irsko). Tam r. 1819 ukončil první část studia s vysokým vyznamenáním: „klasická zlatá medaile“. Následující pak studia práv ukončil r. 1822. JND se však pro svědomí vzdal skvělých vyhlídek, které se mu nabízely na této dráze, neboť přibližně od r. 1820 se dostal do hluboké vnitřní krize. Vedl asketický život s pústy, cvičeními ve zbožnosti a s pravidelným navštěvováním kostela, avšak jistoty ve víře nedosáhl. V jednom dopise z r. 1817 píše: „Když jsem byl milostí Páně obrácen, strávil jsem ještě šest či sedm let pod kázníci metlou zákona. Cítil jsem, že Kristus je jediný zachránce, ale přesto jsem nemohl říci, že Její mám, anebo že Jím jsem zachráněn. Modlil jsem se, postil, dával jsem almužny – což všechno byly věci, které vždycky bývají dobré, jsou-li činěny duchovním způsobem – ale neměl jsem žádný pokoj. Přesto však jsem cítil, že jestliže Syn Boží se za mne vydal, tedy Mu musím patřit tělem i duší, vším, co mám. Nakonec mi Bůh dal pochopit, že jsem v Kristu, s Ním spojen skrze Ducha Svatého.“

R. 1822 se tedy rozhodl pro studium teologie. Jeho otec tím byl tolik rozhořčen, že svého syna vydědil. Ale jistý strýc mu později odkázal značné jmění, takže JND byl po celý život finančně nezávislý. Po dokončení teologického studia se r. 1825 stal pomocným kazatelem (deacon) a následujícího roku prostřednictvím arcibiskupa Magee z Dublinu knězem anglikánské státní církve. Jeho prvním působištěm bylo Calary v hrabství Wicklow (Irsko). Sloužil tam s velkou námahou a oddaností svým většinou chudým a ve velkých vzdálenostech rozptýleně bydlícím farníkům.

Avšak v té době byl jeho postoj k státní církvi velice otřesen, jak o tom svědčí jeho první spis („Myšlenky určené arcibiskupovi z Dublinu...atd.“). Postavil se v něm proti požadavku dublinského arcibiskupa Magee, aby katolíci, kteří tenkrát hromadně přestupovali k anglikánské církvi, musili složit přísahu věrnosti anglickému králi. Rozhodnost a neohroženost JND v té věci mu způsobila oficiální důtku. Začaly se množit jeho pochybnosti o celém státním církevnictví.

Při jedné jízdě jeho farností utrpěl pádem s koně větší zranění na noze, takže přes zimu 1827/28 musil být ošetřován v Dublinu. Využil té doby k intenzivnímu studiu Bible. Zde též jistě dosáhl pravého pokoje s Bohem, který mu tak mnoho let chyběl, jak to plyne z výše uvedeného dopisu. Za svého pobytu v Dublinu poznal J. G. Belletta (jeho životopis je v loňském ročníku

tohoto časopisu), dr. Edwarda Cronina, Francise Hutchinsona a Brookeho. Po návratu do své farnosti se vzdal svého místa kněze, avšak z anglikánské církve nevystoupil. Převzal místo ve vnitřní misii a zvěstoval až do r. 1832 v Irsku požehnaným způsobem katolíkům evangelium. (Viz o tom např. skutečný příběh v třetím díle „Krátkých příběhů“ pro děti: „Jak byla nalezena jedna ztracená ovečka“. Pan John v povídce je John Nelson Darby.)

Z různých pramenů plyne, že od zimy 1827/28 se častěji shromažďoval s devíti přáteli (patřil k nim také Anthony Norris Groves) a lámal s nimi jednoduchým způsobem chléb. Kroužku těchto přátel se stávaly stále jasnějšími Boží myšlenky o Církvi (Shromáždění, řecky: ekklesia) Boha živého, o opětném příchodu Krista, o činnosti Ducha Svatého a také o darech a úřadech v Církvi. V této době, mezi r. 1828 a 1832, došlo k pořádání tzv. powerscourtových konferencí, které přispěly k objasnění biblického stanoviska, takže JND nakonec oficiálně vystoupil ze státní církve.

Nové poznatky, které JND a jeho přátelé získali, byly výsledkem pilného a střízlivého studia Bible a Bůh tomu velice požehnal. Pevně se drželi všech zásad křesťanské víry. Jejich snahou bylo zvěstovat znovu úplnou pravdu evangelia v jeho původní jednoduchosti, čistotě a plnosti. Ale kromě velkých pravd reformace, které v oné době částečně už zase upadaly v zapomnění, zvěstovali JND a jeho přátelé pravdy, které až do té doby byly ode dnů apoštolských zatemnělé anebo upadlé v zapomenutí:

- 1) Církev (Shromáždění, „eklesia“) Boží, tělo Kristovo, se skládá ze všech pravých věřících, kteří jsou ode dne letnic skrze Ducha Svatého spojeni s Kristem, svou Hlavou v nebi (Ef. 4,4).
- 2) Tato jednota je vyjadřována při večeři Páně u Jeho stolu (1. Kor. 10,17).
- 3) K opětnému příchodu Pána k vtržení věřících dojde **před** závěrečnými soudy a tento příchod je nejbližší velkou událostí, kterou křesťané očekávají (1. Kor. 15,51–54; 1. Tes. 4,16– 5,2).
- 4) Všichni věřící jsou kněží a mají volný přístup k Bohu Otci (1. Petr. 2,5). Avšak Pán dal Svě Církvi zvláštní dary k jejímu vzdělání (Ef. 4,11–12), které je třeba rozlišovat od místních úřadů (starších a služebníků, kteří dnes již nemohou být oficiálně jmenováni).

Toto jsou jen některé důležité pravdy Písma svatého, které byly poznány a znovu uskutečňovány. V této věci se J. N. Darbymu po jeho vystoupení ze státní církve naskývalo veliké pole k práci. Již r. 1830 se Boží dílo rozšířilo

z Dublinu do Limericku a do dalších míst Irska. Také v anglických městech Cambridgi, Oxfordu a Plymouthu (toto jméno města bývá částečně podnes uváděno do úzké souvislosti s „bratřími“), jako i v Londýně vznikala větší i menší shromáždění. JND cestoval ve službě Páně celou zemí.

R. 1837 rozšířil svou činnost na Švýcarsko, kde požeňnaně pracoval v Ženevě a v Lausanne. V letech 1840–1845 cestoval znovu po Švýcarsku a po Francii. Také odtud se Boží dílo podobně šířilo dále. V letech 1847–1853 JND znovu cestoval v těchto zemích, kde sloužil sborům a na konferencích uspořádaných bratřími k studiu Božího slova.

Počátkem r. 1853 se dověděl o jedné skupině věřících v Porýní (Německo). Došlo k navázání korespondence s Karlem (Carl) Brockhausem a pak k první návštěvě JND (r. 1854) v Elberfeldu. Tato návštěva však byla jen velmi krátká. Na cestě tam se JND zdržel také několik dní v Nizozemsku, kde vykonal první delší návštěvu mezi tamějšími bratřími v Haarlemu, Amsterodamu a Winterswijkku, kteří se oddělili od pojmenovaných církví (denominací). Ale na jaře 1855 přišel znovu do Elberfeldu, aby začal s překladem Nového zákona do němčiny. Ve spolupráci s C. Brockhausem a Juliem Antonem v. Poseckem byl nejprve přeložen Nový zákon. Potom v letech 1869–1870 byl do němčiny přeložen též Starý zákon, přičemž místo J. A. v. Posecka zaujal Hermanus Cornelis Voorhoeve.

Léta 1855–1857 JND strávil téměř výhradně na evropské pevnině, zvláště ve Francii, v Německu, Holandsku a ve Švýcarsku. V dalších letech se zdržoval ponejvíce v Londýně, kde se zabýval francouzským překladem Nového zákona, který byl vytištěn r. 1859 ve Vevey. Celá francouzská Bible byla dokončena r. 1881 za spoluúčasti několika bratří. Mezitím r. 1870 br. JND přeložil Nový zákon do angličtiny (Starý zákon přeložili později podle jeho směrnic jiní bratři).

R. 1861 napsal jednomu příteli: „Vy to víte, že jsem snil o nějakém novém pracovním poli, kde jsem ještě nebyl, kam vůbec ještě nebylo přineseno evangelium tak, jak tomu rozumím. Jít znovu na pole, kde už jsem mnoho pracoval, mi nepůsobí radost. Stalo se mi něčím starým. Rád zvěstuji Pána takovým, kteří Ho neznají.“ Toto přání se splnilo, když v letech 1862/63, 1864/65, 1866–1868, 1870, 1872 a konečně 1874–1877 navštívil USA a Kanadu a při poslední cestě se dostal až na Nový Zéland.

Po poslední zámořské plavbě JND navštívil ještě jednou Německo (1878),

Švýcarsko, Itálii a Francii. Jako 79letý stařec se pak vrátil do Anglie, kde literárně pracoval až do svého skonu. Jeho sebrané spisy (vydané jeho přítelem Williamem Kellym) tvoří 34 svazků (The Collected Writings of J. N. Darby). K nim ještě patří 7 svazků poznámek a komentářů (Notes and Comments) a tři svazky se smíšeným obsahem, jako i tři svazky dopisů. Jeho nejznámějším a nejcennějším dílem je jistě v anglickém vydání 5 svazků „Úvah o knihách Božího slova“ (Synopsis of the Books of the Bible), kde JND podává přehled celého Písma. Proslul i jako básník písní. Znamé jsou jeho „Duchovní zpěvy“ („Spiritual Songs“) a řada písní v anglickém zpěvníku bratří. V německém zpěvníku „Kleine Sammlung geistlicher Lieder“ jsou písně 67 a 98 překladem jeho písní.

V posledních měsících r. 1880 JND velice trpěl dýchacími a srdečními potížemi. V prosinci došlo k určitému zlepšení zdravotního stavu, takže mohl jednomu známému napsat: „Skrze Boží dobrotivost se mi daří mnohem lépe. Skutečně vůbec tomu nerozumím, že jsem mohl být tak blízko smrti. Na svůj životní osmdesátý první rok nezapomenu. Třebaže ne často, přesto chodím do shromáždění; mohu také ještě dělat svou obvyklou práci. Vzhledem k mému odchodu se se mnou cosi změní, avšak nikoli co se týče učení a mých názorů. Tam se nic nezměnilo; našel jsem vše potvrzené. Je to milé pomyšlení, že všechno, čemu jsem učil, se dělo v Bohu. Jsem si ve svém nitru vědom, že patřím jinému světu..., jak dlouho ještě pozemské existenci, nevím. Pro odejití je důležité slovo předraženého Pána: „*Nejsou ze světa, jako i já nejsem ze světa*“ (Jan 17,14b). – V tomto směru bude ta změna pozorovatelná, a já na ni čekám.“

R. 1881 JND ještě pracoval na vydání jednoho francouzského zpěvníku. 15. prosince 1881 napsal předmluvu pro francouzské vydání Bible, která vyšla r. 1882. Koncem ledna mu jeho fyzické síly dovoľovaly dělat ještě polovinu obvyklé denní práce. V posledních týdnech ho vzal k sobě bratr Hammond v Bournemouthu. Tam 29. dubna 1882 odešel domů. Na obyčejném bílém kamenném náhrobku na bournemouthském hřbitově jsou slova:

John Nelson Darby

jako neznámý a (přece) dobře známý
zemřel v Pánu
29. dubna 1882, stár 81 let
2. Kor. 5,21

Dej, Pane, mi vždy Tebe čekat jen,
můj život buď jen Tobě zasvěcen,
zde na zemi být – neznám – služebníkem Tvým,
až v nebes dědictví pak Tebe zřítí smím.

J. N. D.

Marc Tapernoux:

„Vyvolení v Něm před ustanovením (založením) světa“

(Efezským 1,4)

Bůh se ve Své milosti sklání, aby nám nadzvedl oponu, která kdysi zastírala Jeho věčné rady o lidech, které On chtěl jednoho dne spojit se Svou slávou a se Svou blažeností. Avšak tajemství vyvolení patří k oněm „hlubokostem Božským“, které může prozkoumávat jenom Duch Svátý. Proto potřebujeme Jeho pomoc, abychom mohli poněkud pronikat do světla těch zjevení, která nám dal Bůh ve Svém Slově o tomto předmětu.

Poznáváme tam, že Bůh nás před založením tohoto světa vyvolil v Kristu, aby nás učinil Svými milovanými dětmi, Svými dědici, spoludědici Krista, a připodobnil nás obrazu Svého Syna. Ale Bůh ve Své dokonalé prozřetelnosti věděl, že člověk se proti Němu vzepře. A tak v Jeho věčných radách bylo zahrnuto, že Kristus měl na kříži vykonat dílo spasení, aby se mohly naplnit Jeho úmysly ohledně vyvolení, a to vzdor neposlušnosti člověka. K uskutečnění Božích rad bylo tedy třeba oboje: vyvolení i vykoupení. Obě ty věci, navzájem nerozlučně spojené, představují dvojí základ toho obdivuhodného Božího předuložení o člověku. Jak první, tak druhé uvádí na světlo Jeho nesmírnou milost. Jistě, jak zvolení vyvoleného, tak jeho spasení jsou (ze strany člověka) nezasloužené věci. Stojíme tu před neprobádatelným tajemstvím Boží lásky, před nímž, aniž mu rozumíme, jen poklekáme a klaníme se! Můžeme jako žalmista říkat: „*Učinilť jest s námi veliké věci Hospodin*“ (Ž. 126, 3).

Dříve než postoupíme dál v uvažování o tomto tajemství, poznamenejme tři věci:

Předně je třeba poukázat na to, že Syn, jako ve všech věcech, byl zajedno s Otcem v Jeho uložených radách ohledně našeho vyvolení i díla vykoupení.

Ať už letopisy věčnosti sahají nevímjak daleko zpět, úmysly Boží milosti byly učiněny v Kristu, jako též – v plnosti času – našly naplnění jenom v NĚm. My máme všechna svá požehnání jenom v NĚm. Mimo NĚj nemáme nic. I když tedy naše vyvolení a naše povolání pocházejí od Boha, jsme přesto „v NĚm“ (v Kristu) vyvoleni a „v milosti Krista“ povoláni, což z nás činí „*povolované Ježíše Krista*“ (Ef. 1,4; Gal. 1,6; Řím. 1,6).

Za druhé odkazujeme na to, že věřící současné doby milosti nejsou jedinými uživateli vyvolení, nýbrž jsou jimi věřící ze všech dob Božích cest s člověkem. Volba Boží milosti tedy zahrnuje všechny vyvolené – od Adama až do konce Kristovy říše, – věřící jak z Izraele, tak i z národů (pohanů). Třebaže podíl svatých z různých období bude během věčnosti rozdílný, přesto jsou všichni Boží milovaní vyvolení, kteří budou uvedeni do blaženosti a slávy věčného stavu, kde bude stánek Boží s lidmi (Zj. 21,3–7).

Za třetí si musíme být dobře vědomi, že vyvolení a vykoupení tvoří jenom určitou část věčné Boží rady. Tato rada zahrnuje všechna Jeho předuložení a Jeho cesty týkající se všech věcí – ať už jde o Krista, Izrael, národy (pohany), stvoření, nekající lidi, satana a jeho anděly. Bůh stanovil od věčnosti všechno sám u sebe, a nic se nemůže vymknout Jeho svrchované vůli. „*Což by řekl, zdaliž neučiní? Což by promluvil, zdali neutvrdí toho?*“ (4. Mojž. 23,19). „*Neboť z něho, a skrze něho a v něm (= pro něho) jsou všechny věci; jemuž (bud') sláva navěky! Amen.*“ (Řím. 11,36)

Mezi místy Písma, která pojednávají o uvažovaném předmětu, jsou tři, která jsou jakýmsi souhrnem Boží rady ohledně Jeho cest milosti vůči vyvoleným, totiž:

1. Petr. 1,2: „**Vyvolení podle předzvědění Boha Otce, v (nebo: skrze) posvěcení Ducha** (fr.př. JND: v svatosti Ducha).“

Řím. 8,29.30: „**Neboť kteráž předzvěděl, ty i předzřídil** (= předurčil – elbf. př. a fr. JND), *aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby on byl prvorozený mezi mnohými bratřími. Kteráž pak předzřídil, těch i povolal; a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil; a kteráž ospravedlnil, ty i oslavil*“ (Řím. 8,29.30).

1. Kor. 6,11: „**Ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlnění jste ve jménu Pána Ježíše Krista a v Duchu Boha našeho.**“

Bůh nás tedy podle rady Své milosti:

- **předzvěděl**: Bůh znal od věčnosti všechny, kteří se měli stát Jeho vyvolenými. Je to podle „*předzvědění Boha Otce*“, že jsme vyvoleni v Kristu. V tom předzvědění vidíme skvít se první paprsky otcovské lásky: Je to Bůh *Otec*, který nás předzvěděl.
- **vyvolil**: zvolil, totiž zvláštním způsobem označil. Bůh zapsal naše jména před založením světa do knihy života Beránkova (Zj. 21,27).
- **předurčil** (kral.: *předzřídil*): předem určil k tomu, aby okoušeli nynější a budoucí požehnání, která pramení z vyvolení a z vykoupení. Jedním z nejslavnějších bude naše dokonalé připodobnění Pánu Ježíši.
- **povolal**: Bůh nás povolává pomocí evangelia (2. Tes. 2,14). Avšak toto „povolání“ není jenom pozváním, které Bůh adresuje kázáním evangelia hříšníkovi; tento pojem označuje také soubor všech duchovních požehnání, která přináší Boží nebeské povolání těm, kdo Ho uposlechnou.
- **posvětil**: jsme odděleni Bohu skrze moc Ducha Svatého. „*Vyvolení... skrze posvěcení Ducha...*“ (1. Petr. 1,2). „*Vyvolil... k spasení v posvěcení* (fr. př. JND: v *svatosti*) *Ducha*“ (2. Tes. 2,13). „*Vyvolil ..., abychom byli svatí a neposkvrnění (= bezúhonní) před obličejem jeho v lásce*“ (Ef. 1,4). „*Ale posvěcení jste... v (nebo: skrze) Duchu Boha našeho*“ (1. Kor. 6,11), poněvadž jsme byli **obmyti** krví Krista od našich hříchů a tím učiněni způsobilými pro Boží přítomnost. „*Tomu, který nás miluje, a umyl nás od hříchů našich krví svou*“ (Zjev. 1,5 – elbf. př.). Za všechny naše hříchy bylo na kříži učiněno smíření; tam bylo všechno vyřízeno mezi Boží spravedlností a onou svatou obětí, takže Bůh může o věřících říci: „*Na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nevzpomenou více*“ (Žid. 8,12).
- **ospravedlnil**: prohlásil za spravedlivé; jsme oděni spravedlností Krista, v Něm jsme se stali „*spravedlností Boží*“. „*Kterýchž povolal, ty i ospravedlnil*“ (Řím. 8,30).
- **oslavil**: povolal, aby měli podíl na Boží slávě v nebi. „*Kterěž ospravedlnil, ty i oslavil*“ (Řím. 8,30). „*Bůh, kterýž povolal vás do království svého a ve (svou) slávu*“ (1. Tes. 2,12).

Podívejme se nyní blíže na to, co nám Boží slovo zjevuje o předmětu vyvolení.

1) Co je vyvolení?

Je to svobodná (tj. na ničem nezávislá), Bohem učiněná volba, na jejímž

základě On označil lidi, které určil, aby se podíleli na Jeho věčné slávě a blaženosti. Vyvolil nás v Kristu ve Svě svrchované radě a v plnosti Svě milosti před založením, světa, abychom před Ním byli svatí a bezúhonní v lásce (Ef. 1,4).

Bůh ve Svě vševědoucnosti předem viděl ty, kteří měli přijmout spasení. Ty, které předzvěděl, vyvolil a předurčil na základě vykoupení k věčné slávě. Tím On ve Svě milosti vykonal bez naší účasti všechno, aby nás učinil dokonale šťastné. Připravil nádoby milosrdenství (nebo: omilostnění) k slávě (Řím. 9,23). Ony byly samy v sobě jen nádobami hněvu jako i ostatní a samy od sebe nikdy nehledaly Boha. „*Není (nikoho), kdo by hledal Boha*“ (Řím. 3,11). Bez vyvolení by byli všichni lidé následovali satana a sdíleli s ním jeho úděl, protože jsou od přirozenosti „*synové (= děti) hněvu*“, dobrovolně poddání „*knížeti mocnému v povětří*“ a nepřátelé Boží „*v myslí, skrze skutky zlé*“ (Ef. 2,2.3; Kol. 1,21). Bez vyvolení by nikdo nepřijal evangelium. Jak sám Pán Ježíš řekl, Bůh musí hříšníka k Němu **přitáhnout**. „*Žádný nemůže přijít ke mně, leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitřhl* (elbf. př. a fr. JND: „*táhl*“) *by jej*“ (Jan 6,44). Ale jakým vzácným ujištěním je pro hříšníka, který přijde, že On také říká: „*Všechno, což mi dává Otec, ke mně přijde; a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven*“ (37. v.). Spasení všech těch, které Mu Otec dal, je zajištěno. Jaká je to milost, že Otec je vyvolil, aby je dal Synu a uvedl je do Svě přítomnosti jako milované děti.

Avšak je důležité připomenout, že odpovědnost člověka plně trvá: Bůh učinil všechno pro jeho spasení, neboť chce, „*aby všichni lidé spaseni byli*“ (1. Tim. 2,4), nikoho však nenutí. Proto každý hříšník je odpovědný za to, zda nabízenou milost přijme anebo odmítne. Při zvěstování evangelia, toho radostného poselství, je také třeba trvat na **právech Pána**, neboť On je „*Pán všech*“ (Skut. 10,36). Ti, kteří Ho zavrhnou jako Spasitele, se tedy současně zdráhají uzнат Jeho svrchovanou všeobecnou nadvládu. V tomto smyslu člověk nemá „volnost“ či „svobodu“ pohrdnout spasením, které mu Bůh nabízí v Kristu; jestliže jím pohrdne, nezůstane to bez trestu. Vystaví se zaslouženému odsouzení, které postihne všechny, kteří dnes – jako i tenkrát – prohlašují: „*Nechcemeť, aby tento kraloval nad námi*“ (Luk. 19,14).

Náš duch je ostatně neschopen pochopit tajuplný vztah, existující mezi vyvolením z milosti a odpovědností člověka; avšak vírou a v svaté bázni přijímáme, co nám o tom zjevuje Boží slovo. Na jedné straně Bůh vyvolil ty, které určil pro věčnou slávu, a na druhé straně „*Nyní zvěstuje*“ (= přikazuje,

poroučí) lidem všechněm všudy aby pokání činili“ (Skut. 17,30). Pán Ježíš od počátku Svě služby na této zemi kázal s mocí poselství, které znělo stále stejně: „*Čiňte pokání, a věřte evangeliu*“ (Mk. 1,15). Člověk je odpovědný za své rozhodnutí vzhledem k tomuto příkazu; může uposlechnout, tj. uvěřit, anebo též neuposlechnout, což ho potom – znovu opakujeme – vystavuje věčnému odsouzení. „*Kdo věří v Syna, má život věčný; ale kdož jest nevěřící Synu* (tj. **neuposlechne** Syna), *neuzřít života, ale hněv Boží zůstává na něm*“ (Jan 3,36). „*A totož jest to přikázání jeho, abychom věřili jménu Syna jeho Ježíše Krista*“ (1. Jan. 3,23).

Nemáme v úmyslu probírat tento předmět dopodrobna, a uvedená místa stačí ukázat odpovědnost každého člověka vzhledem k spasení, aniž by tato jeho odpovědnost byla nějak zmírněna Boží radou týkající se vyvolení. Avšak na odpovědnost hříšníka přijmout milost navazuje též vlastní odpovědnost nás věřících, abychom šířili to radostné poselství spasení ve svém okolí a prosili za ty, kteří dosud neznají Pána Ježíše jako svého Spasitele. Máme dokonce, podle napomenutí Páně, lidi „**přinutit** vjíti“ (Luk. 14,23). – Cožpak On neřekl Svým učedníkům, dříve než od nich odešel: „*Jděte do celého světa a kažte evangelium celému stvoření*“, a: „*Budete mi svědkové... až do posledních končin země*“? (Mk. 16,15 – elbf. př.; Skut. 1,8). „*Běda by mně bylo, kdybych (evangelium) nekázal*“ (1. Kor. 9,16) volá Pavel. Kéž bychom si tedy byli vědomi své odpovědnosti vůči ztraceným duším, a myslili na to, že všichni jsme vyslanci (poslové) pro Krista (2. Kor. 5,20)!

2) Kdy nás Bůh vyvolil?

Boží slovo odpovídá na tuto otázku a používá tři podobných výrazů: před založením světa (Ef. 1,4), před časy věčnými (2. Tim. 1,9; Tit. 1,2), od počátku (2. Tes. 2,13). Bůh tedy pojal radu milosti ve věčnosti. Ve Svě svrchané moudrosti, dříve ještě než existoval svět, učinil úžasný plán, který se týkal každého vyvoleného, a podle tohoto plánu ho povolal v hodinu, kterou sám stanovil. „*To ukazuje, že v Božích radách patříme k určitému systému, který Bůh zřídil v Kristu, dříve ještě než existoval svět, k systému, který není z tohoto světa, dokud tento trvá, a který bude trvat dál, až způsob tohoto světa pomine. Naše místo v Kristu nám bylo dáno dříve, nežli svět existoval*“ (JND). Ačkoli toto tajemství v celém svém rozsahu mohlo být zjeveno teprve tehdy, když Pán dokončil dílo na kříži, přesto Písmo už ve Starém zákoně vrhá několik jasných paprsků na Boží radu, aby ji oznámilo. Tak třeba David zvolal: „*Blahoslavený, kohož vyvoluješ, a přivodíš, aby obýval v síních tvých!*“

Tuť nasycení budeme dobrým domu tvého, ve svatyni (nebo: svatým, dobrem) chrámu tvého“ (Ž. 65,5). Toto místo obsahuje jakoby předem dané, i když neúplné, zjevení vyvolení („kohož vyvoluješ“), dále povolání („koho... přivodíš“) a uvedení do slávy („aby obýval v síních tvých“). Ale teprve Nový zákon nám podává úplné odhalení tohoto tajemství.

Vlastní Boží milost nám byla dána v Kristu Ježíši **před časy věčnými**, píše Pavel Timoteovi (2. Tim. 1,9), a na začátku Ep. Titovi mluví o „**naději života věčného, kterýž zaslíbil před časy věčnými ten, kterýž neklamá**“ (elbf. př.: „**který nemůže lhát**“), **Bůh**“ (1,2). Spasení, milost, naděje věčného života nám byly dány nebo zaslíbeny před založením světa, protože jsou nerozlučně spojené s naším vyvolením. Jako ono vyvolení tak i ony plynou z rozhodnutí, která Bůh učinil v nevyzpytatelných hlubinách věčnosti.

Toto zjevení přináší naší duši neotřesitelnou jistotu a pokoj. Která moc by mohla zrušit takovou uloženou radu a takové dílo? Boží plán pojatý a stanovený před časy věků v Kristu zůstává naprosto nedotknutelný ze strany vlivů času. Nalézá se mimo tento svět a nad ním a také nad časem, třebaže se částečně naplnil ve světě a v čase, když byl zjeven Kristus. Ve své dokonalé znalosti minulosti, přítomnosti a budoucnosti Bůh rozhodl o všem, od věčnosti až na věčnost, v souladu se Svým Milovaným, k své vlastní slávě. Jeho myšlenky se cele naplní, protože pocházejí od Boha, „**který nemůže lhát**“, a ty jsou všechny založeny na Kristu. „**Neboť kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v něm (tj. v Kristu) jsou: Jest (nebo: ano), a v něm jest: Amen, k slávě Bohu skrze nás**“ (2. Kor. 1,20).

3) Co je základem vyvolení?

Boží slovo používá v souvislosti s tím tří zvláštních pojmů, ačkoli jsou spolu navzájem úzce spjaté: Boží **vůle**, **rozhodnutí** této vůle, Jeho **milost**. Všechny tři pramení ze svrchovanosti Boha, který jest světlo a láska.

„Boží vůle“ je – mohlo by se říci – skutečným pramenem uložené rady, kterou On pojal sám od sebe ve věčnosti se zřetelem, k věčnosti: Bůh navrhl tento úžasný plán „**podle dobře libé (= zalíbení) vůle své..., podle rady vůle své**“ (Ef. 1,5.11). „**Kdo poznal mysl Páně? Anebo kdo rádcem jeho byl?**“ (Řím. 11,34).

„Od věčnosti usouzeno,
abys spasil, co ztraceno“,

zpíváme.

Tato Boží vůle byla skutečně vyjádřena rozhodnutím, které odpovídá Jeho úmyslu. Písmo to nazývá „uložení jeho“ (Řím. 8,28), „*předuložení toho, kterýž všechno působí podle rady vůle své*“ (Ef. 1,11), anebo opět: „uložení jeho“ (2. Tim. 1,9).

Bůh toto předsevzetí – s nímž se ihned budeme blíže zabývat – pojal a provedl ve Své nevýslovné milosti. „*Podle... milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věčnými, nyní pak zjevené skrze příští (= zjevení se) spasitele našeho Ježíše Krista*“ (2. Tim. 1,9.10).

„Milost Tvá nás v mysli měla,
dřív než svět byl učiněn...“

vyznáváme v jiné písni.

Boží slovo nám tedy dává poznat dokonalý soulad toho trojího základu: Boží vůle, předsevzetí této vůle a Jeho milosti, – na němž spočívá naše vyvolení.

To že Boží volba se stala před naším narozením, ano, dokonce před založením světů, dodává Jeho milosti zcela zvláštní lesk. Není možné představit si milost, která by byla bezpodmínečnější, více absolutní: Bůh navzdory všemu, čím jsme pak byli a co jsme dělali, učinil ve věčnosti neodvolatelné rozhodnutí: učinit z nás Své vyvolené a udělit nám jednoho dne požehnání, spojená s tím titulem. Vzhledem k tak slavnému Božímu uložení můžeme i na sebe vztáhnout slova Izaiáše: „*Hospodine, ty jsi Bůh můj; vyvyšovati tě budu, a oslavovati budu jméno tvé; neboť jsi učinil předivné věci, **radý tvé zdávna uložené**, (které jsou) věrnost a pravda*“ (25,1 – elbf. př. a fr. př. JND), a smíme dokonce jít ještě dále, neboť to je **Boží rada (uložení)** v celé své plnosti a neskonale jednoduše, čím chce Nový zákon zaměstnávat naše duše.

To, o čem jsme právě uvažovali, dává před našimi zraky vystoupit třem vlastnostem Boží milosti: Je **svrchovaná**, samostatná. Bůh nás vyvolil jen na základě Své uložené rady, v dokonalém souladu se Synem. Radil se jen se sebou. Nikdo si nesmí vzít proti Němu slovo (Řím. 9,20) a říci Mu: „Co činíš?“ Jeho vyvolení je „*podle volby* (– elbf. př., kral.: *podle vyvolení milosti*“ (Řím. 11,5).

Tato milost je také **bezpodmínečná**. Bůh vskutku nepodřídil naše vyvolení žádné podmínce. Kdyby tomu bylo jinak, mohli bychom okoušet jen velice nedostatečný pokoj, a proto i naše spasení by pak záviselo na zachování

stanovených podmínek. Ne, Boží uložená rada je navěky pevně založena v Kristu.

A konečně milost je **nezasloužená**. Tato třetí vlastnost se hluboce dotýká našich srdcí, protože uvádí na světlo skutečnost, že Bůh se ve Své volbě nechal zdržet úplnou zkažeností a nehodností, jimiž se pak vyznačovali ti, které Jeho milost chtěla učinit velikými, tím že je předurčila k spasení a k Jeho slávě. Ona zkaženost a nehodnost, o nichž Bůh předem věděl, tím více zvyšují milost, na níž je založené naše vyvolení.

Co k těmto předivným věcem řekneme? Bůh zaměřil Svůj zrak na nás jen proto, že sám to tak chtěl. Rozhodl se k tomu podle Svého zalíbení, aniž Ho k tomu něco v nás anebo ve světě nutilo anebo aspoň naklonilo (Řím. 11,34). Vyvolil nás, takové, jací jsme pak byli: jako hříšníky, ba dokonce jako nepřátele, postrádající jakékoli zásluhy. Všechna sláva se navrací zpět k Němu a my můžeme před Jeho nevyzpytatelnou milostí jen padat k zemi a klanět se.

(příště, dá-li Bůh, dokončení)

Redakční poznámka: S vděčností vůči Pánu a s modlitbou, s přáním Božího požehnání a milosti posíláme čtenářům první dvojčíslo druhého ročníku „Milosti a pravdy“. Znovu prosíme o jejich modlitby a děkujeme všem, kteří na to nezapomínali, takže Pán dával k této práci milost, radost i potřebnou sílu. S Páně pomocí začínáme připojovat i novou evangelizační přílohu: „POSEL POKOJE A RADOSTI“.

POSEL POKOJE A RADOSTI

(Ef. 2,17)

Chceš zemřít ve svých hříších?

„Jestliže nebudete věřit, že Já jsem, zemřete v hříších svých.“ (Jan 8,24)

„Zemřete v hříších svých.“ Jaká to jsou vážná slova, která Boží Syn kdysi řekl Židům, kteří v Něho nechtěli uvěřit. Třikrát je slyšíme v té kapitole. I dnes ještě platí všem lidem, kteří jdou vstříc věčnosti bez Spasitele. Nemůže být nic hroznější, než zemřít v hříších a s hříchy a musit pak jít před Boha, jehož oči jsou jako plamen ohně a který všechno zlo přivede na soud! Je psáno: *„Hrozné jest upadnouti v ruce Boha živého!“ (Žid. 10,31)*

Většina lidí si jde bezstarostně světem vstříc smrti, jako by smrtí měl být všemu konec, jako by Bůh neexistoval, ani soud a věčné zatracení. Proto *„píj hříchy jako vodu“*. – Ano, většina lidí touží jen po prchavé rozkoši a pozemském majetku. Velká většina si žije úplně bezstarostně jako kdysi lidé za dnů Noe, až přišla potopa a všechny pohltila a skosila k věčnému soudu.

Jak je tomu s tebou, milý čtenáři? Uchopil ses už vírou Ježíše, Spasitele, a obdržel jsi v Něm **odpuštění hříchů**? Nikdo je neobdrží, jestliže nad svými hříchy necítí lítost a bolest a jestliže s touhou po spasení nepřišel k Ježíši. Avšak tam, kde tyto věci v srdci člověka jsou, Pán dá odpuštění, spasení a pokoj. V Písmě je totiž psáno: *„Jemu (Kristu) všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno Jeho všelický, kdokoli uvěřil by v Něho.“ (Skut. 10,43)* Ona známá velká hříšnice zakusila tuto milost, když s lítostí a bolestí nad svými hříchy padla k nohám Ježíše. Její slzy jasně svědčily o tom, jakou lítost měla nad svými hříchy. Činila takové pokání, jaké si přeje Bůh. Ale zároveň uvěřila v odpuštění, že Pán jí to dá, jak se i stalo. Poslyšme, jaká potěšující slova jí Pán řekl: *„Odpuštěny jsou tobě hříchy... Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdi v pokoji!“ (Luk. 7,48.50)*

Jak je to vzácné a pravdivé, že Pán odpouští hříchy! Kdokoli z lidí – i kdyby jeho provinění a hříchy byly nesmírně veliké – k Němu přijde s pokáním a vírou, přesvědčí se, že to je pravda, a Pán podnes říká všem věřícím ve Svém Slově: *„Píši vám, dítky, že jsou vám odpuštěny hříchy“ (1. Jan. 2,12)*, a na

jiném místě znovu potvrzuje: „*Na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více.*“ (Žid. 10,17)

A tak všichni vykoupení Ježíše Krista mohou s plesáním oslavovat svého Pána a Spasitele: „*Tomu, který miluje nás, a umyl nás od hříchů našich krví Svou,... Jemu buď sláva a moc na věky věků.*“ (Zj. 1,5.6 – elbf. př.)

Jaká je to láska, že On, Boží Syn, k nám přišel, tak hluboko se ponížil a stal se člověkem, a i dále ještě se ponížil, „poslušný byv až do smrti, a to smrti na kříži“ (Fil. 2,8). Tam sestoupil do největších hlubin utrpení, nesl **hněv Boží nad hříchem**, ano, „*byl učiněn hříchem*“, aby věřící „*učiněni byli spravedlností Boží v Něm*“ (2. Kor. 5,21). Učinil smíření za naše hříchy v oněch třech hodinách, kdy byl Bohem opuštěn. Jak vděčný by měl být nyní každý hříšník za tak velikou milost! Jenže vidíme, že, jak většina lidí nechce nic vědět o Jeho milosti a lásce. Běda všem, kteří zemřou v nevěře a ve svých hříších! Soud, který stihl Syna Božího na kříži, se vrátí na ně. Dostanou se do věčného zahynutí a na ono místo, „*kde červ jejich neumírá a oheň nehasne*“ (Mk. 9,44.46.48).

Jak by měl výrok Pána, který i dnes ještě adresuje všem nevěřícím: „*Jestliže nebudete věřiti, zemřete v hříších svých*“, naplnit je úzkostí a hrůzou, ale zároveň je povzbudit, aby teď ještě, v den spasení, se Ho uchopili jako svého Spasitele.

Milý neobrácený čtenáři, nepromeškej milost, ale vrhni se s plnou důvěrou do náruče Pána! On tě má rád a chce tě spasit. Jak dlouho už asi jde za tebou, **volá tě a zve!**? Jak často už asi věřící rodiče, učitelé nebo známí tě napomínali: „*Jdi k Ježíši!*“ A On sám vztahuje k tobě Svě ruce a volá tebe i všechny hříšníky: „*Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a Já vám odpočínutí dám!*“ (Mat. 11,28) Skutečný pošetilec je každý, kdo Jeho milostivého volání neuposlechne; slepě se řítí do záhuby. Výrok Epištoly Židům platí i dnes ještě všem, kteří jdou dál v nevěře: „*Kterak my utečeme, tak velikého zanedbávající spasení?*“!

Bohu nikdo neuteče, ale oné záhubě je možné utéci a skrýt se **v Kristu**. Tisíce ba tisíce tisíců lidí to udělalo během staletí. Odešli domů věřice ve svého Vykupitele a čeká je sláva, kde pak budou věčně okoušet lásku Otce i Syna. Všichni budou se šťastným srdcem oslavovat milost, která je v jejich bídě a hříších navštívila a zachránila, zatímco oni nešťastníci budou musit s bolestí a litováním naříkat nad svým **žalostným údělem**, který už **nikdy nebude moci být změněn**.

Rozvaž tedy, milý čtenáři, že **pak si budeš připomínat** slova Pána, ale budeš si musit vyčítat: „Kdybych byl tenkrát uposlechl volání milosti a uchopil se Ježíše! Teď už ale je navěky pozdě!“ Ještě jednou tedy, s upřímným varováním, tě upozorňujeme na ono tolik vážné slovo Pána Ježíše: „*Jestliže nebudete věřiti, že Já jsem, ZEMŘETE V HRÍŠÍCH SVÝCH!*“

GBdFr 1934, č. 10, s. 37–38

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 2

1993

číslo: 3–4

William Trotter:

Radost křesťanské naděje

„Přijdu brzo!“ (Zjev. 22,20)

Srdce věřícího se nesmírně raduje, když se dívá na požehnání, která bude mít tento svět pod vládou Krista. Plésá již napřed při pomýšlení na oslavenou církev, na šťastný svět, na napravené stvoření.

Ale co je nejvyšší, nejvznešenější radostí církve v naději, v očekávání toho okamžiku, kdy Kristus opět přijde a kdy se uskuteční všechna zaslíbená požehnání? Co působí, že se srdce věřících rozbuší při očekávání toho okamžiku? Je to Osoba samého Pána: Vidět Ho, slyšet Jeho hlas, hledět na Něho a navždy být s Ním. Kéž bychom bděli, aby se nám tato radost při Jeho očekávání neztrácela, ale stále nás naplňovala.

Když se uzavírá předivná historie světa, podaná nám v Božím slově od 1. Mojžíšovy knihy až po knihu Zjevení, – historie odpadnutí člověka, kde Bůh ho postavil v odpovědnost vůči Sobě – historie nesmírné Boží milosti, která tu, kde se rozhojnil hřích člověka, se rozhojnila ještě více – je tu v závěru celé té historie jedno slovo plné neskonale radosti a potěšení a je adresováno církvi.

Toto slovo vyslovuje Pán sám a slova, která přitom používá, zanechávají v srdcích nás, kteří Ho čekáme, hluboký, trvalý a nesmazatelný dojem. Znějí takto: „*Tak praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech (nebo: který osvědčuje tyto věci): Jistě přijdu brzo.*“ To jsou Jeho poslední slova. Duch v církvi se jich ujímá a odpovídá: „*Amen. Přijdiž, Pane Ježíši!*“

Kdyby toto bylo ustavičnou řečí našich srdcí, když se obracejí na Pána, jak jiné by bylo naše chování vůči tomuto světu! Jaký pokoj by nám to dávalo v souzeních, jakou netečnost vůči svodům této země. Toto poslední a drahé poselství našeho Pána by naplňovalo naše srdce a dodávalo jim sílu, jistotu,

trpělivou vytrvalost a radost.

Když Pán říká: „*Ano*“ (v kral. př.: „*jistě*“), vyjadřuje nám tím přání Svého srdce. Předchází již onen okamžik, kdy se představí Svě nevěstě, a v radosti, kterou přitom cítí, jí říká: „*Ano, přijdu brzo!*“ Kéž by v našich srdcích vždycky nalézal radostnou odpověď: „*Amen. Přijdiž, Pane Ježíši!*“

ME 1938/254–255; HF 1986/139–140

Alf. Guignard:

Ezau jest Edom (1. M. 36)

(Něco dětem věřících rodičů)

Často se stává, že některé kapitoly Božího slova čteme jen málokdy, protože se nám zdají těžké k pochopení, anebo protože si myslíme, že nejsou zajímavé. Přitom zapomínáme na toto: Napsal je Bůh. Proto bychom měli při nejmenším vynaložit aspoň trochu námahy a i je si přečíst. Nezapomínejme, že všeliké Písmo je vdechnuté Bohem a užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k vyučování v spravedlnosti, aby člověk Boží byl dokonalý, plně způsobilý ke každému dobrému skutku (2. Tim. 3,16.17). Jestliže některé kapitole nerozumíme, může to být důvod, abychom ji nečetli? Jestliže však si ji přečteme a přečteme-li si ji ještě jednou a zamyslíme se nad ní, shledáme, že v ní jsou obsažena bohatství a naše oči se otevrou a budou se divit všemu, co je v ní skryto. „*Rozuměj, co pravím; a dejž tobě Pán ve všem porozumění*“ (2. Tim. 2,7). „*Sláva Boží jest skrývati věc, ale sláva králů zpytovati věc*“ (Přísl. 25, 2).

Máme-li před sebou 36. kapitolu 1. Mojžíšovy knihy, tedy je to právě jedna z kapitol, které bývá všeobecně věnováno jen málo pozornosti. A přesto je to oddíl Písma, nad nímž by se měly více zamyslit děti věřících rodičů. Zdá se, že je napsán především pro ně.

Nalézáme tu velké zásady, uvedené bez dalšího komentáře, jak tomu bývá většinou v celé 1. Mojžíšově knize. Předcházející kapitola končí zprávou o tom, jak zemřel Izák a jak ho jeho synové Ezau a Jákob pohřbili. Jak si asi budou oba synové dále počínat, když jejich otec zemřel? Až do onoho dne možná měli ohled na svého otce a poslouchali ho. Avšak nyní mají volnost sami si volit další cestu. Jak se nyní zachovají? Brzo se může stát, že půjdou dál podle přání svých vlastních srdcí. Tato kapitola nám ukáže, co

dělal Ezau, prvorozený, když tu už jeho otec s ním nebyl. Je to, žel, zároveň historie člověka v těle: Bůh nemá žádné místo v jeho srdci a v jeho myšlenkách. Nejprve je nám řečeno, že Ezau je „Edom“. Jména obou Izákových synů byla změněna. Jákob byl nazván „Izrael“ (Boží bojovník), když prošel místem Fanuel. Bojoval tam s Bohem, plakal a pokorně prosil (1. M. 32,28 a Oz. 12,4.5). Toto jméno připomíná, co z něho učinila Boží milost. Avšak touto věcí se nyní nebudeme zabývat.

Ezau byl nazván „Edom“, což znamená „červený“, protože za jedno jídlo z čočky prodal své prvorozenství a tím pohrdl požehnáním. Byl ohydný (přesněji: „nepobožný“ – Žid. 12,16 – elbf. př.), jak nám to ukazuje celá kapitola, kterou máme před sebou. Je v ní vícekrát opakováno, že „Ezau jest Edom“. Co se stalo z ubohého Ezaua! Co máme říci o mnohých dětech věřících rodičů, které od malička slýchaly o Pánu Ježíši, znají rozumem všechna nebeská požehnání a pak je opustí a běží za klamnými marnostmi! Opouštějí milost, která je pro ně připravena.

Potom čteme o Ezauových svatbách: ožení se s dcerami jednoho Hetejského a jednoho Hevejského a spojuje se tak s těmi národy, mezi nimiž jeho otcové Abraham a Izák žili jako cizinci. Boží slovo Abrahamovi ohledně Izáka jako by Ezauovi neříkalo nic: „*Nevezmeš manželky synu mému ze dcer kanaanejských, v jejichž zemi bydlím*“ (1. M. 24,37). Cožpak dcery Hetejských nebyly jeho očím žádostivější než dcery z rodiny víry? Je jasné, že Izákovi a Rebece působily hoře. Tato dokonce řekla: „*Stýská se mi živu býti* (– „*mrzí mne život*“ – překlad Hirsch–Sicherův) *pro dcery Het.*“

Milé děti věřících rodičů, zda tato stránka nebyla napsána proto, aby vás varovala? Nenaučily jste se z ní ničemu? Jak velké nebezpečí vám hrozí v navazovaných přátelstvích. Jaké katastrofální následky mohou vzniknout z nerovného sňatku! Skutečný duchovní stav mladého muže se ukáže při jeho svatbě! Dávejte si pozor na svá srdce!

Když Ezau viděl, že dcery Het byly těžkostí v očích jeho otce Izáka, chce se mu zalíbit, a tak odchází a bere si za ženu dceru Izmaele, jehož matka byla Egyptanka. (1. M. 28,8.9) Ezau jistě nerozuměl vůbec ničemu, co patří do okruhu víry.

Po smrti svého otce vzal své ženy, své syny i dcery a všechny duše svého domu i stáda ovcí a všechn svůj dobytek i všechn svůj majetek, kterého nabyl v zemi Kanán, a odešel, aby bydlil v pohoří Seir. Cenil si pohoří Seir více než země zaslíbení – té země, kterou Hospodin dal Abrahamovi a jeho

semeni v dědictví navěky. Neviděl v stanu svých otců nic žádostivého. Abrahamův oltář neměl vůbec žádný vliv na jeho srdce. Hrob, který Abraham koupil od synů Het a kde právě uložil tělo svého otce Izáka vedle kostí Abrahama, Sáry a Rebeky, měl pro něho právě tak nízkou cenu jako Boží zaslíbení o vzkříšení. Pro něj měla význam jen přítomnost – o budoucnost se nestaral. Pohrdl všemi těmi věcmi a odešel pryč do daleké země. A co bylo ještě horší: Vzal s sebou i celou svou rodinu. Nyní byli všichni daleko vzdáleni od místa skutečného požehnání. Kdo by mohl změřit věčné následky takového činu!

Chtěl bych se vás, děti věřících rodičů, zeptat: Jakou cenu mají **pro vás** nesmírně cenná požehnání, která jste od malička přijímaly? Chtěl bych vás varovat a ukázat vám na bláznovství těch, kteří opouštějí nevyzpytatelná bohatství Krista a obracejí se k nicotným věcem. Tyto se mohou zdát skvělé přirozenému oku člověka, ale jejich koncem bývá jen zatrpkllost a marnost.

Možná že někdo řekne: Ezau měl pádný důvod, proč opustil izraelskou zemi: jeho stáda se rozrostla natolik, že už tam nemohl zůstat. Nepřítel našich duší má ovšem vždy „dobré“ důvody, aby nás oloupil o Boží požehnání, která jediné činí člověka skutečně bohatým. Již dlouho používá polí, oslů, a někdy také žen, aby lidem zabránil vstoupit do slavnostní síně milosti (srov. Luk. 14,18–20 –elbf. př.). K svedení Ezaua použil pozemských statků, aby mu uloupil věčná bohatství. Jiný zase může říci: Vždyť ale Ezau dosáhl v pohoří Seir velkých úspěchů a rozmohl se tam s celou svou rodinou! Ovšem, jeho synové a vnuci se tam stali velkými lidmi, téměř všichni byli knížaty. Avšak kam se poděla jejich sláva? Co po nich dodnes zůstalo? Kam přivedli své rodiny? Prorok Abdiáš nás v 18. verši poučuje, že z domu Ezau nezůstane ani jeden. Jeho potomci se stali zapřísáhlými nepřáteli Božího lidu. Jak bídne skončil celý ten rod! Hospodin říká skrze posledního proroka na začátku jeho knihy: „*Ezaua měl jsem v nenávisti.*“ (Mal. 1,3)

Po odchodu do země Seir Elifaz, jeho prvorozený syn, si vzal za ženu Tamnu, sestru Lotana, jednoho z knížat Horejských, kteří bydlili v té zemi. Z tohoto zlého spojení vzešel Amalech, který vystoupil vojensky proti Izraeli, když tento byl na poušti. Amalech byl knížetem národa, proti němuž Hospodin přísáhl boj od pokolení do pokolení, a bylo to zapsáno do knihy pamětné, že Bůh úplně vyhladí pod nebem památku Amalecha (2. M. 17,8–16; 5. M. 25,19) /Poznámka: Je dobré přečíst si k tomu podrobná sdělení v něm. knize Fr. Kauppa: „Biblické otázky“ na str. 35–37./

Od 20. verše uvažované kapitoly jsou uvedena jména sedmi synů Seira,

Horejského, kteří bydlili v té zemi. Také oni byli knížaty. Jeden z nich byl Lotan, bratr Tamny, o níž už jsme mluvili. Ezauova rodina se tedy spojila s obyvateli té země k zlému. A co máme říci o teplých pramenech (24. v. – v kral. překl.: „mezkové“), které našel jeden z nich, když pásal na poušti oslice svého otce? Rozhodně to nebyly osvěžující prameny ve vyprahlé zemi! Podobají se vodám, které vyhledávají lidé, kteří se vzdálili od Boha a pohrdají Jeho zaslíbeními!

Jaký rozdíl naproti jistým vodám „studnice přísahy“ v Bersabé anebo k osvěžujícím vodám „studnice Živého vidoucího mne“ (beer-lachai-roi)! Ezau jimi pohrdl, neboť opustil tu zemi. Rozhodně to také nejsou ony tiché vody, k nimž dobrý Pastýř vodí Své milované ovce.

Od 31. verše je ona země, uváděná zatím pod jménem Seir, nazývána „země Edom“ („země Idumejská“). Byla nazvána podle jména Ezaua, který se stal jejím vlastníkem. Byla to země, kde bydlil, kde byl doma. Úplně zapřel izraelskou zemi. V idumejské zemi vládli králové již v době, kdy ještě nebylo krále v Izraeli. Vládli před Kristem. Kde budou, až jednou bude vládnout Kristus? Vládli před Ním a bez Něho.

Všechno, co je pověděno o těchto králích, zdá se být souhrnem dějin každého pozemského krále. Vládli nad určitou zemí. Bydlili v tom či onom městě. Tam se rozmohli násilím a rozvinuli na odív svou moc, velikost a přepych. Zvítězili nad tím či oním národem. Vzali si možná za ženu nějakou princeznu, dceru některého krále nebo knížete. Král pak zemřel a k moci se dostal někdo jiný. Tomu nás učí dějiny o všech vladařích na tomto světě, kde všechno je pomíjející. Králové i knížata umírají jako kterýkoli člověk z obyčejného lidu. Nic si s sebou nevezmou a jejich sláva zajde.

Synové Ezau bydlili v zemi Edom, která byla jejich vlastnictvím, a to bylo vše. „*To jest ten Ezau, otec Idumejských (nebo: otec Edoma)*“ je dodáno na konci jejich historie. A taková je historie jednoho nepobožného (ohybného).

V opaku k Ezauu další kapitola mluví o Jákobovi. Bydlil v zemi, kde se zdržoval jeho otec. Přes všechny chyby a život, který často byl bídny, kde se větším dílem nalézal pod Boží kázní, vážil si Jákob Božích požehnání a tíhnul k Jeho zaslíbením. Země zaslíbení měla cenu pro jeho srdce a on v ní bydlil jako cizinec, podobně jako jeho otcové. Čekal na ten den, který měl jeho víru změnit ve vidění a jeho naději v skutečnost. Jeho víra mu dala možnost přivlastnit si věci, které dosud nebyly vidět, které však jsou věčného trvání.

– Protiklad je velký. V jeho historii je v druhém verši zmínka jenom o jednom z jeho synů: je jím Josef, oddělený mezi bratřími. Je krásným obrazem Božího Josefa, toho Požehnaného, v Němž jsou obsažena všechna požehnání. Jenom On přinesl Bohu ovoce.

ME 1930/69–74; EuE4 1985/231–238

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 8

(z abecedy křesťanství)

(Znovu upozorňujeme, že slovem Církev je v tomto spise vždy míněna Boží Církev, tj. Boží Shromáždění všech Božích dětí na zemi, jak tomu rozumí Písmo, nikoli tedy jen nějaké shromáždění určitého počtu věřících na určitém místě a vůbec ne nějaká pojmenovaná křesťanská pozemská církev /denominace/.)

Abychom mohli poznat „Církev (Shromáždění) Boha živého“, tak jak je Bůh vidí, a uvažovat o něm z různých stránek, dal nám Bůh ve Svém Slově různé obrazy. Dnes bychom se chtěli zaměřit na některé, z nichž každý nám vyjadřuje nějakou zvláštní Boží myšlenku. Pro málo místa, které k tomu máme, budou naše vysvětlení neúplná a mezerovitá. Těm čtenářům, kteří budou četbou podníceni, a budou se chtít hlouběji obeznámit s těmito důležitými pravdami, uvedeme v závěru obsáhlejší díla, která by jim k tomu mohla pomoci.

Sloup a utvrzení pravdy (1. Tim. 3,15)

Kde na široším světě najde člověk „pravdu“ – pravdu o Bohu, o otázce života „odkud?“ a „kam?“, o vztazích lidí k Bohu, o mravním stavu člověka, o spasení, které Bůh mu chce dát, a o budoucnosti, jíž svět spěje vstříc? – Jenom v **Boží** Církvi. Ona uznává Písmo svaté jako „*slovo pravdy*“ (Jan 17,17) a zvěstuje je. Je vzdělána na skále Ježíši Kristu, jenž je „*ta pravda*“ (Jan 14,6). Přebývá v ní „*Duch pravdy*“ (Jan 14,16–17), kterého svět nemůže přijmout.

Třebaže se věřící v současných dnech vyznačují slabostí a nevěrností, Boží Církev, která zahrnuje všechny vykoupené, stále ještě zvěstuje v tomto světě pravdu, podobně jako pilíř se základem anebo podstavcem může nést

viditelný obraz nějaké sochy.

Pravdu o uvedených věcech nenajdeme tedy u lidí tohoto světa, kteří jsou vzdáleni od Ježíše Krista, nemají Ducha pravdy a Boží slovo odmítají anebo si ho neváží. Mladí lidé, na něž moudrost tohoto světa často působí velkým vlivem, by měli tuto skutečnost dobře zvážit.

Pastýř a stádo (Jan 10)

V tomto obraze Boží Církve je v popředí Pán Ježíš jako dobrý Pastýř. **On položil Svůj život** za ovce. Je **dveřmi** ovcí. Jestliže někdo vejde skrze Něho, bude **spasen**. Ten dobrý Pastýř přišel, aby ovce **život měly** a měly ho v hojnosti.

Mezi tímto „*Nejvyšším Pastýřem*“ (– elbf. př.) – (kral. př.: „*Knížetem pastýřů*“ – 1. Petr. 5,4) a každou jednotlivou ovcí je pak osobní spojení. Jeho ovce **slyší a znají Jeho hlas**. On Svě ovce volá **jménem**. Říká: „*Znám své, a znajíť mne mé.*“ A ještě něco plyne z tohoto obrazu: všichni, kteří dříve byli „*jako ovce bloudící*“, ale nyní jsou v osobním poměru k „*dobrému Pastýři*“, nyní tvoří **jedno stádo s jedním Pastýřem!** Do tohoto stáda patří jak ovce z židovského ovčince, tak i z národů (Jan 10,16 – elbf. př.). Tento Pastýř nechává Svě **stádo** pást na zelených nivách a vodí **stádo** k tichým vodám. Ovce, která se zdržuje daleko od stáda, těžko najde dobrou pastvu. Dokazuje tím, že **neposlouchá** hlas toho dobrého Pastýře. Kdo říká: „Mně stačí můj Pastýř, k čemu potřebuji stádo?“, sotva bude okoušet ona zvláštní požehnání popsaná v 23. Žalmu. Dobrý Pastýř je u Svého **stáda**. Tam lze nalézt potravu i nápoj, ochranu a pastýřskou péči.

Když se nevěsta v Písni písní otázala Ženicha: „*Oznam mi Ty, kteréhož miluje duše má, kde (Ty) paseš? Kde (Ty) dáváš odpočínutí o poledni?*“, dostává odpověď: „*Vyjdi po šlépějích stáda!*“ (Pís. 1,7–8) V řeči Nového zákona by to znělo asi takto: Jdi, vyptej se v Božím slově na Boží myšlenky o Mé Církvi a řiď se jeho pokyny!

Kristovo tělo

V Epištolách se na více místech mluví o Církvi jako o Kristově těle. Přečti si prosím: Řím. 12,5; 1. Kor. 10, 16–17 a 12. kap.; Ef. 1,22–23; kap. 4,4.12.15–16; kap. 5, 23.29–30; Kol. 1,18.24; kap. 2,19; kap. 3,15.

Co nám chce Bůh tímto obrazem objasnit? Předně toto: Boží Církev není žádná organizace.

Co však rozumíme pod pojmem „organizace“?

Jenom Bůh může stvořit **organismy**, tj. např. živé rostliny, zvířata anebo lidi. Každý takový organismus se skládá z mnoha živých částí – údů, které společně přispívají k růstu a k prospěchu celku. **Lidé** nejsou schopni učinit žádné takové **organismy**. Konstruují sice různé stroje a zařízení, v nichž mnohé předem vyrobené díly **mechanicky** pracují jako celek. Ale tam můžeme mluvit nanejvýš o jakési **organizaci**. Stroj není žádný **živý tvor**. Jeho jednotlivé části se samy navzájem nemohou obnovit.

Jestliže lidé mezi sebou vytvářejí různé spolky anebo společnosti, jsou to také **jen organizace**. Jejich členové sice mají život a víceméně všichni mají tytéž zájmy. Ale nebyl to Bůh, kdo tyto **korporace** (útvary) utvořil. Nespojil je v celek Svým dchnutím. Ony tudíž nejsou žádným živým celkem, žádným organismem.

Církevní organizace

Lidé měli odedávna sklon přenášet svůj organizační talent i do církevní sféry. Během doby byly vždy znovu zakládány nějaké nové církve nebo náboženské obce, a přirozený člověk byl něčím takovým „novým“ nadšen. Začalo to vždy nějakým novým, odlišným vyznáním víry, nějakým novým jménem a církevním řádem nebo stanovami, podle nichž se měl rozvíjet celý život takové církve. Každý, kdo k ní chtěl přináležet, se musil **podrobit** této organizaci a jejím představeným mužům. Na to, zda je věřící a má život z Boha, zda má vnitřní spojení s Kristem a ostatními „členy“ – se v některých církvích vůbec neptají. „Věřící, kteří stojí mimo“, nesmějí mluvit v takových organizacích do věcí té církve a bez dovolení představených tam nesmějí zastávat žádnou funkci a žádnou službu.

Boží Církev je (živý) „organismus“

V opaku k „organizaci“ lidí se tedy „organismus“ rodí jako živý celek. O letnicích byli všichni věřící v **jednom** Duchu pokřtěni v **jedno** tělo. Od té

doby tu Církev existuje jako živé tělo. Od té doby **každý** člověk, který se narodil „z vody a z Duchy“ (Jan 3,5), a tedy prožil znovuzrození, je – bez svého přičinění – připojen k tělu. Dříve než si uvědomí, co se s ním stalo, je už na základě nového života nerozlučně spojen s tělem Krista, v němž proudí tentýž život. Od toho okamžiku je a zůstává živým údem v tomto (živém) organismu. Zde neexistují nějaká „odhlášení“ nebo „vystoupení“.

Jak funguje Kristovo tělo?

Boží slovo používá k objasnění jako příklad lidské tělo (1. Kor. 12). Stvořitel přidělil každému údu lidského těla příslušné zvláštní místo, aby tam zastával určenou práci. Kdyby si některé údy nebo orgány chtěly svá místa mezi sebou vyměnit, došlo by k chaotickému zmatku a tím ke zkáze těla. K tomu ovšem nesmí dojít, a proto každý úd zůstává na svém místě a žije podle myšlenek Stvořitele. Jen tak je možná ideální součinnost všech údů, a to k prospěchu celého těla. A selže-li třeba jen jeden úd, dojde k oslabení, k bolesti a nemoci.

Podobně je tomu s tělem Krista. **Bůh staví každý úd na jeho místo** (1. Kor. 12,18), aby tam na základě udělené milosti vykonával přisouzenou funkci (činnost), – i když tato je třeba úplně skrytá – a to v součinnosti se všemi ostatními údy. Každý má zůstávat na tom místě, které mu Bůh přidělil, jako živý úd v těle a poslušně má plnit svůj úkol za působení moci lásky (1. Kor. 13). Takto pracuje „*všechno tělo dobře navzájem spojené po všech kloubech přísluhování, podle působení vnitřní moci v míru jednoho každého údu, ... k vzdělání svému v lásce*“ (Ef. 4,16 – elbf. př.). O povaze různých darů a jejich působení pojednáme v jiné souvislosti.

Nyní však následuje druhá skutečnost, nesmírně důležitý hlavní bod v uvažovaném obrazu:

Kristus je Hlavou těla

Smrt, vzkříšení a oslavení Krista po Boží pravici jsou důležitými předpoklady utváření Církve (Ef. 1,21–23). Bez Krista, Hlavy, by údy nebo – jak bychom také mohli říci – trup těla s končetinami, nikdy nebyly utvořeny. Teprve když bylo dokonáno pro hříšného člověka dílo vykoupení a Kristus byl jakožto člověk vysoce vyvýšen „*nade všechno knížectvo a každou mocnost, i moc, i vládu i (nad) každé jméno, které je jmenováno*“ (– elbf. př.), sestoupil

Duch Svátý na tuto zem, aby pokřtil věřící v jedno tělo.

Bůh Ho zároveň „*dal Hlavu nade všechno církvi, kteráž jest tělo jeho, plnost všechno ve všech* (nebo: ve všem) *naplňujícího*“. Zda se tato myšlenka nedotýká našich srdcí? Kristus potřeboval – budiž to řečeno s úctou – „plnost“ anebo „doplnění“ skrze Církev, aby se mohl ukázat celý „*Kristus*“, **Hlava a tělo**. Tak podle Božích myšlenek také Adam, onen první člověk, byl úplný teprve tehdy, když mu byla dána jeho žena Eva.

Hlava řídí údy Svého těla

Člověk pohybuje svými údy povely z hlavy prostřednictvím vodících nervů. Kristus však řídí údy Svého nebeského těla skrze Ducha Svátého, který přebývá v každém z těch, kteří Mu patří. Každý úd podléhá přímo Hlavě a je Pánu odpovědný zastávat v daném čase tu funkci (činnost), k níž On ho chce použít. My lidé nesmíme nějakým „organizováním“ zasahovat do Jeho svrchovaných práv. Nemáme právo sami rozhodovat anebo udávat, **kdo má kázat, kdo učit a kdo má být vyslán na určité misijní pole** apod.

Jen „se pevně držme Hlavy“ (Kol. 2,19) a bděme, aby něco nevstoupilo mezi Něho a nás a aby Jeho nároky jako Pána na nás nebyly něčím omezo-
vány!

Svědectví o jednom těle

Vážně smýšlející křesťané trpí a naříkají nad roztržitostí křesťanstva. Říkají si: vždyť vlastně všichni... společně patříme k jednomu celku. Z této těžkosti vzniklo alianční a ekumenické hnutí. Obě by ráda vyjadřovala onu sounáležitost v Pánu, a tak se společně shromažďují k určitým „týdnům“ nebo „zasedáním“. Aby se sobě poněkud přiblížili, dělají dočasné ústupky a usnesení, – potom se však každá skupina zase vrací do své ohrady.

Souhlasí Pán s takovými snahami? Je spojování církevních organizací v jednu nadřazenou organizaci *Božím* léčebným prostředkem v současné době úpadku?

Jak plyne z míst uvedených zpočátku, Boží slovo mluví jenom o **jednotě Ducha a o jednom těle Krista** (1. Kor. 10,17; Ef. 4,4); neuznává žádný jiný útvar, tedy žádnou korporaci. **Jednota tedy už nemusí být dělána**. Zato však máme být v tomto světě svědky o **jednom těle** v Kristu, které před Božím

zrakem stále existuje, bez jakéhokoli přerušení. Toto svědectví o tom, **co Bůh utvořil**, můžeme však udržovat, jen když se pečlivě oddělujeme od všeho, co z toho udělal člověk, – tedy od různých zvláštních vyznání, která jsou **popřením toho, co Bůh učinil a co skutečně chtěl** a co nás odděluje od jiných věřících.

(pokračování, dá-li Bůh, příště)

JEMU stále podobnější

Při četbě evangelií zjišťujeme, jak byla každá hodina Pána Ježíše vyplněna nějakou činností.

Na Jeho cestě tímto světem nevidíme žádnou zahálku, žádné maření času, ani hledání pohodlí nebo zábavy, jak tomu často bývá u nás.

Jeho život byl nepřetržitou, neúnavnou činností lásky. Náš Pán nežil pro sebe. Bůh a lidé zaměstnávali všechny Jeho myšlenky. Jestliže někdy hledal samotu, tedy jen proto, aby byl sám se Svým Otcem. Jestliže vyhledával společnost, tedy jen proto, aby konal, co Mu Otec uložil. Dnem i nocí byl stále stejný – „*tentýž*“ (srov. Žid. 13,8)

Na Olivetské hoře Ho vidíme na modlitbě; v chrámě – jak vyučuje; mezi zarmoucenými – jak dává potěšení; našel-li někde někoho nemocného, jak ho uzdravuje. Každý z Jeho činů nám Ho ukazuje jako Toho, jenž žil jen pro druhé.

Měl v Bohu takovou radost, které člověk nerozumí, měl takovou péči o lidi, jež svědčila o Bohu. Nikdy nepoužil Své moci pro sebe. Když na poušti vyhladověl, neučinil žádný div, aby utišil Svůj hlad. Avšak když kolem Něho někteří hladověli, ukázalo se plně Jeho srdečné slitování, a nasýtil jich tisíce. Ach, kéž bychom Mu byli podobnější!

HF 1959/44

C. E. Stuart:

Původní křesťanství – 4. přednáška: Učitel (1. část)

(pokračování cyklu z min. ročníku)

Skutečné křesťanství nezáleží v tom, že převezmeme určité vyznání víry

nebo nějaké zvláštní pravdy. Je to nový život, který je člověku udělen a bude trvat navěky. Tento život ve svém charakteru se projevuje činností a svým původem je z Boha. Jeho obsahem a cílem je Boží oslavení a spasení nesmrtelných duší lidí.

Křesťan může mít svůj okruh působení **mimo Církev (Shromáždění)** jako evangelista, anebo **uvnitř** jako učitel. Evangelista kázáním radostného poselství přivádí duše ze světa k stádu čili k Církví; učitel uvádí duše uvnitř stáda hlouběji do pravd Božího slova. Jeho úkolem je učit, co Bůh zjevil, nikoli však zjevovat nějaké nové pravdy. Tam, kde jsou neobrácené duše, je pracovní pole evangelisty, zatímco tam, kde se nalézají Boží děti, je okruh působení učitele. Jak velice se tato pravda působením mnohých denominací ztratila ze zřetele, pokud jde o Kristovo tělo! Křesťané z různých pojmenovaných skupin mohou sice společně uznávat nějakého evangelistu jako dar, který působí ve světě. Jak málo však jich je hotovo uznat, že Bůh v té Svě jedné Církví dal učitele k vyučování a ku pomoci **pro všechny**, kteří věří v Pána Ježíše Krista. Jak potěšující je, můžeme-li se odvrátit od sektářského smýšlení, s nímž se v současných dnech tak často setkáváme, a podívat se na dar učitele, plného vřelého Ducha, který se obrací ke všem. Jím je prochnut učitel, jak nám ho popisuje Boží slovo.

Pavel byl evangelista a kázal evangelium, jež mělo být oznamováno všemu stvoření pod nebem. Avšak byl také učitelem, kterému Bůh dal ve Svě Církví určité místo, aby každého člověka napomínal a vyučoval, aby každého člověka postavil dokonalého v Kristu. Pavel osobně nikdy neviděl věřící v Kolosách, ale protože byli věřící, měl je ve svém srdci. Trpěl pro ně už v Římě, ale přitom se radoval, ačkoli ještě nikdy nebyl mezi nimi. Doplňoval na svém těle, co ještě zbývalo ze soužení Kristových pro Jeho tělo, to jest Církev. (Kol. 1,24) „...*Utrpení pro vás...*“, píše, protože oni tvořili část Církve.

Pavel obdržel zcela zvláštní službu, totiž dokonat Boží slovo (přivést je k plné míře), to tajemství, které bylo kdysi skryté, nyní je však zjevené Jeho svatým: „*Kristus ve vás, ta naděje slávy*“. Tato služba mu byla svěřena, takže on nepovažoval svůj úkol za splněný, dokud nedokonal Boží slovo tím, že jako první zvěstoval to tajemství. Bůh chtěl, aby věřící poznali toto tajemství. Skrze Pavla, apoštola, služebníka zvoleného k tomu Bohem, bylo Boží slovo dokonáno. Skrze Pavla, učitele, bylo to tajemství a bohatství Jeho slávy zvěstováno široko daleko. Jak úžasný byl ten předmět: „*Kristus ve vás, ta naděje slávy*“! To se týkalo všech věřících společně i každého z nich osobně.

Brzy „se zjeví sláva Hospodinova, a uzří ji všeliké tělo spolu“ (Iz. 40,5). Avšak Koloští neočekávali jenom, že tu slávu uzří, nýbrž že v té slávě těž budou. Až se tato sláva zjeví, pak národy (pohané) budou na zemi zaujímat nižší postavení než Židé. Pro ty, jimž Pavel psal, neměly už takové národnostní rozdíly žádný význam, i když ovšem oni sami, pokud šlo o jejich původ, patřili k národům (tj. k jiným než k Židům) (Kol. 3,11). Jejich místo bylo ve slávě, a Kristus v nich, to bohatství slávy toho tajemství – naděje té slávy.

Jeho on chtěl zvěstovat, napomínaje každého člověka a vyučuje každého člověka, aby každého člověka postavil dokonalého v Kristu.

Pavel těžce pracoval jako apoštol národů a konal daleké cesty; byl dokonce hotov cestovat až do Španělska a tam konat dílo svého Mistra. A přesto přitom nikdy nezapomínal na své krajany. Právě když se dostal do Říma, kázal jim od rána až do večera. Zvláštní pracovní okruh, který mu Pán určil, ho neučinil v jeho zájmech jednostranným anebo sektářským. On mohl napsat: „*napomínajíce všelikého člověka, a učíce všelikého člověka ve vší moudrosti*“, a to při mnohé práci a námaze i k vlastní obživě (Kol. 1,28).

Ale to nebylo vše. On tuto práci konal celým srdcem, protože první místo v jeho srdci měl Kristus. Měl srdečný zájem o tyto svaté, kteří byli od něho tolik vzdáleni. Měl o ně takový zájem, protože byli údy Kristova těla. Proto je vyučoval, velice za ně bojuje na modlitbách (Kol. 1,29; 2,1–23). Přijímal všechny, kteří k němu přišli do Říma, káže Boží království a věci, které se týkaly Pána Ježíše. Přednášel tyto svaté v Kolosách, v Laodiceji a všechny další, kteří ho osobně ještě nikdy neviděli, Bohu na modlitbách. Epafras za ně vždycky zápasil na modlitbách (Kol. 4,12) – byl přece jedním z nich, takže každý mohl pochopit, že má o ně hluboký zájem, když jim sděloval Boží pravdu. Pavlovi však leželi tak velice na srdci, že také za ně na modlitbách bojoval. A co bylo jeho přáním? Chtěl snad, aby se postavili na jeho stranu a pomáhali mu v odporu proti učitelům, kteří usilovali o návrat k židovství, kteří chtěli podřývat jeho autoritu v nežidovských církvích? Pavlovi nešlo o vlastní čest a váženost, nýbrž o blaho svatých, „*aby potěšena byla srdce jejich spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu* (= k bohatství plné jistoty porozumění), *k plnému poznání tajemství Boha, v němž jsou skryti všichni pokladové moudrosti a známosti*“ (Kol. 2,2.3). Zde máme možnost nahlédnout do srdce pravého učitele. Nebyl spokojen s tím, že byli rámcově seznámeni s pravdou. Přál si, aby jejich srdce byla povzbuzena a všechna aby byla spojena v lásce.

Přál si vidět mezi nimi lásku, výraz Boží přirozenosti, ale také známost: „*ke všemu bohatství plné jistoty porozumění, k plnému poznání tajemství Boha*“. A proč měl takové naléhavé přání pro ty, kteří ho osobně ani neznali? Protože to, co on vyjádřil, bylo jedinou oporou pro jejich duši: „*v němž jsou skryti všichni pokladové moudrosti a známosti*“. Obával se, aby nebyli svedeni krásně znějícími slovy. Viděl jejich řád a pevnost jejich víry v Krista a radoval se z toho; ale přál si vidět u nich také plné poznání tajemství Boha.

Řím byl velice daleko od Kolos, avšak bystré oko učitele tam zjistilo určité zlo, kterého si oni sami vůbec nebyli vědomi. Měli víru v Pána Ježíše; projevovala se u nich i láska, která zahrnovala všechny svaté. Přišlo k nim slovo pravdy evangelia (Kol. 1,5). Oni je přijali a ono v nich neslo ovoce; to však neplatilo jenom pro minulost: „*přišlo na všechny svět, nesoucí ovoce a rostoucí, jako i mezi vámi, od toho dne, v kterémž jste slyšeli, a poznali milost Boží v pravdě*“. (Kol. 1,6 – elbf. př.) Epafras ho informoval o jejich lásce v Duchu. Co jim tedy ještě chybělo? Co bylo možné ještě jim přát? Apoštol shrnuje stručně své přání v 1. kapitole v 9. až 12. verši. Chyběl jim jasný pohled na nebezpečí, jimž byli vystaveni (Kol. 2,8–23) a na způsob, jak mohli těm nebezpečím čelit.

Kdyby byli měli osvětlené oči, aby mohli rozeznat nebezpečí, která jim hrozila, nebylo třeba upozorňovat je na ně. Kdyby byli bdělí a dobře obeznámeni s pravým prostředkem proti nim, nemusil by jim ho jmenovat. Ale patří už k charakteru učitele, že dovede rozeznat směr duchovního proudu, a dává pro takový případ nutná poučení. Jako učitel viděl, kam by se Koloští mohli dostat, kdyby nebyli varováni. On sám byl Bohem vyučen a povolán vyučovat druhé, a tak jim ukazuje, co mají dělat: „*Protož jakž jste přijali Krista Ježíše, Pána, tak v něm chodte, vkořenění a vzdělání na Něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhovňující se v ní s důkůčinním*“ (Kol. 2,6–7).

Takové jsou jeho pokyny. Uposlechnou-li jich, budou se moci Koloští vyporádat se vším, co je mohlo odvést ze správné cesty. Staví před jejich zrak „*Krista Ježíše, Pána,*“ a připomíná jim, jak jim byl zjeven, jak Ho přijali. Neměli přijímat nic nového, nýbrž jenom pevně držet a uvádět prakticky do svého života, co jim sdělil Epafras. A toto je velice důležité v dnešní době. Neboť to, čemu je naučil Epafras, jeden Kristův služebník, bylo vše, co potřebovali. Každý z nich se nyní musil sám pro sebe úplně naučit tomu, co jim bylo svěřeno. To, co jim bylo zjeveno, obsahovalo všechnu pravdu: „*jakž jste přijali*“, mohl jim říci, a „*jakž jste se naučili*“. Pavel jim připomíná, čemu se

naučili. Pravdy, které byly skrze něho i jiné služebníky sděleny Církvi, jim představitel Epafras, a Pavel, který Boží slovo dokonal, neměl nic, s čím by je měl ještě obeznámit a co by sahalo ještě dále. Ani slovem se jim nezmiňuje o nějakých nových pravdách, týkajících se Pána Ježíše, které by až dotud nebyly zjeveny; ani slovo jim neříká o vývoji v pozdějších staletích. To, co měli, měli pevně držet, a jak přijali Krista Ježíše, Pána, tak v Něm měli chodit, být vkořeněni a vzděláni v Něm. Apoštol se s naprostou rozhodností staví proti všem věcem, které by oni ještě mohli mít vedle Krista a mimo Krista. Jako učitel rozvíjí před nimi bohatství slávy toho tajemství: Kristus v nich! Ukazoval jim, že pro jejich duše není nic cenného, nic užitečného kromě Krista! Filozofie, prázdný klam, tvrzení, že někdo má zvláštní znalosti, které zůstávají druhým osobám skryté, nátlak, aby zachovávali židovské obyčeje, ano, všechna taková poučení, ať už pocházela od kohokoli, by je jenom odvrátila od Krista, jejich Hlavy, „*od níž všechno tělo po kloubech a svazech vzdělané a spojené roste Božím vzrůstem*“ (Kol. 2,19).

Jako Pavel píše: „*Jakž jste přijali*“, tak Jan napomíná malé dívky: „*zůstaniž ve vás to, což jste slyšali od počátku*“ (1. Jan. 2,24) Ačkoli jeden z nich (Pavel) dokonal Boží slovo, a druhý (Jan) sepsal Zjevení Ježíše Krista, které Mu Bůh dal, aby ukázal služebníkům Svým, co se musí díti brzo, přesto oba tito učitelé a apoštolé zaměřují pozornost věřících na to, co Bůh zjevil o Kristu; to bylo vše, co oni potřebovali, a vše, co Bůh chtěl dát. Také dnes se učitel musí obracet k tomu, co bylo známé ve dnech Epafrasy, k tomu, co bylo slyšáno od počátku, aby tak byly duše vzdělávány v pravdě.

Původně měl pravý učitel za své pracovní pole Církev (Shromáždění) a Boží slovo za svou pokladnici; přitom se učil správně rozdělovat Slovo pravdy a tak mluvit k duším, jak ony byly schopny slyšet. Pro nutnost oné první z obou schopností svědčí s inspirovanou autoritou 2. Tim. 2,15, onu druhou vlastnost nalézáme ukázanu v příkladu samého Mistra. (Marek 4,33)

Petr o letnicích rozděloval Slovo pravdy správně, když opomenul říci o prorocství Joele: „*Dnes naplnil se tento den*“, a když se uprostřed posledního verše (Joel 2,32) zastavil. Následoval v tom příklad velikého Učitele, který v synagoze v Nazaretu citoval 61. kapitolu Izaiáše, avšak jen do poloviny druhého verše (Luk. 4,19). Také Pavel dovedl takto učit. Tak např. v Ep. Římanům (7,4) prohlásil: „*Protož, bratři moji, i vy umrtvení jste zákonu skrze tělo Kristovo*“; avšak Timoteovi píše: „*Víme pak, že dobrý jest zákon, když by ho někdo náležitě užíval*“ (1.8). Také Jakub je toho příkladem, když hovoří o

témž zákonu jako o zákonu svobody, vyjádření Boží vůle pro Jeho stvoření; pro nového člověka znamená tato Boží vůle dokonalou svobodu.

(dá-li Pán, příště dokončení této přednášky)

H. L. Heijkoop:

Koření se

Kdysi jsem četl v dopisech J. N. Darbyho o jednom modlitebním shromáždění, kdy podlaha prý byla mokrá od slz bratří. On k tomu napsal: „Rád bych vykonal třeba i dalekou cestu, abych mohl být při tom a učinit se s nimi zajedno.“ Tenkrát jsem si myslel, že to asi musili být nějakí přecitlivělí lidé. Ale teď už to neříkám. Zúčastnil jsem se totiž právě takového shromáždění a zažil jsem, že to nejsou jen city, nýbrž dílo Ducha Svatého. Byla to poslední modlitební chvíle během konference v Chicagu (USA) od 30. srpna do 2. září 1963.

Na začátku prvního shromáždění byla na modlitební chvíli čtena 2. Mojž. 32,33 a 34. Boží slovo působilo na srdci a svědomí přítomných tolik, že celá ta modlitební chvíle tím byla poznamenána. Toto bylo zesíleno a umocněno druhým shromážděním, které bylo také modlitební. Bylo v úmyslu pokračovat v uvažování předmětu dřívější konference. Jenže bylo jasně znát, že Duch Svatý vede všechno jinak. A tak byly v těch čtyřech shromážděních uvažovány výše uvedené kapitoly. A v plném souladu s tím byla také večerní shromáždění se zvěstováním Božího slova.

Boží slovo působilo na naše srdce hlubokým dojmem a přivedlo nás ke koření se ohledně našeho stavu: uvědomovali jsme si, jak jsme se vzdálili od Božího slova, také své světské smýšlení, nedostatek oddanosti Pánu, stav v některých shromážděních, atd. Hned prvního rána bylo dohodnuto, že mimo každodenní pravidelnou modlitební chvíli, která trvala jeden a čtvrt hodiny, se ještě každé ráno shromáždíme k modlitbě. A někteří bratři to spojili s postem, takže skutečně nejedli. Při poslední modlitební chvíli byla srdce zlomena. Nemohu si vzpomenout, že by některý z bratří, kteří prosili jako ústa shromáždění, mohl ukončit svou modlitbu normálním způsobem. Pohnutí a sklíčenost byly příliš veliké. A když byla nakonec zpívána vestoje jedna píseň, nemohli jsme mnozí, a mezi nimi i já, pro slzy spolu zpívat poslední sloky.

Kéž Pán dá, aby to koření se působilo dál, při nás, kteří jsme tam byli přítomni, ale i jinde. Jak velice je ho třeba v našem stavu odklánění se, – u nás, kteří jdeme společnou cestou v praktickém obecenství, i při všech Božích dětech v celé vyznávající Boží Církvi.

HuN 1969/413–414 (orig.: Uit Het Woord der Waarheid, říjen, 1963)

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 1,39–45

„Tedy povstavši Maria v těch dnech, odešla na hory s chvátáním, do města Judova. I vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžbětu.“ (39.–40. v.) Sdělení anděla přináší v srdci Marie ovoce. Ona odchází „s chvátáním“ sdělit své příbuzné vzácné věci, které jí byly zjeveny. Nalézá u Alžběty srdce připravené přijmout to sdělení, protože Bůh se přiblížil i k ní. Takže ji zajímá, jak Bůh zjevil vůči Marii Svou moc a milosrdenství, jako to učinil i při ní. Tato návštěva byla naprosto přirozenou věcí, vždyť se obě staly zřejmým předmětem milosti a zájmu ze strany Nejvyššího.

„I stalo se, jakž uslyšela Alžběta pozdravení Marie, zplésalo nemluvnátko v životě jejím.“ (41. v.) Všechno, co se tu odehrává, je předivné. Boží moc působí a koná divy. První pohnutí toho dítěte, které se má narodit, je zplésání radostí, když jeho matka slyší pozdravení z úst té, která má porodit Spasitele. Gabriel o ní řekl: *„Duchem Svatým bude naplněn hned od života matky své“* (Luk. 1,15). Tento úžasný výjev se odehrál v skrovném obydlí Zachariáše mezi dvěma ženami, které Bůh vyvolil k naplnění Svých věčných uložených rad. Jenom nebe bylo jeho svědkem a mohlo jej ocenit; ale tyto zbožné služebnice Páně, vybrané z tohoto světa, nalézající se pod mocí Ducha Božího, pronikají vírou do obdivuhodných věcí, jimiž se zaměstnává Boží srdce, a jejich srdce je naplněné radostí. Nikdy v dějinách lidstva nebylo ani v skrovných ani v bohatých příbytcích očekáváno narození tak slavné osoby: Krále králů a slavnějšího nad proroky. Pravá velikost na této zemi není v tom, co se zdá být veliké podle zdání lidí, nýbrž v tom, co je od Boha. Nyní můžeme vírou nejen obdivovat, co se odehrálo v příbytku Zachariáše, nýbrž můžeme také pronikat do slavných a věčných důsledků příchodu Božího Syna na tuto zem.

„A naplněna jest Duchem Svatým Alžběta. I zvolala hlasem velikým, a

řekla: Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého!" (42. v.) Mnoho křesťanů si představuje, že být naplněn Duchem Svatým je nějaká **zvláštní milost**, které se mezi Božím lidem může dostat jen nějakým privilegovaným osobám, ale vůbec tomu tak není. Takový stav je vlastně **pravým** stavem křesťana: má všechny předpoklady být naplněn Duchem Svatým, tj. aby Duch Svatý potlačoval a anuloval jakýkoli projev těla, hříchu v těle, který Boží dítě v sobě ještě má. Každý věřící je chrámem Ducha Svatého, ale ne každý věřící je Jím naplněn. Je snad vinou Ducha Svatého, že se věřícímu nedostává síly k uskutečnění toho? V žádném případě! Čeho se nám k tomu tedy nedostává? **Skutečného nazarejství**, vyjádřeného těmito slovy: „*Neopíjejte se vínem, v němž jest prostopášnost, ale naplnění buďte Duchem*" (Ef. 5,18). Jakou radost, jaké mocné svědectví a jakou podobnost Kristu bychom měli, kdybychom byli – jako skuteční nazareové – naplnění Duchem! Okusili jsme už, třeba jen na chvíli, takové požehnání? Štěpán je okoušel plnou měrou: „*Štěpán, muž plný víry a Ducha Svatého*", čteme (Skut. 6,5–8; 7,55). Čteme také, že „*Petr, jsa pln Ducha Svatého*", mluvil (Skut. 4,8). A také „*Pavel naplněn byl Duchem Svatým*" (Skut. 13,9). Bděme, abychom Ducha Svatého nezarmucovali působením těla v nás, aby tak On mohl používat celou naši bytost a každého dne v našem životě zjevovat Svou moc.

„*A odkud mi to, aby přišla matka Pána mého ke mně?*" (43. v.) Alžběta si byla vědoma vysoké pocty, již se dostalo Marii, když se stala Božím vyvoleným nástrojem k naplnění Jeho slavných úmyslů. Vedena a poučena Duchem Svatým, jímž byla naplněna, uvědomuje si nesmírnou velikost Toho, který se má z Marie narodit – jako pokorný člověk, avšak přesto jako Syn věčného Otce. Zaměstnává se touto slavnou Osobou a nikoli synem, kterého Bůh jí chce dát rozvinutím Své moci a podle běžných cest přirozenosti. Zabývá se Tím, jehož Jan bude ohlašovatelem a věrným svědkem a který bude nazván Syn Boží, protože v pokoře Jeho člověčenství se bude skvíť božská sláva, jako se skvěla po celou věčnost v nevýslovné radosti v svatých výsostech.

„*Neboť, aj, jakž se stal hlas pozdravení tvého v uších mých, zplésalo radostně nemluvnátko v životě mém.*" (44. v.) Dítě darované neplodné ženě bývá v Písmě často obrazem rodiny víry, neboť jeho nečekané, předivné narození mluví jasnou řečí o Boží milosti a Božím daru těm, kteří sami byli bez síly a ve stavu mravní smrti, z nichž je mohl vymanit jen Všemohoucí. „*Nejsou to děti těla, jež jsou děti Boží; ale děti zaslíbení jsou počítány za símě.*"

(Řím. 9,8 – elbf. př.) Je to milost, která je oživuje a bohatě jim žehná v Kristu, jež je pramenem jejich chvály. Období zákona vyznačující se první smlouvou, která byla založena na odpovědnosti, ukázalo, že zlo v člověku je nenapravitelné a zanechalo ho v temnosti jeho vzdálení od Boha; avšak začínají se ukazovat první paprsky svítání dne požehnání a slávy. Má se ukázat Boží Syn, a víra zbožných duší, které tolik očekávaly Jeho příchod, se s nadšením radovala z naplnění Božích zaslíbení.

„A blahoslavená, kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, kteréž jsou pověděny jí ode Pána.“ (45. v.) Pod vedením Ducha Svatého Alžběta uznává zbožnou víru Marie a ohlašuje jí uskutečnění toho zaslíbení, které jí Bůh dal. Všechno, co se tu odehrává, je skvělým svědectvím vydávaným Tomu, který se má narodit uprostřed Izraele a lidí. Boží požehnání patří tomu, kdo věří Božím slovu. Jestliže nám Duch Svatý skrze psané Slovo říká: *„Odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho* (tj. v Ježíše, jenž zemřel a vstal z mrtvých)“ (Skut. 10,43), pak ten, kdo přijme toto Boží svědectví, má ujištění, že jeho nepravost byla sňata a že jeho hříchy mu byly odpuštěny na základě výbornosti díla kříže. Právě tak je tomu se všemi prohlášeními, ať se týkají nynějšího nebo budoucího života: *„Což by řekl, zdaliž neučiní? Což by promluvil, zdali neutvrdí toho?“* (4. M. 23,19) *„Blahoslavená, kteráž uvěřila.“* Alžběta prorokuje a s radostnou jistotou ohlašuje naplnění Božích zaslíbení, která byla učiněna víře. Raduje se z předivných Božích cest vůči Marii, jejichž výsledkem budou nesmírná požehnání pro celou rodinu věřících, k níž obě patřily, a která se rozšíří na celé stvoření.

(pokračování, dá-li Bůh, příště) ME 1944/50–53; 75

André Gibert:

BOŽÍ CÍRKEV – 4

2. CO LIDÉ UDĚLALI Z BOŽÍ CÍRKVE

Církev na počátku

Utváření Boží Církve začalo už v den letnic kdy *„byli všichni (věřící) jednomyslně* (elbf. př.: *na jednom místě*) *spolu. I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všechnen dům, kdež seděli. I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýž se posadil na jednom každém z nich.*

I naplnění jsou všichni Duchem Svatým“ (Skut. 2,1–4). Ony rozdělené jazyky mluví o novém svědectví, složeném z Židů a pohanů. Dosavadní svědectví se skládalo jenom z Židů; toto bylo nyní dáno stranou a byla uvedena Církev. Bůh je nyní v nás, už tedy ne jen s námi (pro nás). V onom ohni rozdělených jazyků můžeme především vidět soud, který byl vykonán na Pánu, jenž jediné byl čistý, bez poskvrny, – soud, na jehož základě nyní může být prokázována Boží milost. Petr jako první obdržel moc kázat evangelium a zvěstoval vzkříšení Ježíše a Jeho slávu. Ale Církev ve svém pravém charakteru se ukázala teprve jako výsledek zjevení, daných apoštolu Pavlovi, která on zvěstoval, a to souběžně s šířením evangelia (tj. „*dobré zvěsti*“) mezi národy (pohany), když Židé jako celek „*učinili neúčinnou radu Boží pro sebe*“ (Luk. 7,30 – elbf. př.). Pavel **oddělil** učedníky od těch, kteří nevěřili (srov. Skut. 19,9). Tajemství **jednoho** těla, které zahrnovalo všechny, daleké i blízké, jak pohany, tak i Židy, kteří uvěřili srdcem v Ježíše Krista a kteří měli všichni skrze **jednoho** Ducha přístup k Otci, nebylo ve Starém zákoně zjeveno. Tato pravda kromě určitých náznaků v proroctvích a některých předobrazů nebyla sdělena v Písmech Starého zákona. Bylo vyhrazeno apoštolu Pavlovi, aby ji oznámil (Ef. 3,2–9).

Nemáme v úmyslu uvádět čtenáři podrobnou historii Církve na zemi. Stačí, co nám o tom sděluje Boží slovo, abychom mohli rozumět začátku této historie a předem vidět její další průběh. Skutky apoštolské a dopisy (epištoly) apoštola Pavla, jako i Petra, Jakuba a Jana mluví již předem o **úpadku**, ale jasně také ukazují, jak dalece onen úpadek už tenkrát nastal. Každé zlo, které se pak vyvinulo a o němž se přesvědčujeme i dnes, se ukázalo ve svých podstatných rysech už tenkrát.

Církev v Jeruzalémě zjevovala již v prvních dnech charakterové rysy Krista: na věřících se jevila jednota Ducha, neboť „*zůstávali v učení apoštolském, a ve společnosti (= v obecenství), a v lámání chleba, a na modlitbách*“ (Skut. 2,42). Láska, ovoce Ducha, působila mezi nimi tak mocně, že „*měli všechny věci obecné (= společné)*“. Byli jedno srdce a jedna duše. Ale tento krásný začátek byl brzo zkalen. Sobectví a lež, zanedbávání vdov a z toho vzniklé reptání bylo ovšem ještě udrženo na uzdě, protože Duch Boží působil velkou mocí. Ale zůstalo to tak jen na čas, dokonce i v Jeruzalémě (viz Ep. Jakuba). Uvěřivším Židům bylo zatěžko uzнат za rovnoprávné věřící z jiných národů a došlo téměř k roztržce. Vloudili se falešní bratři (srov. Ep. Galat-

ským a Epištoly Judy a Jana). Zlí učitelé s židovskými, gnostickými nebo racionalistickými učením natropili velké zmatky. (Gnostik: náboženský blouznivec; racionalista: člověk, který se řídí jen rozumem.)

Od apoštolů k dnešní době

Bůh sice postupně budil jednotlivé svědky a často došlo k blahodárnému obratu a všude byla oslavována Jeho milost. **On** vždy prokázal, že je věrný a prokazuje to podnes. Boží slovo nám zůstalo zachováno nedotčeno a je stále více rozšiřováno. Evangelium je zvěstováno téměř v celém světě a všude přicházejí duše k obrácení.

Ale Boží děti zůstaly rozptýlené, protože „*vešli mezi ně vlci hltaví, kteří nelitovali stáda*“. To, co apoštol řekl, se stalo, takže „*z vás samých*“, povstali muži, mluvící „*převrácené věci, aby obrátili učedníky za sebou*“. Naplnilo se vše, co apoštol Pavel na pobřeží Milétu předpověděl starším z efezské Církve (srov. Skut. 20,17–35). Autorita Pána byla vesměs pošlapávána, ba dokonce zapírána. Hlas dobrého Pastýře již není uznáván. Dnes to došlo tak daleko, že lidé nechtějí „*zdravého učení trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele*“ (srov. 2. Tim. 4,3). Odvrátili uši od pravdy a obrátili se k vymyšleným bajkám (4. v.).

Takový je obraz dnešního všeobecného křesťanstva. „*Veliký dům*“ (2. Tim. 2,20) otevřel dveře dokořán světu a dovoluje mu, aby v něm vládl. Špatné stavební materiály lidí: dříví, seno, sláma (1. Kor. 3,12) se všude smísily s „*živými kameny*“ (1. Petr. 2,5) a kazitelů Božího chrámu (1. Kor. 3,17) je bezpočet. Lidé, u nichž se nejeví ani jiskřička života z Boha, jsou nazýváni „*křesťané*“. Věřící i nevěřící se semkli v jedno podle zásad lidských spolků. Plevel se stále více rozrůstal v pšenici.

Písmo nám to předpovědělo, takže se tomu nemusíme divit. Sedm okružních dopisů ve Zjevení (2. a 3. kapitola) nám podává prorocký obraz o rozvoji stále většího úpadku Církve, která je nakonec přirovnávána k onomu „*velikému domu*“. Vidíme, jak skutečnost naprosto přesně odpovídá tomu, co bylo předpověděno. Musíme se s tím smířit? Chraň nás toho Bůh! V každém období onoho obrazu Církve, načrtnutého ve Zjevení, byli „*vítězové*“, takoví, kteří nezapřeli, ale velice věrně hájili víru v Něho, jejich drahého Pána Ježíše. On sám jako velký Vítěz bude přes všechnu satanovu lest a proradnost až do konce budit a zachovávat Svě věrné svědky. Lidé by byli Boží

dílo již dávno úplně zkazili a přivedli do nenapravitelného stavu, kdyby to nebylo právě **Jeho dílo**, které nemůže zaniknout. Budiž Mu chvála a dík! On skrze Svého Ducha neochvějně pracuje dál, aby na tom **jednom** základě, „*který položen jest, jenž jest Ježíš Kristus*“, dokončil Své dílo. Na tomto základě „*všechno stavení příslušně vzdělané* (= navzájem dobře spojené) *roste v chrám svatý v Pánu*“ (Ef. 2,20–22; 1. Kor. 3,11).

(pokračování, dá-li Pán, příště)

Marc Tapernoux:

„Vyvolení v Něm před ustanovením (založením) světa“ (dokončení)

4) Co bylo Božím cílem? Tím, že před založením světa Bůh vyvolil ty, které chtěl učinit nádobami milosrdenství (nebo: omilostnění), sledoval dva cíle: jeden se týká Jeho samého, druhý vyvolených.

a) Pokud šlo o Něho, Bůh se chtěl skrze Svou věčnou uloženou radu oslavit. Jednal takto, „*aby známé učinil **bohatství slávy své při nádobách milosrdenství, kteréž připravil ke slávě***“ (Řím. 9,23). Tak je i v Ef. 1,11.12 řečeno, že jsme byli předzřízeni „*podle předuložení toho, kterýž všechno působí podle rady vůle své, **abychom byli k chvále slávy jeho***“. Také naše předzřízení k synovství je k chvále slávy milosti Jeho (5,6 a 7. v). Bůh se chtěl oslavit, tím že „*mnohé syny k slávě přivedl*“ (Žid. 2,10).

V této uložené radě, jako i ve všech věcech, je Syn s Otcem zajedno. Proto bude, jako i Otec, dokonale oslaven skrze věčné výsledky vyvolení a vykoupení. Naše spojení s Jeho slávou přispěje k ještě většímu zvýšení jejího lesku. On bude „*v onen den... oslaven ve svatých svých, a předivný se ukáže* (= bude obdivován) *ve všech věřících*“, protože oni ponесou Jeho obraz (2. Tes. 1,10). Vidět ve slávě takové bytosti, jako jsme my, dokonale připodobněné Kristu, – jaký to bude předmět obdivu pro nebeské bytosti! Jaké to bude oslavení Otce a Syna!

b) Pokud jde o vyvolené. Když Boží slovo zjevuje požehnání, která jsou podílem vykoupených, prohlašuje na více místech, že jsou „*předzřízeni*“

(nebo: předurčení). Tento výraz ukazuje, že jsou v Boží uložené radě zcela jistě a určitě zabezpečeni jako vyvolení. Bůh nás předzřídil, tj. předem k tomu vyhlédl, abychom ta požehnání měli a plně se z nich radovali. Tato požehnání jsou následující:

Spasení. Toto je nejvyšší požehnání, protože v něm jsou obsažena všechna ostatní. A vskutku, ve spasení je zahrnuto celé dílo milosti vůči nám: odpuštění hříchů, vysvobození z otroctví satana, ospravedlnění skrze víru, věčný život, uvedení nás do Boží přízně jako Jeho milovaných dětí a konečně věčná sláva. Apoštol děkuje Bohu, že On Tesalonické „*vyvolil od počátku k spasení v posvěcení (nebo: v svatosti) Ducha a u víře pravdy, k čemuž*“, jak říká, „*i povolal vás skrze evangelium naše, k dojití slávy Pána našeho Ježíše Krista*“ (2. Tes. 2,13). Pán má dva druhy slávy: Jednu získal jako Syn člověka a tu s Ním budeme sdílet (Jan 17,22); ona druhá patří jen Jemu jako věčnému Božímu Synu, ale my na ni budeme hledět (17,24).

Postavení dokonalosti v nebesích. Bůh nás vidí už nyní ve Své milosti jako svaté, které učinil neposkvrněnými (bezáhonnými) a vzácnými (příjemnými) (Ef. 1,4.6). Nemohl by nás uvést do Své přítomnosti, kdybychom nebyli takoví, v nichž On by mohl nalézat Svou rozkoš, jako ji nalézá v Kristu. Vyvolil nás **v Něm**, podle **Své** volby a **Své** lásky. Proto můžeme zpívat:

Lásku Tvoji na věčnosti
nemůže nic spokojit,
leč až s Sebou v blaženosti
lid Svůj věčně budeš mít!

Skrze Ducha Svatého, který nám dává vědomí o našem postavení před Bohem, okoušíme Otcovu lásku a přízeň. On nás „*učinil vzácné (příjemné) v tom nejmilejším (Milovaném)*“ (Ef. 1,6). Toto jméno vyjadřuje nevýslovné zalíbení, které Bůh nalézá v Něm. My jsme tedy skrze milost předměty stejného zalíbení, protože Bůh nás vidí ve Svém Milovaném.

Synovství. Bohu mohlo stačit, postavit nás do Své přítomnosti i bez toho, že by nás učinil Svými dětmi. Avšak právě toto bylo „*podle jeho dobře libé vůle skrze Ježíše*“, předzřídil nás „*k zvolení za syny pro sebe*“ (Ef. 1,5). Podle uložené rady Své lásky Bůh si přál mít u Sebe milované děti. „*Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom dítky Boží sluli*“ (1. Jan. 3,1 – elbf. př.).

On chtěl mít děti pro radost Svého srdce, a to od věčnosti.

V Kristu máme přístup k tomuto poměru skrze znovuzrození, jímž je nám udělena nová přirozenost a nový život. Tento poměr je stejný jako onen, v němž je Kristus k Svému Otci. „*Ale jdiž k bratřím mým*“ – řekl Pán Marii v den vzkříšení – „*a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu*“ (Jan 20,17). Proto nás Otec miluje stejnou láskou, jakou miluje Svého Syna. „*Miloval jsi je, jakož jsi mne miloval*“ (Jan 17,23). Skrze Ducha synovství, jímž jsme byli na základě díla vykoupění zapечатěni, máme nyní v sobě vnitřní svědectví o tom a radujeme se z tohoto poměru. „*A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče!*“ (Gal. 4,6). Bůh nás předzřídil (předurčil) k tomuto nesmírně vzácnému podílu „*k chvále slávy milosti své*“ (Ef. 1,6). Učinil to „*podle dobře libé vůle své*“. Jaký je to předmět chvály a děkování pro nás již na této zemi, a což teprve po celou věčnost!

Učinění zajedno s Kristem ve slávě. Boží láska bude uspokojena teprve tehdy, až On Své vyvolené jednoho dne učiní připodobněnými Kristu. „*Kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby on byl prvorozený mezi mnohými bratřimi*“ (Řím. 8,29). Milost, která pojala tuto obdivuhodnou radu, ji dovede až k tomu slavnému výsledku: Bůh neodpočine dříve, dokud před Sebou neuvidí všechny Své vyvolené – oslavené a připodobněné obrazu Pána Ježíše. K takové slávě Bůh určil ty, které Mu dal ze světa. Chce nás mít ve Svém domě, oděné tělem, které bude podobné tělu slávy Jeho milovaného Syna (Fil. 3,21). „*Jakož jsme nesli obraz zemského, tak poneseme obraz nebeského*“ (1. Kor. 15,49). „*Víme, že když se ukáže* (tj. když se to zjeví), *podobni jemu budeme*“ (1. Jan. 3, 2). „*Mohli bychom si – vzhledem k svému stavu – pomyslit něco slavnějšího a blaženějšího než to, že budeme připodobněni obrazu Syna Božího, že Ho uvidíme takového, jaký je, a že Mu budeme podobní?*“ (J. N. D.)

Avšak podle uložených rad Otce a k radosti Jeho srdce Pán Ježíš bude věčně mít prvoradé postavení. Bude „*Prvorozený mezi mnohými bratřimi*“ a Jeho blažení vykoupění, připodobněni Jeho obrazu, budou hledět na Jeho krásu:

„Tebe v slávě patřit již,
Předmět nejvyšších poct a cti,
který korun neseš tíž,
toužíme už v nebes vlasti.“

Ale Boží slovo nám zjevuje ještě jednu stránku našeho učinění zajedno s Kristem ve slávě: naše spojení s Ním jako s Hlavou nade vším, co je na nebesích a co je na zemi. V Ef. 1,9–12 čteme: „*Oznámiv nám tajemství vůle své, podle dobré libosti vůle své, kterouž předuložil byl sám v sobě, aby v uložené plnosti časů v jedno shromáždil všechno v Kristu, což na nebesích, i což na zemi; v něm, v kterémž i ku podílu připuštění jsme, předzřízení byvše, podle předuložení toho, kterýž všechno působí podle rady vůle své, abychom byli k chvále slávy jeho.*“

Podle „*tajemství své vůle*“ Bůh se rozhodl dát Kristu svrchovanost nade vším (9.–10. v.). Sám Pán Ježíš zvěstoval toto po Svém vzkříšení jedenácti učedníkům: „*Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi*“ (Mat. 28,18). Toto je odměna za Jeho poslušnost až k smrti, kterou On oslavil Boha. A tak rada Boží, „*kterýž všechno působí podle rady vůle své*“, bude cele dokonána, k slávě Krista a Jeho vykoupených, kteří s Ním budou spojeni v Jeho vyvýšení jako s Hlavou nade všechno.

Sláva a blaženost Otcovského domu. Bůh nás neurčil jen „*k dojití slávy Pána našeho Ježíše Krista*“ (2. Tes. 2,14), nýbrž také „*do království svého a ve (svou) slávu*“ (1. Tes. 2,12; 1. Petr. 5,10). Tak je nám také v Řím. 9,23 řečeno, že On nás jako nádoby milosrdenství (omilostnění) „*připravil k slávě*“. Rovněž místo Žid. 2,10, které již bylo uvedeno, potvrzuje nám Boží úmysl: „*přivést mnohé syny k slávě*“.

Ostatně Pán Ježíš oznámil Svým učedníkům ve chvíli, když se s nimi loučil, že opět přijde a vezme je k sobě do otcovského domu (Jan 14,1–3).

Bůh tedy povolává Své vyvolené „*do království svého a ve (svou) slávu*“. Jak nevyzpytatelná je to milost: Bůh věčnosti, „*ten blahoslovený a sám mocný (= jediný Vládce)*“ (1. Tim. 6,15), Stvořitel celého vesmíru, nás povolává do Svého království a do Své slávy!

Jaké taje milosti Tvé,
že jsi chtěl od věčnosti
mít nás, Otče, přeblažené
ve Své vlastní radosti.

Stojíme tu před velkým tajemstvím, které apoštol označuje takto: „*Boží moudrost v tajemství skrytá, kterouž Bůh předuložil před věky ke slávě naší*“ (1. Kor. 2,7). Podle této uložené rady Bůh se neomezuje jen na to, že nás uvede do Své slávy, nýbrž chce nás také sám oslavit. „*Kterěž ospravedlnil, ty*

i oslavil“ (Řím. 8,30). Budeme tedy znovu vyzařovat (odrážet) paprsky Boží slávy, které na nás dopadly. On nás „*posadí s knížaty, s knížaty lidu svého*“ a dědičně nám dá trůn cti (Ž. 113,8; 1. Sam. 2, 8). Toto tajemství – nyní zjevené víře skrze Ducha Svatého – spočívalo právě v té věčné Boží uložené radě, která chtěla člověka uvést do Jeho slávy, ale jako nového člověka, zbaveného staré přirozenosti a obdařeného přirozeností Boží podstaty. Toto dílo bylo provedeno v Kristu. Na základě Jeho smrti a Jeho vzkříšení jsme „*dokonalí učiněni na vždycky*“ (Žid. 10,14). Bůh v nás vidí jen naprosté dokonalosti, protože to jsou dokonalosti Krista.

To také vede apoštola Petra k výroku, že „*Bůh všeliké milostí*“ nás „*povolal k věčné slávě své v Kristu Ježíši*“ (1. Petr. 5,10). Tato Boží sláva je nám udělena **v Kristu**. V Něm jsme povoláni a v Něm ji máme. Jsme-li dědici Božími, tedy proto, že jsme spoludědici Krista, „*v kterémž i ku podílu připuštění jsme* (= v kterémž jsme dosáhli dědictví)“ (Řím. 8,17; Ef. 1,11). Tím je řečeno, že Bůh nás tak úplně spojil se Svým Synem, že spolu zdědíme všechno, co On jako člověk zdědil na základě Svého díla vykoupení.

5. Jak Bůh naplňuje Svou radu? Skrze vykoupení a skrze povolání.

a) Skrze vykoupení. Abychom před Ním jednoho dne byli svatí a bezúhonní, tj. takoví, jak to vyžaduje Jeho sláva, Bůh ve Své věčné uložené radě milosti se o to postaral jediným možným prostředkem: skrze oběť Svého jednorozeného Syna. Předzvěděl Ho před založením světa jako Beránka bez vady a bez poskvrny, který měl být zjeven na konci časů, aby vykoupil Své vyvolené za cenu Své drahé krve (1. Petr. 1,19–20). Když bylo ze strany člověka všechno nenapravitelně zkaženo, On se postavil před Boha jako svatá oběť, se slovy: „*Aj, jduť, abych činil... vůli tvou*“ (Žid. 10,7). Kristus – cele zajedno s Otcem – se dobrovolně obětoval, aby naplnil Boží vůli, jejímž předmětem bylo vyřídit otázku hříchu a naplnit Jeho uloženou radu týkající se hříšníků. Zda On sám před časy věků neohlásil, že Jeho rozkoše jsou se syny lidskými? (Přísl. 8,31)

V Kristu Bůh udělal první krok k ztracenému člověku, aby uskutečnil plány Své milosti s ním, a tento první krok vedl Pána Ježíše na kříž. Tam bylo dokonáno dílo, na jehož základě Bůh může přivést mnohé syny k slávě. „*Ale nyní jednou při skonání věků, na shlazení (= k odstranění) hříchu skrze obětování sebe samého, zjeven jest*“ (Žid. 9,26). „*Víte, že on se ukázal, aby hříchy naše sňal*“ (1. Jan. 3,5). „*Když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého...*

aby ty, kteříž pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů (= synovství) přijali“ (Gal. 4,4.5). „V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho“ (Ef. 1,7). „Bůh, kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věčnými, nyní pak zjevené skrze příští (tj. zjevením se) spasitele našeho Ježíše Krista, kterýž zahladil smrt, život pak (= však) na světlo vyvedl, i neporušitelnost skrze evangelium“ (2. Tim. 1,9.10). „Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem našeho spasitele–Boha, ... podle milosrdenství svého spasil nás“ (Tit. 3,4.5).

Když dosáhla doba Boží shovívavosti vůči člověku před dílem kříže svého konce – byl to okamžik, který Boží slovo nazývá „skonání věků“ – Bůh poslal Svého Syna. Ale člověk dovršil svou vzpouru proti Bohu tím, že zavrhl a ukřižoval Pána Ježíše. Tento čin dal Bohu příležitost naplnit rady Jeho milosti: Skrze smrt Krista byl hřích „shlazen“, „odstraněn“. Bůh, který je tímto dílem plně oslaven, může viníkovi, který činí pokání, odpustit a uvést ho, jako milované dítě, svatého a bezúhonného do Své přítomnosti. To všechno se ale děje „podle bohatství milosti jeho“, „ne ze skutků...“, ale podle předuložení věčného“ (Ef. 2,9; 3,11).

Tato kdysi skrytá Boží rada byla zjevena příchodem Krista jako člověka na tuto zem; nalezla v Něm dokonalé naplnění. Kristus skrze Svou smrt a zmrtvýchvstání zahladil smrt, ale vyvedl na světlo život a neporušitelnost skrze evangelium, tu moc věčného života, která vytrhuje moci smrti duši, a brzy jí vytrhne i tělo.

b) Povolání Boží obsahuje jak pozvání, které Bůh adresuje hříšníkovi zvěstováním evangelia, tak i požehnání, které toto evangelium přináší těm, kteří je vírou přijmou. V tomto smyslu říká apoštol, který připomíná Tesaloničtým jejich vyvolení skrze spasení: „K čemuž povolal vás skrze evangelium naše“ (2. Tes. 2, 14). Tak píše i Galatským, že měl výsadu je „povolal skrze milost Kristovu“ (1,6 – elbf. př.), když i jeho samého „Bůh... povolal skrze milost svou“ (15. v.). V Ep. Římanům 8,28 Pavel označuje věřící za takové, „kteříž podle uložení jeho povolání jsou“. Boží povolání jako i jeho prvotní příčina – vyvolení – vycházejí z Jeho svrchovanosti. Ve skutečnosti jestliže Bůh povolává evangeliem, obrací se na hluché, v jejichž srdcích musí mocně působit skrze Ducha Svatého. „Žádný nemůže přijíti ke mně“ – říká Pán Ježíš – „leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitřhl (= přitáhl) by jej“ (Jan 6, 44). „Kteréž pak předzřídil (= předurčil), těch i povolal.“ (Řím. 8,30)

Ale viděli jsme, že povolání podle Božího předsevzetí zahrnuje i to, k čemu jsou vyvolení povoláni, totiž jejich připodobnění obrazu Jeho Syna, „*aby on byl prvorozený mezi mnohými bratřími*“ (Řím. 8,29). Všechny, které Bůh vyvolil, On povolal, ospravedlnil, oslavil, což je vznešeným cílem uložených rad Jeho milosti. „*Bůh všeliké milosti, kterýž povolal vás k věčné slávě své v Kristu Ježíši*“ (1. Petr. 5,10 – elbf. př.). Pavel snažně běžel k cíli, „*k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši*“ (Fil. 3,14). V Ep. Efezským 4,4 mluví o „*naději povolání vašeho*“ a v 1. Tim. 6,12 napomíná Timotea, aby uchopil věčný život, k němuž byl povolán. A konečně v Žid. 9,15 je zmínka, že bylo zaslíbeno věčné dědictví. Tato různá místa z Písma jasně ukazují cíl Božího povolání, totiž naše uvedení do Jeho věčné slávy a naše dokonalé připodobnění Kristu.

Apoštol vyjádřil přání, aby Efezští „*věděli, která by byla naděje povolání jeho*“ (Ef. 1,18). Jak je tomu s námi? Uskutečňujeme prakticky své nebeské povolání? Žijeme již v očekávání slávy? Kdosi řekl o věřícím tuto krásnou definici: „Je to člověk, který má srdce v nebi a nebe v srdci.“ Může to být řečeno o nás? Oplývají naše srdce radostí při pomýšlení, že brzy dosáhneme úplné podobnosti Kristu? Je-li tomu tak, poneseťme už nyní na sobě Jeho obraz, tedy určitý – i když slabý – odlesk dokonalosti, v níž jednou budeme viděni před Ním. Kéž by byly „oči našeho srdce“ osvíceny, abychom poznávali „*naději jeho povolání*“, které je také „*jednou nadějí povolání našeho*“ (Ef. 4,4). Všichni putujeme k stejnému cíli, k stejnému odpočinutí a k stejné slávě. Kéž by pomýšlení, že všichni společně budeme brzo uvedeni do přítomnosti Pána slávy, nás povzbudilo, abychom všichni jednomyslně šli tomu cíli vstříc!

Kéž by také přemýšlení o uložených radách milosti, které Bůh o nás „*před časy věků*“ pojal a v Kristu je provedl, „*upevnilo naše povolání a vyvolení*“ (2. Petr. 1,10), totiž to, co tvoří vlastní základ našeho nynějšího i věčného blaha.

„Musíme vynaložit všechnu píli, abychom uchovávali vědomí o svém vyvolení svěží a mocně působící, abychom totiž prakticky žili v svobodě Ducha. Takto budeme uchráněni před klopýtáním... Jestliže naše srdce lne k (Božímu) království a my chodíme po cestách, které tomu království odpovídají, bude naše svědomí v souladu s Jeho slávou. Cesta tam je před námi otevřená: Vidíme daleko a jdeme vpřed bez překážek. Nic nás nezvrátí, protože jdeme po cestě, která vede ke království, a zaměstnáváme se věcmi, které

odpovídají Jemu.“ (J. N. D.) Skutečnost, že jsme byli vyvoleni, má být viditelná zrakům všech. Tak to vyjádřil Pavel ve své Epištole Tesalonickým: „*Vědouce, bratři od Boha milovaní, o vyvolení vašem*“ (1. Tes. 1,4). V životě oněch věřících bylo vidět ovoce toho. Kéž by tomu tak bylo i u nás všech, aby bylo známou věcí, že skutečně patříme k „*povoláním, a vyvoleným, a věrným*“ (Zjev. 17,14).

ME 1971/118–122; 141–147; 169–179; HF 1971/69–80; 97–108

J. N. Voorhoeve:

„Nad málem byl jsi věrný!“

(Mat. 25,21.23)

Všichni máme určitý sklon toužit po velkých věcech a vzhlížíme s úctou k těm služebníkům, kterým bylo mnoho svěřeno.

Jak úplně jinak ale mluví Písmo, a to na různých místech! Pán Ježíš ke konci Svého pozemského života vyprávěl podobenství o člověku, který dal svým služebníkům hřivny, očekáváje, že s nimi budou těžít. V onom podobenství slyšíme dvakrát výrok: „*Nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím.*“

Je dobré zamyslit se nad skutečností, že v Božím království nejde o „mnohé“ nebo o něco „velikého“, co děláme, nýbrž o **věrnost**, s níž konáme, co nám Bůh svěřil.

Myslím právě na jednu obyčejnou služebnici Páně, která v těchto dnech zesnula. Jako mladá dívka přijala místo, kde plných padesát let stále stejně věrně sloužila ve stejné rodině. Také ve shromáždění, kde měla své místo, byla vzorem v plnění povinností. Rozhodně nebyla sestrou, která by nějak vystupovala do popředí svou řečí, a také neměla žádný zvláštní majetek, který by jí umožňoval působit větším vlivem. Ale přidáváním jedné skromné služby lásky k jiné, zapomínáním na sebe při odkládání peněz určených pro druhé a pro dílo Páně byla pro mnohé skvělým příkladem. – **Nad málem věrná.** Toto bývá odměněno již v tomto čase, a zcela jistě bude odměněno jednou v budoucnosti. Kdo je nad málem věrný, bude ustanoven nad mnohem. Tato věrnost se dnes, žel, stala ve světě velmi ojedinělou ctností. Tím více by se jí měly vyznačovat Boží děti. Jaká to bude odměna, až náš velký

Pán a Mistr někomu řekne: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný!*“ Této pochvaly se může dostat i nám, i když nás třeba nikdo z lidí nezná nebo nevidí a málo se toho o nás ví. Stačí, budeme-li věrní v nejmenších a nejdrobnějších věcech, k nimž jsme ve službě Páně povoláni – a bude nám otevřeno bohaté vejítí do království našeho Spasitele Ježíše Krista. Náš Pán nás vezme do věčných příbytků a budeme moci vejít do Jeho radosti (Mat. 25,14–30; Luk. 16,9; 2. Petr. 1,11).

HF 1960/116–118

Christian Briem:

Jak poznat Boží vůli?

Jakmile člověk přijde v pokání a s vírou k Pánu Ježíši, jsou mu odpuštěny hříchy a – skrze znovuzrození – obdrží život z Boha, věčný život. Tento život se chce rozvíjet následováním Pána k Jeho cti a radosti. Avšak tato cesta není tak jednoduchá. Věřící se stále dostává do situací, kdy se musí rozhodovat. Je naprosto přirozené, že přitom vyvstávají různé otázky. Jak mohu být jistý, že jsem se rozhodl správně? Jak mohu poznat Boží vůli?

Bůh od nás nejprve čeká, že **Jeho vůli známe a činíme**: „*Protož nebývejte neopatrni (= pošetilí), ale rozumějící, která by byla vůle Páně* (Ef. 5,17). Boží vůle **může být** poznána: „*Působí, aby tiší chodili v soudu* (nebo: *vodí tiché v právu*), *a vyučuje tiché cestě své*“ (Ž. 25,9).

Avšak Bůh zjevuje Svou vůli **jenom těm, kteří Ho také chtějí poslouchat**, kteří mají opravdovou touhu **líbit se Mu**. Ep. Římanům mluví o těchto podmínkách naprosto jasně: „*Abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu dobře libou..., abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, a libá, a dokonalá.*“

Bůh si pro nás přeje jen to nejlepší! Boží vůle se nás ostatně týká velice osobně. Jeho vůle se týká naší dovolené, našich obchodních cest, našeho manželství nebo našeho svobodného stavu, naší minulosti, přítomnosti i budoucnosti.

Máme-li udělat nějaké rozhodnutí, může nám pomoci, položíme-li si následující otázky:

1) Jsem ochoten Boží vůli učinit? „*Bude-li kdo chtítí vůli* (Boží) *činiti, ten bude uměti rozeznati, je-li to... z Boha...*“ (Jan 7,17).

- 2) Co mi v daném případě říká **Boží slovo**? Bůh nám ukazuje Svou vůli skrze Své Slovo. Proto v něm musíme mnoho číst. Duch Boží nás nikdy nepovede na cestu, která je v rozporu s Božím slovem.
- 3) Pros Boha, aby ti **zjevil** Svou vůli tak, abys ji jasně mohl rozeznat.
- 4) Jsou **má přání** a **mé pohnutky** čisté? Bude to, co chci činit, k oslavení Pána?
- 5) Jsem ochoten použít svůj Bohem daný **zdravý rozum**? Přitom je třeba, aby Duch Svatý ten rozum či mysl každého dne proměňoval, tj. odděloval od ducha světa (Řím. 12,2).
- 6) Okouší mé srdce při tom rozhodnutí **hluboký pokoj**? „A pokoj Boží vítězí (nebo: pokoj Kristův vládní) v srdcích vašich, k němuž i povolání jste v jedno tělo“ (Kol. 3,15). Bylo by přirozeně nesmyslné říkat, že v určité věci znám Boží vůli, když jsem při učiněném rozhodnutí ve svém nitru **znepokojen**. Jestliže nám Bůh jasně ukáže Svou vůli, zaplaví naše srdce proud pokoje.
- 7) Mohl jsem o tom mluvit s jinými, **duchovně smýšlejícími věřícími** a získat jejich radu? „Kde není rady, upadá lid, ale pomožení (nebo: spasení) jest ve množství rádců“ (Přísl. 11,14).
- 8) Co nám dávají poznat **okolnosti: otevřené dveře, nebo zavřené dveře**? Je možné, že klepeme na úplně špatné dveře. Bůh někdy jedny dveře zavírá, aby jiné otevřel. Někdy se ale mohou určité dveře otevřít, a přesto vedou k mnohým těžkostem; to však neznamená, že by to pak kvůli tomu **nebyla** Boží vůle. „Neboť otevřeny jsou mi veliké a mocné dveře, a protivníků mnoho“ (1. Kor. 16,9).
- 9) Jsi ochoten přezkoušet ta rozhodnutí, která jsi v minulosti pojal, v souvislosti s hledáním **Boží vůle**? Příliš mnoho věřících se domnívá, že když jim Bůh jednou dal poznat Svou vůli, že On už pak **nikdy na ní nemůže něco změnit**. Nezapomínej, že naše poznání je kusé, že poznáváme jen zčásti (1. Kor. 13,9), a že Bůh nám někdy dává poznat Svou vůli v určitých etapách.

HF 1982/194–196

M. K.:

Pýcha – pokora

Byl to hřích pýchy, jenž přivedl člověka k pádu. Satan, ten starý had, mu

řekl: „*Ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše, a budete jako Bůh.*“ (1. M. 3,5 – elbf. př.) Adam a Eva uposlechli jeho hlasu a člověk musil nést všechny následky své neposlušnosti vůči Bohu. Vůbec se nechce před Bohem pokořit a je plný pýchy. Tato pýcha se ukazovala v celých jeho dějinách, ať už šlo o vztahy mezi jednotlivci nebo mezi celými národy. Avšak Bůh prohlašuje: „*Pýchy a vysokomyslnosti... nenávidím*“ (Přísl. 8,13). „*Ohavností jest Hospodinu každý pyšného srdce.*“ (Přísl. 16,5), ale též: „*Oči vysoké (= pyšné) člověka sníženy budou, a skloněna bude vysokost (= pýcha) lidská.*“ (Iz. 2,11)

Veliká socha, kterou viděl ve snu Nabuchodonozor, je výstižným symbolem pýchy národů, které se – jeden za druhým – v dějinách lidstva pozdvihly, aby – bez Boha – ovládly svět. Avšak nebeský Bůh tuto sochu roztrhává a zřídí království, které nikdy nepomine. Bude to království Jeho Syna. Bůh Mu dá národy za dědictví a končiny země za vlastnictví. Avšak člověk se vyznačoval pýchou ve všech dobách proto, že ona je nedílnou součástí jeho přirozenosti, a vyznačuje se jí i tělo v nás.

Boží slovo nás stále varuje před nebezpečím povyšovat se. „*Každý, kdož se (sám) povyšuje, bude ponížěn.*“ (Luk. 14,11) Korintským Pavel musil napsat: „*Vy nadutí jste*“, „*Není dobrá chlouba vaše*“ (1. Kor. 5,2.6). Varuje nově obráceného věřícího, pokud jde o spravování Božích věcí, před nebezpečím, že se nadme pýchou a upadne ve způsob přestoupení ďáblava (1. Tim. 3,6). Zda není nápadné, jak často Boží slovo uvádí „nadýmání“ společně s pýchou? Mějme se velice na pozoru! Pýcha je v nitru našeho srdce, i když často skrytá, o níž ani nevíme. Projevuje se nejrůznějším způsobem: v sebedůvěře a v důvěřování ve vlastní úsudek – v touze znamenat něco, být veliký, anebo dokonce vládnout nad druhými – v pýše na své vědomosti a dovednosti, v pýše na svůj majetek, jako bychom si jej získali sami, ačkoli přece všechno dostáváme od Boha. Obzvláště zlá je pýcha takového Diotrefa, který chtěl mít první místo ve shromáždění (3. Jan. 9).

Pýcha dosáhne svého vyvrcholení v antikristu, který si bude počínat, jako by byl Bůh (2. Tes. 2,4). Naproti tomu vrchol pokory se v dokonalé míře našel v Kristu.

Může být nějaké krásnější ukázení pokory než v tom, co vidíme v 13. kapitole Ev. Jana? Mistr, Pán, který je nade vším, Bůh požehnaný navěky, se sklání k nohám Svých učedníků, aby jim sloužil jako sluha (doslova: otrok).

Ano, On řekl, že Syn člověka nepřišel, aby Mu bylo slouženo, nýbrž aby sloužil. Jakou lekcí o pokoře a lásce tu dává Svým učedníkům! Neboť láska se nedává obsluhovat, ale slouží. Můžeme rozumět Petrovi, když se snaží zabránit v tom Pánu – jež vyznal jako Krista, Syna Boha živého –, aby mu umyl nohy. „*Pane, ty mi chceš nohy mýti?... Nebudeš ty mýti noh mých na věky.*“ (6. a 8. v.) Avšak Pán poučuje Své učedníky a říká jim: „*Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy činili.*“ „*Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.*“ „*Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.*“ (15., 17. a 35. v.) Bůh hledá pokorná srdce, taková, která se před Ním ponižují. Vždy s milostí a v lásce odpoví těm, kteří se před Ním koří, i když to budou lidé, kteří se nejvíce provinili. Zjevil Své srdce plné slitování takovému králi Manassesovi, který činil, „*což jest zlého před očima Hospodinovýmá, vedle (= podle) ohavnosti těch národů*“ (2. Král. 21,2). Když ve své úzkosti úpěnlivě prosil Hospodina a pokořoval se před Ním, Bůh se slitoval a vyslyšel jeho pokornou prosbu (2. Par. 33,12). A jakmile Achab, vrah Nábota, roztrhl své roucho, oblékl se v žíněný šat a postil se, řekl Bůh Eliášovi: „*Viděl-lis, že se ponižil Achab před tváří mou? Poněvadž se ponižil před tváří mou, neuvedu toho zlého za dnů jeho.*“ (1. Král. 21,29)

Jak mnoho takových příkladů, když šlo o izraelský národ v době soudců a králů, nám také ukazuje, že Bůh odpovídal takovým způsobem. V době proroka Jeremiáše řekl Svému lidu: „*Navrať se, vzpurná dcero (= odpadlý Izraeli), dí Hospodin; a neboří se tvář má na vás; neboť já dobrotivý jsem, dí Hospodin, aniž držím hněvu na věčnost.*“ (Jer. 3,12)

V dopisech apoštola Pavla jsou mnohá napomenutí vzhledem k příslušným probíraným částem učení. V té vznešené Epištole Efezským zaujímá přitom pokora, tichost, shovívavost a snášení se v lásce první místo (Ef. 4,2).

Máme být:

- **pokorní před Bohem!** Pomyslíme-li na Jeho vznešenost a velikost, na Jeho lásku a dobrotivost, na Jeho slitování a milost – co jiného pak můžeme před Ním být, než pokorní? „*Co jest člověk, že jsi naň pamětliv?*“ řekl žalmista (Ž. 8,5). A jistě, jak hříšní, slabí a nehodní jsme sami v sobě!
- **pokorní před našimi bratřími** – tím že si jich vážíme více než sami sebe, jak apoštol napomínal Filipské. Ukázal jim také na Krista Ježíše v Jeho poslušnosti, a jak samého sebe zmařil a ponižil se, v opaku k prvnímu

člověku, pro něhož to skutečně byla loupež, chtít být rovný Bohu.

- **pokorní před lidmi** – tím, že nevyhledáváme přízeň z jejich strany ani pozemskou slávu a pocty, nýbrž že si vážíme *všech* lidí, s protivníky jednáme v tichosti a jsme si vědomi, že i my jsme se stali předměty Boží milosti. V Osobě našeho Pána Ježíše můžeme vidět opravdovou pokoru. Jenom od Něho se jí můžeme učit. On mohl říci: „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“ (Mat. 11,29)

Písmo nám ukazuje na muže, kteří byli utvářeni v Boží škole a stali se příklady pokory. Jak velice si jich Bůh cenil! Pomysleme na takového Davida, který byl v mnohém směru předobrazem pokory našeho Pána. Bůh ho nazval mužem podle Svého srdce. David se obrátil na Saula se slovy: „*Pane můj králi!... Koho to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu.*“ (1. Sam. 24,9 a 15; viz též kap. 26,20) Řekl to naprosto upřímně a s pokorou, bez pokrytectví. Také když se obrací na Boha, který ho vyzdvihl, aby byl králem, uvádí svou nicotnost: „*Neboť kdo jsem já, a co jest lid můj?*“ (1. Par. 29,14)

Také nás Bůh vyvýšil do postavení králů a kněží (Zjev. 1,6). Je dobré, jsme-li stále pamětlivi, odkud nás vzal, že jsme se o to opravdu nijak nezasloužili, abychom se dostali do takového vysokého postavení. Byli jsme v „*prachu*“ a dostalo se nám „*dědičně... stolice slávy* (= trůnu cti)“ (1. Sam. 2,8). Byli jsme v smrti a On nám dal věčný život. Byli jsme v temnostech a On nás učinil způsobilými k podílu svatých ve světle, přesadil nás do království Syna Své lásky (Kol. 1,12.13). A tak nechlubme se sami sebou, leda svými slabostmi. Nechtě se nám nestane, abychom se chlubili něčím jiným, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista (Gal. 6,14). „*(Jemu) buď sláva na věky. Amen.*“ říká apoštol Pavel. „*Nám sluší zahanbení tváří*“, řekl prorok Daniel.

ME 1933/2665–269; EuE 1990/174–179

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Je to podle učení Písma svatého, když se říká, že věřící křesťan má nyní „nové srdce“?

Odpověď (W. J. Hocking): Ta místa Písma, kde nalézáme tato slova (Ez. 18,30.31; 36,25–27) popisují velkou mravní nebo duchovní změnu, kterou Bůh způsobí jednoho zatím ještě budoucího dne v domě izraelském.

Podobné výrazy jsou v Novém zákoně: „*Věřou očistiv srdce jejich*“ (Skut.

15,9): „Očištěná majíce srdce od svědomí zlého“ (Žid. 10,22) atd. Ukazují změnu, k níž došlo u těch osob ze Židů nebo pohanů, kteří uvěřili „*evangelium spasení vašeho*“ a našli v smířčí smrti a zmrtvýchvstání Spasitele svému svědomí pokoj.

Protože jsme narozeni z Boha a stali jsme se účastníky přirozenosti z Boha, mají naše srdce nové záliby, nová přání a máme Ducha Božího přebývajícího v nás. Přesto však v sobě také máme starou hříšnou přirozenost. Ta se nezměnila a nezmění („*Co se narodilo z těla, tělo jest*“ – Jan 3,6), ale byla „odsouzena“ na Kristově kříži (Řím. 8,3). „Starý člověk náš“ byl ukřižován s Kristem a věřící je nyní vybízen považovat se za mrtvého hříchu, ale „žijícího Bohu v Kristu Ježíši“ (Řím. 6,11). „*Pakliť díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není*“ (1. Jan. 1,8). Ale hřích už více nemá panovat v našem smrtelném těle, abychom byli poslušni jeho žádostí. A jestliže chodíme „*Duchem* (nebo: v Duchu)“, žádost těla nevykonáme (Gal. 5, 16).

EuE 1986/344–345

Autor z dnešního čísla:

William TROTTER

(1818 – 1865)

Patřil k prvním bratřím v anglickém hrabství Yorkshire. Již ve 12 letech našel pokoj s Bohem skrze službu jednoho metodistického kazatele. Ve 14 letech začal kázat a v 19 letech byl povolán za kazatele Nové metodistické obce.

Pracoval nejprve v Halifaxu, později v Yorku. Tam byl velkým požehnáním, neboť mnoho lidí uvěřilo. Avšak W. Trotter začal již dříve v metodistickém obecenství narážet na různé nesprávné věci. Byl to třeba rozdíl mezi „duchovními“ a „laiky“, který se stále zvětšoval. Také bylo stále silněji vyžadováno uznávání určitých vyznání víry. Z hlediska praktického života W. Trotter se zvláště stavěl proti bažení po bohatství, ale na druhé straně i proti **organizované** dobročinnosti a zdůrazňoval, že každý věřící je osobně odpovědný za to, co mu Pán svěřil, aby toho používal pro svou rodinu, pro bratři i všechny potřebné.

Zatímco W. Trotter takto působil s viditelným požehnáním, mj. také při

probuzení v Halifaxu, rozhodli se vůdcové této metodistické skupiny přeložit ho do Londýna do jednoho společenství, které bylo duchovně slabé a jehož počet členů se stále zmenšoval. On však toto „přeložení“ nerespektoval, protože mezitím také poznal, jak je hrozné a naprosto proti Písmu, stavějí-li se lidé mezi služebníka a Boha. Proto se raději svého kazatelského úřadu v Bradfordu vzdal.

Počátkem 40. let devatenáctého století se dostal do spojení s bratřími a brzy nato byl již velice činný ve shromáždění v Halifaxu. Poznal tam Johna Nelsona Darbyho (jeho životopis byl v min. čísle) a stal se jedním z jeho nejvěrnějších přátel. V otázce „Bethesdy“ stál pevně na jeho straně; jeho brožura „Celý ten případ Plymouthu a Bethesdy“ (The Whole Case of Plymouth and Bethesda) – později měl název: „Původ tzv. otevřených bratří“ – se stala proslulou. Na W. Trottera hluboce zapůsobilo, když mu jednou J. N. Darby řekl: „Tajemství pokoje v nitru a síly navenek je zaměstnávat se dobrem, ano, stále a jen se zabývat tím, co je dobré“.

W. Trotter byl několik roků vydavatelem malého časopisu „Časopisové rozhledy křesťanských bratří“ (The Christian Brethren's Journal and Investigator), který asi byl pokračováním časopisu „Křesťanský svědek“ (The Christian Witness – vycházel v Plymouthu 1834–1841) a předchůdcem časopisu „Dnešní svědectví“ (The Present Testimony), který 1849–1873 v Londýně vydával G. V. Wigram. Řadou článků přispěl také do známého měsíčníku Williama Kellyho: „Biblický poklad“ (The Bible Treasury). Avšak nejznámějším se stal W. Trotter svými vynikajícími knihami o proroctvích: „Osm přednášek o proroctví“ (Eight Lectures on Prophecy) a „Jednoduché články o prorockých tématech“ (Plain Papers on Prophetic Subjects). Velice pozoruhodný je také jeho spis: „Pět dopisů o bohoslužbě a službě v Duchu“ (Five Letters on Worship and Ministry in the Spirit) – v němčině vyšel mj. v časopise *Botschafter des Heils* r. 1867. Již výše bylo poukázáno na jeho spis o původu tzv. „otevřených bratří“.

Služba W. Trottera byla všude velice ceněna. Byl to milý, dobrotivý a taktní muž, k němuž se mohl Bůh přiznat. Ve své „Historii bratří“ W. B. Neatby o něm říká, že každý, kdo ho znal, mluvil o něm téměř s větší úctou než o kterémkoli z ostatních „plymouthských bratří“.

W. Trotter odešel do nebeského domova již r. 1865 ve věku 47 let. Jeho úmrtí bylo mnohými považováno za těžkou ztrátu. S dr. Thomasem Neat-

bym, který rovněž pocházel z yorkshirského hrabství, byl jedním z mála metodistů, kteří měli vedoucí úlohu mezi bratřími.

Arend Remmers: „Gedenket eurer Führer“, 1983, str. 153–155

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 2

1993

číslo: 5–6

H. C. Voorhoeve:

„Táhni mne, poběhnem za Tebou!“

(Pís. 1,4)

Tak mluví nevěsta v Písni písní. Jaká to jsou slova! Jaká je v nich vyjádřena touha po Kristu! Jak vzácný musí být Pán srdci, které může takto mluvit! Je tu vyjádřena pravda, že naše touha poznávat Krista roste tím víc, čím víc se Jím zabýváme. Čím jsme Mu blíží, tím víc si budeme přát být Mu ještě blíží. Nikdo na zemi Ho neznal tak dobře jako apoštol Pavel, a přesto na sklonku svých let toužil: „*abych poznal jej*“ (Fil. 3,10). Nikdo ze všech svatých si nebyl tolik vědom, že je uchvácen Kristem, a přesto jeho přáním bylo: „*abych Krista získal*“ (8. v.). Ano, on mohl opravdu říci, ačkoli byl vězněm v Římě: „Mně zajisté živu býti jest Kristus, a umřítí zisk!“ (Fil. 1,21)

V Osobě Krista můžeme nalézat nevyčerpitelné bohatství slávy. Čím více se díváme na Jeho slávu, tím se nám jeví nevyzpytatelnější. Čím více okoušíme plnost Jeho lásky, tím více cítíme nutkání volat z hloubi svých srdcí: Ona přesahuje všechno poznání! Jsou tu výšky a hlubiny, šířky i dálky, které nikdy neobsáhneme. V Jeho přítomnosti okoušíme radost, ale i při jejím prožívání cítíme v sobě touhu mít s Ním ještě užší obecenství. „*Táhni mne: poběhnem za tebou!*“ Podobně i David volá v 63. Žalmu: „*Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebe v jitře hledám, tebe žízní duše má; po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivá a vyprahlá, v níž není vody... Přilnula duše má k tobě, pravice tvá udržuje mne*“ (2. a 9. v.). Jak velká jsou ta slova! Dovedeš, milá duše, také si je vztáhnout na svou osobu? Znáš též z vlastní zkušenosti takovou touhu?

Je překrásná souvislost mezi „táhnutím“ naším Pánem a naším „běžením za Ním“. „*Poběhnem za tebou!*“ Ježíš, ano, jenom Ježíš je to, na Nějž se věřící dívá, kterého následuje, za Nímž běží. Nejsou to naše ctnosti, naše láska, naše víra a rovněž ne nějaký nejlepší a nejšlechternější člověk na zemi, po

čem touží naše duše. Tím předmětem je jen On! Podobným způsobem David vyjadřuje touhu svého srdce také v 16. Žalmu: „*Představuji (= kladu) Hospodina před obličej svůj vždycky.*“ Nejen tu a tam, nýbrž **vždycky**, stále, nepřetržitě. Nikdo jiný není toho hoden než On, který nás vykoupil Svou krví. Jenom Jemu patří celé naše srdce, celý náš život, všechna naše síla. Jak šťastnou cestou se budeme ubírat, bude-li tomu tak s námi opravdu vždycky! Jak oddělení se pak budeme držet daleko ode všeho, co není z Něho!

Ale je tu ještě jiný, velice důležitý bod. On, který nás vede za sebou, **jde před námi**. Pán jde touto pouští před Svým lidem. Vidí každé nebezpečí a dělá pro to opatření dříve ještě, než my takové nebezpečí poznáme. Ano, chrání nás před tisícerými nebezpečími, o nichž vůbec ani nevíme, na něž ani nedbáme. „*A jakž ovce své vlastní vypustí, před nimi jde a ovce jdou za ním; neboť znají hlas jeho*“ (Jan 10,4). Když nám nepřítel klade do cesty léčky a překážky, takže bychom snadno mohli upadnout nebo klopýtnout, je tu náš božský Vůdce, který vidí ona nebezpečí a odvede nás na jinou cestu, takže můžeme Istivým útokům nepřítelů ujít. Jaká je to výsada, že Ho máme za Vůdce a Pastýře! Oko víry Ho vidí, jak jde před námi, a srdce Ho miluje a tepe pro Něho. Jen u Něho můžeme nalézat radost a sílu; jenom On nás činí schopné chodit úzkou cestou, která vede k nebi. Drahý Pane, dej to, ať běžíme vždycky, a jen za Tebou!

EuE 1960,203–204

Wolfgang KLEINE:

Rouhání proti Duchu Svatému

Nemálo věřících bývá zneklidněno tím, co Pán říká v Ev. Matouše 12,31. 32:

„Protož pravím vám: Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu nebude odpuštěno lidem. A kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani v tomto věku, ani v budoucím.“

Přítom tyto verše působí většinou těžkosti právě těm křesťanům, kteří se nestavějí k hříchu lehkomyšlně, nýbrž vědí, že každý hřích nás odděluje od Boha. I když své hříchy upřímně před Bohem vyznali a věří, že Pán Ježíš nesl na kříži trest za jejich hříchy, přesto ještě **často mají pochybnosti** o tom,

zda Bůh je přijal. Obviňují se a domnívají se, že je možné, že se tohoto hříchu – i když jen nevědomě – dopustili a že tedy tento nemůže být odpuštěn. Cožpak to sám Pán v uvedených verších neřekl? – Výsledkem pak bývá, že takoví věřící (a zpravidla to bývají znovuzrození křesťané) nikdy nemají v srdci úplně odpočinutí a pokoj.

Pomocí tohoto spisu bychom rádi pomohli všem věřícím, kteří jsou takovým způsobem zneklidněni.

Každý hřích nebo rouhání bude lidem odpuštěno

Především pevně držíme toto mocné a dalekosáhlé ujištění Pána Ježíše. Ukazuje nám něco ze slávy Jeho Osoby a z naprosté postačitelnosti Jeho obětní smrti na kříži. Jenom On, který se stal člověkem, mohl se svrchovanou autoritou a pro všechny doby lidi ujistit: Pro vaše hříchy je odpuštění. Proto přece přišel z nebe na tuto zem. Chtěl sám položit základ odpuštění hříchů. Na golgotském kříži se sám obětoval za hřích a prolil tam Svou krev. Nyní může každý vědět: „*Krev Krista Ježíše, Syna (Božího), očišťuje nás od všelikého hříchu*“ (1. Jan. 1,7). Na základě této krve Bůh skutečně může odpustit **všechny hříchy každého člověka**, jakkoli těžké a početné. Jestliže tedy někdo své hříchy před Bohem upřímně vyzná a pevně věří, že Ježíš byl za ně Bohem souzen jako zástupce hříšníka (tj. namísto něho), může být úplně jistý, že **všechny** hříchy mu byly odpuštěny, i ty nejošklivější, kterých je člověk schopen. Jeho jistota spočívá jen a jen na nekonečně veliké ceně Ježíšovy prolité krve. Každý znovuzrozený křesťan, který si toto přivlastní, získá plné odpočinutí svědomí a pro srdce hluboký pokoj.

„Ale je zde přece jedna výjimka!“

Tak to říká mnoho křesťanů s odvoláním na druhé poloviny veršů uvedených v úvodě. A Pán Ježíš to také farizeům skutečně řekl. Avšak abychom mohli správně porozumět Jeho slovům, musíme spolu s tím vzít na zřetel události, které předcházely tomuto výroku Pána. Toto je vůbec důležitá záhada pro správné chápání a vykládání textu Bible. Nikdy nesmíme vytrhnout nějaký verš ze souvislosti, protože to už často vedlo k chybným výkladům, ba dokonce k bludným učením.

Nejde o hřích, nýbrž o rouhání proti Duchu Svatému

Nejprve je nápadné, že Pán v citovaných verších nemluví o **hřích**u proti Duchu Svatému, nýbrž o **rouhání** proti Duchu Svatému. Tím je jasné, že tu není míněno hřešení v běžném smyslu, nýbrž zcela konkrétní hřích, rouhání proti Duchu Svatému.

Co do zásady je totiž každý hřích věřícího vlastně zároveň hříchem proti Duchu Svatému, který v něm přebývá. Proto mohl Petr říci Ananiášovi, který obelhal apoštoly: „*Ananiáši, proč naplnil satan srdce tvé, **abys lhal Duchu Svatému, a lstivě ujal těch peněz za to pole?***“ (Skut. 5,3) Ale hřích věřícího, třebaže ho musíme pokládat za vážný, není **rouháním** Duchu Svatému. Také hřích Ananiáše, i když na sebe přivodil okamžitý Boží soud, nebyl rouháním proti Duchu Svatému. Proto Ananiáš neskončil ve věčném zahynutí. Jeho věčné spasení, jeho přijetí u Boha nebylo jeho násilnou smrtí nijak zpochybněno. (Srovnej s tím 1. Kor. 11,29–32 a 1. Jan. 5,16.17, kde je jasné, že věřící může hřešit takovým způsobem, že Bůh v cestách Své vlády na to musí odpovédět fyzickou smrtí. Avšak také je jasné, že se to děje právě proto, aby nemusil být odsouzen se světem k věčnému zahynutí.)

Co je tedy vlastně podstatou rouhání proti Duchu Svatému? Odpověď na tuto otázku, jak už bylo řečeno, nalezneme jen tehdy, jestliže to místo textu uvážíme v souvislosti s událostmi, které jsou popsány předtím.

Matouš 12,22.23: Uzdravení posedlého ďábelstvím

Přímou událostí, k **níž došlo** před **slowy** Pána Ježíše farizeům (židovské sektě), bylo uzdravení člověka, který byl posedlý zlým duchem, démonem. Pán Ježíš vysvobodil Svou božskou mocí nemocného od toho zlého ducha, a onen, až do té doby slepý a němý, mohl zase vidět a mluvit. Kolem stojící lidé reagovali na tento zázrak divením se a velkým úžasem. Jak jen mohl tento Ježíš Nazaretský udělat něco takového? Tento člověk projevoval v Izraeli až dotud nikdy nevidanou Boží moc a všemohoucnost. „*Mocně (= s autoritou) i těm duchům nečistým rozkazuje a poslouchají ho*“ (Marek 1,27). Proto si mnozí kladli otázku, zda tento není zaslíbený Mesiáš. Neboť z Písem Starého zákona bylo známé, že Mesiáš se bude prokazovat velkými divy a zázraky.

Pán Ježíš činil zázraky v moci Ducha Svatého

Nuže tento Ježíš Nazaretský byl skutečně Ten, o němž opětovaně prorokovali proroci Starého zákona. Ačkoli žil uprostřed Svého izraelského lidu jako skutečný člověk, Jeho slova a Jeho činy nepochybně dokazovaly, kdo On je: Kristus, Boží Syn. Tak i Petr mohl v den letnic Židům v Jeruzalémě se vším důrazem připomenout, koho vlastně „*skrze ruce nešlechetných* (= bezbožných) *ukřížovavše, zabili*“ (Skut. 2,22.23). A Korneliovi, římskému setníkovi, později řekl: „*Ježíše z Nazaretu pomazal Bůh Duchem Svatým a mocí, kterýž chodil, dobře čině, a uzdravuje všechny utištěné* (= přemožené) *od ďábla; neboť Bůh byl s ním*“ (Skut. 10,38).

Bylo tedy zcela zřejmé – a Židé to věděli –, že Pán Ježíš činil Své zázračné skutky v moci Ducha Svatého. Když se dal na počátku Svého veřejného vystoupení pokřtít Janem v Jordánu, sestoupil „*Duch Svatý v tělesné způsobě* (= podobě) *jako holubice na něj*“, a Bůh veřejně osvědčil, že „*tento je ten Syn jeho milý*“ (Luk. 3,21–22; viz též Mk. 1,9–11; Mat. 3, 13–17 a Jan 1, 32.33). To se stalo před velkým zástupem lidí, a mnozí o tom mohli vydat svědectví. Bible potom na mnoha místech osvědčuje, že Pán Ježíš činil všechno v moci Ducha Svatého. Také uzdravení toho posedlého.

Hřích farizeů

Ale právě toto farizeové popírali. Nemohli popřít, že se stal *zázrak*. Všichni to viděli na vlastní oči. Popírali tedy, že tento zázrak se stal *skrze moc Ducha Svatého*. Tvrdili: „*Tento nevytírá ďáblů než skrze Belzebuba, knížete ďábelského*“ (Mat. 12,24). Jaké to bylo hrozné tvrzení a zároveň jaká lež! Ve své slepé nenávisti proti Pánu Ježíši se nezalekli (ačkoli znali skutečnou pravdu) označit moc Ducha, která působila v Něm a skrze Něho, za pocházející od pekelného knížete Belzebuba. To nebyla žádná unáhlená nebo neuvážená řeč, nýbrž rouhání vycházející z jejich srdcí naplněných nenávistí. Oni připisovali dílo Ducha Svatého prokazané skrze Pána Ježíše ďáblu. **A toto bylo rouhání proti Duchu Svatému.**

Znovu tedy zdůrazňujeme: Toto rouhání proti Duchu se stalo s plným vědomím skutečnosti, že v Pánu Ježíši byl a skrze Něho působil Duch Svatý. Jejich nenávist proti Němu způsobila, že se neprávem rouhali s úmyslem podvést druhé lidi a oklamat je. To bylo dovršení jejich ustavičného popírání očividné pravdy, že poselství Ježíše bylo ověřeno z nebe a osvědčeno jako

pravé. Ba více ještě: bylo to úplné zavržení Jeho Osoby jako Mesiáše a Božího Syna. Proto Pán Ježíš říká, že tento hřích jim nebude odpuštěn. To je vskutku otřesné! Vždyť to přece pro ty lidi znamenalo, že věčně zahynou. Neboť kde potom ještě mohla být záchrana pro lidi, kteří vědomě, přes svou známost, přisuzovali svědectví Duchu Svatého ďáblu a odmítli a zavrhli jedinou Osobu, která jim mohla dát odpuštění a život? Podívej se k tomu do Ev. Jana 5,39.40. To platí též pro „*budoucí věk*“ (tisícileté království), až Pán Ježíš bude na této zemi vládnout v moci a slávě. Ani pak tu nebude nějaká jiná zásada. Kdo přisuzuje znamení a divy Pána Ježíše *ďáblu* a tím zavrhuje Toho, „*v němž přebývá všechna plnost božství tělesně*“ (Kol. 2,9), nemůže dosáhnout odpuštění hříchů.

Jenom víra v Syna Božího působí spasení

Ale abychom předešli možnému nedorozumění: Ne skrze **znamení (divy) a zázraky** nebo skrze víru v ně je člověk spasen. Žel, že je dnes v křesťanstvu zesílený tlak v tomto směru. Obdržení Duchu Svatého při obrácení nebo po něm se prý musí stát – tak tomu věří mnozí z nich – za nadpřirozených, viditelných průvodních jevů. Znovu jsou očekávány divy, aby lidé přijímali křesťanskou víru.

Ale znamení (divy) a zázraky, jak je Pán Ježíš konal během Svého života na zemi, nejsou vůbec nutné k spasení člověka. Tenkrát byly důkazem Jeho božské slávy a **na počátku** křesťanství potvrzovaly poselství evangelia (Žid. 2, 3.4). Přitom byly v první řadě znaméním *soudu* pro nevěřící národ Židů.

Přesto to nejsou – jak tenkrát, tak ani dnes – *znamení* (divy), skrze něž je člověk znovuzrozen, nýbrž **víra v Slovo** a v **Osobu Pána Ježíše**. „*Pokání k Bohu*“ a „*víra v Pána Ježíše*“ jsou cestou k spasení, kterou určil Bůh. Pokání znamená změnu smýšlení, obrat ve vlastním nitru. Víra je pak bezpodmínečná důvěra v Osobu a v Slovo Pána Ježíše. V Ep. Římanům 10,8.9 čteme: „*... slovo víry, kteréž kážeme: Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.*“

Takoví lidé jsou podle Ef. 1,13 „*znamenaní zaslíbeným Duchem svatým* (= zapečetění Duchem Svatým zaslíbení).“ Pro každého věřícího tedy platí, že jeho tělo je chrám Duchu Svatého (1. Kor. 6,19). Ale přesto musíme vyznat, že nám chybí nejen moc Pána Ježíše k činění znamení (divů) a zázraků, nýbrž že rozvíjení se a působení Duchu Svatého v našem praktickém životě

bývá často velice slabé a pro naše okolí sotva pozorovatelné.

Naprosto jinak tomu bylo u Pána Ježíše, který **všechno** činil v moci Ducha Svatého. Jak velice se v tom od nás lišil! Skutky a také řeči Pána Ježíše byly – **všem viditelně** – působeny Duchem Svatým. O kterém věřícím by dnes bylo možné něco takového tvrdit?

To je také důvod, proč pak už nikdy v Božím slově, ani ve Skutcích apoštolských nebo v Epištolách není zmínky o hříchu rouhání proti Duchu Svatému. Že hřích Ananiáše a Zafiry nebyl rouháním proti Duchu Svatému, řekli jsme již na počátku úvahy.

S přesně opačnými znaky vidíme ve spiritismu a u okultních praktik jistě mnohé, co se může velice blížit tomu hříchu: to, co tam působí *satan*, lidé částečně připisují *Bohu*. Je jich velice mnoho, kteří to dělají z nevědomosti. Hřích označený Pánem Ježíšem za rouhání proti Duchu Svatému, je **ale vždy vědomé a také úmyslné odmítání svědectví Ducha Božího, přičemž Jeho působení je připisováno ďáblu**. Prostě k němu nemůže dojít třeba nerozvážným mluvením. Proto úzkost v srdcích mnohých věřících, že se toho hříchu dopustili, je bezdůvodná. Je to jistě lest ďábla, že takovými myšlenkami sklíčuje lidská srdce a zadržuje je, aby nešli k Tomu, který řekl: „*Pojďtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám*“ (Mat. 11,28).

Kéž by Pán ve Své milosti provázel tyto řádky Svým požehnáním a ony mohly posloužit, aby úzkostmi sklíčená srdce našla cestu k pravému pokoji.

(originál: „Die Lästerung wider den Heiligen Geist“, 1993, Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen.)

Náš poklad a svěřená hřivna aneb výsady a odpovědnost

Na každého znovuzrozeného křesťana se můžeme dívat z dvojího hlediska. Jednak je předmětem milosti a nádobou milosrdenství, – ale zároveň je také odpovědný svatý a služebník. Jednak něco obdržel, pro sebe, ale také mu něco bylo svěřeno.

„*Milostí Boží spaseni jste, skrze víru, a to ne sami ze sebe; dar jest to Boží.*“ (Ef. 2,8) – „*Bůh, bohatý jsa v milosrdenství, pro velikou lásku svou,*

kteřouž zamiloval nás, i nás, když jsme mrtví byli ve hřích (nebo: v přestoupeních), ožil spolu s Kristem, (milostí spasení jste).“ (Ef. 2,4–5) – „Mámeť pak tento poklad v nádobách hliněných, aby vyvýšenost (nebo: nesmírnost) té moci byla Boží, a ne z nás.“ (2. Kor. 4,7) – Toto vše je, Bohu dík, pro věřícího vzácná pravda a každá unavená a pracující, ale plně věřící duše nalézá v těch slovech odpočinutí.

Ale jak už bylo řečeno, je tu ještě jiná stránka. Jestliže tyto Boží poklady, které v sobě chová evangelium slávy Kristovy, byly vloženy do „hliněných nádob“, tedy mají v nich být uchovávány. Hliněná nádoba nemá, jak by se to třeba stalo u prasklého dřevu, zmařit poklad, ale má ho v sobě podržet a přechovávat. Avšak nádoba také nemá onen poklad ukrývat, ale má ho ukazovat. Na rozdíl, který je mezi nádobou a jejím obsahem, bude pak jasně patrné, že **jenom poklad je výborný**.

Poklad, anebo výsady, které nám udělila milost, jsou naším požehnáním. Avšak zároveň také tvoří „hřivnu“, která nám byla svěřena a za níž jsme odpovědní. „Poklad“ i „hřivna“ pocházejí ze stejného zdroje, neboť milost, která „působí spasení“, nás také „vyučuje“ (Tit. 2,11–12). Jenže všichni míváme sklon sice přijímat požehnání, ale už ne tak brát na sebe odpovědnost, která s tím je spojena. Naše lenivé a klamající srdce se rádo dovolává milosti na újmu odpovědnosti. Ale na druhé straně zase chodíme-li s Kristem a ještě Ho dosti neznáme, snadno se můžeme stát zákonickými a zdůrazňujeme pak odpovědnost na úkor milosti. Kde v srdci skrze víru přebývá Kristus, je uchovávána správná rovnováha.

Tam, kde láska Krista uspokojuje srdce, ponouká je také a nedává místo nějaké lenivosti ani zákonictví. Dává nám uvědomovat si naši odpovědnost, kterou pak uskutečňujeme jako přirozené a samovolné působení milosti. Potom hřivnou „těžíme“, protože jsme si hluboce vědomi vysoké ceny obdrženého pokladu. Skutečnost, že to je Bůh, který nám ho svěřil, zvyšuje cenu toho, co nám darovala milost.

Nalézá-li se duše v dobrém stavu a opravdu se raduje z milosti, žije-li v obecnství s Bohem, který jí tak bohatě žehná a zahrnuje ji každým dobrým a dokonalým darem, jde jí o to chránit svěřené jmění. Nedělá to v nějakém zákonickém duchu, ale jako dobrovolnou službu lásky. „Láska Kristova víže (= nutká) nás.“ (2. Kor. 5,14) – „Běda by mně bylo, kdybych (evangelium) nekázal!“ (1. Kor. 9,16) – „My nemůžeme nemluvit toho, co jsme viděli a slyšeli.“ (Skut. 4,20)

Jak je to slavné, že Bůh nám, ubohým lidem v tomto tak zkaženém světě, svěřil věci, které se týkají Jeho slávy! Ale nedal nám jen určitý *poklad* pro nás, nýbrž také *hřivnu*, abychom ten poklad mohli uvádět na světlo a využívat pro Něho. „*Děkuji tomu, kterýž mne zmocnil, Kristu Ježíši, Pánu našemu, že mne za věrného soudil, aby mne ve službě té postavil.*“ (1. Tim. 1,12)

Tak volá apoštol, když jde o slavné evangelium, které mu bylo svěřeno. Do určité míry to platí i pro každého pravého křesťana, neboť není možné být nádobou milosti bez odpovědnosti – mít poklad a nemít hřivnu. Přitom velikost odpovědnosti odpovídá tomu, do jaké míry naše duše opravdu poznala milost. Jsme-li v obecenství s milostí a okoušíme ji, budeme se snažit přivádět též jiné lidi k poznání těch věcí, k nimž jsme sami přišli.

Tam, kde srdce je volné a šťastné, bude se to dít přirozeným způsobem a nenuceně. Ta duše, již Bůh žehná, si nemůže ponechat pozhnání pro sebe. Duch Svatý bude působit takovou plnost, že se pozhnání bude šířit dál.

První věcí člověka, který uvěří, může být totéž, co u malomocných mužů ve 2. Král. 7,8–9, kteří mezi sebou rozdělovali velkou kořist. Ale zda si pak nemusili říci: „*Nedobře děláme. Den tento je den dobrých novin, a my mlčíme. Budeme-li čekat až do jitra, postihne nás nepravost.*“

Ano, pak přichází: „*Uvěřil jsem, protože i mluvil jsem.*“ (Ž. 116,10) Slovo apoštola: „*Bohu pak díky, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě.*“ Neboť vědomí, že „*jsme Kristova vůně*“ (2. Kor. 2,14–15), vždy bude nejvznešenější a nejdokonalejší pohnutkou věřícího, který je v záležitostech Boží služby veden Jeho Duchem. Ale bude to také zkušenost každého věřícího, který se ve všech věcech dává vést Duchem Svatým.

Požehnání našich bližních je dobrá pohnutka pro naši službu, i když ne tak vznešená, jako Boží sláva, a většinou nám bývá prvním podnětem. Avšak chodíme-li vírou, nezůstaneme jen u ní. Nalezneme pak větší radost ve skutečnosti, že jsme spojeni s Boží ctí a slávou a se zájmy Krista na této zemi. Neboť takové je vskutku správné místo a způsob života opravdového Božího služebníka. Jeho srdce se zabývá více zájmy a uznáním svého Pána a Mistra, kterému slouží, než zájmy a uznáním těch, jimž slouží z lásky k svému Mistru. On však ví, že Jeho Pán se raduje, jestliže Jeho lidu je dobře slouženo.

Naším pokladem je tedy **Kristus**, který kdysi byl na této zemi v ponížení, ukřižován za naše hříchy, ale nyní je vzkříšený a oslavený po pravici Boží.

Nyní Ho poznáváme skrze víru, a jakým už je nám drahým pokladem! „**Poklad** v nebi, kdež mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou.“ (Mat. 6,20) Zaměstnáváme-li se v srdci a v mysli naším Pánem v nebesích, jistě se naše **hřivna** bude na zemi viditelně uplatňovat. Nezůstane složená v šátku (Luk. 19,20) nebo v jiné podobné věci, ani nebude spojená s nějakým trvajícím břemenem, které by nám znemožňovalo, abychom odpověděli na nečekané zavolání našeho Pána a Mistra. Naopak, ten poklad, ta hřivna bude okamžitě „dána do peněžního ústavu“, kde den co den ponese úroky a bude okamžitě po ruce, jakmile Pán opět přijde a provede zúčtování se Svými služebníky.

To, co nám milost **svěřila** pro tuto zem, nepatří nám, nýbrž našemu Mistru. „*Všechny věci vaše jsou,*“ je vzácná pravda, „*my pak Kristovi, a Kristus Boží.*“ (1. Kor. 3,21–23) Pán řekl: „*Kupčetež (s tím), dokud nepřijdu.*“ (Luk. 19,13) Zanechal Svůj lid na tomto světě obestřeném nocí, aby se učil znát Ho a sloužit Mu. Přitom nám svěřil všechno, co je Mu na zemi drahé: Své jméno a jméno Svého Otce, Svou pravdu, Své Slovo, Svou Církev, jakož i duše a těla ubohých hříšníků.

Kéž by Pán v každém věřícím prohloubil vědomí toho, co nám tak štědrě darovala milost a také co nám svěřila: náš *poklad* a naši *hřivnu*, naše bohaté a slavné *výsady* i naši *odpovědnost*.

ME 1874/415–420; HF 1982/95–100; Fr–T 1957/č.7,25–26

G. H. Bennett:

Rozděl si svůj čas

Dnes byl den, který včera byl ještě budoucností. Obohatil náš život? Využili jsme ho, abychom „*vykupovali (uložený) čas*“ (Ef. 5,16; Kol. 4,5)? Možná že nejsme bohatí a ani zvlášť nadaní. Ale jedno určitě máme, a to je náš čas! A čas – podobně jako nadání a bohatství – je něco, co jsme obdrželi od Boha, abychom to spravovali pro Něj.

Jak využíváme svůj čas? Dostává se Pánu **trochu** našeho **volného** času? Anebo **celý** náš **volný** čas? Anebo Mu dáváme **celý** náš čas? Všechno, co děláme, nás stojí určitý čas. Ti z nás, kteří navštěvují nějakou školu nebo universitu, se musejí učit a studovat, aby rozmnožili své vědomosti. Jiní už mají své povolání, musí dělat svou práci a tím se starat o své živobytí. A

všichni musíme jíst a spát. Všechna zaměstnání vyžadují čas. Jak je tomu ale s časem, který nám zbývá?

Zkušenost ukazuje, že křesťané, kteří si nejsou vědomi nutnosti „vykupovat čas“, promarní každého dne zbytečně dvě až tři hodiny! To je za týden 14 až 21 promarněných hodin a 30 až 40 ztracených dní za rok!

Někteří z nás mají smysl pro metodiku. Ale většinou potřebujeme nějaký plán, abychom mohli svůj čas dobře využít. Jenže jak takový plán sestavit?

Proč bychom si jednoduše neměli udělat nějaký časový rozvrh? Ve škole přece mají rozvrh hodin a na konferencích a v táborech mladých bývá denní program. Napiš si na kus papíru plán na každý den týdne – od vstávání až do ukládání se k spánku. Pak ale bude třeba dodržovat časy k čtení Bible a k jejímu uvažování, k ranní a večerní modlitbě, pro školu, vysokou školu, učení v řemeslu, pro práci v zaměstnání, pro dobu strávenou jízdou, pro časy k jídlu, pro práci doma, pro studium, pro modlitební a jiná shromáždění, pro evangelizační práci atd.

Každý týden se s modlitbou zamýšlej, jak jsi čas využil. Jestliže tvůj plán byl nepraktický, tedy ho podle potřeby uprav a snaž se omezit ztracený čas na minimum.

Budeš-li se řídit těmito radami několik týdnů, stane se ti správné využití času snazší věcí, budeš lépe umět „vykupovat čas“. Tento způsob, jak se dávat do práce, nás pak povede dál. Co se musí udělat, se pak skutečně také udělá. Život bude živější, pružnější a to, na co jsme dříve těžko stačili, bude moci být zvládnuto.

Zamysli se nad tím, že Bůh nám vždy dává dosti času, abychom činili Jeho vůli. Nervózní, unavený a upachtěný křesťan, který na svou práci nestačí, většinou nebývá na cestě, na níž Bůh ho chce mít. A také toto je důležité: Činíme-li Boží vůli, nezbyvá nám už čas pro naše staré „já“. Co potřebujeme, je víra. Buď budeme mít víru, anebo budeme zoufale lomit rukama. Víra nás povznáší ze stavu, kde jsme závislí **na sobě**, do stavu, kde závisíme **jen a jen na Pánu**.

Když budeme takto „vykupovat čas“, udělali jsme první krok k požehnané duchovní práci. Kéž Bůh dá, abychom to uznali, protože „čas je ukrácený“ (1. Kor. 7,29). Rychle ubíhá.

HuN 1969/414–416

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 9

(z abecedy křesťanství)

Dům Boží

V tomto obraze je nám Církev ukázána jako **příbytek Boží na zemi**. Naproti stánku úmluvy a chrámu Hospodina, které byly postaveny z mrtvého materiálu, zde jde o **duchovní dům** (1. Petr. 2,5; Ef. 2,22). Dnes sice (opíráním se o ona starozákonní místa Božího přebývání) bývají mnohé domy k shromažďování označovány za „Boží domy“, avšak neprávem.

Jak staví Kristus

Pán Ježíš řekl Petrovi: „*Na též **skále (Já)** vzdělám církev svou*“ (Mat. 16,18). Kristus je tedy ode dne letnic podnes Tím, jenž staví. Staví dům jen na jednom základě, uvedeném v Ef. 2,19.20: „*Vy jste... **spoluměšťané svatých a domácích Boží, vzdělání na základě apoštolů a proroků, kdež jest (gruntovní) úhelný kámen sám Ježíš Kristus.***“ Všichni lidé, kteří byli vykoupeni a znovuzrozeni, přišli k Němu jako „*ke kamenu živému*“ a jsou „*jako kameny živé*“ stavěni na Něm jako „*dům duchovní*“ (1. Petr. 2,5). V tomto smyslu Boží dům bude dokončen teprve tehdy, až bude připojen poslední živý kámen. Tuto stavbu nepřemohou „*brány pekelné*“ (tj. brány hádu, podsvětí)“.

Domu Tvému sluší svatost

Jak je vážné pomyšlení, že Boží děti tvoří na této zemi společně „*chrám Boha živého*“ (2. Kor. 6,16)! On v něm chce přebývat a chodit! Když už žal-mista zvolal o jeruzalémském chrámu: „*Domu tvému ušlechtilá (= sluší) svatost!*“ (Ž. 93,5), oč více vykoupení věřící, kteří patří k **nynějšímu** duchovnímu domu, mají příčinu myslet na tuto skutečnost! Jistě, mělo by nám být svatým přáním poznávat, jak se máme v tomto domě chovat (1. Tim. 3,15)! Musí v něm být udržován pořádek, svatost a kázeň.

Bohoslužba v Jeho domě

Ten, kdo je jako živý kámen součástí Božího domu, patří také ke „*kněžstvu svatému k obětování duchovních obětí, vzácných (= příjemných) Bohu skrze Ježíše Krista*“ (1. Petr. 2,5). Je to nejvyšší výsada: moci stát s velebením a chválením před Bohem, který se zjevil jako Bůh lásky, když vydal Svého Syna! Činíme-li to v Duchu Svatém, provívá naše srdce zvláštní, s ničím jiným nesrovnatelný hluboký proud blaženosti.

Jak stavějí lidé

V Ef. 2 a v 1. Petr. 2 je Boží dům viděn z Boží strany. Kristus staví jen s živými kameny.

V 1. Kor. 3 je však stavěním pověřen **člověk** a je odpovědný za každé své selhání. „*Boží jsme spolupracovníci,*“ říká Pavel (9. v.), „*jako moudrý stavitel základ jsem založil..., ale každý viz, jak na něm staví.*“ Během staletí člověk na tom základě stavěl s „*dřevem, senem, slámou*“. Uvedl lidské zásady, ba dokonce bludy a zlá učení a připojil k té stavbě vyznavače, kteří byli bez života z Boha. Boží dům se tím dostal do nepořádku a stal se **domem velikým**, v němž jsou nejen věřící, nýbrž také „*nádoby k necti*“, tj. nevykoupení lidé (2. Tim. 2,20.21 – Karaf. př.).

Boží dům, tak jak ho staví Pán, zahrnuje – jakožto tělo Kristovo – jenom pravé věřící. K „*velikému domu*“ však patří celé křesťanstvo se všemi, kteří se počítají mezi ně.

Jakou radu dává **Pán** Svému lidu ohledně toho „*velikého domu*“? – „*Protož jestliže by se kdo očistil (aneb: oddělil) od těchto (totiž od nádob k necti), bude nádobou ke cti, posvěcenou, a velmi užitečnou Hospodinu (Pánu), ke všelikému skutku dobrému hotovou.*“

Ženich a nevěsta

Jak působivě vyjadřuje tento nám všem tak dobře známý obraz z lidského života vřelý a věčný vztah Pána k Jeho Církvi! Tento vztah začal v minulosti (na kříži), je úžasnou skutečností v přítomnosti a bude viditelně a plně vyjádřen v budoucnosti.

Kristus miloval Církev a vydal sebe sama za ni (Ef. 5,25)

„*Cesta muže při panně*“ (Přísł. 30,19 – elbf. př.) je něco zvláštního, především ale poměr toho nebeského Ženicha k Jeho nebeské nevěstě. Co On viděl na těch, které si vyvolil? Vždyť byli „*mrtví ve vinách a hříších*“! Ať už tomu rozumíme nebo ne: aby získal nevěstu s takovou minulostí, *sám* za ni podstoupil smrt na kříži! Jako byla Eva vzdělána z žebra spícího Adama (1. M. 2,21–24), podobně ta nebeská nevěsta vděčí za svůj původ smrti a zmrtvýchvstání Krista, svého Ženicha. On dal vykoupeným **život** (Jan 10,10), **půvab** (jsou příjemnými učiněni v tom Milovaném, – Ef. 1,6), **bohatství** (2. Kor. 8,9). Stal se jim „*moudrost od Boha, i spravedlnost, i svatost i vykopení*“ (1. Kor. 1,30.31). Ve všem, čím nevěsta je a co má, se chlubí Pánem. Kříž a hrob stojí na počátku vztahů Ženicha k Jeho nevěstě jako pomníky Jeho neproměnné a věčné lásky, která přesahuje všechno myšlení.

„Aby ji posvětil“ (Ef. 5,26)

Jak by mohl tento Ženich zapomenout na Svou nevěstu, která až do onoho blahoslaveného dne Jeho příchodu pro ni ještě putuje v tomto nebezpečném světě? Ne, On na ni ustavičně myslí s láskou, která se nedá s ničím srovnat. Uděluje jí ze svatyně všechnu pomoc, aby zůstala uprostřed mnohých pokušení a zkoušek ve svatém a čistém stavu. On by rád, aby ona s Ním byla i na zemi v praktickém souladu a odpovídala Mu. Aby toho dosáhl, provádí při ní vždy znovu umývání vodou skrze Slovo (26. v.). Sytí ji a pečuje o ni (29. v.).

Co očekává Ženich od Své nevěsty? – Aby Ho milovala a žila pro Něho. „*Kdož má přikázání Má, a ostříhá jich, onť jest ten, kterýž mne miluje*“ (Jan 14,21). Nevěsta má být ve všem podřízena Jemu a Jeho Slovu (Ef. 5,24).

Kéž by všichni, kteří patří k Jeho nevěstě, odpovídali tomuto Jeho očekávání a naslouchali naučením Ducha Svatého, který nám chce na cestě touto pouští pomocí Božího slova ukazovat stále jasněji Osobu Ženicha! – Jak potom poroste naše touha po Ném!

„Aby ji sobě postavil oslavenou církev“ (Ef. 5,27)

Pozemští snoubenci se těší na svatbu, na svůj manželský svazek a na svůj domov. Podobně také naděje, že bude spojena s nebeským Ženichem, jakož

i vyhlídka, že bude navždy po Jeho boku a sdílet Jeho slávu, posiluje kroky nevěsty. – A co Ženich? Říká jí: „*Přijdu brzo!*“ Tímto příslibem nejen oživuje naši naději, nýbrž vyjadřuje tím Svou vlastní touhu. Neboť čekání na nevěstu Ho stojí „*trpělivost*“ (Zjev. 3,10). Až přijde Jeho hodina, přijde On osobně s radostným pohnutím, které nám je popsáno v Písni 2,8–12 (v obraze vztaženém na Izrael).

Potom sobě představí Církev oslavenou. Nebude mít ani poskvrny, ani vrásky, ale bude svatá a bezúhonná v dokonalé kráse. Ona Ho bude vidět a bude Mu podobná (1. Jan. 3,2–3).

Zatímco doba soužení na zemi se bude chýlit ke konci, bude se konat v nebi svatba Beránka. Potom On sestoupí se Svou nevěstou k soudu živých (Zjev. 19,11–20,15; 21,9–27) a bude s ní vládnout na zemi. Ona bude nebeskou metropolí tisíciletého království. Potom bude následovat věčný stav, nové nebe a nová země (Zjev. 21,1–8). A opět sestoupí jako svaté město, jako nevěsta ozdobená svému muži, jako stánek Boží s lidmi. A On bude s nimi...

Jak slavné to nebeské povolání! Ona zde vskutku není ponechána proto, aby polepšovala svět.

(pokračování, dá-li Bůh, příště)

Křesťan a vrchnost

(souhrn myšlenek z úvah o 1. Ep. Timoteovi v Paříži 1946–47)

2. kapitola, 1.–3. v.

Bůh ve Své milosti dává každému věřícímu pokyny, které odpovídají jeho postavení a zkouškám, jež jsou s oním postavením spojené. Každému jako by říkal: „Takto Mne můžeš ve svém místě oslavit“. Všichni tedy jsme v Boží škole.

Druhou kapitolou začínají napomenutí. Napomenutí 1. verše mají všeobecný význam a týkají se spojení duše s Bohem, jejích osobních a důvěrných vztahů k Němu. Může k Němu přistupovat s modlitbami, pokornými prosbami, přímlyvními prosbami a díkůčiněním.

V 2. verši jsou uvedeny zvláštní modlitby za krále a za všechny lidi, kteří

jsou v postavení určité autority (vrchnosti, úřadu atd.). Tito obdrželi autoritu od Boha, aby udržovali pořádek, a svatí mohli žít klidný a tichý život, ve vši zbožnosti a důstojné vážnosti. Tato zvláštní modlitba navazuje na všeobecnou modlitbu z 1. verše, která je úzce spojená se spasením **všech** lidí, a má být i za ty, kteří o nás smýšlejí zle anebo nám škodí. Právě tak máme přimluvně prosit za vrchnosti, i když zneužívají svou moc **proti** křesťanům. Jak aktuální je jistě toto napomenutí (srov. Luk. 23,34)! Nemáme se **zúčastňovat dosazování** vrchností, ale máme za ně **prosít**, protože jsou ustanovené a dovolené Bohem, i když nás třeba neprávem dávají do vězení. Abychom se za ně opravdu mohli modlit tak, jak to Bůh chce, je zřejmé, že se nesmíme **podílet** na jejich činnosti, ani v nitru svého srdce (Řím. 13,1). Mezi řádky těchto veršů můžeme číst další důležité naučení, totiž že věřící **není povolán** vykonávat moc vládnutí. **Pán nám pro tuto zem nezaslíbil ani trůn ani korunu, nýbrž kříž, neboť naše měšťanství je v nebesích.**

Mohl by křesťan vyučovaný Božím slovem skládat svou důvěru v nějakého člověka? (viz např. Jer. 17,5) Hlasovat (odevzdat svůj hlas, volit) znamená dávat někomu svou důvěru. Bůh se nespolehá na žádného člověka a nemáme to dělat ani my. My se spoléháme na Boha. **Uznáváme, co uznává Bůh (tj. i vrchnost), aniž se s tím (tj. s vrchností) ve svém srdci činíme zajedno.** Naší jedinou povinností je modlit se za vrchnost a **poslouchat** ji, pokud nám nenařizuje, abychom neposlouchali Boha. Možná, že jdeme vstříc dobám, kdy to v tomto směru nebude lehké. Proto je dobře bdít a uchovávat své srdce svobodné, oprostěné od takových věcí.

Bůh neztrácí ze zřetele svůj nebeský lid. V modlitbě za vrchnosti máme zároveň prosit, aby Boží lid měl požehnání. Je zřejmé, že jestliže věřící dělají politiku, jejich ústa se nebudou moci otevírat, aby si od Boha vyprošovali, aby On jim umožnil vést klidný život. Dělat politiku není ani zbožnost, ani důstojná vážnost, nýbrž nejlepší cesta, jak se o klidný život připravit. Jakmile opustíme cestu oddělení od světa, začnou těžkosti a stanou se nepřekonatelnými. Tělo nás nebude moci vyvést z takových cest a problémů, do nichž nás přivedlo. Boží cesta je pro křesťana od počátku až do konce cesta stranou ruchu tohoto světa. Opustit Boží cestu znamená zbytečně mařit čas. Ostatně svět ví velice dobře, že křesťané nestojí na jeho straně, i když si s ním zavádávají a míchají se do jeho věcí. Velice dobře ví, že věřící **nejsou z nich, tj. z tohoto světa.** Když se s ním směšují, ztrácejí svou mravní autoritu i v očích světa. Lot neměl v Sodomě žádnou mravní sílu a váhu. (1. M.

19,9) Tyto charakteristické rysy života víry jsou pevné a nemění se, a jestliže se snažíme oslabit je, jistě to nebude ve jménu Pána ani Jeho Slova (Přísl. 24,21). Jakmile někdo podá ruku časné moci, zmizí pohanění. Ale pak už nemá Boha na své straně, ano, pak Pána zapírá.

Bohu budiž dík, že pro křesťana nejsou dvě cesty, nýbrž jen jedna: Kristova cesta. Čím jsme menší, tím snáze unikneme zmíněnému nebezpečí. Musíme bdít, abychom ve svém životě nenavazovali nějaká spojení, která Bůh sice nepřetne hned, ale až nakonec. Je možné, že jsou anebo byli křesťané, kteří zaujímali nějaká místa autority ve veřejných úřadech. **Nemáme je ani soudit, ale rovněž je nemůžeme následovat.** Jediný, koho máme následovat, je náš Pán. Zvažme toto skutečně vážně před Bohem. Pokojný život je život bez bojů a půtek: „*Jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce.*“ (Řím. 12,18) Klidný a tichý život, život prostý jakéhokoli nepokoje světa, je podmínkou a půdou, na níž může růst a rozvíjet se zbožnost. A zda by zbožnost a důstojná vážnost právě dnes neměly zářit v takovém světě, kde obě tyto ctnosti stále více mizí?

ME 1966/45–49; HF 1968/173–177

Paul FUZIER:

Naučení z 6. kapitoly knihy Soudců

„*Všeliké Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, ke kázní, kteráž náleží k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový*“ (2. Tim. 3,16.17). Tedy v kterékoli části Písem vždy najdeme nějakou potravu pro svou duši, nějaké naučení, které můžeme využít. Neméně je také pravdou, že to či ono místo Písma může být obzvláště vhodné pro stav a potřeby toho, kdo otvírá tu svatou Knihu, jak jsme se již všichni tolikrát s radostí přesvědčili. Ve dnech, k nimž jsme došli, je kniha Soudců – často nazývaná „starozákonní 2. Epištola Timoteovi“ – bezpochyby jednou z částí Božího slova, jejíž naučení se obzvláště dotýkají našeho mravního a duchovního stavu.

Nuže čím se vyznačovala doba Soudců? **Duchem nezávislosti.** Tentýž duch se projevuje i dnes, a to víc než kdy jindy. Není třeba dlouho zkoumat a uvidíme, jak ve světě kolem nás působí **nepoddanost**, která někdy přerůstá i v zjevnou vzpouru. Jak je zarmucující, že naše přizpůsobování světu

je tak velké, že duch nezávislosti proniká až do rodin věřících a někdy i do shromáždění. Řídíme-li se svým zdáním, vlastní vůlí, namísto abychom hledali v Božím slově potřebné směrnice a podřizovali se autoritě, na níž závisíme, počínáme si jako izraelský lid za dnů Soudců: „Každý, což se mu za dobré vidělo, činil“ (Soud. 17,6; 21, 25). Proč to každý tak dělal? Ze dvou důvodů: předně protože takový duch nezávislosti je spojen s **přirozeným srdcem, které si nepřeje poslouchat Boha a záviset na Něm.** „Mysl těla je nepřítelkyně Bohu, neboť zákonu Božímu není poddána, aniž hned může (elbf. př.: ..., neboť ani nemůže) býti“ (Řím. 8,7). A dále protože „v těch dnech nebylo krále v Izraeli“ (Soud. 17,6; 18,1; 19,1; 21,25), jinými slovy: nebyla tam působící autorita.

Z toho můžeme odvodit naučení pro věci, které se týkají nás. Dnes to není nějaký „král v Izraeli“, nýbrž určitá autorita, daná Bohem v různých prostředích, kde má působit. V každé domácnosti se dostalo rodičům – zvláště otci, hlavě rodiny – určité autority, kterou mají vůči svým dětem uplatňovat. Podobně ve shromáždění někteří bratři mají **od Boha** určitou autoritu, kterou mají držet k respektování stanoveného pořádku, aby každý předně věděl, „*kerak má v domě Božím obcovati*“ (= chovat se), *kterýž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy*“ (1. Tim. 3,15), a aby poznané pravdy byly uplatňovány v praxi. Zda se nám nestává, že zapomínáme, že Bůh „*postavil v církvi... moci*“ (= autority)“ jako i „*pomocníky*“, že dal „*vůdce*“, jichž máme být poslušni a jimž máme být poddáni (srov. 1. Kor. 12,28; Žid. 13,17; 1. Tes. 5,12.13)? Jestliže takové autority nefungují, sklony naší přirozenosti se ihned začnou projevat a my pak uvidíme, jak – podobně jako za doby Soudců – každý bude dělat, „*co se mu za dobré vidí*“. Proto jestliže se v některé rodině nebo v některém shromáždění ukáže takový duch nepoddanosti, **není to jen věc odpovědnosti těch, kteří jsou přímo zúčastněni, nýbrž i odpovědnosti držitelů autority:** jsou to koneckonců jejich selhání – která si má každý sám před sebou přiznat – která otevřela cestu nepoddanosti. V Církvi již nejsou starší, kteří byli ustanovováni apoštolskou autoritou, ale jsou v ní ti, kteří jsou uznáváni jako takoví, protože zjevují charakterové rysy starších (1. Tim. 3,1–7; Tit. 1,6–9) a jde jim o dobré Církev Páně. Způsob jejich chování a dlouholetá křesťanská zkušenost jim dodávají mravní autoritu, která jim umožňuje plnit jejich úkol v báni Páně, s tichostí, ale též důsledně. Zopakujme si to ještě jednou, trvající na té věci: Jestliže se určité věci v Církvi ukazují být nedostatečné, jde tu především o odpo-

vědnost těch bratří, jimž se od Pána dostalo zvláštního úkolu a služby. **An-
dělu** Církve je řečeno: „*Mám proti tobě...*“ (Zjev. 2 a 3).

Ale musíme udělat jednu všeobecnou poznámku. Všechna různá sdělení, která nám jsou v té knize uvedena, koneckonců vždy vykreslují v hrubých rysech tutéž věc: lid činil „*což jest zlého před očima Hospodina*“ (Soud. 2,11; 3,7.12; 4,1; 6,1; 10,6; 13,1) a dostal se pak pod jho nepřítele – ať už to byli Moábští, Kananejští, Madiánští, Filistinští nebo Ammonitští – pod jho nepřítele, kterého Bůh poslal, aby je trestal. Izrael se nejprve pokouší sám se vymanit z následků svých chyb, potom však je nucen „volat k Hospodinu“, a Hospodin, připraven zasáhnout, vzbudí určitý nástroj k vysvobození (Otoniel, Ahod, Barák a Debora, Gedeon, Jefte, Samson). Stejná historie se opakovala vždy znovu a zdá se, jako by lid nevzal žádný užitek ze zkušeností, které předtím učinil, neboť znovu začíná dělat, „*co bylo zlé před očima Hospodinovýmá*“. Bůh jednal s Izraelem vzhledem ke všem jeho opakovaným zpronevěřením nesmírně trpělivě, až byl nakonec jednoho dne nucen říci: „*Nevysvobodím vás více*“ (10. a 13. v.). Teprve tu se u Izraelitů ukazuje skutečné pokorení doprovázené zavržením model – a vskutku pravé bývá jen takové pokorení, které se projeví činy: „*Vyvrhše bohy cizí z prostředku svého, sloužili Hospodinu*“ (10,16). Takže ačkoli Hospodin napřed prohlásil: „*Nevysvobodím vás více*“, vzhledem k pokorení, k němuž pak došlo, „*zželelo se duši jeho nad trápením Izraele*“. – Zda tento případ není také naším případem a zda i my si nemáme vzít z této věci naučení, když uvažujeme o těchto sděleních Písma? Kéž bychom se hluboce zkoušeli ohledně **svých** chyb a kéž by naše pokorení bylo upřímné a projevilo se skutečnými činy s vědomím, že je psáno: „*Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství dojde*“ (Přísl. 28,13). Kéž bychom si také vzali užitečná a prospěšná naučení z různých případů kázně, kterou nám Bůh už dříve musil uložit!

V 6. kapitole knihy Soudců vidíme, jak se nevěrný Izrael dostává pod jho Madiánských. Je ještě příliš vzdálen, než aby pochopil, proč mu Bůh seslal takovou kázeň, a tak se pokouší vymanit se z ní. Jak často to tak děláme i my, když se snažíme najít nějaký úkryt „*v jamách, kteréž jsou na horách, a (v) jeskyních a v pevnostech*“ (Soud. 6,2)! Ale zatímco Izrael se takto snaží vyhnout sevření nepřítelem, Madiánští loupí jeho sklizeň a pokořují lid v bídu (6,4.5.). V dřívějších dnech se nepříteli podařilo odejmout Izraeli jeho zbraně: „*Pavézy a kopí* (ve fr. př. JND: „*píky*“) *nebylo vidět mezi čtyřiceti tisíci*

v Izraeli“ (Soud. 5,8). Naší zbraní, obrannou i útočnou, je Boží slovo. Náš nepřítel je velice silný, – je lživý a obratný. Co můžeme proti němu podnikat, nemáme-li tu mocnou zbraň, pomocí níž a díky níž kdysi ten jediný dokonalý Člověk zvítězil při třech pokušeních na poušti? Potřebujeme tuto zbraň a potřebujeme být oděni v celé odění (= výzbroj) Boží (srov. Ef. 6,10–18), ve výzbroji, jíž se nerozumí teoretická známost některých křesťanských pravd, nýbrž, jak kdosi řekl, praktický stav duše. Nuže **nepřítel dobře ví, že může být poražen jen touto zbraní, a proto se snaží především tuto nám vzít. My neznáme Boží slovo, jak by náleželo, protože náš nepřítel se snaží zaměstnat nás tisícem jiných věcí, takže pak vůbec nemáme čas studovat Boží slovo s modlitbou.** Potom, když přijde se svými pokušeními a léčkami, **nedovedeme jednoduše odpovědět: „Psáno jest“, a to vhodným Božím slovem, které by nepřítele porazilo na hlavu.** Pán dopouští zkušenosti, které pak musíme učinit, aby se zjevil stav našeho srdce a naše velká slabost. Kéž bychom v takových situacích chápali, proč nás Pán provádí zkouškou a proč jsme byli při střetu s nepřítelem poraženi!

Ale to nepříteli nestačí. Nejenže před nás staví různé jiné zájmy, práce a překážky, aby nám zabránil zabývat se Božím slovem, nýbrž často přichází také proto, aby nám zabránil **sytit** se jím. **Studovat** Boží slovo a **sytit se jím** jsou dvě různé věci: je možné sytit se jím, ale nestudovat je – ale také je možné (studujeme-li je pouze naším rozumem) studovat je, ale nesytit se jím. Ano, obou těch věcí je třeba, ale kéž bychom aspoň načerpali potravu nutnou pro život naší duše! *„Ne samým chlebem živ bude člověk, ale vším tím, což vychází z úst Hospodinových“* (5. M. 8,3).

Jakmile se nepříteli podaří zbavit nás duchovní potravu, jsme mu vydáni na pospas. Vždyť skutečně co může dělat proti tomu hroznému nepříteli věřící, který je málo nebo špatně živěný a který nedovede Boží slovo používat ani jako obrannou zbraň (štíť), ani jako útočnou zbraň (píku)? Jak mnoho životů jednotlivých věřících nebo celých shromáždění, kdyby nám je Bůh vykreslil, jako kdysi život Izraele, by asi vydalo svědectví o tom, že nějaký „Madiánský“ přišel ukrást naši sklizeň! A vážné je, že takoví věřící nebo taková shromáždění jdou zpravidla svou cestou dál, jako by byli dobře živěni. V hmotném světě se již určitý nedostatek potravu brzy projeví. V našem duchovním životě by tomu mělo být také tak, ale nebývá to vždy: často se stává, že někdo si své slabosti ani není vědom, ba myslí si, že je v naprosto

normálním stavu, ačkoli to vůbec není pravda, anebo přinejmenším trpí duchovní podvýživou! Jak mnoho potíží se pak vyskytne a důkazem, který lze rychle provést, je náš nedostatek síly! Bůh dopouští ve Své lásce takové situace, které zjevují náš skutečný stav, protože nás chce přivést k tomu, abychom si uvědomili svou bídu a volali k Němu. Chápeme už otazníky tak mnohých zkoušek, k nimž dochází v životě jednotlivých věřících nebo v životě celých shromáždění, které Bůh na nás sesílá, aby se dotkl prstem našeho skutečného stavu? Neměli bychom se začít ptát sami sebe, zda skutečnost, že těžkosti se nám nezdaří tak vážné, nebývá z velké části výsledkem naší převelké slabosti? A její příčinou zase bývá naše tak malá chuť k duchovní potravě, o kterou se tak lehkou dávkou nepřítel oloupit. Mnoho skličujících zkoušek Bůh na nás dopouští nebo sesílá proto, abychom si uvědomili svůj špatný stav a volali k Němu o pomoc. Je-li tomu tak, varujeme se naříkat nad tím, co se nám přihodilo, a nezastavujeme se u vedlejších příčin, jak to tak často děláme. Jdeme zpět až k první příčině. Jen tak budeme moci vzít skutečný prospěch ze zkoušky, která nám byla poslána.

Když synové izraelští konečně volali k Hospodinu (Soud. 6,6), zda Ten, na něhož se obrátili, nyní rozdrtil moc Madiánských? Oni s tím asi počítali a i my snad čekáme okamžité vysvobození, když uprostřed soužení vyhlížíme vzhůru. Ale je třeba, aby napřed bylo vyřízeno tak mnoho věcí, než dojde k porážce Madiána, než Bůh zasáhne, aby nás vyvedl z úzkostí, v nichž se nalézáme pro svou mnohou nevěrnost. Naše těžko snesitelné okolnosti skutečně bývají velice často výsledkem našich selhání. My bychom si přáli, aby Bůh odpovědí na naše modlitby ihned uvedl věci do původního (lepšího) stavu, ale protože vnější situace bývá většinou ovocem určitého vnitřního stavu („*východové*“ – nebo: výsledky – „*života*“ pocházejí ze „*srdce*“ – Přísl. 4,23 – překl. JND), Bůh musí nejprve pracovat v našem nitru. Tato zásada platí vždy, ať jde o náš osobní život nebo o společný život shromáždění. – A tak Hospodin nezačíná tím, že pošle Svému lidu obilí, nýbrž posílá mu proroka, který má za úkol připomenout jim, co je Bůh a co pro ně učinil. Ten prorok se neobrací jen na srdce Izraelitů, nýbrž má také šíp pro jejich svědomí: „*Ale neposlechli jste hlasu mého*“ (Soud. 6,7–10). Stejným způsobem mluví Bůh i k nám, zvláště skrze Své Slovo, které je naším „*prorokem*“: Chce se dotknout našeho srdce a zároveň proniknout naše svědomí. Příliš nás miluje, než aby nás jen vymanil z vnějších sužujících okolností a neprovedl napřed nutnou vnitřní práci, aby nás přivedl k odsouzení toho, co bylo prvo počátkem našich těžkostí, jimiž procházíme. Příčina bývá ve skutečnosti

vždy stejná: „*Neposlechli jste hlasu mého!*“

Uprostřed toho stavu věcí – jakým je to povzbuzením pro věrné srdce – jeden ze synů izraelských, Gedeon, jistě ještě mladý, nebyl smířen (až na určitou rezignaci) s tou těžkou situací. Neřekl: Madián loupí úrody, je doba hladu, ale co se dá dělat? Jenom Hospodin nám může pomoci! – S prostředky, které měl k dispozici, třebaže byly tak omezené a nevyhovující, pracoval, aby vyrval Madiánským nějaké klasy a navíc ještě, jako Rut Moábská, vymlátil zrno (srov. Rut. 2,17) k potravě pro sebe, jistě i pro své příbuzné a nejspíše i pro mnohé Izraelské. Jakým to je povzbuzením pro každého, kdo miluje Pána a Jeho lid a nedá se zastavit ani všeobecným úpadkem a mocí nepřítele, ani svou nepatrností a obavami, že nemůže udělat nic velkého vzhledem k tak nesmírně velkým nedostatkům a potřebám! Kéž by Bůh vzbudil i dnes mnoho bratří, toužících následovat takový příklad! – Zatímco Hospodin zvažuje stav Svého nevěrného lidu, vyznamenává Gedeona, jemuž může říci: „*Hospodin s tebou, muži udatný*“ (Soud. 6,12). Pán bude vždy s tím, kdo, jako kdysi Gedeon, má na srdci nasbírat pro sebe v Božím slově trochu potravy, kterou pak bude moci dát k dispozici svému okolí – použít jí ve své rodině nebo ve shromáždění. Ale nadto Gedeon je nazván „*muž udatný*“ (ve fr. př. JND: „*muž silný a udatný*“ – Soud. 6,12). Jak ho musila ta slova překvapit, jeho, který si přece byl vědom, že je „*nejmenší v domě otce svého*“, a přitom že je „*rod jeho chatrný*“ (= nejchatrnější) v *pokolení Manasses*“ (6,15)! Je skutečně pravda, že sílu čerpáme z Božího slova, jediné potravy pro naši duši. Je to **Boží slovo, které každého z nás může učinit „mužem silným a udatným“, podle toho, jak je uplatňujeme v praktickém životě.**

Ale je tu něco víc: vlastnosti, které Hospodin rozeznal v Gedeonovi, jsou takové, že se stane vybraným nástrojem k vysvobození svého lidu. Ve všech dobách platí, že „*kteří by dobře přisluhovali, dobrého stupně sobě dobudou*“ (1. Tim. 3,13). Pán ve Své milosti chce použít ve Své službě – pro dobré a vysvobození Svého lidu – ty, u nichž přes jejich slabost jsou vidět znaky, které byly tenkrát vidět na Gedeonovi. To je další povzbuzení, které je skutečně třeba zdůraznit! Gedeon je ovšem plný obav při pomýšlení na službu, která mu připadla za úkol – a taková bázeň má být v srdci každého ze služebníků Páně – ale **Boží** moc se dokonává v **naší** slabosti, a čím víc si svou chatrnost uvědomujeme a vyznáváme ji, tím víc se bude ukazovat, že „*vyvýšenost té moci*“ je „*Boží, a ne z nás*“ (2. Kor. 12,9; 4,7). Gedeon se může

vydat na cestu, která se před ním otevírá, s tímto zaslíbením: „Zbiješ Madiánské jako muže jednoho“, a kdyby snad přesto ještě pochyboval, může si vzpomenout na ona slova: „Zdaliž jsem tě neposlal? – Já budu s tebou“ (Soud. 6,14.16). Ten, koho Pán posílá, může jít s plnou důvěrou: On s ním bude a dá mu sílu i potřebné prostředky, aby mohl vykonat svěřenou službu.

Přesto však ještě nepřišla chvíle, kdy má na Madiána udeřit a porazit ho. Dříve než půjde splnit svůj úkol, musí tento služebník být postaven na zkoušku. Síla není jen ve všem tom, co může duši dát duchovní potravu obdrženou z Božího slova. Boží slovo, které čteme a o němž uvažujeme, nestačí – musíme ho také být **poslušni**. Sytit se Slovem, a pak ho uposlechnout – takové je pravé tajemství síly, síly, která je jediné v Bohu, ale kterou On nám chce udělovat, avšak kterou nám nějakým jiným způsobem udělit nemůže. Jak důležité je toto naučení, které nám odhaluje ona „proč?“ našich různých slabostí! – V domě Joasa, Gedeonova otce, byla modla (6,25). Pán nemůže použít nějakého služebníka, aby byl užitečný k prospěchu Jeho lidu, jestliže stav jeho domu má závady. Tato důležitá zásada bývá velice často přehlížena, což bezpochyby vysvětluje jalovost a prázdnotu tak mnohé služby! Nebylo možné, aby Gedeon způsobil vysvobození lidu, dokud v domě jeho otce byla modla. Zda by dobyté vítězství nemohlo být v očích některých Izraelitů přičítáno Bálovi? A tak Hospodin dává Gedeonovi velice přesné příkazy (25.–26. v.). Jednak musí být ona modla odstraněna, a na druhé straně Gedeon musí být postaven na zkoušku: Uposlechně bez reptání a rozumování slova Hospodinova, i když se mu může zdát tvrdé?

V našich domech sice nejsou oltáře Bále, ale nejsou tam třeba nějaké modly? Kolik to může být věcí, které v rukách nepřítele, přinesené tam jím, mohou být prostředkem, že se víceméně vzdalujeme od Toho, jehož máme následovat a sloužit Mu! To vše je třeba rázně odstranit, skoncovat s tím, jako musil Gedeon zničit Bálův oltář v domě svého otce. – Kolik námitek mohl uvést Joasův syn: tento dům přece nepatří jemu, ale jeho otci, a otec za něj odpovídá – Gedeon je jen jeho syn a přece musí otce poslouchat. Tenkrát sice ještě nebyly napsány verše Ep. Efezským 6,1–3, ale Gedeon určitě znal přikázání zákona (srov. 2. M. 20,12) a autorita rodičů byla již tenkrát věcí, o níž se nediskutovalo. Gedeon mohl na svou omluvu také uvést pravděpodobné následky svého úkolu, který mu byl uložen: v sázce byl jeho život (srov. Soud. 6,30). Jak by ale potom mohlo dojít k vysvobození lidu, když přece on měl být nástrojem k jeho provedení? – Jak často se stává, že

rozumujeme, diskutujeme, pokoušíme se dát tomu, co nám Boží slovo říká, nějaký jiný význam, zatímco **máme jednoduše uposlechnout!** Abychom omluvili nedostatek poslušnosti, uvádíme velice často na svou omluvu rodné vztahy nebo vztahy k bratrům, o nichž si myslíme, že jsou takové, že se můžeme vyhnout výslovnému příkazu Písma. Anebo zase tvrdíme, že naprostá poslušnost Božího slova je přehnané držení se zásad, a budeme se možná chlubit, že nejsme nějakí „neoblomní“ křesťané! Kolik je to věcí, které nám nepřítel vnukne, jen aby nám zabránil **uposlechnout**. A když jsme pak pod jeho vlivem, jím oslepeni, býváme bez jakékoli síly. Je třeba trpělivé práce Boží milosti v nás, abychom byli vysvobozeni z takového stavu! – U Gedeona šlo o to uposlechnout více Boha než svého otce, ctitele model, protože „*více sluší poslouchati Boha než lidi*“ (Skut. 5,29). A Gedeon uposlechl, jistě asi s velkými obavami, neboť to provedl v noci, ale přesto uposlechl, bez rozumování a bez ohledu na to, co ho to bude stát.

A co bylo výsledkem jeho poslušnosti, nejprve pro jeho dům, a pak pro lid? Jeho poslušnost ho mohla stát život, ale nakonec se stala prostředkem, že jeho otec se „*obrátil od model k Bohu*“ (srov. Soud. 6,31.32 s 1. Tes. 1,9). A nemohli bychom slovy Nového zákona říci, že se stala prostředkem k obrácení jeho otce? Jak se Gedeon musil radovat po všech těch prožitých obavách a možná i úzkostech, když slyšel slova, vyslovená jeho otcem! Bylo by ho napadlo, že jeho poslušnost povede k takovému výsledku? Jistěže okusil, že Bůh „*je mocen nade všechno učiniti mnohem hojněji, než prosíme aneb rozumíme*“ (Ef. 3,20). Kéž by nás to povzbudilo k úplné poslušnosti Božího slova! – Co to znamenalo pro lid? Když Gedeon projevil takovou věrnost v podstoupené zkoušce, může se stát hlavou tří set mužů, kteří měli porazit Madiána a vysvobodit Izrael – obraz věrného ostatku v době úpadku. Takové jsou dva pozoruhodné výsledky poslušnosti Joasova syna!

A kdyby byl neuposlechl? Bůh by jistě provedl pomocí jiných nástrojů, co si předsevzal – tj. „obrácení“ Joasa a vysvobození Izraele – ale Gedeon by byl navždy přišel o výsadu, že ho Bůh použil pro obě ty služby. Jaké ztráty často utrčíme, nejsme-li poslušni, mnohdy aniž si to vůbec uvědomíme! Přicházíme mj. o požehnání, které je vždy spojené s poslušností a které Gedeon okoušel ve svém domě a mezi Božím lidem. A to nemluvíme o skutečnosti, že budeme musit vydat počet Bohu z každé z našich neposlušností, ať už nyní, anebo před soudnou stolicí Krista (srov. 2. Kor. 5,10).

Kéž v nás Bůh vykoná dílo Své milosti a položí nám na srdce následovat

příklad toho muže, který je uveden v pozoruhodné řadě mužů víry, o nichž nám mluví 11. kapitola Ep. Židům (32. v.), který, na svém místě a svou měrou, byl následovníkem Toho, jenž zůstává „*vůdce a dokonavatel víry*“, Člověka Krista Ježíše, „*kteřý byl poslušný, poslušný až do smrti, a to smrti kříže*“ (srov. Ž. 40,9; Jan 4,34; Fil. 2,8). Je-li pro nás Gedeon příkladem, pak Kristus je naším dokonalým Vzorem. Je to Ten, jenž na cestě poslušnosti před ničím necouvl, který, „*ačkoli byl Syn Boží, z toho, což strpěl, naučil se poslušnosti*“ a „*kteřý nám zůstavil příklad, abychom následovali šlépějí jeho*“ (Žid. 5,8; 1. Petr. 2,21).

Mějme v paměti naučení 6. kapitoly knihy Soudců a kéž nám je dána milost, abychom byli „*činitelé skutků*“ a ne „*posluchači zapomínající*“ (Jak. 1,25)!

ME 1969/117–129

André GIBERT:

BOŽÍ CÍRKEV – 5

Ježíš Kristus sám je v tom chrámě úhelným kamenem.

(Ef. 2,20–22; 1. Kor. 3,11)

Křesťanstvo a Církev

Přes všechny zmatek v dnešním křesťanstvu nás povzbuzuje jedna jistota: Bůh má na této zemi – dnes jako i v minulosti – velký zástup Svých dětí, Kristovy vykoupené, kteří, dnes jako i dříve, všichni společně tvoří Boží Církev, a ta je tu stále. Na zemi je stále ještě tělo Kristovo, všichni, kteří jako znovuzrození jsou s Ním živě spojeni Duchem Svatým.

V této skutečnosti nedošlo k žádné změně, ani ve způsobu, jak se člověk stane Božím dítětem – Boží děti jsou ti, kteří věří ve jméno Pána Ježíše (Jan 1,12) – ani ve způsobu, jak Kristus živí své tělo a pečuje o ně, jež jest Církev (Ef. 5,29.30). Držme pevně myšlenku, že přesně tak jako za dnů apoštolů Boží Církev se stále ještě skládá ze všech **pravých** věřících, ať se už nazývají katolíci, evangeličtí anebo nějak jinak. Tito praví věřící jsou početnější, než bychom si myslili. Před Kristem a před Bohem je jejich jednota skutečná jako

kdykoli jindy. Střezme se rozdělovat tyto věřící ve svých srdcích a nikdy nepoužívejme označení „Boží Církev“, aniž bychom přitom nemysleli na **všechny** vykoupené Páně.

Avšak kde je možné prakticky vidět a nalézt Boží Církev? Po tom, co bylo dříve řečeno, je jasné, že dnes bychom marně hledali její celkový obraz. Již dávno se ztratil. Už v prvních desetiletích existence Boží Církve, tedy ještě za života apoštolů, nebylo možné podat přesný výčet všech, kteří ji skutečně tvořili. Proto říká Pavel ve 2. Tim. 2,19: „**Zná Pán ty, kteří jsou jeho.**“ Na jedné straně milióny lidí, u nichž se nikdy neprojevoval život z Boha, byly pokřtěny „jako křesťané“, ale byl to jen „**způsob** (forma, napodobenina) *po-božnosti*“ (2. Tim. 3,5), a na druhé straně mnoho pravých věřících se rozptýlilo do obrovského počtu různých křesťanských skupin a pojmenování (denominací), a tak jsou spojeni s nevěřícími.

Lidé si činí nárok na jméno „křesťan“ a na to, že jsou skutečně Církví anebo nějakou křesťanskou církví, třebaže se v nich i s neobrácenými jedná jako se skutečnými křesťany. To je nejhorší znesvěcení Božího jména. Bůh je svatý a nenechá beztrestně zneužívat Své jméno (ani vyslovovat je bezúčelně, naprázdno – srov. 2. M. 20,7). Těm lidem, kteří vyznávají, že tvoří Církev Krista, nebo že k ní patří, přičítá Bůh neúprosně **plnou odpovědnost**, která je s tím spojena. Velikým křesťanským organizacím v dnešním světě, který se nazývá „křesťanský“, Pán, jehož oči jsou jako plamen ohně (Zjev. 1,14), jako by říkal: „Budu vás tedy považovat za Svou Církev, ale její činnost musím uvést na soud (viz Zjev. 2 a 3). Říká: „**Znám skutky tvé**“, a táže se: Co bylo jejich podnětem? A dále: Kde je víra, láska, naděje? Co jsi udělal z Mého Slova? Jak jsi zacházel s Mým svatým jménem, jímž se chlubiš a na něž se odvoláváš? Co jsi udělal z Mé milosti, co z večere (jedení) na Mou památku? Oč ses snažil na této zemi?

Jeho trpělivost ještě čeká. Nepůsobí na nás, když vidíme, s jakou trpělivostí napomíná Sardské a Laodicejské: „**Pomni tedy...**“, „**Radím (tobě)...**“, „**Já, kterékoli miluji, kárám a trestám**“ (Zjev. 3,3.18.19)? Dívá se dále na toto křesťanstvo jako na takové, **čím ono chce být**, totiž jako na nositele křesťanského vyznání. **Ono** si neuvědomuje, jak je toto vážné. Avšak On je „**Svědék věrný a pravý**“ (Zjev. 3,14) a zůstává věrný, jestliže my jsme nevěrní, neboť „**zapřítí sám sebe nemůže**“ (2. Tim. 2,13). Ostatně zaměstnával se Církví po celou dobu její existence, jak to čteme v okružních dopisech (Zjev. 2 a 3), o nichž jsme se již zmínili, tím že chválí, co je dobré, a přitom povzbuzuje

věrné, ale také kárá a trestá to, co nemůže uznat, ano, co se zkazilo. Naplnilo se, co čteme v 1. Ep. Petra 4,17: Soud se začíná od domu Božího a podnes je prováděn. Pán se ještě snaží usvědčit a znovu získat poslední osoby z velkého domu současného všeobecného křesťanstva, které je od Něho vzdáleno. Až budou k Jeho zástupu připojeni, vezme Svůj lid k sobě do nebe. Až Ženich k sobě vezme v okamžení do nebe Svou nevěstu, potom nevěrné, „kteří nejsou povolní (= poslušni) evangeliu Božímu,“ (1. Petr. 4,17), ty, kteří „lásky ku pravdě nepřijali, aby spaseni byli“ (2. Tes. 2,10), stihne soud, který jim byl častokrát ohlášen. Potom Pán onu nevěrnou církev, „velikou nevěstku“ vyvrhne ze Svých úst. Ona si dlouhou dobu protiprávně přisvojovala jméno Kristovy nevěsty, až se stala prázdnou slupkou bez obsahu, která Mu působí odpornou chuť. Až do té doby Pán snáší ve Svém trpělivém shovívání i tak odporné věci. Protože však i tato milost je v nevážnosti a v pohrdání, bude to mít za následek tím přísnější soud. V podobenství o hřivnách (Mat. 25,14–30) Pán neupírá zlému služebníku charakter služebníka, ale trestá ho s plnou přísností jako „neužitečného služebníka“.

A tak dnes na jedné straně již nelze navenek rozlišit jako celek pravou Boží Církev, dílo Jeho rukou, – a na druhé straně vyznávající církev, dílo člověka, ještě není zbavena svého jména.

Nesmíme se nechat mást tímto zdánlivým rozporem. O těch obou stránkách nás stále ještě ujišťují a vyučují dvě strany pečeti z 2. kapitoly 2. Ep. Timoteovi. „*Pevný základ Boží stojí, maje pečeť tuto: ‚Znát Pán ty, kteříž jsou jeho‘, a: ‚Odstup od nepravosti každý, kdož vyzývá jméno Kristovo‘* (elbf. př.: *‚kdo vyslovuje jméno Páně‘*).“ – 2. Tim. 2,19 Věřící si tím nemusí lámat hlavu. Pokud jde o to první: Pán zná všechny **Svůj** lid a nezapomíná na žádného z nich, ani ho nezanedbává. Víra přenechává Bohu péči o Jeho dílo. Na druhé straně však – a zde jde o odpovědnost věřícího – se požaduje od křesťana poslušnost Písmu a je vybízen, aby odstupoval od nepravosti, aby se odvracel od zlého.

Měli bychom tedy odejít stranou a zůstat sami? Rozhodně ne! Věřící se má připojit k těm, kteří vyzývají Pána ze srdce čistého, to znamená: kteří jsou bez spojení s tím, co zneuctuje Jeho jméno. Kdokoli miluje Pána, nalezne cestu, kterou On připravil, a nalezne jiné věřící, prodchnuté stejnou touhou. Pán oznamuje Své cesty těm, kteří Ho milují a chtějí Ho být poslušni (Ž. 103,7) a vodí je „*po stezkách spravedlnosti pro jméno své*“ (Ž. 23,3). Proto jim káže, aby „odstoupili“, neměli žádné obecenství s tím, co zneuctuje Jeho

jméno – a tím jsou všechna lidská náboženská zřízení, ustanovení a zvyky (tradice). Vybízí Svůj lid, aby usiloval o „*spravedlnost, víru, lásku, pokoj s těmi, kteří Jej, Pána, vzývají ze srdce čistého*“ (2. Tim. 2,22). Bůh si dovede v každé době uchovat věřící ostatek, jemuž se chce zjevovat Svou předivnou láskou a sklánějící se milostí. I když je počet takových věřících malý, Jeho velké zaslíbení přes nevěrnost lidí zůstává nezměněné: „*Kdežkoli shromáždí se (elbf. př.: „shromáždění jsou“) dva neb tři ve jménu mém (anebo: „ke jménu mému“), tuť jsem já uprostřed nich*“ (Mat. 18,20). I kdyby se počet věřících shromážděných na jednom místě v Jeho jménu ztenčil doslova na onen nejmenší počet, třebaže – přirozeně – oni se vůbec nepovažují za celou Kristovu Církev, Pán dbá Svého zaslíbení, že **Sám** bude mezi nimi se Svým Duchem a se Svými dary. On se k nim přiznává jako Ten, jenž, jak čteme v proroctví Sofoniáše 3,12, je „*s lidem chudým a nuzným, který doufá ve jménu Hospodinovu*“, jak tenkrát v Izraeli, tak i **dnes** mezi těmi, kteří Ho vzývají ze srdce čistého.

Považovali jsme za nutné předeslat tato všeobecná hlediska, než se budeme blíže zabývat dnešním stavem věcí.

(pokračování, dá-li Pán, příště)

C. E. Stuart:

Původní křesťanství – 4. přednáška: Učitel (dokončení)

Jiným znakem těchto prvních novozákonních učitelů bylo, že mluvili tak, jak to posluchači byli schopni slyšet. Učedníci toto dosvědčují o Pánu vzhledem k zástupům a k sobě samým (Jan 16,12). Pavel jednal takto s Korintskými a se Židy (1. Kor. 3,2; Žid. 5,11–12). Přesto tu však vidíme jeden rozdíl: Pán nekáral zástupy, ani učedníky, když nemohli slyšet a rozumět tomu, co jim říkal. Naproti tomu Pavel kárá Korintské a Židy, a to plným právem. Neboť v jeho době Duch Svatý přece už byl na zemi, přebýval v Církvi a uváděl věřící do celé pravdy. Všechno, co jim Pavel jako učitel mohl sdělit, by pro ně bylo v pravý čas pravdou, avšak pro jejich duchovní stav to pro ně nebylo vhodné. U Korintanů to bylo tělesné smýšlení, u Židů jejich dětský stav, co apoštolovi bránilo, aby se blíže zabýval pravdami, jimiž se vlastně vyznačuje křesťanství. V duchovním růstu jsou určité stupně: otcové, mládenci a dítky

v Kristu. Věřící i celá shromáždění se mohou nalézat v určitých poměrech, které vyžadují na straně učitele duchovní schopnost rozeznání a Boží vedení, aby poznal, jak se musí chovat, aby byli nejlepším možným způsobem vzdělávání a bylo jim pomoheno.

Tychikus byl doručitel dvou dopisů apoštola z římského vězení. Jeden, známý jako dopis Efezským, byl okružní dopis, smíme-li se řídit způsobem čtení obou nejstarších rukopisů, kde se v 1. verši 1. kapitoly praví: „*Pavel, apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, svatým, kteří jsou v Kristu Ježíši: Milost vám...*“ Tento dopis tedy měl být čten v různých shromážděních. Onen druhý dopis byl adresován zvláště Koloským a obsahoval pravdy, které právě oni potřebovali; avšak měl také být přečten v Laodiceji.

Ale i když se vůbec nedíváme na stupeň duchovní chápavosti posluchačů, mohou být určité okolnosti, které si vynucují naprosto zvláštní způsob vyučování. Příklad toho máme v Epištole Judy. Juda chtěl psát o společném spasení věřících. Ale protože byl Bohem poučen, a tím schopen posuzovat věci tak, jaké byly ve skutečnosti, a nikoli, jak by se mohly jevit nějakému běžnému pozorovateli, viděl, že bylo nutné psát jim a napomínat je, aby se vši vážností bojovali o víru, která byla jednou předána svatým. Viděl, jak zlo, které nakonec vyvrcholí ve veřejném odpadnutí křesťanstva, pronikalo už tenkrát mezi věřící, a to tak, že se nepozorovaně hloudivili určití lidé a zúčastňovali se s Božím lidem slavnostních hodů. O těchto lidech píše, aby před nimi svaté varoval. K tomu, co se stalo, nedošlo, aniž Bůh na to předem neupozornil. O těchto lidech vyslovil svá proroctví už před potopou Enoch a apoštolé našeho Pána Ježíše Krista mluvili o posměvačích, kteří měli přijít v posledních dnech. Proto tedy Juda nepsal o něčem, co bylo neznámé, nýbrž psal jim, aby jim připomněl, co Bůh řekl už předem, a aby jim ukázal, že tyto Boží výroky se již začaly naplňovat. Pokud šlo o jeho touhu, on by jim byl raději psal o společném spasení, avšak těmto věřícím bylo nutné připomenout, že mají bojovat o víru, která byla jednou dána svatým.

A zde vidíme jiný rys tehdejších učitelů. Byli neúnavní ve vyučování a nestýchali se, když toho bylo třeba, vždy znovu zdůrazňovat tytéž pravdy. Tak Pavel píše Filipským (Fil. 3,1): „*Vám totéž psáti není mi nemilé (nebo: není mi na obtíž), pro vás pak to je jistota*“ (elbf. př.). Bludy, které vedly zpět k židovství, se šířily téměř všude. Apoštol proti nim často vystoupil, a kdykoli toho bylo třeba, chtěl to i dále tak činit. „*Pro vás pak to je jistota.*“ On přitom nemyslí na sebe, nýbrž jenom na blaho druhých.

V podobném duchu jedná Petr. „Protož nezanedbám vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli uměli i utvrzení jste v přítomné pravdě. Neboť to mám za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych vás probouzel napomínáním (lépe: připomínáním)“ (2. Petr. 1,12–13). Duchovní blaho svatých vyžadovalo takovou neúnavnou bdělost, a tak apoštol dělal vše, co bylo možné. Znal lenivost lidského srdce a rád vynaložil čas i sílu, aby vždy znovu, kdykoli toho bylo třeba, tyto věci připomínal. „Dokudž jsem v tomto stánku“, píše. Nebylo mu líto ani námahy, ani času připomínat jim „slova předpověděná od svatých proroků“ a „příkázání Pána a Spasitele skrze vaše apoštoly“ (2. Petr. 3,2 – elbf. př.).

Chtěl je vždy znovu uvádět do styku s psaným Slovem, s proroky Starého zákona. Ale vždy jim také chtěl klást před oči příkázání apoštolů našeho Pána a Spasitele. Zda to není právě smýšlení učitele, který se vžívá do myšlenek svého žáka, vidí, kde jeho žák je, a stále se snaží přivést ho dále – který zapomíná na sebe, a i stejné věci (což by přirozenému člověku bylo mrzuté) opakuje tak dlouho, až je lekce osvojena, anebo až jeho práce skončí smrtí? Zda se v tom u apoštolů neukazovalo něco ze smýšlení Pána? Myslím na Ev. Jana 14,8–11. Filip řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám.“ Pán jim v Ev. Jana 10,38 poukázal na to, jak mohou poznat, že Otec je v Něm a On v Otcí. „Skutkům věřte..., abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest, a já v něm.“ Na Filipovu otázku Pán milostivě odpovídá, tím že opakuje: „Nevěříš, že já v Otcí, a Otec ve mně jest? Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec, ve mně přebýváje, onť činí skutky. Věřtež mi, že jsem já v Otcí a Otec ve mně; aneb aspoň pro ty samy skutky věřte mi.“

Avšak apoštolé nezůstávali jen u věci okamžité potřeby; jejich péče o svaté je vedla také k myšlenkám do budoucna. Také v tom následovali příkladu svého Pána. Petr píše: „Přičiním se, abyste i po odchodu mém vždycky na ty věci rozpomínati se mohli“ (2. Petr. 1,15). Pavel varoval starší z Efezu před hubícími vlky, kteří měli vyvstat, a před zlými věcmi, které měly nastat po jeho odejítí z jejich středu. Tesaloničanům píše o antikristovi, který povstane. Timoteovi popisuje odpadnutí v posledních časech a charakter zla v posledních dnech (1. Tim. 4; 2. Tim. 3). Tito učitelé nekonali svou službu s nevolí. Vkládali do ní celé své srdce. Milost je učinila ochotnými Božími služebníky; láska z nich udělala dělníky cele oddané službě svatým. A i když přijímali peníze a jinou podporu od věřících, přesto jejich odplata nebyla na této zemi. Jejich naděje, jejich radost, jejich koruna slávy byli ti, kteří skrze

ně přišli k obrácení. Při příchodu Ježíše se to ukáže.

Pavel nemyslel jen na budoucnost, nýbrž napomínal také Timotea, aby to, co slyšel v přítomnosti mnoha svědků, svěřoval mužům věrným, kteří by byli schopni učit i jiné (2. Tim. 2,2). V dopisech oběma svým synům u víře ukazuje, jaké vlastnosti mají mít učitelé. Oni nejsou ani apoštoly, ani proroky (jimžto obojím se dostalo zjevení). A znalost těchto vlastností učitelů je pro nás i dnes ještě cenná.

Ještě krátce něco k našemu tématu. Už tenkrát byli muži, kteří se dívali na zbožnost jako na prostředek k nějakému zisku, – kteří pro mrzký zisk učili tomu, co nesluší (1. Tim. 6; Tit. 1). Boží člověk musí takovým věcem utíkat. Má být věřícím příkladem; a vůči nevěřícím a odpůrcům se má chovat tak, aby o něm nemohli mluvit nic špatného (1. Tim. 4,12; 2. Tim. 2,24; Tit. 2,7–8). Pokud jde o učení, učitel se má v každém směru podřizovat Božímu slovu. Neexistuje ani nejmenší náznak, že by v budoucnosti mělo dojít k nějakým dalším (novým) zjevením, která by mohla změnit naučení apoštola. Není ani jedno slovo, které by snad nějak ukazovalo, že Písmo úplně nestačí, anebo že není naprosto věrohodné. „*Všeliké Písmo od Boha jest vdechnuté*“, čteme (2. Tim. 3,16–17), „*aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový*“. Toto je pečeť, nezměnitelné potvrzení Boží autority, které je vtištěno Slovu. Tu je vyloučena jakákoli nutnost, aby se věřící pro věci, které potřebuje, musil obracet někam jinam. Timoteus měl příklad (obraz, vzor) zdravých slov, který slyšel od Pavla. To, co Duch výslovně řekl, měl předkládat bratřím (1. Tim. 4,6). A pokud šlo o nebezpečné časy, které měly nastat, Timoteus měl zůstat v tom, čemu se naučil; měl kázat Slovo (nikoli své myšlenky nebo své představy), využívaje k tomu všech příležitostí, které se mu naskytly.

Jaké výsadní, přednostní místo je dáváno psanému Slovu a jaká cena je mu přičítána! Ať byly nástroje, kterých Bůh použil, jakkoli různé, slova, do nichž Bůh oděl Své myšlenky, nejsou slova vyučovaná lidskou moudrostí, nýbrž slova vyučovaná Duchem Svatým (1. Kor. 2,13). To byl meč, používaný v počáteční době křesťanství. Je to jediná zbraň, s níž dnes máme bojovat.

HuN 1970, s. (22–32)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Jak máme rozumět 10. verši 12. kapitoly Ev. Lukáše? Zdá se, že

tento verš protirečí 7. verši 1. kapitoly 1. Ep. Jana, kde je řečeno, že krev Ježíše Krista nás očisťuje od všelikého hříchu.

Odpověď (W. J. Lowe): Mnozí si kladli otázku ohledně slov Páně vyjádřených v Ev. Lukáše, kde vysvětlení není tak jasné jako v Ev. Marka 3,28–30. U Lukáše jde o smělé vyznávání Pána před lidmi, kteří Jím pohrdali a později, podobně jako Saul z Tarsu, byli hotovi dávat do vězení a vydávat na smrt ty, kteří následovali Krista. K tomu, aby Ho mohli vyznávat, museli Ho znát a aby Ho mohli znát, museli mít Jeho slova a Jeho skutky.

Jestliže někdo jednoduše uvěřil Jeho slovům, mohl odpovědět jako Šimon Petr v 6. kap. Ev. Jana: „*Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš.*“ (68. v.) Takovým věřícím Duch Svatý dával sílu směle vyznávat Krista před vůdci izraelského lidu, kteří se jich chtěli zbavit. Zároveň je vyučil tomu, co v té chvíli měli říci. Mnoho příkladů nám o tom podává kniha Skutků apoštolských. Pán jim k tomu dal příslušné zaslíbení (Luk. 12,11.12). Apoštolé, kteří se osobně přesvědčovali o takové pomoci Ducha Svatého, tedy nebyli v nebezpečí, že pronesou taková rouhavá slova proti Němu.

Jiní, kteří naučení Pána neslyšeli anebo jim nerozuměli, mohli souhlasit s farizeji, kteří byli horlivými zastánci svého náboženství a říkali: „*Ten člověk není z Boha, neboť neostřihá soboty.*“ (Jan 9,16) Zde máme jeden takový rouhavý výrok proti Synu člověka, který uváděl v pochybnost Jeho božství. Jednoduchou odpovědí bylo svědectví skutků Ježíše (Jan 5,36). Tato odpověď byla jasným svědectvím každému, kdo byl ve svém srdci čestný, bez předsudků. Kdo uznával tato fakta, vyznával Jeho jméno, jako třeba onen slepý od svého narození, který Ho předtím nikdy neviděl a neslyšel od Něho než jedno slovo, ale byl poslušen. Jestliže někdo ono svědectví odmítal, byl nucen přičítat těm zázračným skutkům jinou moc, než Boží. To dělali zákoníci, když „*pravili, že Belzebuba má, a že ve knížeti ďábelském vymítá ďábly.*“ (Marek 3,22). Tito odmítli poslední svědectví, které mohlo působit na jejich svědomí, takže pro ně nebylo odpuštění. Bylo to **rouhání proti Duchu Božímu**, skrze Něhož Ježíš působil. (Viz. Mat. 12,28+32; Marek 3,29.30). Při jiné příležitosti jim Pán řekl: „*Jestliže nebudete věřiti, že já jsem, zemřete ve hříších svých.*“ (Jan 8,24)

V podstatě je vždy důležité vědět, jak zní spontánní odpověď srdce, když uslyší otázku: „*Co se vám zdá (= co si myslíte) o Kristu? Čí je syn?*“ (Mat. 22,42) Ten, kdo vyzná, jako Petr, že Ježíš je Kristus, Syn Boha živého, „*narodil se z Boha*“, ba víc ještě: „*přemáhá svět*“ (1. Jan. 5,1+5). Takový se nemusí

bát těch, kteří zabíjejí tělo, ale více nemohou učinit. Není též v nebezpečí, že by mluvil rouhavá slova proti Duchu Svatému, neboť skrze Ducha Svatého nazýváme Ježíše svým Pánem (1. Kor. 12,3b). Jestliže však někdo přičítá Ježíšovu moc a skutky nějaké síle satana, zavrhuje Spasitele a mluví proti Duchu Svatému. Pro takový hřích není odpuštění.

(Orig: „Que dit l'Écriture?“ str. 89–91)

Otázka: Co je to za hřích, který člověku nebude odpuštěn ani v tomto věku, ani v budoucím? (Mat. 12,32)

Odpověď (W. J. Lowe): Paralelní místo v Ev. Marka je jasné (Mk. 3,30) a nezanechává v té věci žádnou pochybnost. Tam totiž nalézáme vysvětlení, co je to „*rouhání proti Duchu Svatému*“, o kterém Pán mluví. Neboť je tam dodáno: „*Neboť pravili: Ducha nečistého má.*“

Přičítat veřejně satanovi zázračné skutky, skrze které Pán dokazoval svou božskou moc, znamenalo uzavírat si poslední dveře, které Boží milost otevřela svému nevěřícímu a vzpurnému národu. Ano, pak to znamenalo jít vstříc nevyhnutelnému soudu a dovršit nenávist svého přirozeného srdce proti Bohu a Jeho milovanému Synu. Nikdo nemohl popírat divy, které činil Ježíš. Uznávat je jako jsoucí od Boha znamenalo uznat Ježíše jako Mesiáše. Toto však jeruzalémští zákoníci nechtěli. Aby uhájili svou autoritu, neviděli jiné, než prohlásit, že Ježíš vymítá demony skrze Belzebuba, knížete dábelského. Pán jasně odhalil jejich bláznovství a zároveň oznámil i soud nad ním.

(Orig.: „Que dit l'Écriture?“, 1982, str. 63)

Otázka: Co je hřích proti Duchu Svatému? Týká se ateistů, Božích nepřátel nebo těch, kteří nenávidí Boha?

Odpověď (A. Küpfer: – R. Müller – Kersting): Písmo svaté nemluví v Mat. 12,31 o **hříchu** proti Duchu Svatému, nýbrž o **rouhání**. Jak je jasné z 22.–37. verše, Pán adresuje ta vážná slova předním ze Židů, kteří – přes dobrou známost – označovali divy Pána Ježíše za službu Belzebuba. Toto naprosté převrácení dobra a zla kvůli úplnému zatvrzení jejich srdce a svědomí je víc než hřích. Je to rouhání proti Duchu, které samo sebou znemožňuje i jakékoliv odpuštění, protože takový člověk se zbavuje i jakéhokoliv působení Ducha Božího. Jinak ale skrze působení Ducha Božího může, dokud ještě trvá doba milosti, přijít k obrácení i ateista a nejhrubší otrok hříchu.

(originál: A. Küpfer – R. Müller–Kersting: „700 Fragen biblisch beantwortet“, 1951, str. 21)

Otázka: V Mat. 12,32 čteme, že rouhání proti Duchu Svatému nebude odpuštěno ani v tomto věku, ani v budoucím. Nedá se snad z toho usuzovat, že i po smrti je ještě možné odpuštění hříchů?

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller – Kersting): Zaměňujete „budoucí věk“ za „věčnost“. To však jsou naprosto různé pojmy, které spolu nesouvisí. „Budoucí věk“ je „tisíciileté království“, v němž Kristus bude vládnout na zemi jako Král a Pán. „Nynější věk“, tj. ten, kdy Pán žil na této zemi, byl věk milosti, onen budoucí však bude věk Jeho moci a slávy. Úděl každého člověka **je definitivní v okamžiku jeho smrti**. Spravedliví (ospravedlnění) vejdou do věčného života, bezbožní do věčného trápení. Lazar byl anděly nesen do lůna Abrahamova, zatímco onen bohatý muž otevřel své oči v mukách; a mezi oběma byla nepřeklenutelná propast. Kdo by se odvážil pochybovat o těchto slovech, která vyřkl sám Pán, jenž je plný lásky, dobrotы, tichosti a přívětivosti, anebo kdo by chtěl podkládat těm slovům nějaký jiný význam, než jaký zamýšlel On, Svatý?

(stejný originál, str. 21)

K zamyšlení

Blahoslavení všichni, kteří jsou **příliš bohatí**, než aby toužili po zlatu tohoto světa, – kteří jsou **příliš šťastní**, než aby se honili za „radostmi“ tohoto světa, – kteří jsou **příliš vysoko postavení**, než aby toužili po počtách tohoto světa!

Když se dívám na Boží lid „s vrchu skal... a s pahrbků“, vidím ho tak, jak ho vidí Bůh, totiž oděný veškerou příjemností Krista, dokonaný v Něm, přijatý v tom Milovaném. A to mne uschopní jít s nimi, pěstovat s nimi obecnství a povznášet se nad jejich nedostatky a chatrnosti, nad jejich slabosti a chyby.

EuE 1957/35

Autor z dnešního čísla:

Hermanus Cornelis VOORHOEVE

(1837–1901)

H. C. Voorhoeve (čti: fórhúfe) se narodil 9. 2. 1837 v Rotterdamu. Pocházel ze vznešené patricijské rodiny a byl nejstarší ze sedmi dětí. Jeho otec byl spolumajitelem finanční a bankovní firmy.

Rodina Voorhoevových žila v době nizozemského probuzeneckého hnutí, takže děti byly vychovávány v kázni a napomínání Páně. H. C. Voorhoeve již v mládí často hovořil se svým otcem o Božím slově a Božích věcech. Proto v otci zrálo přání dát svého syna studovat teologii. Avšak po skončení studia na gymnáziu se ukázalo, že H. C. Voorhoeva, přestože byl nadaný, to povolání vůbec netěší, neboť cítil, že mu pro kazatelskou službu chybí nejdůležitější předpoklad: nový život v Kristu. A tak začal pracovat v bankovníctví jako jeho otec.

Avšak o něco později, když mu bylo devatenáct let, uvěřil a přijal Ježíše za svého Spasitele a Pána. Co měl nyní dělat? Tu se mu dostaly do rukou různé spisy od J. N. Darbyho přeložené z angličtiny a francouzštiny, které velice pilně četl a srovnával s Písmem svatým. Dospěl k přesvědčení, že věřící se musejí oddělit od současných církví a náboženských společenství, aby mohli na základě učení Bible o jednotě Kristova těla (1. Kor. 12,13; Ef. 4,4) slavít večeři Páně jenom s těmi, kteří jsou znovuzrození křesťané. Pochopil též, že k službě slovem úplně stačí Písmo svaté a dary udělené oslaveným Pánem Jeho Církvi (ekklesia) a že k tomu není třeba církevních úřadů ani oficiálního ustanovení (ordinování) za kněze nebo kazatele. H. C. Voorhoeve se rozhodl jediným možným způsobem: připojil se ke skupině bratří, kteří se právě začali v Rotterdamu shromažďovat podle pokynů Božího slova. Společně nyní studovali Písmo svaté a spisy bratří z ciziny, především z Anglie. Poznávali stále víc, co pro věřícího znamená dílo Krista, jaký je rozdíl mezi požehnáními a nadějí Izraele a Boží Církve, že věřící mají k očekávání příchodu Pána **před** velkým soužením, atd. Kromě toho se v těchto bratřích probudilo přání přinášet ztraceným lidem ve svém okolí evangelium. H. C. Voorhoevovi bylo právě dvacet let, a tak začal na ulicích a na dvorech domů města Rotterdamu zvěstovat radostné poselství evangelia. Jeho otce, který by si

byl přál pro svého nejstaršího syna jinou kariéru, to velmi rmoutilo a zármutek byl o to větší, že také jeho manželka se připojila k malému rotterdamskému shromáždění a byla svému nadanému synovi velkou oporou na jeho cestě a při jeho službě.

H. C. Voorhoeve začal již r. 1858 jako dvacetiletý vydávat měsíčník „Posel spasení v Kristu“ („Bode des Heils in Christus“), který vychází podnes. První ročníky obsahovaly zvláště články přeložené z angličtiny, francouzštiny a němčiny, avšak vycházely v něm i články z pera H. C. Voorhoeveho.

Téhož roku odcestoval poprvé do Elberfeldu poznat bratra Carl Brockhause a ostatní bratry. Tam ho povzbudili, aby cestoval dále až do Slezka, kde našel dveře otevřené pro evangelium. Mnoho lidí uvěřilo a vznikla řada shromáždění. V dalších letech pak navštívil stovky různých míst v Nizozemí, ve Švýcarsku, Německu, Belgii, Francii a Anglii. Všude přišlo mnoho lidí k víře a k pokoji s Bohem.

Mezitím se H. C. Voorhoeve r. 1863 oženil s věřící dívkou S. K. H. Lindeovou, která se stala věřící křesťankou po jeho zvěstování evangelia. Byla to žena, která se se svým mužem věnovala službě Pánu a byla mu velkou pomocí svým povzbuzením i radou, a i návštěvami nemocných a jinými činnostmi lásky. V jejich manželství se narodilo dvanáct dětí. Nejstarší syn, dr. Jacob Voorhoeve (1865–1937), se stal homeopatickým lékařem v Dillenburgu, čtvrtý, Johannes Nicolaas Voorhoeve (1873–1948), vstoupil v Nizozemsku do otcových šlépějí a stal se jeho duchovním následovníkem. Pro velice slabé zdraví manželky a matky a kvůli častému hmotnému nedostatku rodina často procházela zkouškami.

H. C. Voorhoeve již svým vydáváním měsíčníku v Rotterdamu položil základ ke své nakladatelské činnosti. Brzy vyšlo několik samostatných spisů, mj. z němčiny přeložená kniha: „Příchod našeho Pána Ježíše Krista a s tím spojené události“ (1869). R. 1871 vydal zpěvník „Bundel Geestelijke Liederen“ (Sbírka duchovních písní, dnes zvaný jen „Duchovní písně“), který se v rozšířené a opravené verzi používá podnes. Některé písně složil H. C. Voorhoeve sám, řadu jiných přeložil, mj. písně od C. Brockhause a Julia von Posecka. R. 1876 přesídlil do Den Haagu, kde pokračoval ve své překladatelské a vydavatelské činnosti. Mezi jeho nejznámější knihy patří asi úvahy o Epištolách apoštola Pavla. R. 1869–70 bydlil se svou rodinou několik měsíců v Kolíně nad Rýnem, kde pracoval spolu s J. N. Darbyem a C. Brockhausem při

překlady Starého zákona do němčiny, který vyšel r. 1871 spolu s Novým zákonem jako tzv. „Elberfeldská Bible“. V prosinci 1877 H. C. Voorhoeve vydal po dvouleté práci vlastní holandský překlad Nového zákona, při němž se opíral o řecký text zpracovaný a opravený J. N. Darbym.

H. C. Voorhoeve pracoval i evangelizačně. Vydával dětský časopis a knížky pro děti a kromě toho každých 14 dní evangelizační časopis „De blijde Boodschap“ (Radostné poselství), který vychází podnes. Vedle toho napsal velký počet evangelizačních traktátů. Jeho ilustrovaný týdeník „Timotheus“ byl určen především rodinám a mladším věřícím. Proslavil se daleko mimo okruh bratří. Kromě toho se tento neúnavně činný pracovník Páně zasazoval o početné křesťanské školství, typické pro Nizozemsko.

V létě 1901 odešla ku Pánu jeho manželka, která již delší dobu churavěla. Za několik dní po jejím pohřbu se H. C. Voorhoeve rozhodl odjet k svému nejstaršímu synovi, lékaři, do Dillenburgu, aby si tam odpočinul a zotavil své velice zesláblé tělo. Avšak po počátečním zlepšení se tam jeho zdravotní stav nápadně zhoršil, takže jeho příbuzní byli zavoláni k lůžku nemocného. Zesnul 21. 8. 1901, za tři týdny po své manželce. Ke konci života opakoval víckrát slova jedné holandské písně: „Ach, býti tam... a tam jsi Ty!“ Jeho poslední slova byla: „Blažené! Jak blažené!“

přeloženo z knihy: Arend Remmers: „Gedenket eurer Führer“, 1983, str. 165–169.

Z MILOSTI – NE ZE SKUTKŮ

„Neboť milostí spasení jste skrze víru, a to ne sami ze sebe; dar je to Boží; ne ze skutků, aby se někdo nechlubil. Jsme zajisté Jeho dílo, jsouce stvoření v Kristu Ježíši k skutkům dobrým.“

(Ep. Efezským 2,8–10)

Člověk, který se zabývá otázkou, **jak dojít spasení**, se všelijak snaží konat dobro, polepšit se – zkrátka mít něco, čím by se mohl vykázat, – mít něco, co by ho před Bohem postavilo do příznivého světla. Třebaže Bůh říká v tolikerých místech Svého Slova, že **neuznává** skutky hříšníka, že ho chce spasit bez skutků skrze milost, je člověku mimořádně těžké přijmout tuto myšlenku do svého srdce. Je mu téměř nepochopitelné, že nemůže k svému spasení **ničím** přispět, že jeho činnost je naprosto vyloučena. Stále se pokouší vlastním úsilím a dobrými skutky si Boha naklonit, aby mu dal spasení.

Jednoduše si ho chce nějak zasloužit. Ale před Bohem takové věci nemají cenu, nepřijme je. Stále prohlašuje: „*Člověk je spravedliv učiněn vírou, bez skutků zákona.*“ „*Tomu pak, kdo nečiní skutků, ale věří v Toho, který spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra za spravedlnost.*“ (Ep. Římanům 3,28; 4,5)

Bůh prohlašuje, že člověk je naprosto „*mrtvý ve vinách a hříších*“. (Ep. Efezským 2,1) Co by mohl udělat duchovně mrtvý člověk pro Boha? Zhola nic. Vícekrát čteme v Božím slově, že neznovuzrozený člověk je „*bezmocný*“, neschopen čehokoli *dobrého*. „*Všichni... neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.*“ (Ep. Římanům 3,12) A kdyby někdo měl tvrdit, že tím, že podporoval chudé, zastával se utištěných, ošetřoval nemocné, sytil hladové a potěšoval zarmoucené, konal dobro, – Bůh by mu odpověděl: „*Jako roucho ohyzdné (jsou) všechny spravedlnosti tvé.*“ (Iz. 64,6) Bůh nazývá domněle „dobré“ skutky hříšníka „mrtvé skutky“. Proč? Protože pocházejí z jeho přirozenosti, která je naprosto „*zkažená*“ a jejíž „*smýšlení je v nepřátelství k Bohu*“ (Ep. Římanům 8,7). „*Myšlení srdce lidského zlé jest od jeho mládí.*“ (1. Mojžíšova kniha 8,21) Cožpak je možné, aby ze slané pramene vyvěrala sladká voda, anebo z trní bývaly sbírány fíky? (Srov. Ep. Jakuba 3,12; Ev. Lukáše 6,44.) To přece nejde. Právě tak člověk, který není znovuzrozený, nemůže ze své zlé přirozenosti nést dobré skutky. A přesto nevědomost, slepota a domýšlivost ubohých, padlých lidí je tak velká, že vždy znovu chtějí, a dokonce se o to i pokoušejí, vlastní silou se sami stát spravedlivými před Bohem. Neuznávají anebo nechťejí uznat, že pro svou hříšnou přirozenost toho nejsou schopní.

A proto, milý čtenáři, vzdej se takových snah chtít se učinit před Bohem příjemným nebo hodným daru spasení! Takovým způsobem se do cíle nedostaneš. A jestliže se tážeš: „*Co mám tedy dělat, abych byl spasen?*“, Boží slovo ti odpovídá: „***ČIŇ POKÁNÍ“ a „VĚŘ V PÁNA JEŽÍŠE KRISTA!***“ Pojď k Ježíši takový, jaký jsi. Pojď k Němu jako naprosto ztracený, bezmocný, nehodný hříšník, který chce být spasen z milosti, a poznáš, jak tě Bůh **okamžitě** ospravedlní. Neboť k **přijetí** daru milosti není třeba dlouhého času, ani nějakého úsilí nebo zásluhy, protože v tom případě by to nebylo spasení skrze milost.

Možná, že se zeptáš: „*Jak je to ale možné, že Bůh může spasit ztraceného hříšníka tak rychle a bez jeho přičinění?*“ Nuže Boží slovo tě odkazuje na **kříž na Golgotě**. Bůh tam ve Své úžasné milosti skrze Svého jednorozeného

Syna vykonal takové dílo, že může dokonale spasit každého hříšníka, i toho nejbezbožnějšího, přijde-li k Bohu s **pokáním a vírou**. Tuto pravdu ti objasňuje lotr na kříži.

Ten člověk měl za sebou nadmíru hříšný život; ale na kříži se odsoudil a ospravedlnil Pána, neboť vyznal: „*Nám se dostává, co na naše skutky náleželo, ale Tento nic zlého neučinil.*“ S plnou vírou se obrátil na Pána s prosbou: „*Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království Svého!*“ A co mu odpovídá milostivý Pán?: „*Amen, pravím tobě, dnes budeš se Mnou v ráji.*“ (Ev. Lukáše 23,41–43)

Dovol mi, abych se tě zeptal: „Čím přispěl ten lotr k svému spasení?“ Nebude ti jistě těžké odpovědět: **Ničím, naprosto ničím!** S probitýma rukama a nohama přece nemohl nic udělat! Ale činit pokání a uvěřit v Krista mohl a to také udělal, a proto našel spasení a pokoj. Ještě téhož dne šel do ráje.

Ani dnes nemůže hříšník přijít k spasení nějak jinak než skrze milost – *a jen skrze milost: „Spravedliví učinění jsme zdarma, milostí Jeho, skrze vykoupení, které se stalo v Kristu Ježíši.“* (Ep. Římanům 3,24) Jak krásně to říká básník:

„Ta milost všechna poskvrnění
pro Kristovu krev shlazuje,
a pokoj všem a odpuštění
na všech stranách se zvěstuje.
Spasení vzácné **z milosti**
je stále ještě v platnosti.“

Jak vděčný tedy má být každý hříšník, že Bůh sám připravil tuto cestu k dosažení spasení! Jistě, jak velká je Jeho láska, že „*Syna Svého neušetřil, ale za nás všechny vydal Jej*“ na smrt a soud. (Ep. Římanům 8,32) A pomyslíme-li na soud, který na kříži stihl Syna Božího, kde musel zvolat: „*Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mne opustil?*“ (Žalm 22,2; Ev. Matouše 27,46), zda nemusíme v údivu žasnout nad láskou Ježíše?

GBF 1934, č. 20, s.77–78

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 2

1993

číslo: 7–8

G. V. Wigram:

Vždycky s Pánem budeme

Je velice požehnané, když vidíme v Epištolách různé myšlenky Ducha Svätého o příchodu Pána. V Ep. Efezským je nám ukázáno, jak si postaví slavnou Církev jako Svou nevěstu, nemající poskvrny ani vrásky. V Epištole Filipským vidíme ubohé bytosti, které vzdychají ve svém poníženém těle; mocným působením Krista bude toto jejich tělo proměněno v slavné tělo. V Ep. Koloským pak nalézáme život skrytý s Kristem v Bohu, který s Ním má být zjeven ve slávě. Brzy se On, který je náš život, vrátí a my s Ním. Ve 3. kapitole 1. Ep. Jana je ukázán Kristem způsobený poměr jako dětí k Otcí; On s nimi jedná jako se Svými dětmi, ony Ho budou vidět a budou Mu podobné a On bude jimi viděn takový, jaký je.

Svatí, kteří již odešli domů, ještě neokoušejí **plné** požehnaní, ale udělali už velký krok vpřed. **Postavení** věřících se smrtí nemění. Oni čekali, dokud byli na této zemi, a i nyní ještě čekají v přítomnosti Pána v určitém zvláštním, slavném stavu. Nikdy nebyla možná taková myšlenka v souvislosti s prvním Adamem, že by duše a tělo se mohly nalézat na různých místech. Při kámenování Štěpána vidíme, jak Pán bere jeho duši přímo k sobě. A tak je tomu i se všemi milovanými, kteří v Ném zesnuli. Toto vědomí potěšuje srdce, když se rmoutí nad nějakou nově vzniklou mezerou a cítí hořkost, způsobenou odnětím někoho z milovaných z této země. Smrt je hořká a pokořující věc, protože je koncem všech plánů a rozvazuje všechny přirozené svazky. A přesto je v ní ještě něco, co svatí nezakusí dříve, dokud z této země nevejdou do přítomnosti Páně... Sám Pán přijde, aby vzal Svůj lid k sobě. Je nevýslovně vzácné, když Ho vidíme při tomto činu, když vidíme, jak On, Syn člověka, povstane s trůnu Otce a jako Vítěz nad smrtí vytrhne těla těch, kteří zesnuli v Ném, z prachu smrti. Všechna sláva je nyní skryta v Ném, ale brzo bude zjevena. Sám Pán sestoupí s příkazujícím zavoláním a požehnaný zvuk Jeho

hlasu uslyší všichni, kdo jsou Jeho, ať už se jejich těla rozpadla v prach, anebo ještě chodí po této zemi.

Zemřelí v Kristu budou vzkříšeni „*nejprve*“. Za nic na světě bych nechtěl nechat bez povšimnutí toto slůvko „*nejprve*“, protože v sobě obsahuje právě to, co vždycky zjišťuji u Pána, totiž že Jeho láska se nejprve a obzvláště zjevuje tam, kde se ukazuje **slabost**. Takovou zvláštní lásku potřebuji, potřebuje ji mé srdce, protože jsem slabý.

Jaké pomyšlení, že Pán Ježíš bude umět nalézt každého ze Svého lidu, aby ho probudil z prachu smrti! Donutí zemi, aby zase vydala, co do ní bylo položeno. Dá každému ze Svého lidu tělo slávy a přenesení ho do Své přítomnosti a slávy. Syn člověka má ve slávě Otce nejvyšší postavení, jaké si můžeme pomyslet, a brzy povstane a sestoupí dolů nám vstříc do povětří, aby s velkým hlasem probudil ty, kteří zesnuli v Něm, a proměnil ostatní, kteří ještě budou žít. Každý z nich bude pak svým vzkříšením svědčit o tom, že **On** je Pán, vzkříšení a život. Každý jednotlivý věřící bude již zavoláním prvního slova toho Prvorozeného z mrtvých vyvolán z prachu smrti, aby pak byl věčně s Pánem.

To je mé duši nesmírně milé, tak božsky veliké a dokonale odpovídající milosti. Co by to bylo, kdyby Bůh dosadil Svého Syna jako Hlavu nade všechno, ale nepřipravil srdce Jeho lidu pro samotného Pána? Kdyby pak náhle otevřel brány nebe, tu bych přesto ve všem, co bych tam spatřil, nenalezl to, co nalézám v Slovu: „*A tak vždycky s Pánem budeme*“ (1. Tes. 4,17). Pomyšlení, že budu vidět Pána a že s Ním budu navždy, proniká celou mou duší. Je to možné, že Pán, který mne od té doby, co mi dal život z Boha, s takovou trpělivostí a láskou snášel a s takovou svatou péčí nade mnou bděl, mi může říci: „Půjdeš Mi vstříc“? A víc než to, On sám sestoupí, aby se se mnou setkal v povětří! Ano, tyto mé oči Ho uvidí, tyto mé uši Ho uslyší, Jej, který mne miluje a vydal se sám za mne.

Co věděl umírající lotr o ráji? Nic, ale věděl, že bude s Ním, kterému navěky svěřil svou duši. Vůbec mi nezáleží na tom, kde jsem, jen když budu **S NÍM**. V tom „s Ním“ je obsaženo vše ostatní. A to už budeme mít v onom přechodném stavu – mimo dům těla a doma u Pána (2. Kor. 5,9 – elbf. př.). Až opustím své tělo, pak to bude jen proto, abych byl s Ním, – s Ním, který je stále tryskajícím zdrojem všech požehnání, která se nyní vylévají na mou duši. I Nový Jeruzalém by byl bez Něho ubohé místo. Čím by byl bez Něho

všechn lesk nebeské slávy? Pro mě je jen jedna věc – **budu navždy s Ním.**

EuE 1986/40–43; 1960/170–172

Věřící mezi sebou

Boží slovo používá ve 133. Žalmu dvou milých obrazů, aby nám ukázalo krásu svorného bratrského soužití. Srovnává je s „*mastí výbornou na hlavě Arona, tekoucí až i na okraj roucha jeho*“ a s „*rosou Hermon, kteráž sestupuje na hory sionské*“.

Naše přirozené vlastnosti a schopnosti nemohou k takovému krásnému soužití ničím přispět. Jistě, takové spolužití je působeno jen pomazáním od Hlavy našeho Nejvyššího kněze a stékáním osvěžujících kapek rosy s nebeského Hermonu. Jinými slovy: je to obecenství s Pánem, ten olej od Něho stékající na nás, co uděluje vzájemnému obecenství věřících takovou Bohu i lidem příjemnou vůni. Naše duše jsou naplňovány osvěžující rosou Jeho milosti a mezi námi to působí novou svěžest a vzácné ovoce.

Dvě vlastnosti, které jsou mimo okruh naší přirozenosti – vřelá **láska**, která nikdy nemyslí na sebe, a **pokora**, která si zase druhých cení více než sama sebe – musí vládnout tam, kde bratři chtějí spolu žít svorně, v jednomyslnosti. Prakticky žít v lásce k druhým, zapomínat na sebe a stavět svou důstojnost pod druhé, jsou věci, které se přičí celé naší bytosti – a přesto je toho obojího nezbytně třeba. Jistě, kdybychom byli jednotlivé, o samotě stojící bytosti, z nichž každá by mohla jít vlastní cestou, konat vlastní vůli, pak by naše milé „já“ nemusilo tak úplně jít na smrt. Ale my tu nejsme postaveni každý sám pro sebe, ani nejsme jen nějakým společenstvím, které by bylo vzájemně spojené určitými společnými zájmy, nýbrž jsme spojeni jako **údy jednoho těla** skrze **jednoho Ducha**, který v nás přebývá, navzájem a i s **naší oslavenou Hlavou v nebesích**. Kdyby měly ony dvě sestry ve Filipi, Evoda a Syntycha, žít každá sama pro sebe, nedošlo by mezi nimi k rozepři a nejednomyslnosti. Avšak ony měly jít cestou **v obecenství, společně**, a tu bylo třeba lásky a sebezapření. Tak je tomu i s námi. Musíme být vkořeněni a založeni v lásce, abychom mohli **spolu se všemi svatými** poznat lásku Krista, která přesahuje jakýkoli pojem (Ef. 3,17–19).

My míváme podle své přirozenosti rádi jen to, co **nám** se zdá milé, a nějaké nízké smýšlení o sobě od přirozenosti vůbec neznáme. Proto jsme tak důrazně napomínáni, abychom si počínali jako Ten, který projevoval Svou

lásku vůči naprosto nehodným a který sám sebe zmařil. Vždy znovu slyšíme z Písma: **Patřte na Ježíše!** Jestliže to děláme, učíme se skrze milost rozumět, že „být (chodit) v lásce“ znamená: cítit s druhými, sdílet s nimi radost i strast, učinit z jejich bolesti a zármutku svou bolest a zármutek. Takto se učíme nést jedni druhých břemena, a tak plnit zákon Kristův. Vidíme pak také, co je nízké smýšlení o sobě, jak můžeme na sebe zapomínat a sloužit všem a všelijak.

A proto: **Hleďme na Ježíše!** Uvidíme pak, čím se máme vyznačovat v takovém pokojném soužití s bratřími a sestrami: „*srdečné milosrdenství, dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost (= mírnost), dlouhočekání (= trpělivost, shovívavost), snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu*“ (Kol. 3,12–13). Každá uvedená jednotlivá vlastnost je vyjadřováním života Krista. Opakem toho, ano, úhlavními nepřáteli svorného a jednomyslného soužití jsou: sobectví, pýcha, nedůvěra a vznětlivost. Když tedy budeme hledět na Ježíše a prodlévat v Jeho přítomnosti, budou v nás Duchem Svatým působeny ony dříve jmenované ctnosti, zatímco ovoce těla, naší staré přirozenosti, bude odsuzováno a potlačováno. Namísto něho nastoupí upřímná láska, pokora, soucit a šlechtnost. Budeme se vzájemně snášet a cítit se úzce spjati „*se všechněmi milujícími Pána našeho Ježíše Krista k (elbf. př.: v) neporušitelnosti*“ (Ef. 6,24). Proto ještě jednou: Nezapomínejme pilně se dívat na Ježíše!

Tentýž inspirovaný pisatel, který nám říká: „**Spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Ježíše**“ (Žid. 3,1 – elbf. př.), nás také napomíná: „**Šetřme jedni druhých** (elbf. př.: „*všímejme si jedni druhých*“) *k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích*“ (Žid. 10,24).

Obě místa můžeme uvést do určitého spojení, protože původní řecký text používá pro sloveso „patřit“ a „šetřit“ (hledět, všímat si) stejné slovo, a to takové, které se jinak v Ep. Židům již více nevyskytuje. (Slovo v Žid. 12,3 přeložené „*považte*“ /v elbf. př.: „*pohledte*“) je v řeckém originálu jiné slovo, obsahující myšlenku určitého porovnávání, a vyskytuje se jen na tomto místě.) Ono „patření“ anebo „šetření (hledění, všímání si)“ má význam „zabloubat se“, „s vážností na něco zaměřit své myšlenky“. Ono „šetření jedněch druhými“ (hledění, všímání si) tedy nemá význam nějakého hlídání, dozírání a kontrolování, sledování chyb a slabostí našich spoluvěřících, konaného možná s dobrým úmyslem, nýbrž ukazuje víc na milující, něžnou péči, projevovanou rozmanitými druhy moudré a taktní služby jako vzácné

ovoce našeho hledění na Osobu Krista a našeho obecenství s Ním. Takové Bohu se líbící všímání si druhých se ovšem nebude projevovat nějakou ne-taktní zvědavostí, neoprávněným vměšováním do věcí druhých věřících, a jistě ani nějakým odsuzujícím **zákonickým smýšlením**.

Zákonická mysl, která se drží věřícího často až do konce jeho života a okrádá ho o svobody, které patří všem Božím dětem, je velkou překážkou ve vzájemném styku křesťanů. Hatí v duši okoušení bezmezné milosti a dává jí zkreslenou představu o Boží povaze. Tím, že si Boha představuje jako přísného a neúprosného pána, který požaduje splnění určitého počtu povinností, naprosto přehlíží, že On je milosrdný Dárce, který nalézá Svou radost ve vděčném velebení a v blahu Svých dětí. Dívá se na službu pro Pána spíše jako na nějakou trapnou povinnost a ne jako na zdroj osobních zážitků a radosti, a uráží se třeba na nevinném jednání, které některý bratr dělá s dobrým svědomím. Takový zákonicky smýšlející křesťan dělá z křesťanství něco chladného a formálního a odnímá mu jeho líbeznou vůni.

Jediným prostředkem na toto zlo je **milost**. Otevřme tedy své srdce bezmezné Boží milosti s její tak vzácnou podstatou, zároveň však s obrovskou nebeskou mocí! Usilujme znát Boha a radovat se z Něho jako z milostivého Dárce, který přebývá uprostřed chvalozpěvů Svého vykoupeného lidu!

Jen tehdy, jestliže vírou uskutečníme, že **jsme pod milostí a nikoli pod zákonem**, že každé zákonné jho je zrušeno, že jsme krví Krista obmyti a uvedeni do Boží blízkosti, že jsme milováni jako On, – ano, jen tehdy, uchopíme-li tyto drahé skutečnosti mocí prosté dětinné víry, zmizí stíny zákonického ducha. Srdce, které odpočívá v milosti, nejenže je vždy šťastné, nýbrž je také horlivé ve službě Páně. A čím více se zaměstnáváme touto milostí, tím budeme schopnější a ochotnější všimnout si správným způsobem všech, kteří jsou této milosti účastni.

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 10

(z abecedy křesťanství)

Růst těla (Ef. 4,11–16)

Nepatrná rostlinka s dvěma lístky vyrostlá ze seménka se rozvíjí ve velkou rostlinu s květem a plodem. Kojenec, který vypadá tak bezmocně, se po

letech stane mužem. Také Církev, tělo Kristovo, je živý organismus a má podle myšlenek Pána „růst“.

ON k němu stále připojuje další vykoupené jako údy. Avšak tělo má také růst vnitřně. Má „dosáhnout“, „dospět“ (Ef. 4,13 – elbf. př., „růst vzhůru“ (Ef. 4,15), má být „vzděláváno“ (Ef. 4,16).

Srovnáme-li dítě s mužem, snadno zjistíme, že růst těla je možný jen tehdy, jestliže se na něm podílejí všechny jednotlivé části těla: drobné ruce se stávají většími, končetiny se prodlužují, hrud' a ramena se rozšiřují – každý jednotlivý orgán pak odpovídá postavě dospělého. Kdyby se jen jeden opozdil ve vývoji, bylo by to vážnou překážkou v růstu a v životě celého ostatního těla.

Podobně je tomu i v těle Krista. Jeho růst se děje tím, že všechny jednotlivé údy, „(my) všichni“ (13. v.), se podílíme na vývinu od malého dítěte k dospělému muži.

Míra plného růstu (Ef. 4,11–16)

Kdy je tedy ukončen růst Kristova těla? Tehdy, až dospějeme „v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova“. Jestliže ve všem porosteme „v toho, kterýž jest Hlava, v Krista“.

V prvních kapitolách Ep. Efezským je nám jasně řečeno, že **každý**, kdo byl Boží milostí spasen, byl s Kristem oživen a vzkříšen a nyní spolu s Ním smí sedět na nebeských místech – obdarován všelikým duchovním požehnáním. Takové je úžasné postavení a slavný podíl každého vykoupeného. V tomto směru nelze mluvit o nějakém růstu.

Ale 4. kapitola se dívá na tato požehnání z praktické stránky. Čím lépe zná věřící věci, které mu jsou darovány v Kristu, čím více se vírou chápe plnosti Krista a prakticky ji uskutečňuje, tím více také ve všem poroste v Něj. To se ovšem děje jen za předpokladu, že pokud jde o dřívější život, odložil starého člověka (Ef. 4,22).

Tělo Krista jako celek nikdy na této zemi nedosáhne cíle vytčeného Hlavou: míry plného růstu plnosti Krista. Ale snažme se se všemi, kteří patří k Jeho tělu, usilovat se a spět k tomu vysokému, požehnanému cíli! Vždyť přece normální růst předpokládá, že věřící porostou z „malých dětí“ a uzrají v „otce“ (1. Jana 2,12–17).

Jak dochází k vzdělávání těla?

Aby lidské tělo mohlo růst, musí dostávat pokrm a nápoj. Určité orgány hned začnou pracovat: rozmělní obdrženou potravu, rozkládají ji na jednotlivé složky a roznášejí pak vhodné látky k obnovování a budování buněk těla. Budování a růst lidského těla tedy spočívá podle obdivuhodných myšlenek našeho velikého Stvořitele–Boha na každodenní potravě a na souhře všech orgánů.

Vzdělávání Kristova těla se děje podobným způsobem. Avšak potřebnou potravou tu není nějaký výtvar z kuchyně lidské moudrosti, ani nějaká směs pravdy s filozofií. Taková „potrava“ by vedla pryč od Krista k hladu a rozkladu, jak nám to výmluvně dokládají církevní dějiny. Jenom Boží slovo je vhodné k vzdělávání Kristova těla a podstatou každé účinné služby je předkládání toho Slova.

Tato potrava daná Bohem má být spoluprací různých částí těla přiváděna jednotlivým údům a působit růst. *„Rostme v toho všelijak (= ve všem), kterýž jest hlava těla, v Krista, ze kteréhož všechno tělo, příslušně (nebo: dobře) spojené a svázané po všech kloubech přísluhování, podle vnitřní moci v míru (jednoho) každého údu, vzrůst, jakž na tělo přísluší, bere, ke vzdělání svému v lásce.“*

Tu by si každý z nás měl položit otázku: Konám svou funkci jako kloub přísluhování uvnitř Kristova těla? V rodině? Mezi přáteli? Kdekoli se naskytne nějaká příležitost? Kéž by skrze nás všechny byla i mezi věřícími zjevována vůně známosti Krista! (2. Kor. 2,14)

Dary Pána pro Jeho tělo

Ale všeobecná služba jednotlivých údů, jak jsme o ní mluvili, by nestačila. *„Pro spořádání svatých k dílu služebnosti (elbf. př.: k zdokonalení svatých, pro dílo služby a), pro vzdělání těla Kristova“* (Ef. 4,12) oslavený Pán kromě toho dává zvláštní dary **celé Svě Církvi** – tedy nejen nějaké určité církvi anebo skupině věřících. Jenom ony umožňují vlastní službu Slova. Kdo obdržel od Pána a Hlavy těla takový dar, je zmocněn a zároveň odpovědný věrně jím před Ním sloužit.

Tyto dary nesmíme zaměňovat s **přirozenými schopnostmi**, které může

mít člověk už před svým obrácením. V podobenství z Mat. 25,14–30 služebník obdržel hřivny „každý podle možnosti jeho“. Z toho můžeme uzavírat, že Pán při udělování duchovních darů bere zřetel na existující přirozené schopnosti. Ale pouhé přirozené nadání ještě neudělá z člověka služebníka Slova, uznávaného „Hlavou těla“.

Vlastním Dárcem duchovních darů je Pán, ale ony jsou rozdělovány Duchem Svatým a mohou užitečně působit jen pod vedením tohoto Ducha pravdy a lásky. Takový dar je duchovní moc, síla projevující se v předkládání Božího slova, takže toto může působit v duších požeňání.

Podívejme se v krátkém přehledu na tyto dary, které slouží skrze službu Slova k vzdělávání těla. Jejich seznam je nám v příslušném pořadí dán v Ep. Efezským 4,11: „*A on dal některé (jako) apoštoly, některé pak (jako) proroky, jiné (jako) evangelisty, jiné (jako) pastýře a učitele.*“

HF 1959/88–92

DALEKO OD BOHA

Být daleko od Boha je nejhorší věc, která může člověka potkat. Bůh je láska – je pramenem všeho dobrého. A od tohoto pramene je ubohý člověk oddělen, je ho zbaven. Čím? Hříchem. Bůh totiž je **nejen láska, ale je i světlo**. Dnem i nocí volají nebeské bytosti: „*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh, Všemohoucí, kterýž byl, a kterýž jest, a kterýž přijíti má!*“ (Zjev. 4,8; srov. Iz. 6,3 a Zjev. 1,4+8) Jeho oči jsou příliš čisté, než aby se dívaly na zlo (Abak. 1,13). Jak by takový Bůh mohl mít obecnství s hříšníkem?!

Ubohý člověče, ty ses sám svou neposlušností a svévolností oddělil od Boha. Chtěl jsi být svobodný, volný a dostal ses do neštěstí, do nevýslovného neštěstí a zkázy. Na každém kroku tě doprovází bída, slzy a žal. Ze všeho máš jen těžkosti, úzkosti a soužení. Pokoj je pryč, pravou radost neznáš, a tak bez naděje bloudíš světem. Nemáš žádný pravý domov, nemáš odpočínutí, stal ses neklidný a utíkáš – myslíš si, že jsi pronásledován, ačkoli tě nikdo nehoní (Přísl. 28,1); sténáš pod hříchem a svědomí tě obviňuje z viny. Co je ti platné, že na to chceš zapomenout, že se chceš rozptýlit, že se vrháš do práce nebo do zábavy, že jdeš za hříšnou rozkoší, domnívaje se, že tím zapomeš na Boha, na Jeho soud a na věčnost? Myslíš si, že jsi naprosto svobodný, že si můžeš dělat, co sám chceš – a nevíš, že jsi ubohým **služebníkem, ba otrokem satana**, protože žiješ bez Boha!

Tato bída je údělem každého neznovuzrozeného člověka již od Adamova pádu. Tisíce let se s tím člověk vleče, trápen svým úhlavním nepřítelem a hříchem, hledaje odpočinutí ve světě, ale nenalézáje. **Kultura** mu nepřinesla žádnou svobodu, ale jen více ještě rozmnožila jeho bídu. Ani **věda** mu nemůže pomoci, ani **technika**, ani **státní zákony**. Lidé už vystřídali všechny druhy vlád, ale žádná je nevyprostila z jejich bídy. Všelijak se zabývali i mravoukou. Tisíce mužů povstalo a přineslo moudrá životní pravidla, jimiž se měl bezmocný člověk řídit. Ale tato mu byla jen tlačícím jhem, tížícím břemenem a ulehčení mu nezjednala. A i když si stokrát předsevzal, že zanechá hříchu, že se bude vyhýbat sváru, hněvu a nesvornosti, že se bude vystříhat vášní, že se zbaví sobectví, lakomství nebo nestřídmosti a nemravnosti, závisti a všeho zla, musel, žel, vždy znovu zase dělat ty věci. Zná dobře následky všech těch hříchů a ví, že mu působí jen bolest, utrpení a bídu, chudobu, trápení a nepokoj v srdci i ve vlastním domě, a k tomu velice obtížené svědomí, které se bojí, že jednou bude muset stanout před Bohem, – před Bohem, který o veškerém tom zlu ví a vyvede na světlo i všechny skryté věci a pachatele zla potrestá. Ubohý člověče: kdo si myslíš, že tě může vytrhnout z tvého zoufale zlého stavu, z takové hrozné situace? Kdybys byl odkázán na sebe, šel bys beznadějně dál vstříc smrti a soudu. Bůh by tě musel odsoudit, zatratit. Měl bys svůj podíl „*v jezeře, které hoří ohněm a sirou; což jest smrt druhá.*“ (Zjev. 21,8)

Ale mohl by ses zeptat: „Cožpak není nějaká možnost dostat se z toho hrozného stavu?“ Bohu budiž dík, že na základě Jeho Slova i ty můžeš mít naději. I pro tebe je možné spasení. Postarala se o to Boží láska. Ona sama je nevyzpytatelná, neprobádatelná. Nikdo nemá větší bolest nad bídou hříšníka než sám Bůh. Z Jeho Slova se dovídáme, že je „*bohatý v milosrdenství*“ a „*hojný (nebo: veliký) v dobrotivosti*“ (Ef. 2,4; 2. M. 34,6). Hříšník by nikdy nemohl přijít k Bohu, nikdy by Ho nemohl poznat, Jej milovat, Jemu sloužit, – nikdy by nemohl vstoupit do Jeho svaté přítomnosti a vejít do Jeho slávy, kdyby Bůh v Kristu nebyl **přišel k nám**. Jaká je to milost! Ale jaké to bylo ponížení pro Božího Syna, když stanul na tomto světě jako člověk a vzal na sebe způsob služebníka! Udělal to dobrovolně, z lásky k Otci a k nám, ztraceným a zahynulým. V oddanosti do vůle Otce podstoupil všechna utrpení spojená s cestou tímto světem, kde se na každém kroku setkával s nenávistí a nepřátelstvím lidí. Ano, šel na kříž, aby se tam mohl za hříšníka stát zástupcem a ručitelem a učinit smíření za hřích, který dělil ztraceného člověka od Boha. Byl to hrozný soud, který tam strpěla svatá duše Božího Syna: Byl

tam učiněn hříchem, a proto Ho tam Bůh opustil. Věčně Mu patří díky za Jeho nevýslovnou lásku a milost! Dílo vykoupení je už dokonáno: za hřích je způsobeno smíření, smrt byla zahlazena a moc satana zničena. Všechno, co dělilo člověka od Boha a drželo ho jako vězně ve zlu, bylo soudním způsobem odstraněno. Roztržená opona v jeruzalémském chrámě ohlašuje všem hříšníkům, že **cesta k Bohu je otevřena, je volná.**

Každý, kdo k Němu přijde v pokání a s vírou v obětní smrt Krista, nalezne odpuštění, spasení a pokoj. Jsa očištěn krví Krista má každý vykoupený své místo ve svaté Boží přítomnosti, kde už nyní může svobodně a s velkou radostí v Duchu prodlévat jako milované dítě a okoušet lásku svého Boha a Otce. A až Pán přijde z nebe a vezme Svůj lid domů, budou věřící uvedeni do otcovského domu, do nebeské slávy, kde je „*syťost hojného veselí (nebo: plnost radostí) před obličejem Jeho, a dokonalé utěšení po pravici Jeho až na věky*“ (Žalm 16,11).

Nechť si nikdo nemyslí, že Bůh ho nepřijme. Každý hříšník je Mu vítaný. I kdyby jeho vina byla nesmírně velká, Bůh mu ji odpustí, přijde-li k Němu s pokáním a vírou. Jak srdečně Bůh přijímá kajícího hříšníka, ukazuje Pán v známém podobenství v 15. kapitole Ev. Lukáše. Třebaže marnotratný (ztracený) syn svého otce velice zarmoutil, svévolně opustil otcovský dům a promarnil své dědictví ve službě hříchu, tento ho neodmítl, když se k němu vrátil plný lítosti a bolesti nad hříchem. O otci tam čteme: „*milosrdenstvím byv hnut, přiběhl, padl na šíji jeho, a políbil ho* (podle elbf. překladu: *byl pohnut v nitru a přiběhl a padl mu kolem krku a velice ho líbal*).“ – 20. v. Syn pak našel po svém kajícím vyznání odpuštění a mohl, oblečen do nových a slavných šatů, usednout k slavnostní hostině, kterou otec připravil. Kdysi byl **daleko od otce**, ale nyní byl znovu **v jeho přítomnosti**, kdysi byl **ztracený**, nyní však **znovu nalezený**.

Je to něco slavného, je-li někdo z takového vzdálení od Boha znovu přiveden do **Boží blízkosti**. Milý čtenáři, ty bys nechtěl využít takovou Boží milost? Neutěšuj se myšlenkou: „Já přece vůbec nejsem bezbožný; vždycky jsem věřil v Boha a vedl před Ním počestný život. Jsem nábožensky založený a nikdy jsem nezapomínal modlit se.“ – To všechno je možné, ale zamysli se nad tím, že podle Božího slova už každý projev svévole je „*jako modlářství a modly*“ (1. Sam. 15,23). Mezi bezbožné patří nejen velcí zločinci, nýbrž všichni neznovuzrození lidé. Blaze každému, kdo se neklame o svém životě a o svém ztraceném stavu, ale uznává Boží slovo, které mu svědčí o tom, že

je od přirozenosti bezbožný. Když člověk tento Boží úsudek o sobě přijme a pokoří se, může mu být pomoheno pro tento čas i pro celou věčnost. Všichni, kteří se vírou uchopili Krista, jsou šťastni, a mohou oslavovat Boží milost, která je vyvedla a zachránila z jejich tak zoufale hrozného stavu.

Nechtěl bys to, milý čtenáři, také udělat?

Duše, toužíš po pokoji?
Nehledej ho ve světě!
Co svět dává, neostojí,
všechno, všechno zklame tě!

Jenom Ježíš dá ti klid,
který nic ti nemůž' vzít.
Vlastní skutky duši znají,
svědomí hlas neztíší,
Ježíš dobyl pokoj pravý.
Jdi si pro něj k Ježíši!...

GBF 1932, č. 9, s.33–34

Kdyby **všechny hříchy světa** byly soustředěny ve tvé osobě, a ty jsi je učinil, přesto by ti to nemělo bránit, abys uvěřil v Krista a přišel skrze Něho k Bohu.

EuE 1951/24

Ježíš Kristus řekl: „*Kdo Slovo Mé slyší, a věří Tomu, který mne poslal, MÁ ŽIVOT VĚČNÝ, A NA SOUD NEPŘIJDE.*“

(Jan 5,24)

NAČ SPOLÉHÁŠ?

Spoléháš se na to, co jsi – jak se domníváš – udělal **pro Boha a pro Krista?**
– Anebo se spoléháš na to, co **Kristus udělal pro tebe?**

V prvním případě jsi ve velkém nebezpečí, ano, v osudném omylu, zatímco v druhém případě v naprosté jistotě. Neboť nic není pro věčnost osudnější než spoléhat se na vlastní činy a úsilí, když jde o spasení duše. A nic není spolehlivější a jistější, než že máš věčný život, jestliže s opravdovou

touhou po spasení a s celým srdcem složíš svou důvěru v Pána Ježíše a v Jeho dokonané dílo vykoupení. On sám ti slavnostně prohlašuje: „*Amen, amen pravím vám: Kdo věří ve Mne, má život věčný.*“ (Jan 6,47)

Milý čtenáři, nechtěj se déle klamat. Podívej se dobře, na jakém základě stojíš před Bohem: na základě vlastních skutků a domnělé samospravedlnosti, anebo na základě Boží milosti a díla dokonaneého Ježíšem Kristem? „*Neboť kteříkoli ze skutků zákona jsou, pod zlořečenstvím jsou. Neboť psáno jest: Zlořečený každý, kdo nezůstává ve všem, co jest psáno v knize zákona, aby to plnil. A že ze zákona nebývá žádný ospravedlněn před Bohem, zjevné jest, neboť spravedlivý z víry živ bude.*“ (Gal. 3,10.11) A těm, kteří se stali Božími dětmi, Písmo dále říká: „*Neboť milostí spaseni jste skrze víru, a to ne sami ze sebe; dar jest to Boží. Ne ze skutků, aby se někdo nechlubil. Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, které Bůh připravil, abychom v nich chodili.*“

(Ef. 2,8–10)

HŘÍCH NEVĚRY

Pochybovat o Boží lásce a věrnosti, nepovažují mnozí za vážný hřích; ba dokonce někteří označují pochybnosti a obavy Božích dětí za ovoce stavu milosti a schvalují je jako důkazy jejich růstu a zkušenosti jejich nitra. Avšak ve skutečnosti pochybovat o Boží dobrotivosti, věrnosti a lásce je urážka, kterou bychom si měli ošklivit. Hřích, **kteřý z Boha dělá lháře**, přece nemůže být malý! A přesto se ho nevěra skutečně dopouští, protože na pravdomluvnost věčného Boha vrhá falešná a utrhající podezření. To přece není malá věc, jestliže Stvořitele nebe a země obviňuji z křivé přísahy. A jestliže nevěřím Jeho přísaze a pochybuji o Jeho zaslíbeních, která byla zpečetěna krví Jeho jednorozeneého Syna, považuji Boží příslib za nehodný své důvěry. A tak vlastně obviňuji Pána nebe a země, že není věrný Svému Slovu a Svě přísaze. Chceš tedy, milý čtenáři, zůstat dál v nevěře?

GBF 1932/28; 1933/32

Rudolf BROCKHAUS:

Duchovní křesťan

Koho má apoštol Pavel na mysli, když píše Galatským: „Vy, **duchovní**“ (Gal. 6,1)? Pokud jde o jejich postavení a povolání, jsou tak označeni všichni narození z Boha. Jinou otázkou však je, zda všichni slovem i praktickým životem dokazují, že jsou „duchovní lidé“, že všichni „chodí Duchem“. Všichni by **to měli** dělat, všichni by měli být duchovní, a to tím víc, čím déle jsou na cestě víry. Avšak víme až příliš dobře, že skutečnost neodpovídá vždy předpokladu nebo očekávání. Být „duchovní“ nezávisí tolik na velikosti duchovní známosti (třebaže tato je tolik důležitá a je třeba vážit si jí), nýbrž spíše na vnitřním postoji srdce, na stupni, jak jsme ve všem svém myšlení a činnosti vedeni vyučující a posvěcující mocí Ducha.

Neklamným znakem skutečně duchovního člověka je „chození s Bohem“, tj. život ve světle, v navyklém odsuzování zla u sebe, v neúprosném odsuzování vlastního „já“ a v poznání, které nutně souvisí s tím, že potřebuji pro každý krok milost, ano, že mohu žít jen milostí. Ale tu by si někdo mohl myslet, že takový křesťan je tím nejbezohlednějším posuzovatelem a odsuzovatelem zla v druhých lidech. Zkušenost však učí, že je tomu naopak; a nemůže tomu být jinak. Právě průběžně konané sebeodsuzování činí věřícího schopným posuzovat chyby druhých mírně. Cožpak by on, který každý den, ba každou hodinu potřebuje a okouší tak mnoho milosti, také neměl **působit** milost? Ne v tom smyslu, že by u druhých lidí zlo zlehčoval anebo omlouval. Jeho to naopak hluboce bolí, když tam zlo vidí, protože ví, jaká nečest se tím děje Pánu a jak je znemožňováno blahé obecenství takové duše s Bohem. Ale vlastní zkušenosti mu umožňují, aby s druhými jednal „v duchu tichosti“ a pomáhal jim. Tím, že poznal své vlastní „já“ v celé jeho zkaženosti, ví, jak velice si musí všímat sám sebe, aby také nebyl pokoušen a nepadl.

HF 1992/260–1; BHCh 1932/10...11 (Úvahy o Ep. Galatským)

Otištěné úvahy jsou jen **pomůckou**, která nás uvádí do **Božího slova**. Abys mohl mít plné pozhnání, čti je s otevřeným Písmem po ruce a s modlitbou, a srovnávej čtení s Písmem, „*tak-li by ty věci byly*“, jak to dělali věřící z Berije (Skut. 17,11).

Přečti si z Písma také všechny verše, třeba jen naznačené v závorkách.

Důležitější než paměť

Mnohé křesťany, zvláště pokročilejšího věku, trápí, ba až i skličuje, že si dobře nepamatují Boží slovo. Nemohou si přesně vybavit, co slyšeli anebo co četli. Radují se z Božího slova, ale nejsou schopni znovu si vyvolat v paměti, co četli nebo slyšeli. Rmoutí je to, jako by to byl nějaký nedostatek vážnosti nebo oceňování Božího slova.

Spolehlivá paměť je jistě cenný dar. Paměť mnohých lidí nás skutečně udivuje. O církevním otci Tertullianovi se říká, že se naučil mnohým částem Písma tak dokonale zpaměti, že si pamatoval i celou interpunkci vět. Eusebius, první křesťanský dějepisec, vypráví dále, že jeden křesťan, kterému byly v pronásledování za doby císaře Diokleciána vypíchnuty oči, mohl před velkými shromážděními odříkat zpaměti delší části Písma. Tyto a jiné, které bychom mohli uvést, jsou příklady úžasné paměti, a nemůžeme si jí dosti vážit, zvláště u těch, kteří pracují s Božím slovem a v učení. Kéž by všichni, kteří milují Písmo svaté a mají k tomu schopnosti, se učili, zvláště v mládí, zpaměti veršům a kapitolám. Je to opravdu cenné pro každého, ať už ve službě pro Pána, anebo k vlastnímu prospěchu.

Jenže paměť **není všechno**, ba ani **není nejdůležitější**. **Ne to, co máme v paměti, je důležité, nýbrž jak to působí na naši duši.** „*Posvětiž jich v pravdě své*“ (Jan 17,17), tak zněla prosba Pána Otci za nás.

Jeden křesťan si stěžoval jistému starému bratrovi, jak ho trápí, že to, co přečetl z Písma, nedokáže udržet v paměti. Onen starý bratr mu dal za úkol přinést džbán vody. Když to udělal, požádal ho: „Vylij to rychle a převrať džbán!“ K údivu toho muže řekl bratr: „Nyní je ten džbán, třebaže v něm není žádná voda, čistší než předtím. A tak třebaže tvá paměť si už neudrží, co jsi četl, přesto je to k pozhnání tvému srdci, protože jím prošlo Boží slovo.“

Milý křesťane! Je-li ti sedmdesát nebo více let, netrap se tím, že rychle zapomínáš, co jsi četl. Jistěže je dobré, uchováme-li si v paměti, co jsme

četli; ale mnohem lépe je, jestliže jsme si z toho **vzali užitek**. Mnohý může uchovat ve svém rozumu každé slovo, které četl, avšak nezískal žádné požehnání z toho, co má tak dobře uchováno ve své paměti. Není to četba, co očisťuje duši, ale duch Písma. Oslavená Hlava v nebi „*posvěcuje, očisťuje nás obmytím vodou skrze slovo.*“ (Ef. 5,26)

A tak je čti a nech pronikat Jeho pravdu do své duše. Nedávej se přemoci zármutkem nad svou chatrnou pamětí. Bude-li to Bůh chtít, může ti dát lepší paměť (a ty Ho můžeš o to prosit), ale spíše se snaž číst a slyšet Jeho slovo pilně a pozorně, aby tvá duše nalézala tučnou pastvu – a možná víc potravy než někdo, kdo má obzvlášť vynikající paměť.

Čteme-li Boží slovo, jsme ve styku a v obecenství s Bohem. Jestliže jsem byl v obecenství s nějakou vysoce postavenou osobností, působilo to na mne a zanechalo to na mně něco, i když jsem třeba mnoho z toho, co mi řekla, zapomněl. Nabývám moudrosti. Oč větší musí být požehnání, které obdržíme v obecenství s Bohem.

EuE 1951/23–24

Ernst August BREMICKER:

Plavání proti proudu

Boží předpisy o čistotě, určené Jeho pozemskému lidu, obsahují – vedle věcí určených přímo Izraeli – mnoho **praktických** poučení pro náš každodenní život jako křesťanů. Podíváme se, čemu se můžeme naučit u ryb.

Bůh řekl Svému lidu: „*Ze všech živočichů, kteří ve vodách jsou, tyto jísti budete: Cokoli má ploutve a šupiny, jísti budete. Cokoli pak nemá ploutve a šupiny, toho jísti nebudete; nečisté vám bude*“ (5. M. 14,9.10; srov. též 3. M. 11,9–12). Mořská zvířata tu jsou rozdělena do dvou skupin. Čistými byly ty druhy ryb, které měly ploutve a šupiny, nečistými byli ostatní vodní živočichové, kterým tyto znaky chyběly.

Ryby potřebují ploutve, avšak nikoli k tomu, aby se jednoduše nechaly unášet proudem, nýbrž aby mohly zcela záměrně plavat tím či oním směrem. Úkolem šupin je chránit před poraněním zvenčí. To nám má něco říci. My jsme **od přirozenosti** ovlivňováni svými žádostmi (viz. 2. Tim. 3,6). Nemůžeme jinak, než dávat se unášet proudem, jímž jsou ovládáni všichni lidé. Ale **po našem obrácení** to vypadá jinak. Jako věřící křesťané se podobáme

rybám, které mohou plavat proti proudu. Avšak chováme se i v praktickém životě jako ryby, které mají ploutve a šupiny?

Doléhající tlak „většiny“ je v tomto světě velký a nezastavuje se ani před křesťany. Plavat proti proudu není lehké. Často slyšíme už od svých dětí: „To přece dělají všichni, tak to přece můžeme dělat i my.“ Anebo zase úplně opačně: „To přece nikdo nedělá, – proč my to tedy musíme dělat?“ Budme čestní a povězme si sami sobě: Neměli jsme i my už někdy takové nebo podobné myšlenky? Uvedu jen několik příkladů:

- „To dělají přece všichni,“ říká mladý muž, a jde dnes s touto, a zítra s jinou dívkou.
- „Jiní to přece také tak dělají,“ povídá mladá žena, a obléká se stále podle nejnovější módy.
- „To je přece tak běžné,“ prohlašuje řidič auta a zase značně překročí nejvyšší přípustnou rychlost.
- „Jiní to přece také dělají,“ tvrdí školák a používá při úkolech a zkouškách nedovolených prostředků.
- „Vždyť to dělá každý,“ říká skupina mladých lidí a ospravedlňuje tím večerní návštěvu diskotéky.
- „To je dnes přece naprosto obvyklé,“ říká obchodník a zkreslí své přiznání daní.
- „Jiní to na své dovolené dělají také,“ říká hlava rodiny, a zapomíná, když je na dovolené, chodit do pravidelných shromáždění.

Vidíme, jak rychle můžeme dělat něco, co dělají i druzí. Jinými slovy: **Plaveme s proudem, právě proto, že to je tak pohodlné.**

A vůbec, cožpak to je možné jinak? Cožpak se i dnes ještě dá plavat proti proudu? Rozhodně ano, dá se tak plavat! Bůh nám ve Svém Slově ukazuje povzbuzující příklady lidí, kteří plavali proti proudu, kteří se tedy chovali **jinak**, a nedělali to, co dělali „všichni“. Uvedu několik příkladů:

- Když deset vyzvědačů zastrašovalo lid a varovalo ho před nepřáteli, Kálef statečně prohlásil: *„Jděme přece, a opanujme zemi, neboť (jistě) zmocníme se jí“* (4. M. 13,31). – Když byl celý izraelský národ v nebezpečí, že opustí svého Boha, Jozue ukázal všem, že on sám bude důsledně stát na Boží straně: *„Já pak (= však) a dům můj sloužiti budeme Hospodinu“* (Joz. 24,15).

- Když se všichni vojáci v Izraeli třáslí před filistinským obrem Goliášem a nikdo se neodvážil bojovat s ním, slyšíme, jak David říká Saulovi: „*Nechť se neleká srdce člověka pro něho* (elberf. př.: *nechť žádný člověk neztrácí srdce kvůli němu*)“ (1. Sam. 17,32).
- Když král Nabuchodonozor přikázal všem lidem, aby se klaněli před modlou, tři muži se odvážně rozhodli jinak. Sidrach, Mizach a Abdenágo se oddělují od davu a nekompromisně prohlašují: „*Známo buď tobě, králi, že bohů tvých ctíti* (elbf. př.: *bohům tvým sloužití*) *a obrazu zlatému, který jsi postavil, klaněti se nebudeme*“ (Dan. 3,18).

Všichni ti muži byli odvážní. Rozhodli se proti názoru většiny, a udělali své rozhodnutí spojení s Bohem. **Plavat proti proudu je možné jen v obecnství s Pánem a v Jeho síle.** Z vlastní síly proti proudu plavat nemůžeme. Varovným příkladem nám tu může být Petr. Řekl Pánu Ježíši: „*Byť se pak všichni zhoršili, ale já nic* (elbf. př.: *i kdyby se všichni /nad tebou/ pohoršili, já však ne*)“ (Mk. 14,29).

Petr chtěl jistě plavat proti proudu, ale myslel si, že to dokáže vlastní silou. Utrpěl přitom bolestnou porážku.

Plavat proti proudu je ostatně na prvním místě zcela **osobní** věc. Jistěže Bůh nám i dnes může postavit po boku muže a ženy, kteří nám mohou být užitečnou pomocí, avšak vybidnutí je adresováno **vždy jen jednotlivcům.** „*Ale ty*“, říká Pavel Timoteovi. Toto „*ale ty*“ platí pro nás podnes, pro tebe i pro mne. Jsme odhodláni plavat proti proudu? Jsme hotovi být jiní než ostatní? Jsme ochotni dělat něco, co druzí nedělají, protože se chceme líbit Pánu? Můžeme být plně přesvědčeni, že Bůh takovou rozhodnost pro Něho, takovou důslednost, plynoucí z poslušnosti vůči Jeho Slovu, bohatě odmění.

HF 1992/ 233–237

Paul FUZIER:

Pokoj a svatost

Boží dům, Církev (Shromáždění), příbytek Boží v Duchu, se musí vyznačovat pokojem a svatostí. „*Domu tvému ušlechtilá* (= sluší) *svatost*“ (Ž. 93,5). Když apoštol rozvíjí základní naučení o Boží Církvi, o domu a těle Krista, učení o darech a jejich uplatňování, zdůrazňuje také, jaké místo má mít svatost u těch, z nichž se skládá Boží dům: „*Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a*

Duch Boží ve vás přebývá? Jestližeť kdo chrám Boží kazí, tohoť zkaží Bůh; neboť chrám Boží svatý jest, jenž jste vy“ (1. Kor. 3,16.17). A trvá na pořádku, který musí vládnout v Církvi, „neboť Bůh není Bůh nepořádku, ale pokoje, jako ve všech shromážděních svatých“ (1. Kor. 14,33).

Pokoj je pořádek podle Boha. A to ať u jednotlivce, kde jde o stav svědomí nebo stav srdce (svědomí ani srdce není v pokoji, jestliže mezi námi a Bohem není všechno v pořádku) – nebo ať jde o celé shromáždění, kde záleží na vztazích věřících nebo na jejich životě ve shromáždění. Pořádek, který je podle Boha, nelze oddělit od svatosti: Praktická svatost vede k pokoji, a bez svatosti nemůže být opravdový pokoj. Ep. Efezským 5,21 nás napomíná k vzájemné poddanosti v báni Krista a tato poddanost předpokládá pořádek podle Božích myšlenek, přičemž každý zaujímá to místo, které mu Bůh přidělil. Tato poddanost uznává Bohem stanovený pořádek a vede k pokoji, který je podle Boha. Je výsledkem praktického života, chodíme-li jako „synové (nebo: děti) světla“, „jakož sluší na svaté“ (Ef. 5,8+3).

„*Pokoje následujte se všechněmi a svatosti...*“ (Žid. 12,14). Následovat, (podle franc. překl. Písma JND: usilovat o něco), znamená vyvíjet ustavičné úsilí k dosažení toho cíle. Zde jde o dvojí cíl: pokoj a svatost, ale ve skutečnosti je cílem **jedno**, protože obě ty věci jsou od sebe neoddelitelné. Pokoj mezi lidmi vůbec, ať jde o jakékoli jejich seskupení, je vždy křehká věc, protože vždy bývá výsledkem určitých dohod a ústupků. A často, žel, tomu tak bývá i mezi Božími dětmi, což nám umožňuje pochopit, proč je pokoj tak choulostivá, citlivá záležitost. Avšak pokoj mezi svatými, v Boží Církvi, musí být jiného druhu. Nemůže skutečně existovat, pokud každý jednotlivec ten pokoj nemá **pro sebe**, sám ve svém srdci. Je to stav, který je dán nepřítomností všeho, co je v rozporu s Bohem, a proto vyžaduje opravdové obecnství s Ním. Bude-li každý osobně mít takový pokoj, bude pak pokoj společným podílem všech. Pokud všichni společně tento pokoj nemají, ukazuje to, že jsou v tomto směru nedostatky u některých jednotlivců, anebo možná u všech.

Pokoj se svatým Bohem může být okoušen jen ve svatém praktickém životě. Takový pokoj je porušen, je-li v činnosti tělo, tj. ztratí-li se svatost (hledat a zjišťovat nějaké vedlejší příčiny nemá valný význam), a nemůže ho být znovu dosaženo, dokud není opět zjednána svatost. Samozřejmě pokojem rozumíme skutečný pokoj, pokoj podle Boha, a ne nějaký, o němž lidé někdy usilují, zjednávaný jen za cenu vzdávání se a zřikání něčeho z Božích věcí.

Je určitý okruh věcí, kde pokud jde o pokoj, nemůžeme dělat dosti ústupků, avšak je i jiný okruh věcí, kde **nesmíme dělat žádné, ani nejmenší**. Jde-li jen o **nás**, o **naši** osobu nebo o **naše** zájmy, a není v sázce nic, co by se týkalo **Boží** svatosti a **Boží** cti a slávy, budme hotovi slevovat ve všem, ať nás to stojí cokoli. Zpravidla nám to bývá těžké a může to být velice bolestné. Naopak ale, když jde o **Boží práva**, má se věc jinak. Kdybychom v tomto případě pod záminkou milosti anebo se zřetelem k pokoji dělali nějaké ústupky, vedlo by to k naprosto jinému výsledku, než o jaký nám šlo a v jaký jsme doufali. Pak by to znamenalo, že bychom, jak říká Hospodin Svému proroku, Boží lid „*v blud uvedli, říkajíce: Pokoj! ačkoli není žádný pokoj*“, a stavěli bychom zeď hliněnou a omítali ji vápnem ničemným, takže by musela padnout. (Viz Ezech. 13,8–16–elbf. př.)

ME 1954/237–239

Pevnost a boj

V dopise Filadelfii, jako i ve všech ostatních jiným Církvím (Zj.2 a 3), je vítězícímu dáno určité zaslíbení. Ačkoli této Církvi není nic vyčítáno, má bojovat, má vítězit. Obě ty kapitoly nám ukazují, že v celých dějinách odpovědné Církve v tomto světě byly a budou boje. I v takovém případě, když stav svědectví nebo Církve je uspokojující, jako třeba u Smyrny a Filadelfie, vždy je třeba bojovat a vítězit. Dnes se boj netýká **hledání** pravdy, nýbrž **jejího pevného držení**... Nepřítel, který na sebe bere podobu anděla světla (2. Kor. 11,14), se nám to pokouší vymluvit. Hledá k tomu nástroje, aby mu v té práci pomáhaly... Ukazuje nám nepřijatelné ústupky jako nepřilíš závažné, anebo nám doporučuje vzdávat se věcí, které zdánlivě mají malý význam. Avšak teprve později se ukáže, k jak vážným následkům došlo takovým jednáním. Není pochyb, že věřící, který takto jedná, bude od mnohých považován za muže pokoje. To je ovšem krásný titul, a kéž by Bůh dal, abychom měli mnoho **pravých** mužů pokoje! Jenže takový věřící ve skutečnosti mužem pokoje vůbec není. Zdání klame; chybí mu rozhodnost a ráznost k boji. Je ochoten dělat ústupky, které nikdy nesmí udělat, a dostává se na šikmou plochu, neboť se vzdává pravd víry, namísto aby pevně stál, a táhne s sebou stejným směrem i jiné. Možná že druzí ho za to **chválí** – jak už bylo řečeno – **jako muže pokoje**, a je možné, že i on sám se za takového považuje a chlubí se tím, ale ve skutečnosti **takový věřící působí oslabení svědectví, pokud dokonce ne jeho zánik**, zatímco sám je přesvědčen, že přispívá k jeho

zdaru. Oklamán nepřitelem, klame sebe i jiné.

Není věrné služby bez skutečné pevnosti. Může být **opravdovým** služebníkem Krista věřící, který se snaží zalíbit lidem? Jestliže k jednomu mluví tak a k jinému jinak, protože se chce oběma líbit a s nikým by si to nechtěl rozházet, je to zlé jednání. Na omluvu se pak říká, že to je děláno kvůli pokoji a svornosti mezi bratřími. Jaký omyl! Chybí tu upřímnost a pevnost – možná víceméně vědomě. Dřív či později se ukážou zhoubné následky. Chtít se při pečování o shromáždění anebo při vyučování líbit lidem, namísto pevně držet pravdu, je nehodné věrného služebníka. „*Zdaliž lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ještě lidem zaliboval, služebník Kristův bych nebyl,*“ říká apoštol. (Gal. 1,10; srov. též 1. Tes. 2,3–6) ...

Dbejme, aby naše ruce nezemdlely a nepřestaly (pro nedostatek duchovní síly, rozhodnosti a pevnosti) pevně držet onen „*výborný poklad* (podle elbf. př.: *krásné svěřené jmění*)“ – 2. Tim. 1,14). Zemdenost, která nás uvádí do víceméně úzkého spojení s „*nádobami*“, od nichž se podle Božího slova máme oddělovat – a taková spojení mohou mít nejrůznější podobu a představují **jedno z největších nebezpečí**, které nám dnes hrozí – taková zemdenost by nás postupně přivedla k tomu, že bychom opustili půdu, na níž nás postavila Boží milost, totiž abychom vyjadřovali charakter „*Církve Boha živého, sloupu a utvrzení pravdy*“ (1. Tim. 3,15). A když nepřítel přijde a řekne nám, že to není žádná zemdenost, že je toho naopak třeba, aby byly **získávány** další duše, kéž bychom pak bez váhání rozeznali hlas toho, kterého Pán označuje za „*otce lži*“ (Jan 8,44). Boží dílo nemůžeme konat se **změkčenými zásadami**, projevujícíce trestuhodnou slabost. Bůh povzbuzuje a vždy odmění pevnost. Příklady toho byly ve všech dobách a jsou i dnes. Kéž by nám Bůh dal v těchto těžkých dnech dost mravní síly a duchovní ráznosti, abychom zůstávali „*stálí* (= pevní) *a nepohnutelní, rozhovíjící se v díle Páně vždycky*“ (1. Kor. 15,58; srov. též kap. 16,13.14).

ME 1959/6–14

Možná že je některé shromáždění, do něhož proniklo zlo, kde chybí schopnost duchovního rozeznávání, kde není cítit působení Ducha Svätého... Bezpochyby jsou tam srdce, která takový stav nesou s bolestí. A kdyby to byl jen jeden věřící, který tím trpí, kéž by pomyslel na to, že Písmo má na zřeteli i takový případ, a kéž by si vzal k srdci napomenutí: „*Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.*“ (Zj. 2,7 aj.) Tam se nepraví: „**Ti, kteří** mají

ucho k slyšení...“ ani „**Ti, kteří** zvítězili...“ I kdyby byl některý věřící **jediný**, který slyší, kéž by pak zaujal postavení, kterého je třeba: pokory a pokání. Kéž by bojoval na modlitbě, není-li v té chvíli možná jiná forma boje. Kéž by nalézal povzbuzení k vytrvalosti v zaslíbení, které je dáno vítězíci: „**Tomu, kdo vítězí, dám...**“ (Zj. 2,17). Možná že boj je veden v ústraní, skrytě, uprostřed skupiny věřících, kteří se o ty věci nestarají, – že je veden **někým**, kdo „má ucho“ a slyší, „*co Duch praví církvím*“. Povzbuzení, které je mu dáno, má v sobě něco skrytého, důvěrného, ale nemělo by Kristovo zalíbení stačit takovému srdci, které Ho miluje?...

Skutečnost, že můžeme stát *sami* mezi těmi, kteří smýšlejí jinak a kteří couvají před bojem, jenž musí být podstupován – skutečnost, že nejsme chápáni, ba že jsme dokonce kritizováni, bývá častým prostředkem, kterého nepřítel používá, aby nás dovedl k tomu, že se vzdáme boje. Ale Pán je věrný. Nikdy neopustí toho, jenž se zasazuje a bojuje o Jeho čest, a rád ho bude povzbuzovat.

ME 1965/283–285

Služba lásky

Dvě sestry v Církvi ve Filipi, Evodie a Syntyche, nebyly jednomyslné a tato rozepře byla jistě jednou z příčin, která podnítila apoštola, aby Filipským napsal. Cožpak to bylo tolik vážné, že se tím musel tak dlouze zabývat? Ano, podle zvážení inspirovaným apoštolem, a to nám ukazuje, že **ty situace, kterým mnohdy přičítáme malý význam**, jako je třeba nějaký nesoulad mezi dvěma věřícími, **mohou mít pro Církev velice vážné následky, zůstávají-li léčebné prostředky, které nám doporučuje Boží milost, nepoužité.**

Apoštol svým dopisem plní u obou těch sester, jako obecně také u „*všechněch svatých v Kristu Ježíši, kteříž jsou ve Filipi, s biskupy a jahny*“ (= s dohlížejícími a se služebníky)“ onu tolik důležitou službu „umývání nohou“. Jedná po příkladu dokonalého Vzoru s moudrostí a láskou, neboť se obrací na jejich srdce, aby pronikl k jejich svědomí. Třináctá kapitola Ev. Jana nám říká, že Pán, „*milovav své, kteříž byli na světě, až do konce je miloval.*“ První svědectví, které jim pak dává o Svě lásce, je toto: Umývá jim nohy. Apoštol zaujímá totéž místo, aby konal stejnou službu lásky. Umývání nohou se děje skrze Slovo, jehož obrazem je v Ev. Jana 13 voda v umyvadle (v kral. pr.: medenice). Boží slovo staví před nás Krista. A Kristus postavený před

duši – to je vlastně takové umývání nohou: Jeho osoba, Jeho láska stojí tu před námi tak, že naše srdce je pohnuto a naše svědomí zasaženo a my jsme přivedeni k tomu, že se sami odsoudíme a že odsoudíme i své cesty.

Chápeme tedy, proč apoštol – aby mohl konat tuto službu, na počátku svého dopisu zaměstnává srdce Filipských Osobou Pána.

Pavel prosí Evodii a prosí Syntychu, „*aby jednotejně smyslily v Pánu*“. Neříká nám, v čem se různily jejich názory, a to jistě proto, že nebylo nutné, abychom to věděli. My často přičítáme velký význam otázkám, které vedou k nejednotnosti, a osobním otázkám, které zpravidla horlivě obhajujeme, zatímco před Božím zrakem to všechno nemá valnou cenu. Co je ale vážné a může mít smutné následky, je skutečnost, že tu je nějaký **nesoulad**. A tu je třeba si přát, abychom v našich myšlenkách došli k naprostému souhlasu, tím že „*jednotejně smýšlíme v Pánu*“. Vzhledem k dobrému můžeme být stejného smýšlení jen tehdy, máme-li myšlenky a smýšlení Pána...

Mohly se obě ty sestry, když byl onen dopis veřejně čten, stavět proti dojemné, jim adresované prosbě? To by muselo být jejich srdce – řekne někdo – kamenné. Ale my jistě trochu víme, čeho jsou naše ubohá srdce schopná, a proto chápeme, že někdy bývá velice těžké zařídít se podle určité moudré rady, anebo přijmout nějaké napomenutí. Proto apoštol jako pravý pastýř ví, že nestačí adresovat Evodii a Syntyše onu naléhavou prosbu. Prosí i svého „*věrného spoluslužebníka*“ (v kral. př.: *tovaryš vlastní*) /asi Epafrodita/, aby jim byl nápomocen, neboť ony sestry s apoštolem „*bojovaly v evangeliu*“ – jak krásné svědectví o těch sestrách! Takovou vzácnou a užitečnou službu mohou konat ti bratři, kteří svým věkem, svou zkušeností, svou moudrostí a svým duchovním smýšlením jsou toho schopni! Kéž by se žádný z nich v takových situacích nenechal zadržet, když ho Pán posílá, ale naopak s veškerou Boží milostí přinesl pomoc, již je třeba, aby ti věřící, kteří jsou nejednotní, byli přivedeni k „*stejnému smýšlení v Pánu*“!

ME 1967/119–123

Věrnost a modlitba

Mysleme vážně na stav jednotlivých shromáždění a na naši odpovědnost v tomto směru. Jistěže máme už jen velice málo času dokazovat ve svědectví – jak každý osobně, tak i všichni společně – opravdovou věrnost. Kéž by bylo naší vřelou touhou, abychom před svým vtržením – jako kdysi Enoch – mohli

obdržet svědectví, že „jsme se líbili Bohu“ (Žid. 11,5)!

Jistěže známe stav mnohých shromáždění, víme o jejich těžkostech a zkouškách... Ale až příliš často neděláme nic víc, než že o tom mezi sebou mluvíme a možná ne vždy s nejlepším stavem mysli! Kéž nám Bůh dá milost, abychom se „každý den“ modlili „za všechny sbory (všechna shromáždění)“, a zvláště za ty, jejichž situaci a potřeby trochu známe! Nikdy neztrácejme ze zřetele, že jednotlivá shromáždění nejsou na sobě nezávislá, ale naopak že jsou spolu navzájem úzce spojená, protože ti, kteří je tvoří, jsou údy téhož těla, těla Kristova.

Služba v modlitbě „za všechny sbory“ může a měla by být konána každým místním sborem i každým bratrem a každou sestrou. Kdybychom – bratři a sestry – dovedli vytrvat v prosbách „za všechny sbory“, a to „na každý den“, stav jednotlivých shromáždění by jistě byl lepší, než jaký je...

Kéž bychom měli každý den na srdci „péči o všechny sbory“ (2. Kor. 11,28) – dokud Pán nepřijde!

ME 1979/8.9; celý soubor (zkrácený): HuN 1993/169–177

Marcel Graf:

Abigail

Dříve než se David stal skutečným králem nad Izraelem, musel, třebaže už byl pomazán za krále, stále prchat jako bídny běženeček před Saulovými úklady. V oné době zavržení byli různí lidé, kteří se stavěli na jeho stranu, protože věděli a uznávali, že Bůh ho určil za krále. To však znamenalo sdílet s ním pronásledování, těžkosti a strádání. Nebylo to lehké.

Ale smrtí Saula se všechno změnilo. Když byl David úředně ustanoven králem, patřili ti, kteří s ním sdíleli jeho zavržení, k poctěným vládnoucího krále.

Mezi těmi, kteří přilnuli k Davidovi, byla také Abigail, manželka Nábala, která později, když její muž zemřel, se dokonce stala Davidovou ženou.

David je obrazem Pána Ježíše, který byl jako právoplatný Král ukřižován, a i dnes je ještě v tomto světě zavrhován a v pohrdání. Všichni, kdo Ho poznali jako osobního Spasitele, jsou vybízeni následovat Ho jako Jeho učedníci. A jako to nebylo jednoduché, postavit se v době krále Saula na stranu

Davida, ani dnes to vždycky nebývá jednoduché, následovat v tomto světě pohrdaného Ježíše a vědomě se stavět na Jeho stranu. Ale vyplatí se to.

U Abigail nalézáme nejednu věc, kterou můžeme využít pro naše následování Pána.

Jako první si chtějme dobře vštípit, že **všichni** věřící jsou vybízeni k ucednictví, muži i ženy! Nechť si nikdo nemyslí, že ucednictví je něco jen pro muže víry, kteří se již osvědčili. Pobídka patří nám všem.

Obrácení

Na začátku každého života s Pánem Ježíšem je spasení. Patří k němu pokání nad učiněnými hříchy a obrácení se od dosavadního způsobu života, kdy jsme se řídili vlastní vůlí, kdy jsme se o Boha nestarali, – ale také víra v Pána Ježíše a v Jeho dílo vykoupení. U Abigail nalézáme něco podobného v jejím vyznání víry před Davidem: „*Na mně, pane můj, (budiž) ta nepravost (nebo: vina)!*“ (1. Sam. 25,23.24)

Rozhodnutí se k následování

Když Bůh ranil Nábala, muže Abigail, a on zemřel, čteme v 1. Samuelově 25,39–42: „*Uslyšev pak David, že Nábál umřel, řekl: Požehnaný Hospodin, který hodně pomstil pohanění mého nad Nábalem, a služebníka svého zdržel od zlého, zlost pak Nabalovu shrnul na hlavu jeho. Tedy poslal David posly, a mluvil k (= ucházel se o) Abigail, by ji sobě vzal za manželku. I přišli služebníci Davidovi k Abigail na Karmel, a mluvili s ní, řkouce: David poslal nás k tobě, aby tě vzal sobě za manželku. Kterážto, vstavši, poklonila se na tvář až k zemi, řkouc: Aj, služebnice tvá za služebnici bude, aby umývala nohy služebníkům pána svého. Proto rychle vstavši Abigail, vsedla na osla svého, (pět pak služebnic jejích šlo za ní), a jela za posly Davidovými, a byla manželkou jeho.*“

Podobně jako byla Abigail vysvobozena od svého zlého muže, byli jsme my vysvobozeni od hříchu, světa a zákona, abychom patřili jen Bohu (Řím. 6,22; 7,4; Gal. 1,4; 6,14).

Tenkrát se David ucházel o Abigail. Dnes se Pán Ježíš „uchází“ o každého, koho vykoupil. Chtěl by nás učinit Svými následovníky. Nikoho nenutí, ale vybízí tebe i mně: „*Ty pojď za mnou.*“ V Luk. 9,57–62 je nám na příkladu tří

osob, které se střetly s otázkou následování Pána, ukázána problematika učednictví:

- Učedník Páně nemá v nynější době na zemi k očekávání žádné výhody navenek.
- Náš Pán a Mistr si činí nárok na prvé místo v našem životě. Vždy musí mít prvenství.
- Učedník Páně by si neměl dělat žádné výhrady; nemůže si klást nějaké podmínky. Pán si přeje, abychom se Mu předali bez jakýchkoli kompromisů.

Abigail věděla, že Bůh pomazal Davida za krále (1. Sam. 25,30). Na jeho ucházení se o ni pak reagovala **jasným rozhodnutím**. Nečekala, až uvidí, jak se věci vyvinou. Nepodobala se tak mnohým věřícím, kteří si chtějí napřed ještě „trochu užít“ světa, než budou cele následovat Pána Ježíše.

Jak na nás působí **pokorné smýšlení** Abigail! Ona, bohatá majitelka statku, je připravena umývat nohy Davidových služebníků, tj. dělat práci otrokyně. V tomto smyslu je i dnes ještě znakem učedníka poddanost Pánu a Mistru. Saul z Tarsu se ihned po svém obrácení tázal: „*Pane, co mám činiti?*“ (Skut. 22,10)

Abigail se **ihned** vydala na cestu. Nechtěla napřed ještě vyřizovat nějaké záležitosti. Vždy znovu se setkáváme s věřícími, kteří už jsou určitou dobu obráceni, ale váhají dát se pokřtít, a tím veřejně vyznat, že chtějí následovat Pána. Nač asi čekají? Bojí se snad, že by úplným „Ano“ svému Spasiteli a Pánu ztratili něco ve svém životě?

Život se zavrženým

Abigail od té chvíle sdílela s Davidem život na útěku. Je-li zmínka o Davidovi a jeho lidu, je nyní jmenována i Abigail (např. v 1. Sam. 27,2.3). Takový život s sebou přinášel i odříkání a opovržení. Zato však žila po boku toho, jenž se měl stát králem. – Rozhodný následovník Pána Ježíše bude možná v tomto světě trpět, bude posmíván, považován za podivína. Je však po boku Toho, jemuž patří všechno a který se brzo zjeví se Svým lidem ve slávě.

Mezi jakou společností se Abigail nalézala u Davida? Nebyli to žádní vynikající lidé z národa, kteří se postavili na stranu pronásledovaného Davida (srov. 1. Sam. 22,2). Ale všichni mu plně důvěřovali. Zajímavé je, že mnohé

z nich později znovu nalézáme v soupisu Davidových hrdinů. To, na čem u těchto lidí záleželo, nebyly zevní přednosti, nýbrž postoj jejich srdce k Davidovi a jejich rozhodnost, zasazovat se o něj (např. 2. Sam. 23,15–17). – Většinu z těch, kteří dnes patří k Božím vyvoleným, svět považuje za nešlechtné (neurozené), pošetilé, chatrné a pohrdané. Avšak toto u Pána nic neznamena. On se dívá na naše srdce. Jak Ho to těší, když Mu cele důvěrujeme a dáváme Mu opravdu v každé věci první místo.

Zajetí a vysvobození (1. Sam. 30,3.18)

Abigail musela zakusit, že život s Davidem nebyl doprovázen jen těžkostmi, ale že s sebou přinášel i utrpení. Když Amalechitští vtrhli do Sicelechu, dostala se i ona do zajetí.

Také dnes učedníci Páně zakoušejí nepřátelství světa. Mnozí, kteří se otevřeně přiznávají k Pánu Ježíši, trpí pro to křivdu. Rozhodní věřící se musí přesvědčovat, jak se z jejich přátel stanou nepřátelé.

Ale jako byla Abigail Davidem zachráněna a pod jeho ochranou, smíme se i my přesvědčovat o moci a pomoci Páně. Může nás z velice těžkých situací buď vysvobodit, anebo nás jimi provede. Ale v žádném případě se nedejme takovými zkouškami ve světě a se světem sklíčit, deprimovat nebo znepokojoval.

V cíli

Ve 2. Samuelově 2,2–4 máme zprávu o tom, co následovalo po smrti Saula. David byl v Hebronu pomazán za krále. Všichni, kteří s ním předtím sdíleli život běženců, se nyní účastnili korunovace a byli jejími nejbližšími svědky. Abigail stála po boku oprávněného, lidem uznávaného krále.

Velice podobně vypadá cíl naší cesty za Pánem. Budeme sdílet slávu s Tím, jehož jsme byli učedníky. Druhá Ep. Tesalonickým dokonce říká, že budeme smět tvořit část Jeho slávy: „*Když přijde, aby oslaven byl v svatých svých, a předivný ukázal se ve všech věřících*“ (2. Tes. 1,10). Onoho dne také dojde k odměnění každé věrnosti, kterou On nalezl v našem životě. „*Odpoověď pak Ježíš, řekl: Amen, pravím vám, žádného není, ježto by opustil dům, neb bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb dítky, neb role pro mne a pro evangelium, aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto*

domů a bratrů a sester a matek a dítek a rolí, s protivenstvím (= s pronásledováním), a v budoucím věku život věčný“ (Mk. 10,29.30). Obdržíme stokrát víc! Kéž by nás příklad Abigail povzbudil, abychom celým srdcem věrně následovali Pána!

HF 1992/197–203

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 1,57 – 59

„Alžbětě pak naplnil se čas, aby porodila, i porodila syna“ (57. v.). Dítě ženy, která předtím byla neplodná, která je navíc v pokročilém věku, ukazuje jasně na velikost Boží moci a milosti vůči těm, kteří sami byli bez síly a sešli hříchem. Takový byl stav Izraele, a takový je stav i každého člověka. Až dojde k rozvinutí Božího milosrdenství ve prospěch tohoto ubohého a kleslého pozemského Božího lidu, rozezní se na nebesích a na zemi toto slovo chvály: „Prozpěvuj, neplodná, kteráž nerodíš, zvučně prozpěvuj a prokřikni, kteráž ku porodu nepracuješ; neboť více bude synů opuštěné, nežli synů té, kteráž má muže, praví Hospodin!“ (Iz. 54,1)

„A uslyšeli sousedé a příbuzní její, že Pán veliké učinil s ní milosrdenství své, i radovali se s ní“ (58. v.). Všichni, kteří očekávali na rozvinutí Boží moci a Božích slitování vůči Jeho lidu, oslavovali spolu s Alžbětou divy Jeho dobrotivosti vůči ní. Žila v ústraní a radovala se ve své samotě z Boží přízně, jejímž se stala ve svém pokročilém věku předmětem. Vědomí, že je předmětem Boží milosti, činí věřícího pokorným a brání tělu, aby se povyšovalo. Uprostřed pokořujících a zarmucujících věcí nastává velká radost. Podobně tomu bude pro nás při příchodu Pána. Nesmírné blaho Jeho přítomnosti a sláva otcovského domu vystřídají dosavadní smutek, odklon, úpadek temných dnů, jimiž procházíme.

„Stalo se pak v den osmý, přišli obřezat dítě, a nazývali je, jménem otce jeho, Zachariášem“ (59. v.). Podle zákona mělo být dítě za osm dní po svém narození obřezáno a obdržet jméno. Obřezání bylo obrazem odstranění člověka v těle, které se mělo uskutečnit na kříži. Osmý den symbolizuje vzkříšení. Boží soud vyslovený nad prvním člověkem a provedený na kříži na osobě Krista uvádí věřícího do nového stvoření: „Je-li kdo v Kristu, nové stvoření jest.“ (2. Kor. 5,17) Protože jsme byli učiněni s Kristem zajedno v Jeho smrti a v Jeho vzkříšení, náš život jakožto lidí v Adamovi před Bohem skončil

a my jsme odděleni Bohu na půdě vzkříšení. „*Neboť my jsme obřízka, kteří duchem sloužíme Bohu,... a nedoufáme v těle.*“ (Fil. 3,3)

Obřízka byla odlišovacím znakem Božího lidu, vnějším znakem smlouvy, symbolem spojení mezi Bohem a Izraelem na základě smrti. My jsme na základě díla vykoupení vykonaného na kříži učinění skrze víru účastníky výsledků smrti Krista. Skrze moc života vzkříšení, který máme, jsme svlékli starého člověka; je to pravá obřízka Krista, neučiněná rukou. Obřízka učiněná rukou byla *jen znamením* toho svlečení, uskutečněného zemřítím hříchu a tělu, což je výsadou víry. Skončila s pořádkem věcí pod zákonem, kde patřila k jednomu z hlavních nařízení, a byla nahrazena skutečným oddělením Bohu na základě smrti a vzkříšení, což je pro věřícího ovoce díla vykoupení.

ME 1944/106–107

E. A. BREMICKER:

Vděčnost

Apoštol Pavel nás v Ep. Koloským 3,15 vybízí k vděčnosti. Píše tam: „*A budte vděční.*“ Jsou to jen tři slova, a přesto jaký mají hluboký význam. Zdalipak nemáme plnou příčinu být vděční? Bůh nás zahrnul v Pánu Ježíši veškerým Svým bohatstvím. Dal nám toho mnohem víc, než bychom se vůbec někdy odvážili doufat. A přesto, zda si všichni nemusíme říci, že jsme často vůbec nebyli vděční? Zamysleme se teď společně chvilku nad tím, co znamená být vděčný, a co znamená být nevděčný.

- Vděčný křesťan je **šťastný** křesťan. Žije hluboce přesvědčen, že všechno dobré, co má a co sám je, pochází jen od Boha. Všechno přijímá z ruky svého Boha. Zapomeneme-li děkovat, rychle ve svých srdcích pocítíme prázdnotu a staneme se nešťastnými.
- Vděčný křesťan je **chválicí** křesťan. Každý den si připomíná dílo, které jeho Pán za něj dokonal na kříži na Golgotě. Má před svým zrakem lásku svého Spasitele a ta vtiskuje zvláštní ráz celému jeho životu. Jeho přáním je chválit Pána každý den za to, co pro něj učinil. Tak odpovídá na lásku zjevenou na kříži. Naproti tomu nevděčnost by nás nechala zapomínat na lásku Pána Ježíše a učinila by nás bezcitné k Jeho hlubokým citům.

- Vděčný křesťan je **požehnáním** svým spoluvěřícím. Vždy znovu jim připomíná nesmírná požehnání, která mají v Pánu Ježíši, a tím je vlastně vede k děkování. Naproti tomu nevděčný křesťan se snadno může stát svému okolí přítěží. Život takového nebude ke cti Pána.
- Vděčný křesťan je svému Pánu **živým svědectvím**. Lidé, s nimiž má co dělat, si na něm všimnou, že má něco, co oni nemají. Nevěřící členové jeho rodiny, spoluzaměstnanci nebo spolužáci ve škole si všimnou určitého rozdílu, a budou se možná muset nad tím zamyslet. Nevděčné Boží děti zatemňují svým chováním světlo svědectví. Kdo je nevděčný, nepůsobí zrovna přitažlivě na své okolí.
- Vděčný křesťan **nebude sklíčený** ani v dobách zkoušky. Vzdor tomu, že prochází temnými dny, vidí již nad oblaky zářit slunce. Pociťuje sice a prožívá tu zkoušku, ale vidí v ní milující ruku svého Otce, a i v těžkosti nalézá ještě příčinu k děkování. Když se domníváme, že už nemáme nic, za co bychom měli děkovat, budeme rychle sraženi na zem a ztratíme ze zřetele Toho, který stojí nad všemi těžkostmi a problémy.

Těch několik příkladů ukazuje, že se vyplácí, jsme-li vděční. Nepřítel se stále snaží zaměstnávat nás zápornými věcmi, abychom se **odnaučili děkovat**. Prosme tedy Boha, aby nám uchoval vděčné a tím i šťastné srdce.

HF 1990/229–31

Věřící ve styku se světem

Nedávno (viz minulé dvojčíslo, str. 98–104) jsme se zabývali krásným obrazem, který skýtají věřící, vládne-li mezi nimi svornost. Pro Boží děti na zemi jistě není nic krásnější, než když společně – stranou světa a jeho ruchu – tiše Inou k Pánu a mohou Mu sloužit. Ale to není všechno, k čemu jsou povoláni.

V Ev. Jana 17 slyšíme z úst Pána, že nejsme z tohoto světa (14. a 16. v.); ale jsme **na** tomto světě zanechání (11. a 15. v.) a – jako On byl Otcem poslán na tento svět – i my jsme Pánem posláni na tento svět (18. v.), abychom zvěstovali evangelium. Třebaže jsme úplně vyproštěni z Egypta, nalézáme se ještě na světě, „*který duchovně slove... Egypt, kdež i Pán náš ukřižován jest*“ (Zj. 11,8b). Zemřeli jsme a náš život je skryt s Kristem v Bohu (Kol. 3,3), ale zároveň představujeme před zraky lidí „*město na hoře ležící a (které) nemůže skryto býti*“ (Mat. 5,14). Tomuto povolání Kristova Církev sice bude

plně odpovídat až ve slávě, v novém Jeruzalémě, kde ono svaté město bude mít „slávu Boží, jehož světlost podobná kameni nejdražšímu, jako kameni jaspidu“ „a národové spasení ve světle jeho procházeti se budou“ (Zj. 21,11+24), avšak neméně je pravdou, že podle Božích myšlenek už nyní tvoříme ono město, které nemůže být skryté.

Jestliže jsme tedy zjeví před tímto světem jako dopis Kristův, známý všem lidem a jimi čtený (2. Kor. 3,2), znamená to, že máme být bdělí, a nemáme se tedy tomuto světu přizpůsobovat, abychom neztráceli charakter lidu, který už vůbec tomuto světu nepatří.

„Nepřipodobňujte se světu tomuto!“, vybízí nás apoštol v Ep. Římanům 12,2. V každém z nás je sklon přizpůsobovat se světu a snadno se může stát, že si myslíme, že si můžeme světa „trochu užít“ a nezpůsobí to žádnou škodu našemu vnitřnímu člověku. A ďábel rád používá každého styku se světem, aby nám ukázal věci světa přitažlivé. Také Pavel dodává při varování před přizpůsobováním světu: „Proměňte se obnovením mysli své, abyste zkusili, jaká by byla **vůle Boží** dobrá, a libá, a dokonalá“.

Přizpůsobování světu může existovat i při různé milé činnosti a náboženské horlivosti. Avšak u duše toho, kdo se ve styku se světem věrně řídí vůlí svého Boha a Otce, se moc a vliv světských zásad odráží s nepořízenou.

K rozeznávání a poznávání Boží vůle v různých situacích je třeba mnohé milosti. Na svůj vlastní názor se nikdy nemůžeme spolehnout. Také kolísající a často utlumované svědomí není spolehlivý vůdce. Bezpečně a neomylně nás povede jen Boží slovo. Jako byl kdysi izraelským synům ukazatelem sloup oblakový a sloup ohnivý, musí být svíce našim nohám světlo Božího slova. Ale Boží slovo neodpovídá na naše otázky vždy přesnými pokyny a ustanoveními. Neobrací se na naše **ruce** a **nohy** a neříká: „Dělej toto!“ nebo „Dělej ono!“ – „Jdi tam!“, anebo „Nechod tam!“ Naopak tě možná přivede do velkých zkoušek pro srdce, protože třeba neobdržíš žádnou jinou odpověď, než jakou kdysi dostal Náman od proroka Elizea: „Jdi v pokoji!“ (2. Král. 5,19). Boží slovo mluví k tvému **srdci** a jeho řeč je jasná a naprosto určitá. Staví před tvou duši všeobecné, vždy vhodné zásady, jako třeba: „Nemilujtě světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou.“ (1. Jan. 2,15) Zaměřuje tvůj zrak na Krista, který ti „pozůstavil příklad, abys následoval šlépějí jeho“ (1. Petr. 2,21), a u každé otázky ti připomíná, že všechny věci této země musíš posuzovat ne podle jejich vztahů **k tobě**, nýbrž podle jejich vztahů **ke Kristu**, kterého tento svět zavrhl a jímž pohrdá.

Musíme se dívat na **Ježíše**, a to nejen jako bratři a sestry žijící ve vzájemné svornosti, ale i jako Jeho svědkové v tomto světě. Spočívá-li naše oko na tváři lidmi zavrženého Božího Syna, proniká námi samo sebou přání, abychom také, jako On, chodili po tomto světě jako cizinci a příchozí. Když už izraelští praotcové žili ve stanech, aby odpovídali svému povolání cizinců, spokojeni s tím, že mohou žít jakoby jen na povrchu této země, a putovali z místa na místo, aniž se někde trvale usadili, oč více by měl kříž Krista, skrze nějž je nám ukřižován svět a my světu, učinit z nás cizince! A přesto tak mnohý z nás nalézá v tomto světě příjemné poutní odpočívadlo anebo dokonce lákavý cíl putování, protože se na své okolí nedívá očima Pána, nýbrž brýlemi své staré přirozenosti. Podobně to kdysi dělali i učedníci, když se z Olivetské hory užasle dívali na chrám. Radovali se z nádhery a krásy pyšné stavby a zvolali: „*Učiteli, pohleď, jaké kameny, jaké budovy!*“ (Mk. 13,1 – elbf. př.) Avšak co jim odpověděl Pán? „*Nebudeť ostaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.*“ (Mk. 13,2)

I kdyby se tato země zdála našemu zraku překrásná a nádherná, Boží slovo nám říká, že „*pomíjí způsob tohoto světa*“ (1. Kor. 7,31) a pokud jde o samu zemi, tato, odložená Božím slovem, je „*chována k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí.*“ (2. Petr. 3,7) Lidé ovšem usuzují jinak. Myslí si, „*že domy jejich věčné jsou, a příbytkové jejich od národu do pronárodu; nazývají krajiny jmény svými.*“ (Ž. 49,12 – elbf. př.) A jako se mýlí ve svém úsudku o této zemi, také celý jejich světový názor, jejich myšlenky o určení člověka jsou v přímém odporu k Božím výrokům. Moudří tohoto světa mluví o stále pokračujícím převýchovném vývoji lidstva, které – vedeno duchem naší osvícené doby – spěje k stále větší dokonalosti. Avšak Bůh prohlašuje, že dějiny světa jsou dějinami hříchu a že člověk odpadlý od Boha nemůže být **vychováván**, nýbrž že musí být **spasen**, nemá-li přijít do věčného zahynutí. Nábožný svět si myslí, že člověk se musí stát náboženským. Avšak Bůh říká, že se musí znovuzrodit. Racionalista (= filozof, zdůrazňující rozum) doufá v ponenáhlé polepšování, zušlechťování lidského rodu, avšak Bůh říká: Člověk už je odsouzen a nemůže být vychováván, dokud ho nespasí milost, přinášející spasení pro všechny lidi.

Nuže, protože je tomu tak a my se ve všem našem myšlení a cílech naprosto lišíme od světa, rozhodně se nemůžeme cítit povoláni polepšovat a zkrášlovat svět. Žijeme v době, kterou kníže tohoto světa používá, aby svůj

dům nechal svými služebníky zamést a ozdobit, a lidé obdivují pokroky techniky, kultury – a jak to denně čteme v novinách a jak to můžeme slyšet také při otvírání výstav – blahopřejí si k tomu, jak daleko a slavně to přivedli. Boží děti mohou svým bližním sloužit k spasení jen tím, že v opravdovém oddělení od světa hájí Boží čest, svědčí o Ukřižovaném, a zvěstují lidem „*evangelium Kristovo, moc zajisté Boží jest ke spasení každému věřícímu.*“ (Řím. 1,16)

„*Vy jste sůl země,*“ říká Pán před zástupem Svým učedníkům v 5. kap. Ev. Matouše. Je to obrazná, avšak snadno srozumitelná řeč. Vliv trestající a ochraňující (i uchovávající) pravdy – obrazem toho je právě očišťující a uchovávající, před hnilobou chránící sůl – má vycházet ze všech, kteří byli pravým pokáním a obrácením přivedeni k Bohu. Jsou napomínáni, aby byli svědectvím proti charakteru a snahám okolního světa, jak je to řečeno v Ef. 5,11: „*Nemějte obecnství s neplodnými skutky tmy, ale raději je trestejte*“ (elbf. př.).

Dokud budou na světě svědkové Boží pravdy, bude zadržováno úplné odpadnutí; avšak jakmile tu už nebude žádná sůl, rozmůže se zkaženost. Teprve když byl Lot zachráněn ze Sodomy, začal soud nad tím hříšným městem. Nevázané povstání bezbožnosti, které předchází soudu, jak o tom čteme v 2. Tes. 2, nemůže nastat, dokud Bůh v Osobě Ducha Svatého (který přebývá v každém věřícím) zadržuje zlo a drží Svou autoritu. Bůh toto působí skrze moc, která je činná na zemi ve vládách, skrze vrchnosti (nadřízené orgány), které mají svou moc od Něho. Tento charakter zůstává vrchnostem i tehdy, zneužívají-li svou moc. Ježíš mohl říci Pilátovi: „*Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť (= kdyby) nebylo tobě dáno shůry.*“ (Jan 19,11) Ať byli Pilát a později také císař Nero jakkoli zlí, jejich moc je uznávána jako pocházející od Boha. Proto také jsme kvůli Pánu napomínáni, abychom byli **každé** vrchnosti, ať králi nebo místodržitelům, poddáni a konali za ně přímluvné prosby. Uvedli bychom na sebe soud, kdybychom se stavěli proti vrchnosti, neboť ji zřídil Bůh. (Řím. 13,2)

Kéž by tedy, bratři, naše sůl působila také takovýmto způsobem, že budeme v současné době, která se staví nepřátelsky proti jakékoli autoritě, dávat císařovi, co jest císařovo, a čest, komu jsme čest povinni, i bázeň, komu jsme povinni dávat bázeň! Odvádějme bez reptání a hádek daně uložené vrchnostmi, pamatujíc, že i náš Pán kdysi zaplatil daně, které osobně nikdy nebyl povinen platit a které nikdo neměl právo na Něm požadovat.

Namísto aby se odvolal na své právo, klidně zaplatil, „*aby jich nepohoršil*“. (Mat. 17,27) A dále: „(Vrchnost) *je zajisté Boží služebník, (nám) k dobrému.*“ (Řím. 13,4) Dovoluje nám „*vést tichý a pokojný život ve vši zbožnosti a šlechtnosti (= důstojné vážnosti)*“ (1. Tim. 2,2). Neměli bychom za to být vděční, jako kdysi Židé, kteří se navrátili z Babylona do vlasti svých otců? Ochotně se podřizovali pohanské moci, které je Bůh předal. Přijali přízeň Cýra a Artaxerxe, mluvili s úctou o pohanských mocnostech a odměňovali se jim za prokázanou dobrotivost tím, že za to chválili a oslavovali Boha. Avšak to jim vůbec nebránilo, aby dál zůstávali odděleným lidem a jejich odmítnutí spojit se se Samařskými bylo stejně upřímné, jako jejich přijímání přízně pohanských králů.

Tak by tomu mělo být i s námi!

Naším úkolem není jen působit zde dole jako „*sůl země*“. Rovněž tu máme být jako „*světlo světa*“, v celém svém životě, máme slovem i skutkem a zvláště svými skutky lásky zvěstovat ctnosti Toho, který nás povolal ze tmy do svého předivného světla. Od přirozenosti jsme totiž nejen slepí, nýbrž i **temnota** (Ef. 5,8). Pavel byl poslán Pánem k pohanům (národům) „*otvírati oči jejich, aby se obrátili od temnosti k světlu, a z moci satana k Bohu, aby odpuštění hříchů a dědictví přijali s těmi, kteří jsou posvěceni skrze víru v Krista.*“ (Skut. 26,18 – elbf. př.) Je třeba nesmírného díla milosti, abychom takoví, jací jsme od přirozenosti, byli vyvedeni z temnoty. Avšak, Bohu díky, že i tato milost tu je! Skrze víru v Ježíše Krista jsme se stali účastníky božské přirozenosti a nyní jsme **světlo v Pánu**. Ne že bychom byli sami v sobě světlo, nýbrž jsme pouze **nositelé** toho světla, které jsme dostali jen od Něho a skrze Něho. „*Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, ten se osvítil v srdcích našich k osvícení známosti slávy Boží ve tváři Ježíše Krista.*“ (2. Kor. 4,6)

Nyní máme „*svítit... uprostřed pokolení zlého a převráceného jako světla na světě, slovo života zachovávající* (v elbf. př.: *představující, ukazující, znázorňující*).“ (Fil. 2,15.16) Máme jako synové světla zkoušet, co se líbí Pánu, a před lidmi zjevovat ovoce světla „*ve vši dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě*“. (Ef. 5,9.10) Opakovaně jsme napomínáni konat dobré skutky, pomáhat chudým, pečovat o nemocné, potěšovat trpící, podpírat slabé, prokazovat pohostinnost. Žijeme v době, kdy svět se snaží dávat dobrý příklad právě v těchto ctnostech, kdy stát i jednotlivá města mezi sebou soutěží v úsilí a ve snahách společenské péče o chudé, sirotky, nemocné a slabé,

kde ze světských a křesťanských kazatelen je každý vyzván účastnit se skutků všeobecné lidumilnosti. Měli bychom se nechat zahanbit horlivostí světa v dobročinnosti a v praktickém pomáhání? Jistěže ne, ale na druhé straně chtějme mít naprosté jasno o tom, jak propastný je rozdíl mezi takzvanými dobrými skutky lidí a ovocem světla u Božích dětí.

Přirozený člověk při svém konání dobra naprosto vylučuje Boha a Boží čest. Dává se vést jen svou vůlí a vědomím své domněle lidské důstojnosti. Proto také se tak rád odvolává na známý výrok básníka Goetha: „Šlechtný buď člověk, ochotný pomáhat a dobrý! Neboť jen to ho odlišuje od všech (jiných) bytostí, které známe.“

My však, jako světlo v Pánu, máme nechávat svítit své světlo před lidmi, nikoli proto, aby si nás všímali, nýbrž aby viděli naše dobré skutky a **oslavovali** našeho **Otce**, který je v **nebesích** (Mat. 5,16). Náš život mezi pohany (národy) má být ctěn, aby lidé z dobrých skutků, které při nás vidí, **oslavovali Boha** v den navštívení (1. Petr. 2,12).

Také Bůh vybízí lidi, aby byli ochotní pomáhat a byli dobrotiví, ale jak zní Jeho slova? „*Oznámilť tobě, člověče, co jest dobrého, i čeho Hospodin vyhledává od tebe: (Jedině) abys činil soud (nebo: právo), a miloval milosrdenství (nebo: dobrotivost), a pokorně chodil s Bohem svým.*“ (Mich. 6,8)

Z těchto tří míst Božího slova se učíme, že naše činnost lásky vůči bližním má v první řadě směřovat k stavění **Boha** před duši chudým jako skutečného dárce, slabým jako potěšitele a nemocným jako lékaře, aby všichni byli naší službou lásky podníceni oslavovat **Boha**. Nikdy by přitom neměla hrát nějakou roli naše vlastní čest nebo sláva. Jak by s tím také mohl být spojen pokorný život před Bohem? „*Nechť neví levice tvá, co činí pravice tvá,*“ praví Pán (Mat. 6,3). Proto bychom se měli v případech **veřejné** dobročinnosti každopádně vystříhat – nemůžeme-li odmítnout prosbu o spoluúčast – zaujmout nějaké vedoucí, očím lidí nápadné místo, které by upoutávalo jejich pozornost na nás. Líbit se Pánu je lépe než být ctěn mezi lidmi, a nesení ovoce před Bohem je lepší než všechna sláva světa.

Možná že někomu prospěje, připomeneme-li tu hezké podobenství, které kdysi Jotam (Soud. 9) vyprávěl na vrchu hory Garizim:

Stromy nabídl **olivě** hodnost krále. Avšak oliva vůbec necítila nějaké pokušení přijmout tuto poctu, a proto řekla: „*Zdali já, opustíc svou tučnost, kterouž ctěn bývá Bůh i lidé, půjdu, abych byla postavena nad stromy?*“ (9. v.)

Máme tu obraz člověka, který nemyslí na svou čest, – kterému stačí, když slouží Bohu a lidem, i když sám zůstává v pozadí.

Potom se stromy obracejí na **fikovník** (smokvoň), který je však odmítá slovy: „*Zdali já, opustě **sladkost** svou a ovoce své výborné, půjdu, abych postaven byl nad stromy?*“ a pak na **révu vinnou**, která se rovněž zdráhá vzdát se svého **moštu**, který obveseluje Boha i lidi, a nechce být králem nad stromy (11. a 13. v.).

Také těmto oběma stačí, že jiní jsou jejich ovocem osvěženi a potěšeni; sám strom, jenž nesl ovoce, může upadnout v zapomenutí.

Avšak *trnitý keř* (v kral.: bodlák), který neměl nic, čím by mohl jiné potěšit, se snadno dává přimět přijmout hodnost krále. S každým krokem, který nás **vede pryč** od skrytého chození s Bohem, chřadne naše nesení ovoce před Bohem. Jenom v nerozděleném srdci, jenom v duši, která je opravdu závislá na Bohu, může pracovat Boží milost, může být dokonávána Jeho moc v naší slabosti, takže můžeme nést **tučnost**, **sladkost** a **mošt**, které potěšují Boha i lidi. Jenom v úzkém spojení s naším Pánem, **a také s našimi bratry a sestrami**, jsme schopni nést ve světě před Bohem ovoce. Jenom „*máme-li sůl **sami v sobě** a pokoj **mezi sebou***“ (Mk. 9,50), jsme schopni nechat pronikat ostří Boží pravdy pozemskými poměry a svědčit proti zlým snahám světa.

Jaký zářný příklad tu máme, jako i ve všem jiném, v našem drahém Pánu! Jak v Něm byl uskutečňován Boží požadavek vůči lidem: „*Činit právo, milovat dobrotivost, a pokorně chodit před Bohem svým*“! (Mich. 6,8 – elbf. př.) V jakém souladu bylo u Něho smýšlení, slovo a skutek, jak mocná byla čistící sůl a jaké jasné zářící světlo! O Něm psal Lukáš Teofilovi „*o všech věcech, kteréž začal Ježíš i činiti i učiti.*“ (Skut. 1,1) Slovo i skutek byly u Něho v naprostém souladu.

Jak můžeme Pánu ukázat, že je vzácný našim srdcím? Když Ho budeme věrně následovat. A jestliže budeme mít na paměti Jej, Ukřížovaného, bude možné, abychom se chtěli stavět na roveň světu, který Jím pohrdl a nenáviděl Ho, anebo abychom dokonce chtěli svět milovat, zavdávat si s ním a mít s ním obecenství? Zamysleme se nad tím, že světské smýšlení a přizpůsobování světu je **bezcitnost** vůči Pánu, který nás miloval a sám se za nás vydal.

BHCh 1912/44–56

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 10

(z abecedy křesťanství)

Růst těla (Ef. 4,11–16) – dokončení

Apoštolé a proroci

Petr, Jan a Pavel byli právě tak apoštolé jako i proroci Nového zákona a jejich apoštolské spisy jsou zároveň i prorocké spisy. (Ef. 2,20; Řím. 16,26)

Apoštolský úřad měl především co činit s vládou uvnitř Církve a uděloval jejich službě a jejich činnosti autoritu. Avšak jako proroci zjevovali Boží myšlenky a Boží vůli týkající se velkého tajemství Církve a též o budoucích věcech. Proroci byli např. i Marek a Lukáš, kteří – inspirováni Duchem Svatým – sdělovali Boží myšlenky, aniž byli pověřeni apoštolským úřadem. Podle Skut. 1,21–26 apoštol musel být svědkem služby a zmrtvýchvstání Pána Ježíše. (1. Kor. 9,1; 1. Kor. 15,5–8) Už z tohoto důvodu nemůže existovat nějaká apoštolská poslušnost, kterou dnes v křesťanstvu obhajují různé skupiny. Ani jinak nenalzáme v Božím slovu žádné potvrzení, že by Pán měl v apoštolství na mysli nějakou poslušnost.

Apoštolé a proroci měli plnit své úkoly **tenkrát**. Skrze ně Pán položil základ a začal budování Církve. Skrze ně Svou mladou Církev sytil a pečoval o ni a dal jí „*učení apoštolské*“. (Skut. 2,42)

Skrze apoštoly On také dokonal (kral. př.: „*naplnil*“ – Kol. 1,2.5) Písmo, a my nyní máme v kanonickém Písmu svatém úplné „*učení apoštolské*“. Jsme tedy podřízeni autoritě uzavřeného (dokončeného) Božího slova, které nastoupilo na místo autority apoštolů.

Evangelisté

Evangelista káže evangelium o vykoupení, o milosti dokonalého spasení v Kristu. Tím odvádí duše z moci satana a přivádí je k Bohu, neboť Duch Svatý doprovází Slovo Svým působením, takže ono proniká mocí do srdce a svědomí posluchačů.

Činnost evangelisty není vázána na nějaké určité místo. Jeho pracovním

polem je svět (Mk. 16,15) a jen menší měrou pracuje uvnitř Boží Církve. Spasení jsou připojováni k tělu Krista. A jestliže evangelista na tuto skutečnost nedbá a nestará se o to, zda „děti“ u víře skutečně také vstupují na společnou cestu Božích dětí, která je podle učení Božího slova, jeho služba neodpovídá v jednom důležitém bodě Božím myšlenkám.

Každý věřící je „*Kristův dopis*“, a má o něm platit, že ho „*znají a čtou všichni lidé*“ (2. Kor. 3,2). Každý je napomínán „*činit pokorné modlitby, prosby, žádosti (= přímlybné prosby) a díkůčinění za všechny lidi*“, aby „*spaseni byli a k známosti pravdy přišli*“ (1. Tim. 2,1–4). Každý by měl být naplněn láskou k duším a připraven ukazovat lidem, s nimiž se setká, na Krista. Osobní svědectví a úsilí každého jednotlivce – např. při rozdávání evangelizačních spisů – je na této zemi nejvyšší důležité k šíření radostného poselství o Ježíši Kristu. Na věčnosti se to jednou ukáže...

Jestliže Pán dává Svě Církvi evangelisty – může se zvláštním duchovním darem k účinnému zvěstování Božího slova v tomto světě – tedy tím rozhodně nechce jednotlivé věřící zprostit jejich osobní odpovědnosti vydávat svědectví.

Pastýři a učitelé

Jakmile jsou duše působením Ducha Svatého přivedeny k Boží Církvi, dostávají se do okruhu jiných služeb. Nyní je o ně pečováno, jsou syceni a poučováni, aby nezůstali malými dětmi, zmítanými sem a tam a točenými každým větrem učení, které přichází skrze klamání lidí (Ef. 4,14). Jak jsme viděli, mají i oni – „*my všichni*“ – ustavičným růstem dosáhnout „*plného růstu plnosti Krista*“ (Ef. 4,13 – elbf. př.).

Velkou pomocí je nám v tom zvláště služba pastýřů a učitelů.

Dar „učitele“ můžeme pozorovat u takového bratra, který je schopen pronikat zvláštním způsobem do Božího slova a jasně chápe učení, která jsou tam obsažena i vzájemné souvislosti jeho jednotlivých částí. Je též v moci Ducha schopen sdělovat jasným způsobem tato Boží naučení a myšlenky druhým a šířit světlo známosti Božího slova. Mimochodem budiž řečeno: Podnes můžeme čerpat velký užitek z vyučujících darů zesnulých bratří četbou knih a spisů, které nám zanechali.

„Pastýř“ má víceméně také dar učit. Ale navíc je mu dána i milost poznávat potřeby a stav jednotlivých věřících, kterým slouží, a taktně a moudře

jim pomáhat. Jde také za bloudícími a snaží se přivádět je zpět ke stádu a na správnou stezku.

Evangelisté, pastýři a učitelé tedy jsou služebníci, kterých Pán používá k sbírání (shromažďování) a vzdělávání věřících, jako prostředníky, skrze něž přiteká požehnání v moci Ducha Svatého od Hlavy k údům. Pán se postará o to, aby tyto dary byly v Jeho Církvi až do Jeho příchodu, protože až do toho okamžiku všichni mají „růst“ v Něho.

Boží nebo lidský pořádek

Je možné, že myšlenky, které tu jsou vyjádřeny, se zdají tomu či onomu čtenáři neobvyklé. Již celá staletí existuje přece v křesťanstvu pořádek takzvané „bohoslužby“. Podle tohoto lidského pořádku je tomu většinou tak, že některý mladý muž se sám rozhodne pro povolání „duchovního pastýře“. Podle toho, ke které církvi nebo ke kterému křesťanskému společenství patří, navštěvuje pak příslušnou bohosloveckou (teologickou) fakultu nebo kazatelský seminář. Po vykonaných zkouškách je pak svými představenými „ordinován“. Ve „své církvi“ nebo ve „svém společenství“ je pak **lidmi zvoleným** a dosazeným farářem, pastorem nebo kazatelem. Břemeno celé služby Slova a pastýřské péče leží pak na něm, i když mu třeba Pán nedal žádný **duchovní** dar. Bez jeho souhlasu nesmí se většinou v „jeho církvi“ nikdo ujmout služby Slova, a vůbec už ne „laik“, i když obdržel od Pána dar evangelisty, pastýře nebo učitele.

Zda má platit Boží nebo lidský pořádek, nesmí být pro věřícího otázkou. Jak bychom se měli držet nějakého lidského systému služby, který převrací a znemožňuje Boží pořádek, jasně zaznamenaný v Písmě svatém?!

HF 1959/92–96 (pokračování, dá-li Pán, příště)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Co měl Pán Ježíš na mysli, když řekl Petrovi: „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení*“ (Mat. 26,41)? Co znamená „vejít v pokušení“?

Odpověď (F. G. Patterson): Pán si přál, aby Jeho učedníci bděli a modlili se, ale oni namísto toho spali a nemodlili se; a když přišla hodina pokušení, utekli. Petr, který se tolik spoléhal na vlastní sílu a řekl: „*Bych pak měl s tebou umřít, nikoli nezapřu tebe*“ (Mat. 26,35), velice selhal. Co ho přivedlo

na dvůr nejvyššího kněze? Proč tam vstoupil? Právě toto znamenalo: „vejít v pokušení“! Vždyť mu nebylo řečeno, že tam má jít. V 58. verši čteme, že Petr šel za Pánem „zdaleka“, a že vstoupil a „seděl se služebníky, aby viděl konec“. Vstoupil tím do pokušení. Pozorujme ho v oné chvíli! S neodsouzeným tělem a sebedůvěrou – chybí jak modlitba, tak i bdělost – mravní vzdálenost mezi ním a Pánem – vstupuje do pokušení a vyhledává nesvatá spojení! Jak vhodným terčem byl v té chvíli pro útoky satana!

Jak často lid Páně selhává takovým způsobem! Namísto, aby sami sobě nedůvěřovali, chodí tam či onam, a když přijde chvíle zkoušky, ukáží se chyby a praktické zapření Pána. Tělo nebylo odsuzováno a přivedlo je tam, kam by je Duch Svatý nikdy nevedl.

Takto můžeme kolem sebe vidět mnohé, kteří neodsoudili tělo, neokoušejí mravní blízkost Pána, kteří bezmyšlenkovitě vstupují do pokušení toho či onoho druhu, kteří otvírají a čtou publikace nevěry, kteří vyhledávají nesvatá spojení různého druhu anebo do nich upadají, kteří otvírají své ucho nějaké radě těla, která podrývá Boží pravdu – a tak jejich slabá, chatrná loďka uvázne na nějakém úskalí nevěry; anebo jasné svědectví někoho, kdo měl a mohl být věrným, zdatným a oddaným služebníkem, je pro Krista ztraceno intrikami nepřítelů, který vždycky bdí a sleduje nás.

Všechny tyto věci a mnohé další stejného rázu spadají pod označení „vejít v pokušení“. Je to provedení vlastní vůle a nedbání vůle Páně. Člověk si sám důvěřuje a nehledá moudrost shůry.

Všem nám je užitečné a naléhavě třeba, abychom se tázali **při všem**, čím se zabýváme, ať je to náboženského rázu, nebo něco v zaměstnání či v obchodě, anebo v jiných věcech života: „Jsem si jist, že mne sem postavil **Kristus**? Viděl by mne **Kristus** rád v tomto spojení, v onom zaměstnání nebo činnosti? Chtěl by, abych četl tuto knihu, anebo účastnil se té či oné marnosti?“ Nemůžeme-li na takové otázky dát Pánu a našemu svědomí před Ním uspokojivou odpověď, můžeme být jisti, že jsme zapleteni do provedení své vůle a že jsme tedy „vešli do pokušení“. **Nemůžeme počítat s Boží pomocí, děláme-li takové věci.** Není pochyb o tom, že Bůh se bude o Svůj lid starat až do konce – jsem si tím jist – ale nemohu s Ním počítat, jestliže vstupuji do pokušení. Možná že budu muset – jako Petr – poznat svou nemoudrou opovážlivost nějakým hlubokým a zahanbujícím pádem. Kéž bychom si sami hlouběji a stále víc nedůvěřovali! Kdyby tomu tak bylo častěji, docházelo by u nás jen málo k zahanbujícímu selhání, nad nímž musíme tak

často naříkat.

Jak mohu čekat ochranu před znečištěním, když vstupuji na nějaké místo nebo do určitého spojení anebo zabývání se něčím, co Pán nemůže schvalovat anebo kde mne nechce vidět?

Dokud půjdu cestou poslušnosti, mohu s plnou důvěrou počítat, že Pán se o mne postará a bude mne chránit; jsem-li na takové cestě, mohu Mu přenechat vše, co bude následovat. Jakmile však tuto cestu opustím, opustím místo, kde On mne chtěl mít a kde jsem mohl s plnou důvěrou počítat s Jeho péčí a láskou.

Budme jisti, že čím víc se známe, tím méně si budeme důvěřovat. Čím víc bude této známosti, tím víc bude modlitby; tím víc bude růst a stoupat naše vědomí o naší závislosti na Pánu, takže nebudeme moci udělat ani jeden správný krok, dokud nepoznáme Jeho vůli a Jeho úmysl.

Zabýval jsem se tou otázkou podrobně a s vážným přáním, aby nás to přivedlo až k tomu, že budeme s prostým okem hledat stezky spravedlnosti a naučíme se vystříhat se „vejít v pokušení“.

HuN 1980/43–46

Otázka: Pán řekl Marii: „*Nedotýkej se mne; neboť jsem ještě nevstoupil k Otci svému*“ (Jan 20,17). Kdy došlo k tomu vstoupení?

Odpověď (W. J. Hocking): Je jen jedno „vstoupení“ našeho Pána, a k němu došlo z Olivetské hory, poblíž Betanie (Luk. 24,50–51; Skut. 1,9–12). V onom vzácném rozhovoru s Marií v zahradě Pán ji poučuje o tom, že její Mistr nemá už být déle znám podle těla (2. Kor. 5,16), tj. nemá už být nyní znám jako Mesiáš Izraele, nýbrž jako zmrtvýchvstalý, na nebe vstoupivší a oslavený Kristus v nebi. Věřící měli vejít do určitého nového poměru, o němž pak mluví dále: „*Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.*“ Proto se Ho Maria neměla dotýkat, neboť On měl být v budoucnosti předmětem víry (Jan 14,1). Později však, až přijde na oblacích nebeských, bude pro věřící Židy opět předmětem dotýkání a vidění (srov. Jan 20,29 s 1. Petr. 1,8).

EuE 1980/93–94

André GIBERT:

BOŽÍ CÍRKEV – 7

Co nám zůstává?

Co tedy mají dělat dnešní křesťané, je totéž, co bylo přikázáno prvním křesťanům: poslouchat Boží slovo. Máme ve svých rukách totéž Boží slovo, úplné, které se nám dochovalo s Božím vdechnutím (inspirací). Základ, který byl položen, je neochvějný, a my musíme na tomto základě, jímž je sám Kristus, stát, stát na Kristu Evangelii i Epištol, stát na základě učení apoštolů. Nemůžeme stavět na nějakém základě lidských myšlenek, teologických po- uček nebo filozofických systémů. „*Neboť základu jiného žádný položití ne- může mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus*“ (1. Kor. 3,11). Bůh nikdy nepřestal působit, Kristus pokračuje v stavění a duchovní dům ve smyslu 1. Petr. 2,5 je dále vzděláván až do svého dokončení. Zároveň je na zemi viditelný dům předán odpovědnosti člověka (1. Kor. 3,12.13). Ať slu- žebník chce či nechce, staví na tom základě. „*Ale každý viz, jak na něm staví*“ (1. Kor. 3,10), s jakými stavebními materiály, podle jakého pokynu a s jakou mocí. Obstojí naše práce ve zkoušce ohněm?

Měli bychom snad být sklíčení pro úkoly, uložené věřícímu? Pamatujme, že máme vždy k dispozici tři velké, stále trvající prostředky:

Osobu Ježíše, střed našeho shromažďování,

Boží slovo a

Ducha Svatého, Ducha moci, lásky a střízlivosti (nebo: rady; kral. př. „*mysli způsobné*“ – 2. Tim. 1,7).

Často bylo ukazováno na to, že prorok Aggeus byl poslán povzbudit věrné k nové výstavbě Hospodinova domu. Ten dům se jistě nevyrovnal Ša- lomounovu chrámu; ale patřil k němu oltář, stojící na původním místě. Aggeus říkal Židům: „*Posilň se, všecken lide země této, ... neboť já s vámi jsem... Slovo, ... Duch také můj stane uprostřed vás*“ (kap. 2,5.6). Oč účinnější zůstanou tyto prostředky pro věřící dnešní doby, budou-li chtít být poslušní! Jsou nám k dispozici jako za dnů prvních křesťanů a nikdy nebudou chybět, dokud Církev bude na zemi. „*Bud'te silní, praví Hospodin, a dodělejte!*“ (Agg. 2,5)

Nezměnitelné znaky Boží Církve

Pokud jde o naše shromáždění, jsme napomínáni, abychom je „*neopouštěli... ale navzájem se povzbuzovali, a to tím více,*“ praví se, „*čím více vidíte, že se ten den přibližuje*“ (srov. Žid. 10,25 – elbf. př.).

Můžeme být přesvědčeni, že úkoly, které Pán postavil před Církev, a výsady, které uděluje, jsou ve všech dobách stejné. I když Církev neplnila své poslání, které jí bylo svěřeno, my dnes rozhodně nejsme zproštěni úkolu oslavovat Krista, svědčit o jednotě Jeho těla a očekávat Pána.

Aby ti, kteří se shromažďují ke jménu Páně, nesli charakteristické rysy Boží Církve, je nezbytné, aby každý z nich dobře znal, co Pán od něho čeká. Shromažďují se jako „Boží Církev“. Na jejich počtu nezáleží, zato však na způsobu jejich shromažďování. Rozhodující není jejich počet, nýbrž duch, v němž se shromažďují.

Nuže jaké charakteristické znaky musí mít shromáždění, aby mělo uznání **jako „Církev (Shromáždění) Boží“**? Nezbytné se zdají především následující znaky:

- účastní se ho věřící /obrácení/ (2. Kor. 6,14–18);
- jsou shromážděni ve jménu Pána Ježíše (Mat. 18,20);
- uznávají jediné autoritu Pána Ježíše (Zj. 1,1);
- neznají jiné vedení než vedení Ducha Svatého (1. Kor. 12,4–13);
- podřizují se učení celého Božího slova;
- netrpí vědomě, aby jméno Páně bylo uvedeno do spojení se zlem (1. Kor. 5,5–8; 2. Tim. 2,20–22).

Tyto znaky se mohou vyskytovat jen tehdy, jsou-li srdce naplněna „*láskou ze srdce čistého, a ze svědomí dobrého a z víry neošemetné* (= nepokrytecké)“ (1. Tim. 1,5). Zaujímat své místo ve Shromáždění (v Církvi) jen formálně je bezcenné.

Jaký postoj věřícího odpovídá těmto charakteristickým znakům?

Může se stát, že postoj, který má zaujmout věřící, jenž chce dbát výše uvedených míst Písma, nebude druhými chápán a bude jimi zkresleně posuzován. Má ovšem cenu jen tehdy, jestliže věřící je věrně poslušný Božího slova, je pokorný a má upřímnou lásku ke všem věřícím.

Chová-li se věřící takto, nalézá se přirozeně a nutně mimo obě první skupiny křesťanských církví, o nichž byla řeč dříve, protože jedna z nich si naprosto neprávem činí nárok na to, že jen ona je skutečnou „církví“ a druhá skupina zase vědomě rozbíjí jednotu Církve. Vždyť jde přece o to uznávat a vyjadřovat jednotu celé Kristovy Církve a zároveň oddělit se od systému obou uvedených skupin, jako i od všech lidských pojmenování (denominací), i když se v nich mohou nalézat jednotlivé údy Kristova těla.

Zásadou takového shromažďování je jednotu Kristova těla. Tato zásada je jediná, kterou lze o Církvi nalézt v Bibli. Tato jednotu je vyjadřována u stolu Páně podle 1. Kor. 10,16.17. Všichni věřící tam jsou účastní **jednoho** chleba; všichni společně jsou **jeden** chléb, **jedno tělo**. To, zda jsou skutečně přítomni všichni nebo nikoli, neujímá přítomným nic z výsady, že vědí, že jsou spojeni se všemi věřícími. Stůl Páně není jen pro ty, kteří u něj právě zaujímají místo, nýbrž je určen všem opravdovým věřícím. Ale může to být jen **stůl Páně**, u nějž se dbá **Jeho** práv a ustanovení; jinak by šlo o scházení se nějaké sekty nebo nějakého odděleného vyznání a tedy nikoli o vyjadřování těla Kristova. **Všichni** věřící by měli zaujmout místo u toho stolu, a ti, kteří se shromažďují kolem Pána, by se měli rmoutit nad tím, že místa těch, kteří nejsou zúčastněni, ale obracejí se jinam, jsou neobsazená. Říkáme-li o někom obráceném, že „chce zaujmout své místo“, je tento slovní výraz naprosto správný. Avšak nejsme oprávněni říkat, že patříme k té či oné církvi v tom smyslu, že jí rozumíme nějaké společenství, **nezávislé** na jiných shromážděních. Nepochybujeme o tom, že mnozí křesťané se radují z večere na památku smrti Páně, ať se to děje pod jakýmkoli vyznáním. Ale „stůl Páně“ může spočívat jen na základě jednoty Kristova těla, k němuž stejným právem **patří všechny Boží děti**.

Z toho dále plyne, že jednotlivá místní shromáždění tam, kde existuje stůl Páně podle uvedených zásad, jsou společně odpovědná, protože se všechna nalézají v témž „*obecenství krve a těla Kristova*“ (1. Kor. 10,16). Takové shromáždění je toho příslušným vyjádřením v místním sboru (shromáždění), který patří do velkého celku Boží Církve na celé zemi. Apoštol se obracel na „*církev v Korintě*“, v Efezu atd., jako by mluvil k **celé Boží Církvi**.

Církev (Shromáždění) má za úkol chránit stůl Páně před jakýmkoli znečištěním. Protože **Pán** je přítomen, je schopna plnit tento úkol.

Někdo namítne: Vy tedy tvrdíte, že jste shromážděním věřících, kteří jsou v praktickém uskutečňování stolu Páně dokonalí? Na to odpovídáme,

že to ani netvrdíme a že tomu tak ani není. Avšak podle poučení z 1. Kor. 11,28–34 každý, kdo jde ke stolu Páně, je napomínán, aby se sám zkoušel. Jestliže někdo takové osobní zkoušení zanedbává a postupně se z toho vyvine takový stav, který působí zřejmou nečest Pána a znesvěcování Jeho stolu, má „Církev“ pokyn takového věřícího, ať je to bratr či sestra, varovat a napomenout. Dosáhlo-li úsilí lásky – k dobrému pro toho věřícího i pro celou „Církev“ – žádaného výsledku, bude Pán oslaven. V opačném případě bude shromáždění nuceno jednat podle skutečné situace, řídíc se vážnými příkazy apoštola (srov. 1. Kor. 5,1–8 a 12.–13. verš). „*Vyvrzte tedy toho zlého sami ze sebe*“ (13. v.). „*Domu tvému sluší svatost, Hospodine, až navěky*“ (Ž. 93,5 – elbf. př.).

Táž zásada o jednotě těla vede k tomu, že rozhodnutí určité místní Církve (shromáždění) ohledně svázání nebo rozvázání podle Mat. 18,18 je plně uznáváno a respektováno ve všech ostatních shromážděních, „*aby nebyla roztržka v těle*“ (1. Kor. 12,25). Proto není možné uznat za „Církev“ takové shromáždění kde neexistuje zásada poslušnosti vůči příkázáním Písma, kde zlo v učení nebo v praktickém životě je **vědomě trpěno**. Zdalipak lhostejnost vůči jasným ustanovením Božího slova není příčinou tak mnohého bolestného „rozdělení“ mezi těmi, kteří se kdysi scházeli odděleni od náboženských systémů? „*Maličko kvasu všechno těsto nakvašuje*.“ Proto: „*Vyčistte tedy starý kvas, abyste byli nové zadělání, jakož jste nenakvašení*“ (Gal. 5,9; 1. Kor. 5,6.7). Není pochyb o tom, že při provádění kázně v Církvi chybí potřebné snášení a trpělivost vůči zbloudivšímu a chybnějšímu a že býváme v nebezpečí klást naše osobní názory namísto myšlenek a úmyslů Páně, nechat působit naši vlastní vůli. Avšak On nemůže připustit, aby Jeho jméno, s nímž je spojen Jeho stůl, se dostalo do spojení se zlem.

Shrňme ještě jednou, co bylo řečeno:

- 1) Nechceme-li být nějakou sektou, nesmíme nikdy ztrácet ze zřetele **jednotu Kristova těla**, vyjadřovanou u stolu Páně. A ačkoli naříkáme nad současným stavem křesťanstva – nezapomínejme, že i my k němu patříme! –, smíme se s vděčností radovat z výsad, které podle Písma zůstávají Boží Církvi zachovány až do konce.
- 2) Nechceme-li být „vinni tělem a krví Páně“ (1. Kor. 11,27), musíme být bdělí jak v osobním sebeodsuzování, tak ve společné kázni, aby bylo opravdu udržováno obecenství s Ním i mezi sebou. Toto je praktické

„ostřihání jednoty Ducha“ (Ef. 4,3).

Jak můžeme odpovídat těmto zásadám? Toto tajemství znají ti, kterým leží na srdci zastávání zájmů Pána a kteří jsou naplněni láskou k Němu a k Jeho lidu. Je k tomu třeba duchovní pokora a věrnost ve všem.

Svědectví, které Pán vzbudil pro poslední dny, je – jako vše jiné – v úpadku. Jenom On je a stále zůstává „*Svěddek věrný a pravý*“ (Zj. 3,14). Avšak zaslíbení, daná Církvi ve Filadelfii, platí dál. Chtějme tedy, trvajíce na modlitbách, toužit, abychom byli nalezeni takoví, jimž Pán říká: „*Máš malou moc, a ostříhal jsi slova mého a nezapřels jména mého... Drž pevně, co máš, aby nikdo nevezal koruny tvé!*“ (Zj. 3,8.11 – elbf. př.).

(pokračování příště, dá-li Pán)

William Kelly:

Jak se můžeme stát „mocní v Písmech“ (Skut. 18,24)?

Mnozí z nás, i jako křesťané, neměli světlo o některých pravdách Písma, dokud se Bohu v Jeho milosti nezalíbilo sejmout s našich očí zastření.

Bůh to obvykle dělá pomocí zvláštních prostředků, např. skrze službu Slova. Není Jeho způsobem uschopnit věřící, aby jen otevřeli svou Bibli a hned něčemu rozuměli, chtějíce být nezávislí na darech, které On dal k „*zdo-konalení svatých*“ (Ef. 4,12 – elbf. př.).

Bůh vyučuje Svě děti sám, ale zpravidla to dělá prostřednictvím darů, které dal ve prospěch Církve, a ačkoli není vázán na toto moudré a milostivé zřízení, přesto ho nedává stranou, a ono tu zůstane po celou dobu existence Církve na zemi. Vzdělávání se děje pomocí „*kloubů přísluhování, podle (vnitřní) moci v míru každého údu*“ a tak celé spojené tělo roste „*k vzdělání svému v lásce*“ (Ef. 4,16).

Dejme tomu, že někdo by byl bouří zahnán na nějaký pustý ostrov. Bůh by mu jistě zvlášť žehnal při osobním čtení Písma, kdyby to dělal s modlitbou. (Také my nikdy nemůžeme dost číst a zpytovat Písmo.) Ale tam, kde jsou možné jiné prostředky a příležitosti, jako třeba shromáždění k uvažování a k veřejnému zvěstování Božího slova, k napomínání atd., bylo by opo-

míjení a nedbání těchto možností lidskou svévolností a nikoli vedením Du-
cha Svatého.

HF 1965/178–179

Autor z dnešního čísla:

Rudolf BROCKHAUS

(1856 – 1932)

se narodil jako páté z 13 dětí C. Brockhause a Emilie roz. Löwenové 13. 2. 1856 v Elberfeldu. Chodil tam do jedné vyšší školy a věnoval se pak stavebnictví. R. 1881 se oženil s Terezou Scheidtovou, v níž našel věrnou, bohabojnou manželku, která s ním na společné cestě nesla těžkosti a zkoušky. Měli spolu 12 dětí.

Ačkoli otec seznámil svého syna již v dětství s poselstvím kříže, tento se dlouho nemohl radovat z jistoty spasení. Věděl o svém ztraceném stavu, o moci hříchu ve svém životě, o své bezmocnosti a neschopnosti utíkat hříchu, a také o díle Pána Ježíše, dokonaném na kříži. Věděl to a věřil, a přesto jeho svědomí ještě nedosáhlo pokoje a jeho srdce ještě nemělo pokoj s Bohem. Když v této době – bylo mu už víc než 15 let – jednou přišel pozdě večer domů a musel dlouho čekat, než mu bylo otevřeno, pojala ho hrozná úzkost, že Pán snad už přišel, vzal všechny příbuzné k sobě a jeho tu zanechal samotného. O této době vnitřních zápasů později napsal: „Nemyslel jsem sice, že bych zahynul, kdyby mne Pán odvolal, ale pokoj jsem neměl.“

Avšak protože Bůh odpovídá každému, kdo Ho upřímně hledá, dostal i R. B. brzy odpověď na své otázky. Jednou v neděli při lámání chleba jeden bratr zvláště vroucně děkoval za to, že Pán Ježíš na kříži všechno dobře učinil – pro srdce Rudolfa to znamenalo: „**Všechno** dobře učinil – cožpak to nestačí?“ „Ano,“ řekl si sám sobě, „to přece stačí!“ Ale satan ho ani nyní ještě nenechal přijít k pokoji. Tu byla při stejném shromáždění zvolena píseň, kterou on, jak si myslel, nemohl zpívat spolu s ostatními, protože v ní byla vyjadřována zvláštní radost z dokonaného díla vykoupení. Ale znovu se v něm ozvalo: „Cožpak to nestačí, co Pán Ježíš pro tebe učinil na kříži?“ Konečně si řekl: „Ano, to stačí, a já to budu **pevně držet!** Nyní přišlo jeho svědomí k odpočinutí, ale chyběla mu ještě hluboká radost v srdci. Po shromáždění šel Rudolf ke své matce a řekl: „Maminko, já teď také mohu věřit.“ S dojetím

slyšela matka toto vyznání svého syna a její oči se zalily slzami radosti. Po tomto **vyznání** naplnila jeho srdce také **radost**. Jak později také řekl, zakusil tak sám na sobě pravdu Božího slova: „*Srdcem se zajisté věří ke spravedlnosti, a ústy vyznání se děje k spasení.*“ (Řím. 10,10)

Ačkoli R. B. po vykonání vojenské služby ve Stuttgartu měl přání navštěvovat podle svých sklonů jednu odbornou stavební školu, Pán řídil jeho cesty jinak. Volal ho k tomu, aby Mu dal k dispozici celý svůj volný čas a všechny své schopnosti a síly. V domě rodičů již dříve poznal spoustu různých úkolů a prací, které jeho otec musel plnit ve svém nakladatelství a ve své práci v evangeliu a mezi věřícími. A tak se začal zapracovávat do povinností a úkolů nakladatelství svého otce. Zatímco otec byl většinou na cestách a účastnil se konferencí, navštěvoval různá shromáždění i jednotlivé věřící, R. B. se nejprve věnoval úkolům spojeným s vydáváním časopisů a tiskovin, vycházejících každý měsíc. Převzal redakci časopisu „*Samenkörner*“ (Seménka), obsahujícího články probouzejícího a evangelizačního rázu. Později se k tomu přidala práce spojená s časopisem „*Botschafter des Heils in Christo*“ (Posel spasení v Kristu). Společně s vědcem pro filologii starých jazyků dr. Alfredem Rochatem ze Stuttgartu začal také pomáhat při přepracování starozákonního textu „*elberfeldské Bible*“. Tomuto úkolu se vždy znovu se zvláštním zájmem věnoval i později. (Opravou německého textu Nového zákona se zabýval také dr. Emil Dönges, který od r. 1884 do r. 1886 pracoval v elberfeldském nakladatelství, než se pak odstěhoval do Frankfurtu n./Mohanem.)

R. 1894 C. Brockhaus převedl elberfeldské nakladatelství úplně na svého syna. Mělo pak soudně zanesený název: Nakladatelství R. Brockhause.

Otec, který rozeznal duchovní schopnosti svého syna, ho pak také stále více bral s sebou na cesty. A tak již od počátku svých třicátých let R. B. mohl podnikat cesty se staršími bratry pracujícími v díle Páně. Navštěvoval s nimi věřící po domech, sloužil už také tu a tam ve shromážděních a mohl stále více používat dary, které obdržel od Boha, ve službě věřícím. Úplně na začátku své činnosti v díle Páně R. B. jednou navštívil několik shromáždění v Hessensku v doprovodu staršího bratra Filipa Richtera. Když F. Richter na jednom shromáždění přečetl z Písma svatého jednu opravdu těžkou kapitolu a řekl jen velmi málo slov o přečteném oddílku, usedl. Bratra Rudolfa pojala úzkost a starost! Ale vzhlížel k Pánu a obdržel od Něho milost a sílu, aby mohl shromážděným věřícím správným způsobem sloužit. Ve svém

dlouhém pozeňnaném životě se vždy znovu přesvědčoval, že Pán přijde na pomoc tomu, kdo se Mu dá k dispozici a kdo čeká na vedení Jeho Ducha Svatého.

Na jedné cestě, při níž doprovázel již letitého bratra J. N. Darbyho do Švýcarska, se mu dostalo důkladného poučení o osobě popsané v 7. kapitole Ep. Římanům. Když mu J. N. D. víckrát s velkou trpělivostí vysvětlil své myšlenky k tomu, R. B. se ho nakonec zeptal: „Mně se zdá, že si myslíte, že ten člověk v 7. kapitole Ep. Římanům ještě nemá Ducha Svatého?“ Darbyho odpověď zněla: „Skutečně mne napadlo, že tohle ti působí těžkost. Ale nechal jsem tě, abys na to sám přišel.“ Když se pak R. B. zase musel vrátit z Curychu do Elberfeldu, litoval J. N. D., že už s ním nebude moci vidět krásné Ženevské jezero. „Ale, pane Darby, vy jste mi přece sám řekl, že už od mládí jste nepodnikl žádnou cestu jen pro své potěšení,“ namítl R. B. „Ano, milý Rudolfe, ale to je něco úplně jiného. Pán mi přesto ukázal tak mnoho krásných pozemských věcí. V Americe se mne jednou jedna sestra zeptala, zda už jsem viděl Niagarské vodopády. Když jsem řekl, že ne, myslela si, že bych se tam ale hned měl jet podívat. A co se nestalo! Má cesta jinam vedla jednou kolem nich, a právě když jsme byli na nejlepším místě, vlak se zastavil. Lokomotiva měla nějakou poruchu, a zatímco byla opravována, mohli cestující vystoupit z vlaku. Rudolfe, tenkrát mi **Pán** ukázal Niagarské vodopády, tak krásné, jaké bych je sám jistě nikdy neviděl.“

Z darů milosti Pán opatřil R. B. zvláště darem učitele. Ale vždy zřetelněji se u něho ukazovaly také schopnosti vůdce ve smyslu Božího slova (viz Ep. Žid. 13,7). Zvláště na každoročních konferencích zanechával po sobě obraz Bohem omilostněného pokorného svědka. To, co řekl, bylo vždy řádně podložené, a i když stručné, přesto výstižné, přičemž každé slovo bylo dobře zváženo. Z jeho slov mluvila láska k Pánu a neumdlévající péče o Jeho lid. Dovedl i nejvyšší a nejtěžší věci objasňovat jednoduchými, obyčejnými slovy.

Po převzetí odpovědnosti za nakladatelství se pak také objevovalo stále víc článků z pera R. Brockhause. Ukázalo se, že je spisovatelem, u něhož se pojí velké pochopení pravdy se schopností jasného výkladu, takže byl vynikajícím velkým učitelem. Přitom se vždy řídil zásadou, že žádné prorockví Písma nemá vlastní (soukromý) výklad vykladače a vysvětloval Boží slovo Božím slovem (2. Petr. 1,20). Jeho „Myšlenky o Ep. Římanům“ vyšly nejprve v „Botschafteru“ (1929–1931), právě tak jako jeho úvaha o Ep. Galatským

(tamtéž, roč. 1931–1932). Z celé řady jeho ostatních spisů, které rovněž většinou vyšly v „Botschafteru“, se zmiňujeme jen o některých, které jsou částečně dostupné ještě i dnes: „Něco o křesťanském křtu“, „Getsemane“, „Dar Ducha Svatého“ (tento spis vyšel tiskem česky asi před 20 lety), „Království Boží“ atd.

R. B. proslul také jako básník. Vedle mnohých básní pochází od něho také některé písně. V našem zpěvníku jsou z nich č.: 2 (druhá sloka), 106 a 108.

19. září 1932 odešel R. B. v pokoji domů k svému Pánu. Jeho pohřbu se účastnilo víc než tisíc věřících.

(Arend Remmers: Gedenket eurer Führer, 1983, Schwelm, str. 29–35)

Myšlenka:

Nic, ani stvoření povoláné v existenci Jeho slovem neoslavilo Boha tolik, jako to učinil Ježíš jako člověk. Jistě, ve stvoření se ukazuje věčná Boží moc a dobrotivost; ale kdo chce vidět všechno, co je Bůh, může to poznat jen v Kristu. Jeho spravedlnost, Jeho pravda, Jeho láska, Jeho milost, Jeho nezměnitelnost, Jeho svrchovanost, Jeho majestát, Jeho uložené rady – všechno to bylo zjeveno v Ježíši.

HF 1976/280

POSEL POKOJE A RADOSTI

(Ef. 2,17)

JE TŘEBA VĚŘIT – NE CÍTIT

Kdysi jsem navštívil jednu paní, která byla velice sklíčená vědomím svých hříchů před Bohem.

„Já opravdu věřím všemu, co mi říkáte,“ řekla mi, „věřím každému slovu Bible. Ale necítím, že jsem spasena, a nemohu to tedy tvrdit, dokud si tím nebudu jistá.

„Já také,“ odpověděl jsem. „Necítím, že jsem spasen, třebaže jistotu spasení už dávno mám. A vy, budete-li dále čekat, až budete cítit, že jste spasená, nedočkáte se, protože **Boží slovo nikdy nemluví o tom, že máme své spasení cítit.**

„Jenže, pane, Písmo říká, že se musíme **znovuzrodit** a jistěže takovou velkou změnu, která se ve mně stane, **musím nějak cítit.** Nechcete přece říci, že mohu být spasena a zůstat přitom tak bídná, jako stále jsem, a zděšená při pomýšlení, že bych se měla setkat s Bohem?“

„Nic takového netvrdím, protože od chvíle, kdy člověk je spasen, stane se v něm obrovská změna: namísto aby byl **synem hněvu**, stane se **dítětem Božím**, jenže satan vás klame, když se pokouší přesvědčit vás, že musíte čekat, až tu změnu **ucítíte.** Vy **stále** zavíráte uši před Božím slovem, které působí tu změnu, protože „*jsme spaseni milostí, skrze víru*“ (Efez. 2,8). A „*víra (je) ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží*“ (Řím. 10,17). Dejme tomu, že některý den byste se **cítila** šťastná a plná pokoje a z toho byste usuzovala, že jste spasená, protože to cítíte. Ale kdybyste se druhý den už necítila šťastná, musela byste z toho odvodit, že spasena nejste. Byla byste spasena jen jeden den, ale druhý den už ne. Zda není lépe věřit svědectví, že Bůh dal Svého Syna, a tak vědět, že jste **přešla ze smrti do života** (1. Jan. 5,9–13), místo čekání na nějakou změnu a zůstávání dál ve své bídě?

Dejme tomu, že váš manžel by odjel na dalekou cestu, a protože byste zůstala doma sama s malými dětmi, došlo by jednoho dne k vydání posledních peněz. Naříkala byste nad svou smutnou situací, ale váš pláč a cítění

bídy by nepřineslo žádnou úlevu. Najednou by nečekaně přišel listonoš, doručil vám dopis a v něm peněžní poukázku. Jak to na vás zapůsobí? Budete se dále trápit? Ne, ale plná radosti a s lehkým srdcem budete pospíchat na poštu pro peníze a koupíte si pak všechno, co budete pro sebe a pro děti potřebovat. Bude to obrovská změna! A jak k ní došlo? Právě tím dopisem. Přečetla jste si ho, uvěřila jste mu a došlo k změně. Váš zármutek zmizel dokonce dříve, než jste na poštovní poukázku dostala do ruky peníze.

Nuže, milá paní, vy máte dopis Boží, Jeho slovo. Nechtěla byste ho uposlechnout a být spasena? Vy jste hřešila, ale Bůh říká: „*Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil*“ (1. Tim. 1,15). A Ježíš sám říká: „*Kdo slovo mé slyší, a věří Tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života*“ (Jan 5,24). A navíc čteme: „*Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život*“ (1. Jan. 5,13). Všimněte si dobře, že je řečeno „**abyste věděli**“ a nikoli „**abyste cítili**“.

Ale abych se vrátil k uvedenému přirovnání: Peníze byly na poštovním úřadě, ale vy jste je ještě neměla ve své ruce. Ale jakmile vám ten dopis ohlásil, že tam jsou: vy jste tomu uvěřila, a to vás učinilo šťastnou. Vy jste **věděla**, že vám ty peníze patří, a to vás zbavilo smutku, ale jistě byste nechtěla tvrdit, že ty peníze vám patří **proto, že se cítíte šťastná**. Právě tak ani vy ani já jsme **necítili**, že Kristus zemřel za naše hříchy. Ale já **vím**, že On za mé hříchy zemřel a totéž Boží slovo, které mi to říká, mne rovněž ujišťuje, že jsem spasen. Věřím pozhnanému Božímu slovu a cítím se šťasten, **protože vím, ano, vím to skrze Boží slovo**, že jsem spasen.“

Milý čtenáři, jsi na tom stejně jako ona osoba, s níž jsem hovořil, a také stavíš své city namísto víry?

Možná že i ty říkáš, že věříš celé Bibli, ale že přesto **necítíš**, že bys byl spasen. Odlož to všechno a dívej se na Ježíše. Bůh Ho posadil v nebi na Svůj trůn, protože plně schválil Jeho dílo vykoupení. Nuže jestliže Bůh je s dílem Ježíše naprosto spokojen, proč ty bys s ním nemohl být spokojen?

Spasení je určeno tomu, „*kdo nečiní skutků, ale věří v Toho, který ospravedlňuje bezbožného*“ (Řím. 4,5). „*Kdo věří v Syna, má život věčný*“ (Jan 3,36). Kéž bys, ještě než dočteš tyto řádky, uvěřil Písmu, které nám Bůh ve Své lásce poslal, aby nám zjevil, co Ježíš Kristus učinil pro hříšníky (podívej se do Epištoly Římanům 5,8). V té chvíli, kdy uvěříš tomu, co říká Bůh, **budeš spasen**. „**Věř** v Pána Ježíše, a budeš spasen,“ řekl Pavel žalárníkovi (Skut.

16,31). „Milostí spasení jste skrze víru“ (Efez. 2,8). To není nějaké **cítění**, to je **víra**.

Salut de Dieu 1952/175–178

Adam zhřešil a opustil Boha, protože přičítal nabídce satana velkou cenu. Měl za to, že satan mu bude lepším přítelem než Bůh. Potom ale, když viděl, co ho to stálo, poznal, že nepřítel je lhář a že **nikdy nedá, co slíbil** a že všechny jeho udice s návnadou vedou k smrti toho, kdo se na ně chytí, neboť odplata za hřích je smrt.

EuE 1951/24

OTÁZKA BETESDY

Napsal: P. TAPERNOUX

(z německého překladu francouzského originálu)

**K objasnění zásadních otázek, které nás dělí od tzv. „otevřených bratří“,
(známých v ČR jako „Křesťanské sbory“).**

Vydal H. GUIGNARD 12, Rue du Léman VEVEY (Švýcarsko)

(Následující informace byly většinou vyňaty z jiných spisů, které věrně, pravdivě a v Boží bázni pojednávají o stejném předmětu.)

Mnohdy nám bývá kladena následující otázka:

Je to pravda, že shromáždění tzv. „otevřených bratří“ odsoudila a zavrhla nebiblické zásady, které byly svého času přijaty a v praxi uplatňovány shromážděním v „Betesdě“ (v Bristolu, Anglie), a které tenkrát v r. 1848 způsobily nevyhnutelnou nutnost oddělit se od toho shromáždění?

Je to pravda, že bratři, kteří zůstali zachováni na půdě pravdy, se vzdor tomu neospravedlněně zdráhají uznat, že už více neexistuje nějaký důvod podle Boha, aby stále ještě odmítali obecnství s těmi shromážděními?

Ta otázka je vážná a velice závažná; zaslouží, abychom ji pozorně a co nejpřesněji v bázni Páně přezkoumali. Aby naše tvrzení měla jasnější formu, budeme se snažit s Jeho pomocí osvětlit následující tři body, které podle našeho názoru zahrnují celý předmět:

1) Co je podstatou mylných zásad, které byly příčinou, že došlo k oddělení

od shromáždění „Betesda“? Zřekli se „otevření bratři“ těchto zásad a odsoudili je?

- 2) Jestliže máme nezvratné důkazy, že tyto zásady nikdy nebyly odsouzeny a že základ, na němž se shromáždění „Betesda“ a jeho stoupenci nalézají, je stále ještě tentýž jako r. 1848, jaká má být, vzhledem k této skutečnosti, vůči nim správná cesta pro ty, kteří si přejí poslouchat Boží slovo?
- 3) Jaké mravní důsledky mělo pro shromáždění „otevřených bratří“ přijetí zlých zásad lhostejnosti vůči zlu a církevní nezávislosti, které byly přijaty a hlášány „Betesdou“?

Otázka Betesdy

Nejprve krátce prozkoumáme skutečnosti, které r. 1848 způsobily ono bolestné rozdělení. Pokusíme se zvážit je v jejich důsledcích až do současné doby, abychom našli odpověď na naši první otázku.

R. 1847 se zjistilo, že pan B. W. Newton v Plymouthu šíří o našem Pánu Ježíši Kristu falešné, rouhavé učení. Tvrdil, že prý Kristus „pro své spojení s Adamem byl vystaven rozsudku smrti, který byl vysloven nad celou lidskou rodinou“, jakož i „zlořečení a zatracení“. K tomu dodával, že „následkem spojení Krista s Adamem byly jeho vlastní vztahy k Bohu takového rázu, že během prvních třiceti let jeho života byla na Něho vztažena Boží ruka, aby Ho v hněvu kárala a v rozhořčení káznila“. (Poznámky a úvahy o 6. Žalmu.) To vše bylo v oněch úvahách pečlivě odlišeno od smírčích utrpení Krista na kříži, tím že autor řekl, že v tom Žalmu, který takto vztáhl na Krista, „vůbec nejde o postavení oběti za hříchy“. Potom se v dalších utrhačných a rouhavých výrazech opovážil mluvit o Tom, který ačkoli zde na zemi byl Muž bolestí, přesto byl vždy Syn Nejvyššího, „Bůh zjevený v těle“, takto: „Kristus měl zkušenost neobráceného, avšak vyvoleného člověka. Kristus, jakožto z Adama a narozený co Žid, byl vystaven Božímu hněvu a nelibosti. Byl od Boha více vzdálen než Izrael, když si tento národ udělal zlaté tele. S vážností naslouchal evangeliu zvěstovanému Janem Křtitelem a tak sám přešel od zákona k samému evangeliu. Tím že se jako člověk narodil z Adama, a jako Žid byl vystaven Boží nelibosti, přesto dovedl skrze modlitbu a zbožnost ujít mnohým utrpením, která by jinak musel trpět ... Přesto však ve svém životě trpěl tolik, že byl obličejem odporný a že lidé před Ním utíkali!“ – Jeden bratr, který byl od tohoto rouhavého učení osvobozen, napsal, že kdyby to

učení bylo pravdivé, „Kristus by byl neschopen stát se **naším** ručitelem a **naším** Spasitelem. Co by se pak stalo ze slavného evangelia spasení našeho Boha? Co by se stalo z Církve? Co by se stalo osobně s každým z nás? Ztratili bychom pak Krista.“

Odhalení učení pana Newtona vyvolalo mezi křesťany, kteří s ním chodili, nesmírné zděšení; větší počet jeho stoupenců se zřekl mít s ním jakékoli obecenství a někteří uveřejnili vyvrácení jeho učení. Mezitím došlo k události, která měla velice těžké následky. Větší počet přátel Newtona, kteří s ním v Plymouthu udržovali obecenství u stolu Páně, byl přijat shromážděním „Betesda“ (v Bristolu) ke stolu Páně. Došlo k tomu přes námitky bohabojných bratří z toho shromáždění a dalších takových z jiných míst. Stalo se to s rizikem, že se pak nutně budou muset vzdálit z obecenství ti, kteří se na takovém činu nemohli podílet, a rovněž nad ním nechtěli zavírat oči. Jeden z těchto bratří dal do oběhu otevřený dopis, adresovaný vedoucím bratřím v „Betesdě“, v němž vyložil důvody, proč se musí od nich vzdálit. Nato deset těchto vážených a vedoucích bratří složilo a podepsalo dopis, v němž obhajovali způsob svého jednání. Uvedli v něm devět důvodů, aby zdůvodnili, proč **vůbec odmítají prozkoumat ty bludy**, které byly vyčítány přátelům Newtona, kteří byli v „Betesdě“ přijati ke stolu Páně. Tento dokument se od té doby stal známý jako „**dopis deseti**“. Newton učil řadu let učení, o nichž bylo známo, že jsou zásadně kacířská. Nuže tento dopis prohlašuje, že jestliže údy jeho shromáždění žádají o obecenství s bratřimi, není důvod, proč by se jim toto mělo odepřít, leda že by se prokázalo, že **pochořili a přijali** to kacířství, jímž se vyznačuje jak onen učitel bludů, tak i shromáždění, k němuž on patří, a s nímž oni nadále chtějí setrvávat v obecenství. Jestliže jsou natolik nevědomí, že se toho muže přidrží a zůstávají s ním a s jeho shromážděním v obecenství, – s mužem, kterého obdivují a za nímž jdou, aniž rozumějí, co on učí, anebo když jsou natolik nečestní, aby zakrývali své city a aby klamali ty, kteří se jich na to dotazují, tedy že mají být přijati ke stolu Páně! Podle tohoto dokumentu jejich neoblomnost být dále ve spojení s tím prokázaným učitelem bludů a zůstávat v obecenství s jeho shromážděním není překážkou, aby byli přijati v „Betesdě“. Taková je zásada zakotvená v „dopisu deseti“, a to tak jasně, jak to jen jazyk může vyjádřit.

Nuže jakou měrou se shromáždění „Betesda“ učinilo odpovědným za tuto zásadu a za dokument, v němž je ona obsažena? Nechtějí posoudit sám čtenář, křesťan.

Ve shromáždění, které bylo svoláno na 3. červenec 1848, aby tu věc náležitě prozkoumalo, řekl br. Jiří Müller:

„Nejprve ze všeho musí Církev souhlasit se signatáři toho dopisu. Jestliže se to nestane, nemohli by dále pracovat uprostřed stádce. Čím nebezpečnější byly ty bludy, tím nutnější bylo neobjasňovat je.“ Většina bratří s tímto názorem souhlasila. Dali podnět k hlasování a bylo rozhodnuto schválit „dopis deseti“ povstáním. Tím na sebe vzali velice vážnou odpovědnost za rozhodnutí, **které spojovalo jméno Pána Ježíše s učením, převra-
cejícími víru svatých.**

Jedním z důvodů, který uvádí „dopis deseti“ jako příčinu zdráhání, proč odmítli vůbec prozkoumat příslušné bludné učení, je: *„Začátek svády jest, jako když kdo protrhne vodu“* (Přísl. 17,14). Jsou však předměty, které jsou tak božsky drahé, že Písmo nás napomíná, abychom za ně bojovali. *„Musil jsem psáti, vás napomínaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým“* (Juda 3). **Proto chceme-li kvůli pokoji stát stranou tohoto svatého a vážného boje o víru, Bůh často seřídí okolnosti tak, že ten pokoj, který jsme si přáli, se nám stane nemožnou věcí, a že střetnutí, jemuž jsme chtěli utéci, nás nečekaně zastihne právě tam, kde jsme se mu snažili uniknout.** Od okamžiku, kdy tento „dopis deseti“ byl shromážděním „Betesda“ potvrzen, stal se východištěm sporu (boje) mezi bratřími, kteří až do té chvíle chodili před tváří Páně v pokoji.

Ti, kteří z lásky k Pánu obětovali všechno, aby bojovali proti kacířstvům Newtona, se nemohli učinit za jedno s neutrálním postavením a s povolnými zásadami, které přijala „Betesda“. Výsledek tohoto sporu (boje) je až příliš dobře znám. Bratři, kteří nemohli souhlasit se zásadami nezávislosti a s trestuhodnou ohleduplností ke zlu, prohlášenými v „dopise deseti“ a přijatými shromážděním „Betesda“, se vzdělili z obecenství s tímto shromážděním, jakož i z obecenství se všemi těmi shromážděními, která se postavila na jeho stranu.

V listopadu a v prosinci r. 1848 mělo shromáždění „Betesda“ sedm shromáždění, aby posoudilo spisy B. W. Newtona. Přitom došlo k následujícímu usnesení:

„Ten, kdo zastává, obhazuje anebo drží názory Newtona, nemůže být přijat ke stolu Páně.“

Toto usnesení ponechalo nepříteli **široce dokořán otevřené dveře**, neboť ačkoli někdo s tím rouhačem lámal chléb, stačilo tomu, jenž se takto

proviňoval, aby potvrdil, že sám jeho bludy nedrží, a byl přijat v „Betesdě“ k lámání chleba.

Toto shromáždění se tedy definitivně vzepřelo oddělit se od zla. Toto je půda, na níž nadále stojí, protože toto usnesení dosud nikdy nebylo odsouzeno, ani vzato zpět.

Máme nyní zvážit první otázku, kterou jsme položili:

„Zřekly se už sbory „otevřených bratří“ a odsoudily už protibiblické zásady, přijaté r. 1848, zakotvené jak v „dopise deseti“, tak i potvrzené výše zmíněným usnesením z prosince r. 1848?“

Jeden horlivý zastánce „Betesdy“ r. 1857 tvrdil, že v jednom početně zastoupeném shromáždění bratří pan Craik, jeden ze signatářů onoho dopisu, ho veřejně odvolal.

Aby o tom nabyl jistoty, dotázal se jiný bratr písemně pana Craika, zda tomu tak skutečně je. Uvádíme výňatek z jeho odpovědi, datované 5. září 1857:

„Před nějakým časem jsme byli naléhavě žádáni, abychom ten dopis odvolali. Naprosto jsme odmítli udělat to, protože to, co nikdy nebylo nastoleno jako (nějaký) zákon, nemůže ani být odvoláno. Mínění, které je v tom dopise obsaženo, nebylo, pokud vím, nikdy nikým z nás odvoláno, a mám za to, že kdybychom v této chvíli stáli ve stejné situaci jako tenkrát, že by většina z nás došla k témuž úsudku, jako byl onen, vyjádřený ve jmenovaném dokumentu. Říkat, že „dopis deseti“ byl vzat zpět, by bylo nepřesné, co se týká vyjádření, a klamně, co se týká účinků takového tvrzení.“

Skrze jasné svědectví jednoho z vůdců „Betesdy“ se tedy za devět let po rozdělení dovídáme, že povolné a nebiblické zásady, které to shromáždění přijalo, nebyly ani odsouzeny, ani odvolány, a že stále ještě charakterizují půdu, na níž se postavili ti, kdo si stoupli pod jejich korouhev. Byl snad od té doby mezi našimi „otevřenými bratry“ nějaký návrat k poslušnosti Božího slova a k opuštění těch falešných zásad, které nás od nich oddělily?

Podívejme se na skutečnosti, o nichž víme:

R. 1872 napsal Jiří Müller, hlavní skladatel „dopisu deseti“ a vůdce „Betesdy“, následující:

„Přijímáme všechny, kteří milují Pána Ježíše a jsou založení ve víře, dokonce i tehdy, jestliže nejsou schopni opustit určité osoby nebo určité názory, jak bychom si přáli... Opakuji, že jsme během těchto patnácti let přijímali duše, které přicházely z obecnství od **osob, které učily trestuhodná kacířstva**; avšak když jsme je zkoušeli, a podle toho, jak jsme shledali, že jsou založení v základních pravdách či ne, jsme je přijali nebo odmítli.“

Tím tedy za 24 let po ohlášení falešných zásad „Betesdy“ jejich hlavní původce slavnostně prohlašuje, že nezávislý a povolný způsob jednání, který toto shromáždění přijalo, je stále ještě stejný, a že žádná ze zásad uložených v „dopisu deseti“ nebyla vzata zpět.

R. 1883 napsal pan James Wright, jiný vážený vůdce mezi „otevřenými bratry“, o stejném předmětu následující:

„Odpovědí na Váš dotaz říkám, že základem, podle něhož přijímáme duše ke stolu Páně, je osobní víra křesťana, jakož i věrnost v obcování. Osobu, která je založená ve své víře a podle toho věrně žije, bychom neodmítli jen proto, že je v obecnství se shromážděním křesťanů, **kteří trpí učení Newtona.**“

Nakonec uvedeme ještě jeden výňatek z knihy, vydané r. 1921 jedním „otevřeným bratrem“, a která má název: „Křesťanské zásady tzv. otevřených bratří“.

Tento spis je opatřen doporučením dvou dobře známých a vážených vůdců „otevřených bratří“, pánů Vinea a Caldwell. Máme tedy důvod považovat tento spis za přesný výklad jejich zásad. O původu „otevřených bratří“ se praví na 93. straně:

„Není úkolem dnešní generace znovu rozněcovat popel toho pustošícího požáru. Stačí nám opakovat, že v určitých spisech pana Newtona byly zjištěny bludy týkající se přirozenosti Pána Ježíše Krista a že byla vyslovena otázka, zda by stačilo vyloučit ty, kdo mají nějaké bludné učení, anebo zda by měli být vyloučeni také ti, kteří patřili k shromáždění, v němž byly tyto bludy trpěny, i kdyby sami tato učení nesdíleli. Jedna strana, vedená panem Darbym, zaujala to poslední stanovisko. Jiní, a to zvláště shromáždění v „Betesdě“, kde učili pánové Müller a Craik, nepřijali ty, kdo byli známí jako učitelé bludů, ale nevyloučili ty osoby, **kteří přišly ze shromáždění pana Newtona.** Nato exkluzivní strana odmítla zůstat dále v obecnství s údy shromáždění „Betesda“ a s těmi, kteří jejich názor nesdíleli. Tito pak byli nazváni „otevření bratří“.

Zde máme absolutní důkaz, že povolné a nezávislé zásady, přijaté r. 1848 „Betesdou“, jsou stále tytéž, jimiž se až do současných dnů řídí „otevření bratří“. Oni se jich rozhodně nevzdali, protože je veřejně uvádějí jako charakteristické pro jejich křesťanský církevní život. Jejich „otevřenost“ jsou otevřené dveře **k přijímání osob, které mohou být v obecnství se všemi falešnými učenými, která JSOU UČENA v křesťanstvu**, jestliže se nedokáže, že tyto osoby se samy na těch bludech podílejí. Uvedené příklady, které jsme přinesli, a k nimž bychom mohli přidat četné další, dostatečně dokazují, že tato zásada, které „otevření bratří“ vděčí za svůj původ, byla během jejich existence stále udržována a je udržována podnes, což také jejich vůdcové bez sebemenší názorové odchylky souhlasně potvrzují.

Když jsme získali skutečnostmi jasně kladnou a nevyvratitelnou odpověď, máme nyní prozkoumat další bod:

Jestliže máme nezvratné důkazy, že tyto zásady nikdy nebyly „Betesdou“ odsouzeny a že základ, na němž se „otevření bratří“ nalézají, je stále ještě naprosto stejný jako r. 1848, jaká má být, vzhledem k této skutečnosti, vůči nim **správná cesta těch, kteří si přejí poslouchat Boží slovo?**

Ze zmíněné již knihy, která objasňuje učení a směrnice „otevřených bratří“ chceme ponechat stranou některé nejasné detaily. Omezíme se na prozkoumání dvou hlavních zásad, jimiž **se vyznačuje systém „otevřených bratří“, jakož i cesty, o níž nás vzhledem k tomu učí Boží slovo:**

1) Základním prohlášením, které „Betesda“ r. 1848 přijala a které bylo od té doby potvrzeno všemi pisateli, o nichž jsme se zmínili, je, že obecnství vyjádřené lámáním chleba s těmi, kteří mají nějaké falešné učení, neznečišťuje, za předpokladu, že osoba, která to činí (tj. láme chléb), sama takové učení nesdílí.

Podle toho bratři, kteří trvali na tom zřídit stůl s kacířským učitelem B. W. Newtonem v Plymouthu v duchu vzpoury proti autoritě Pána v Církvi, byli zmocněni učinit to pod podmínkou, že oni sami jeho učení nepřijali.

2) Rozhodnutí shromáždění, učiněné ve jménu Páně, aby bylo odsouzeno zlo, jak ho vyjádřili bratři v Plymouthu, kteří se oddělili od Newtona a jeho stoupců, je pro jiná shromáždění nezávazné.

Proto shromáždění „Betesda“ požadovalo pro sebe právo přijímat tyto vzpurné bratry u stolu Páně, třebaže věrní bratři se od nich oddělili.

Podle toho ti první bratři se nalézali pod soudem vyloučení, což věrným

bratřím bránilo mít s nimi obecenství.

Namísto aby jednotlivá shromáždění byla místním vyjadřováním jednoty těla Kristova, **jednají tudíž v naprosté nezávislosti jednoho na druhém**. Takové jsou dvě hlavní zásady „dopisu deseti“, přijatého shromážděním „Betesda“, které stále ještě vyjadřují postavení, které ono zaujalo a které od té doby nikdy neopustilo.

K bodu 1) – Omezme se nejprve na prozkoumání prvního bodu, totiž že obecenství s těmi, kteří mají nějaké bludné učení, neznečišťuje, za předpokladu, že jednatel takové učení nesdílí. Poznamenejme, že tato zásada vede „otevřené bratry“ k tomu, že připouštějí k lámání chleba osoby, které vědomě mají obecenství s bludy, když jen osobně ta učení nesdílejí. Původ, existence „otevřených bratří“ jako zvláštního, od ostatních křesťanů odděleného společenství, spočívá v nastolení a obhajování této zásady. Autor knihy, o níž jsme se zmínili, chce právě toto správně vysvětlit svým čtenářům.

Je nutné, abychom ohledně této otázky měli pevné, na Božím slovu založené přesvědčení. Podívejme se na ni tedy s vážností v jeho světle.

Obecenství s takovým učitelem, který učí kacířstva, neznečišťuje toho, kdo takové obecenství pěstuje?

Nestaví ho pod stejnou odpovědnost, jakou má sám učitel bludů?

Co říká Písmo?

*„Přichází-li kdo k vám, a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte, neboť kdož takového pozdravuje, **obcuje (= má podíl na) skutkům jeho zlým**“ (2. Jana 10–11).*

Toto místo mluví o dvou osobách: jedna má falešná učení o Osobě Krista, druhá tu první osobu pozdravuje a přijímá ji do domu. To místo vůbec neříká, že by ona druhá osoba sdílela falešná učení té první osoby, nýbrž že činem obecenství se s ní činí za jedno. Bůh prohlašuje, že tímto činem „**má podíl na jeho zlých skutcích**“. Tím je nečistá, a to ne protože přijala zlá učení, nýbrž protože se vědomě přidružila k bludaři, který ty bludy učí.

Jak vážné je proti tomuto jasnému a hluboce vážnému prohlášení Bohem vdechnutého Božího slova tvrzení pana Jiřího Müllera, který říká, že „otevření bratří“ přijímají ty, kteří přicházejí z kruhu těch, „kdo vyučují trestuhodné bludy“, za předpokladu, že ti první „jsou založeni v hlavních pravdách“. Tato slova znamenají, že ať vědomě či nevědomky „otevření bratří“

přijímají k lámání chleba osoby, o nichž Bůh říká, že mají podíl na zlých skutcích nástrojů, používaných satanem ke kažení Božího chrámu (1. Kor. 3,17).

Tutéž zásadu nalézáme v 1. Kor. 5,6. Církve v Korintu je na tom místě upozorňována, že „**maličko kvasu všechno těsto nakvašuje**“. Znamená to snad, že Korintští se všichni stali cizoložníky, protože zůstávali v obecenství s mužem, o němž bylo zjištěno, že je takový? Jistěže ne. Avšak svým obecenstvím s ním u stolu Páně se všichni znečistili, právě tak, jak jsme výše viděli, jako obecenství s učitelem bludů uvádí do stejného postavení, jaké před Bohem zaujímá bludař, toho, kdo s ním ono obecenství udržuje. Korintští nemuseli páchat smilstvo, aby byli nečistí, a my rovněž nemusíme přijmout některé falešné učení, abychom za ně před Bohem byli odpovědní; v obou případech je to vědomě udržované obecenství s něčím zlým, co znečisťuje. Když Korintští u toho provinilého vykonali kázeň, apoštol jim mohl říci: „*Všelijak prokázali jste, že jste nevinni (elbf. př.: čistí) v té věci*“ (2. Kor. 7,11). Oni se museli vyloučením toho smilníka a pokáním Církve před Bohem od zla očistit. Dokud se to nestalo, Církev byla v Božích očích spoluvinná na zlu v jejím středu, které ještě nebylo odsouzeno.

Uvedená místa by mohla stačit k důkazu, že spojení se zlem, ať v učení, anebo v mravní oblasti, znečisťuje, avšak tato zásada je tak důležitá, že ji chceme ještě zdůraznit uvedením jednoho místa z proroka Aggea:

„*Takto praví Hospodin zástupů: Zeptej se nyní kněží na zákon, řka: Ej, kdyby někdo nesl maso svaté v křídle sukně (elbf. př.: v cípu oděvu) své, neb oleje, neb jakékoli krmě, zdali bude posvěceno? I odpověděli kněží, a řekli: Nikoli. Tedy řekl Aggeus: Jestliže někdo, jsa nečistý od těla mrtvého, dotkl by se něčeho z těch věcí, bude-li nečistý? I odpověděli kněží, a řekli: Nečisté bude.*“ (Agg. 2, 12–14).

Zde máme dvě otázky:

1) Posvětí něco, co je svaté, nečistou věc, s níž to přijde do styku?

Kněží, poučení Bohem, odpovídají: **Nikoli.**

2) Znečistí nečistý čistého, jenž s ním přijde do styku?

Kněží odpovídají: **Ano.**

Tato druhá otázka se nyní týká nás a přímo se vztahuje k našemu předmětu. Kdokoli byl znečistěn kontaktem s mrtvolou, znečistil toho, kdo s ním

přišel do styku. Vůbec nebylo třeba, aby ten posledně jmenovaný se sám také dotkl mrtvol, aby se stal nečistým: stačil k tomu pouhý dotyk nečistého člověka.

Mohl by někdo upřímný vzhledem k tomuto prohlášení Božího slova popírat, že spojení s nějakým vůdcem, který je znám jako učitel bludů, znečisťuje každého, kdo s ním zůstává v obecnství, a to i tehdy, když sám osobně s ním nesdílí jeho bludy?

K bodu 2) – Podíváme se nyní na druhou hlavní zásadu, již se vyznačuje systém „otevřených bratří“: nezávislost jednotlivých shromáždění (sborů). Tuto zásadu uplatnilo r. 1848 shromáždění „Betesda“, tím že přijalo ke stolu Páně osoby, od nichž se věrní bratři museli oddělit. Tato zásada jimi nebyla nikdy odsouzena ani opuštěna. Plně byla nastolena písemným prohlášením vůdců „Betesdy“, které to shromáždění přijalo. Od té doby byla mnohokrát vždy znovu potvrzena ve spisech „otevřených bratří“, a až do současné doby se prakticky používá v jejich shromážděních. Na této půdě stojí všechna ta nezávislá shromáždění, která – oddělena od ostatních shromáždění – jednajíc každé samo o sobě. Vůdcové „otevřených bratří“, kteří obhajují tuto nezávislost, ustavičně tvrdí, že jinak by bylo možné už jen jedno odlišné řešení, totiž společenství shromáždění (sborů), které by byly kontrolovány nějakou ústřední mocí. Tento systém byl navržen velkou konferencí „otevřených bratří“ r. 1876. Nevíme, zda a v jakém rozsahu byl přijat a používán. Ve skutečnosti je jiné řešení problému, totiž **Boží pravda o Církvi**. Tato pravda není založena ani na systému nezávislých sborů (shromáždění), ani na systému nějakého společenství. Zásada společenství skutečně vládne v mnohých velkých náboženských denominacích (pojmenovaných církvích) křesťanstva, avšak je to jen sektářská a světská zásada. Na druhé straně zásada nezávislých sborů (shromáždění) vede k tomu, že tu je smiřování se zlem, tím že svévolnosti člověka se ponechává volná cesta, což vylučuje jakékoli zkoušení svědomí před Bohem.

Co tedy je podle Božího slova pravda o Církvi v jejích důsledcích pro tuto zem? Otevřeme-li si 1. Epištolu Korintským, najdeme tam Boží učení o pořádku v místní církvi (shromáždění, sboru). Tyto směrnice jsou založené na skutečnosti, že na této zemi **jest jen jedno tělo Kristovo**, jehož místní vyjádření je všude, kde svatí se shromažďují ve jménu Páně. Toto tělo je utvářeno (vzděláváno) jedním Duchem a zahrnuje všechny věřící, jak je psáno:

„Neboť jakož tělo jedno jest, a mnoho má údů, ale všichni ti jednoho těla

údové, mnozí jsouce, jedno tělo jsou; tak i Kristus“ (1. Kor. 12,12–13).

Když apoštol řekl, že tělo zahrnuje všechny svaté, a jaké jsou praktické výsledky této pravdy, mluví potom o místní Církvi (sboru, shromáždění): „*Vy pak jste tělo Kristovo, a údy z částky* (elbf. př.: *každý zvlášť, každý o sobě, každý v sobě*)“ (1. Kor. 12,27). To znamená, že Církev v Korintu byla **v tom městě** vyjádřením toho jednoho těla, které zahrnuje všechny věřící roztroušené po celém světě. Jestliže místní Církev jedná podle světla Božího slova, představuje jednotu těla Kristova. Je naprosto správné, že místní Církev je přímo odpovědná Pánu, Hlavě těla. Ať už přijímá některý úd těla, anebo ať vykonává kázeň ve jménu Páně, (místní) Církev nejedná nezávisle na jiných sborech, nýbrž se zřetelem ke všem a v obecenství se všemi ve jménu Pána shromážděnými svatými. To, co uskuteční jedno shromáždění, má tedy dosah (význam, platnost pro) na všechny a musí být – k vyjádření jednoty – přijato všemi těmi, kteří uznávají autoritu Pána, jsouce shromážděni v Jeho jménu. Jestliže věřící se shromažďují na některém místě, aby podle své výsady lámali chléb, jednájí tedy nikoli jako údy nějakého místního společenství, nýbrž jako údy celého těla Kristova (1. Kor. 10,16–17). V uvažované Epištole byli věřící vybídnuti, aby provedli kázeň vyloučením jednoho zlého, avšak v tomto hluboce vážném činu, jako i v kterémkoli jiném, byli věřící v Korintu spojeni „*se všechněmi, kteříž vzývají jméno Pána našeho Ježíše Krista na všelikém místě, i jejich i našem*“ (1. Kor. 1,2 – elbf. př. + revid. př. J. Karaf.). Jestliže Pavel v 5. kapitole ve 12. – 13. verši hovoří o těch, kteří jsou „**venku**“ a kteří jsou „**uvnitř**“, neznamená to, že by tím mínil jen nějaké „venku“ a „uvnitř“ místní Církve (shromáždění) v Korintu, nýbrž „venku“ a „uvnitř“ všeobecné (tj. celosvětové) Církve. Smilník, který byl vyloučen v Korintu, byl tím (zároveň) vyloučen ze všech sborů (shromáždění) Církve celého světa. Přes roztržky a úpadek Církve Pán vytyčil cestu oddělení od zla těm, kteří si přejí Jemu se líbit, tím, že dal oněm „dvěma či třem“ „shromážděným v Jeho jménu“ plnou moc přijmout anebo vyloučit v okruhu jejich odpovědnosti.

Zvážíme-li ve světle Božího slova tyto body, které jsme právě objasňovali, zjistíme, že obě hlavní zásady, které tvoří základ sdružení „*otevřených bratří*“, jsou naprosto falešné, a že vedou ke zvrácení jakéhokoli společného svědectví Boží Církve.

Obě tyto zásady znějí takto:

- 1) Spojení se zlem u stolu Páně neznečisťuje, pokud ti, kteří se ho zúčastní, sami toto zlo nevykonávají.
- 2) Místní sbory (shromáždění) jsou na sobě navzájem úplně nezávislé, a tedy nevyjadřují jednotu těla Kristova.

Při uplatňování těchto zásad mají „otevření bratři“ při nějakém vyloučení na zřeteli jenom místní sbor (shromáždění), a pro přijetí k večeři Páně se omezují na osobní svědectví.

První zásada otvírá dveře ke všem bludům;

ona druhá je překážkou, aby se proti bludu mohlo zakročit:

**jedna z těch zásad nechává zlo vniknout,
druhá znemožňuje, aby bylo odstraněno.**

Nuže jak se mají chovat ti, kteří chtějí zůstat Pánu věrni, vzhledem k takovým zlým zásadám, které převracejí svědectví Církve, pokud jde o slávu Krista a pravdu Jeho Slova?

Jak si máme počínat, je jasně vyznačeno výslovnými příkazy apoštola pro dny úpadku:

„V domě pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a stříbrné, ale také dřevěné i hliněné, a některé zajisté ke cti, některé pak k necti. Protož jestliže by se kdo očistil od těch věcí, bude nádobou ke cti, posvěcenou, a velmi užitečnou Hospodinu (elbf. př.: Pánu domu), ke všelikému skutku dobrému hotovou“ (2. Tim. 2,20–21; revid. př. J. Karafiáta).

A: *„Oddělíš-li věc drahou od ničemné (= bezcenné), jako ústa má budeš. Nechtě se oni obrátí k tobě, ty pak neobracej se k nim“ (Jer. 15,19).*

Taková je odpověď, kterou nám dává Boží slovo na naši druhou otázku.

Nyní bychom se ještě chtěli krátce podívat na naši třetí otázku.

Jaké byly smutné následky přijetí těch falešných zásad, o nichž jsme právě uvažovali?

V žádném případě bychom nechtěli neuznávat horlivost a lásku k duším, a i všechno dobré, co se nalézá u našich „otevřených bratřích“. Jestliže u nich zdůrazňujeme smutné následky opuštění obou základních pravd o shromáždování a svědectví Boží Církve na zemi, děje se to jenom proto, abychom pomohli upřímným duším, které tato smutná otázka zaměstnává a trápí.

Uvedeme tu svědectví jednoho služebníka Páně, který už zesnul, ale dlouhou řadu let pracoval v díle Páně mezi „otevřenými bratry“. Je to H. C. Crawley. Jeho poznámky k předmětu, jímž se zabýváme, se nám zdají být zvláště důležité, protože byl dlouho horlivým stoupencem zásad „Betesdy“. Napsal nejprve traktát s názvem: „Řeč na obhajobu jednoty“, v němž výmluvnou řečí hájí zásadu nezávislosti sborů (shromáždění), o níž říká, že je jediná, kterou lze použít, jestliže jí správně rozumíme. Později pochopil, že tato zásada je špatná a nebiblická, takže ji úplně opustil. Z jeho dopisů, které napsal r. 1915, vyjímáme následující části:

„Dlouhá léta jsem byl s „otevřenými bratry“ a znám způsob jejich práce. Opustil jsem je, neboť kdybych byl mezi nimi zůstal, nemohl bych si uchovat čisté svědomí; Byl bych to udělal už dávno, avšak bál jsem se učinit ten krok ze dvou důvodů: prvním bylo, že jsem nevěděl, kam bych měl jít; druhým důvodem bylo, že jsem věřil v nezávislost sborů. Byl jsem nucen odejít od nich nikoli pro jejich přílišnou povolnost a pro plánovité tíhnutí k určitému duchovenstvu, ale kvůli skutečnosti, že přijímají k lámání chleba osoby, o nichž se ví, že jsou nositeli nebo obhájci bludných učení. Ve sboru, kam jsem dlouho patřil, jsem neústupně bojoval proti jakékoli povolnosti a proti sklonu k vytvoření kléru (= jakési duchovenské kasty). Ta povolnost zacházela až tak daleko, že k lámání chleba a k vyučování byl přijat muž, který už byl řadou jiných shromáždění vyloučen, protože popíral věčné potrestání bezbožných lidí. Vědělo se, že v době přijetí ty názory ještě drží; přesto byl úmyslně přijat, bez ohledu na námítky a výtky některých bratří. Naše námítky byly zesměšňovány, ze vzdáleného sboru pak byli přivoláni dva bratři, kteří měli mezi „otevřenými bratry“ velký vliv. Ti mě požádali, abych opustil to místo, aby se předešlo roztržce. Jiný bratr řekl, že bude nejlépe, co nejméně mluvit o názoru bratří na tuto věc. Oba mne prosili, abych tu věc nešířil. Jeden bratr ze sousedního sboru vznesl o tom na jedné veliké konferenci bratří příslušný dotaz, avšak byl přerušen a bylo možné pozorovat úmyslné mlčení o této záležitosti. Sbor, který přijal toho muže, jenž byl pod kázní, a to bez ohledu na jeho bludy, je stále ještě jako takový uznáván; tomu muži je prokazováno plné bratrské obecenství jako i jiným bratřím, kteří jsou za tento hřích odpovědní, i když už je také určitý počet shromáždění, která nechtějí mít nic co činit s tím shromážděním nebo s jeho údy. Také jiní bratři mi vyprávěli o bojích, které musejí podstupovat, aby se uchovávali čistí od bludného učení o všeobecném smíření. Zdá se, jako by tu vládla naprostá nesvědomitost.

Roku 1891 čtrnáct dobře známých a vážených bratří podepsalo a zveřejnilo dokument, v němž mimo jiné konstatují, že není dovoleno mít obecnství se sbory, v nichž je trpěno učení o zničení duší anebo jiné hrubé bludy. Nyní však dva z těchto bratří, kteří ten spis podepsali, patří ke **sboru, který přijal k lámání chleba tu osobu, která byla pro bludné učení vyloučena, a byl to právě onen sbor, o němž jsem se zmínil předtím.**

Jeden z těch dvou je právě ten, jenž mne prosil, abych opustil to místo, aby se předešlo roztržce. Od té doby, kdy byl tento spis „Betesdou“ zveřejněn, byl podepsán ještě jejich jedenácti staršími bratry. Stále tvrdí, že obecnství s takovým sborem, který trpí nějaké bludné učení, není dovoleno, a přesto jsem se prve zmínil o případu, kdy se nejednalo potají, nýbrž veřejně a způsobem, který byl všemi uznáván. Zdráhají se nejenom dělat něco proti zlu, nýbrž prokazují provinilým sborům a bratřím bratrské obecnství, a prosí mne a ty, kteří se zdráhají učinit se zajedno se zlem, aby (mlčením) byla celá věc utulána.

O zásadách Boží Církve na zemi neznají tito vůbec nic. Z překladu Nového zákona od Darbyho si vzali slovo „Církev“ („Shromáždění“), avšak vždy mu dávají význam místního sdružení „otevřených bratří“. Nic jiného v tom nevidí a všichni, bez výjimky, odmítají jakoukoli odpovědnost za to, co se děje v jiných sborech (shromážděních), ať v blízkou, anebo v dáli. Sice rádi pěstují mezi blízkými sbory bratrskou lásku, ale že všichni společně tvoří jedno tělo, je většině z nich neznámý pojem a cizí řeč. Jsou to vskutku a jednoduše jen nezávislé sbory. Uznávají sice – i když ne bez zdráhání – že jeden sbor se může ujmout věcí jiného sboru, ale kázeň, jak jí rozumí „exkluzivní“ bratři, je jim neznámou věcí. Podle názoru „otevřených bratří“ kázeň, je-li prováděna, je omezena na **místní sbor** (shromáždění). Zeptáte-li se některého uvážlivého bratra, zda „otevření bratří“ určitého muže, který byl v A. vyloučen, v B. nebo v C. přijmou, jistě by odpověděl: „Ne, rozhodně ne“. Anebo: „Kdyby o tom měly být pochybnosti, dotazovali bychom se, abychom přezvěděli, zda vyloučení bylo oprávněné či nikoli“. Ale ani první, ani druhá odpověď by nevyjadřovala **pravdu** o tom, co by se v takovém případě skutečně stalo. Ty odpovědi by byly vskutku jen osobním názorem tázaného. Když jsem byl s „otevřenými bratry“ 30 let, vím, že pro takové případy nemají žádný společný postup; každý sbor jedná podle toho, co se mu zdá. Sbory „otevřených bratří“ jsou spolu spojené, pokud mezi sebou pěstují obecnství, za předpokladu, že vládne svoboda služby a totéž učení; jsou

ale navzájem oddělené skutečností, že každý z nich si přeje zůstat nezávislý a odmítá zasahování jiného sboru, když jde o provedení kázně v jeho středu anebo o její nevykonání. Vyloučení některé osoby pro bludné učení ostatně není zárukou, že ta osoba nebude přijata jiným sborem.

Sbory „otevřených bratří“ tedy tvoří vzájemně nesouvisející, volné, nezřetelně ohraničené sdružení věřících. Liší se od jiných systémů křesťanstva tím, že všeobecně, ale ne absolutně zastávají svobodu služby každého, pod vedením Ducha, v opaku k službě pouze jednoho člověka. Zkušenost se systémem „otevřených bratří“ mi ukázala, že je špatný a navíc takový, že může přijmout všechna bludná učení křesťanstva. Poznal jsem, že je **neschopen** očistit se od bludů, které se vynoří v jeho středu, a co je horší, ukázalo se, že to **učinit nechce**, jestliže svědomití bratři si to přejí. Mezi „otevřenými bratry“ jsou tací, jichž si vážím. Mnozí z nich vyjadřují lítost nad povolností, avšak **je to sám systém, jenž není v souladu s Božím slovem. Nedbá na zásadu, že „Božímu domu sluší svatost až navěky“ (Ž. 93,5), jakož i na zásady oddělení, které nám Boží slovo předkládá ve 2. Tim. 2 a v 2. Ep. Jana**, a na řadu dalších věcí.“

Uvedené výňatky z dopisů jednoho nestranného a dobře informovaného svědka nám podávají jasný obraz následků, plynoucích z přijetí obou už zmíněných falešných zásad. Tyto činí neúctu Pánu a ruší svědectví Jeho Církve na zemi. Jistěže mezi „otevřenými bratry“ jsou tací, kteří nejsou poučeni o původu tohoto hnutí, jako i o zásadách, jimiž se toto hnutí vyznačuje, a ještě méně o dosahu těch zásad. Nadto přijetí zásady o nezávislosti jednotlivých sborů s sebou přineslo velikou různost názorů. Proto se velice dobře může stát, že některé sbory opustily určité bludy systému, třebaže však s ním zůstávají spojené a tím jsou spoluodpovědné za to, čím se ten systém vyznačuje.

Je to, žel, skutečnost, že přes horlivost o evangelium, kterou „otevření bratří“ vyvíjejí, nepřítel se snaží zastírat mezi nimi zvláštní pravdy o Boží Církvi, které byly znovu vyvedeny na světlo mocným působením Ducha Božího v minulém století. Přijetí obecenství s nimi na základě nezávislosti a povolnosti, který si zvolili, by pro nás znamenalo zapřít a vzdát se pravd, bez nichž sbor křesťanů nemůže mít charakteristické rysy Boží Církve.

Kéž by nás Bůh chránil před takovou nevěrností vůči Kristu, našemu Pánu. Kéž by dal našim bratrům světlo a oni se vyprostili z pout systému, který se dotýká slávy Krista a svědectví Jeho Církve.

Kéž bychom více uskutečňovali naše nynější a nebeské spojení s Ním a s rozhodností se odvraceli od všeho, co směřuje k zatemňování Boží rady ohledně Krista a Jeho Církve a co chce vylučovat práva Pána v praktickém spravování Církve v jejím svědectví na zemi.

Jak by se mohli ti, kdo mají otevřené oči k poznání pravdy, spojit s takovým systémem, jehož zásady jsou popřením poddanosti Kristu a jednoty Jeho těla?

Závěrem připomeneme slova jednoho bratra:

Úsilí nepřítelů směřuje k tomu, aby se Boží lid s **úzkým** srdcem ubíral **úzkou** cestou, čímž se vyznačuje sektářský duch; anebo by rád, aby Boží lid šel se **širokým** srdcem po **široké** cestě, což by odpovídalo povolnému praktickému životu. Nikdy se nikdo na zemi neubíral po tak **úzké** cestě, jako Pán Ježíš Kristus, a nikdy nikdo přitom neměl tak **široké** srdce jako On. Kéž by nám dal milost, abychom šli se **širokým** srdcem po **úzké** cestě!

DODATEK

S hlubokou lítostí jsme se dověděli o četných námitkách, které vyvolalo předcházející pojednání. Nejprve jsme si mysleli, že o tom pomlčíme. Protože bychom však rádi odstranili jakékoli nepochopení toho, co jsme psali, prozkoumáme tu hlavní vznesené námitky, ať už byly v jednom spise našich „otevřených bratří“, nazvaném „Kázeň v Božím domě“, anebo sdělené ústně.

1) Proč stále obviňujete B. W. Newtona jako bludaře, když on přece svá bludná učení vyznal a vzal je zpět?

Odpověď: B. W. Newton pod nátlakem svých přátel skutečně 25. 11. 1847 uveřejnil, že své bludy bere zpět. Jak veliké však bylo zděšení přátel pravdy, když pak za několik měsíců vydal nový spis, který s vychytralejší, skrytější formou obsahoval většinu z jeho dřívějších bludných tvrzení anebo přinejmenším je ospravedlňoval. Rozsah těchto stran nám nedovoluje uvést podrobné důkazy, které bychom mohli podat. Čtenáře, kterého tato otázka zaměstnává, prosíme, aby si přečetl obšírné prozkoumání, které o tomto vážném předmětu provedl náš bratr J. N. D. Vynaložil na to více než 200 stran. (Viz sebrané spisy J. N. Darbyho: „Collected Writings of J. N. D.“, sv. IV, str. 52–292 (ve vydání od W. Kellyho z r. 1964, provedeného firmou Stow

Hill Bible and Tract Depot, Kingston – on – Thames, je to ve sv. 15 na str. 34–189). Omezíme se jen na souhrn bludů B. W. N., které podnes nebyly odsouzeny a které jsou zaznamenány na 290. straně (v novém vydání na str. 188–189) zmíněného svazku:

1. Pán Ježíš při svém narození, a protože se narodil z ženy, se podílel na určitých následcích pádu do hříchu, z nichž jedním byla smrtelnost. Pro toto spojení s Adamem skrze lidskou přirozenost zdědil smrt, protože se narodil pod mocí smrti jako Božího trestu.
2. Proto Ho Bůh viděl v takovémto poměru vůči Sobě a nechal na jeho duši tíhou doléhat hrůzy Sinaje, které jsou podílem těch, kdo jsou před Bohem v takovém stavu.
3. Pán Ježíš zaujal postavení vzdálení od Boha, které příslušelo takto narozené osobě v takovém vztahu (vůči Bohu). Musel nalézt Svou cestu zpět k Bohu ubíraje se cestou, na níž Ho Bůh nakonec mohl uznat a setkat se s Ním.
4. Jak hrozné bylo to vzdálení následkem Jeho narození, tak (hrozné) skutečně byly i z toho plynoucí vztahy, a takový skutečně byl i z toho plynoucí rozsudek trestu smrti, hněvu a zlořečení, že o Něm čteme, že Bůh Ho, dokud nebyl vysvobozen, napomínal (trestal) v hněvu a prudké nelibosti.
5. Následkem těchto Božích cest s Ním a utrpení, která z toho pro Krista plynula, byla řeč Pláče Jeremiáše 3, Žalmů: 6., 38., a 88. atd. vyjádřením citů Krista, když se nalézal pod drtící tíží Boží ruky.
6. Pán Ježíš se sám vysvobodil z těchto káznění, tím že zachovával zákon. Změna, k níž došlo v pocitech a zkušenostech Krista při Jeho pokřtění Janem, byla tak velká, že může být vyjádřena rozdílem mezi horou Sinaj a horou Sion, anebo mezi zákonem a milostí.
7. Kromě všech těchto vztahů, které Kristus na Sebe vzal při Svém narození, a rozsudků a káznění, které z toho vyplynuly, a kromě Svých utrpení pod těžce na Něm spočívající Boží rukou, procházel ještě zkušenostmi neobráceného, třebaže vyvoleného Žida.

Kéž by čtenář před tváří Pána, Jehož oči jsou jako plamen ohně, a který je znovu v domě Svých přátel zraňován, zvážil tato nenáviděnihodná rouhání. Kéž by nám potom řekl, co si myslí o výtce, učiněné nám autorem

spisu: „Kázeň v Božím domě“, že v nových vydáních uvádíme bludy Newtona, třebaže tento je před 80 lety veřejně vzal zpět.

Pro ty z našich čtenářů, jimž by svědectví J. N. D. nemělo stačit, připojujeme ještě jeden dopis Jiřího Müllera, vedoucího bratra z „Betesdy“, který napsal **rok po odvolání bludů B. W. Newtonem**:

Milý bratře! (pan J. G. Deck)

Zavalen prací nepsal jsem Vám (ještě) nikdy o **hrozných** bludech pana N. Protože mne o to ve svém dopisu prosíte, chci Vám, milý bratře, jen říci, že nejen mé oči jsou už delší dobu otevřené nad **hroznými bludy**, které jsou obsažené v obou těch spisech, nýbrž že jsem také dvakrát v měsících červnu a červenci o tom vyjádřil své přesvědčení před shromážděným sborem a před bratry v díle.

Mou nadějí ale bylo, že ten ubohý N. snad unikne léčce satana, když přece vyznal **hrozný blud** o spojení Krista s Adamem jako hlavou svého pokolení a dva své spisy s hroznými **bludy** vzal zpět, aby je znovu prozkoumal. Když je ale potom vydal znovu, zjistil jsem, že **vzdor všemu pilování a uhla-zování obviňovaných (inkriminovaných) míst** nový spis je vlastně jen obhajobou dřívějších. Tu jsem pocítil, že jsem povinen změnit svůj způsob jednání a před více týdnů jsem plně ukázal ve všech podrobnostech **hrozně bludy**, dotýkající se až i základů naší svaté víry. Od té doby jsem jistě více než desetkrát před shromážděnou Církví nejpádnějšími výrazy ukázal na tyto **hrozně bludy** a také před asi osmi nebo deseti vedoucími bratry. Chci jen ještě dodat, že bludy Newtona jistě nemají rozhodnějšího odpůrce, než právě mne, a že přátelé Newtona jsou se mnou nemálo nespokojeni.

Váš spoluspojený v Pánu:

Jiří Müller.

Upozorňujeme čtenáře na ta místa tohoto dopisu, která jsme zvýraznili, a zvláště na výrok: „**vzdor všemu pilování a uhla-zování**“ atd. Tento výrok nepopíratelně dokazuje, že v myšlenkách autora dopisu ty **hrozně bludy**, o nichž se pětkrát zmiňuje svému adresátu, nejsou ony, které B. W. Newton uveřejnil **před** jejich vzetím zpět, nýbrž ty, které jsou obsažené ve spisu, který napsal **potom**. Proto tedy jak pro Jiřího Müllera, tak i pro J. N. D. bylo **to vzetí zpět naprosto bezcenné**.

Nyní se podíváme, co je příčinou naprosto falešného směru, jímž se vydal

Jiří Müller, do něhož s sebou strhnul sbor „Betesda“ a všechny, kdo je následovali, na osudnou cestu, kterou od té doby nikdy neopustili. Říkáme to s veškerou úctou, která patří památce velikého křesťanského lidumila, jehož dílo víry a práce lásky dojde v den Pána své odplaty.

2) Proč stále obviňujete „otevřené bratry“ z trestuhodné ohleduplnosti k bludům B. W. Newtona, když přece tito po rozdělení r. 1848 je naprosto odsoudili a zřekli se jich?

Odpověď: – Nestavíme naše „otevřené bratry“ paušálně pod obvinění, že drží nebo obhajují bludy Newtona. Naproti tomu **s naprostou vážností** tvrdíme, že sbor „Betesda“ **nikdy** tu chybu, že **ke stolu Páně přijal stoupence Newtona, kteří lámáním chleba s ním udržovali obecenství v Plymouthu**, kterou již nikdy nelze napravit, během své existence nevyznal a neodsoudil. To se stalo, jak jsme už uvedli, r. 1848. Tento čin nezávislosti vyvolal velké zděšení mezi bratry, kteří „Betesdu“ zapřísahali, aby ho odsoudila a přivedla zpět na cestu poslušnosti k Božímu slovu. Po celých měsících bojů a utrpení ospravedlnil ten sbor výslovně své počínání a podal o tom veřejné vyjádření okružním dopisem. Ten byl podepsán deseti bratry a je od té doby známý jako „dopis deseti“. Toto usnesení bylo učiněno přes odpor mnoha bohobojných bratří, kteří byli přítomni a kteří, aby zůstali věrni Pánu, se museli od „Betesdy“ oddělit, což zároveň udělal velký počet bratří v celém světě. Řekli jsme už, že toto usnesení (rozhodnutí) nebylo „Betesdou“ nikdy odsouzeno ani odvoláno. Tak např. pan Craik, jeden ze signatářů „dopisu deseti“, napsal r. 1857 toto:

„Mínění, které je v tom dopise obsaženo, nebylo nikdy, pokud vím, žádným z nás odvoláno, a mám za to, že kdybychom dnes byli postaveni do stejné situace jako tenkrát, že by většina z nás došla k témuž úsudku, jako byl onen, vyjádřený ve jmenovaném dokumentu.“

Probrali jsme už obě falešné zásady, které jsou v zásadním rozporu s Božím slovem a které jsou obsažené v usnesení sboru „Betesda“ a kterými se stále ještě vyznačuje jeho postavení před Bohem. Dokud tyto falešné zásady nebudou odsouzeny, je všem, kteří chtějí zůstat věrni Pánu a Jeho Slovu, obecenství s tím sborem nemožné.

J. N. D. napsal o této věci:

„Sbor „Betesda“ přijal veřejně určitý základ, zásady, které jasně ukazují,

že ačkoli oni vědí o těch rouháních, přesto otevřeně dávají najevo, že vůči těm rouháním chtějí zůstat lhostejní, a že chtějí přijímat ty osoby, které se s těmi rouháními učinily za jedno, a to dokonce aniž se těch osob otáží, zda ta rouhání drží či nikoli. Horliví držitelé těch rouhání skutečně byli v „Betesdě“ ve chvíli, kdy bylo učiněno ono usnesení...

Tento sbor dal raději přednost tomu, že bezúhonní bratři odešli, než aby se otázel, zda osoby, s jejichž věcí se učinil zajedno, nejsou rouhači Krista. (Skutečností je, že **část jejich falešných učení tam byla protěžována** a je ještě hlásána.)

Tento sbor jako takový přijal zásadu lhostejnosti vůči těm rouháním proti Kristu, neboť se o celé řadě z nich zmínil, takže přesně věděl, co dělá. Nuže, osoby, které vědomě chodí do „Betesdy“ anebo do shromáždění, která jsou s ní v obecnství, se s nimi činí zajedno. Ve svém chování možná nepřijímají detaily jeho počínání, zato však zásadu sjednocení s ním ... Jestliže se některá osoba co se týče jejího křesťanského obecnství se sdružením, k němuž patří, učiní zajedno s rouháními proti Kristu, a je to jasně rozeznáno, tedy s ní nemám obecnství; ona je postavena nepřátelsky proti Kristu a proti Jeho Církvi. Věřím ve vzájemnost (solidaritu) Církve, avšak nemohu uznat za prvopočátek takové vzájemnosti (solidarity) lhostejnost vůči rouháním proti Pánu. Ať mi taková osoba neříká, že není lhostejná, když způsobil, jak se chová, odporuje jejímu vyznání. Ať mi také neříká, abych ji jednoduše přijímal jako křesťana, neboť za takovým způsobem řeči bývá vždy něco skrytého. Bezdůvodně se takhle nemluví. Je to jen úsilí satana, udělat z přijímání všech svatých zásadu, která, pokud se týče Osoby Krista, ponechává velkou volnost.“

(Dopis J. N. D. z ledna 1857, Messenger Ev., 1899, str. 299.)

Mohli bychom uvést mnoho citací z dopisů J. N. Darbyho o tomto předmětu, ale omezíme se na zaměření našich čtenářů s vážností na důležité zásady Písma, které jsme připomenuli výše uvedenými citacemi. Ten čtenář, který se nad nimi zamyslí před tváří Pána, se bude moci přesvědčit o vážnosti postavení, které zaujala „Betesda“, – postavení, které od té doby nikdy neopustila.

Lhostejnost vůči právům Pána a opuštění poddanosti Jeho Slovu, jak se ukazuje z prohlášení sboru „Betesda“ v „dopisu deseti“, jsou skutečně v stavu uvádět bratry v úžas. Důvod této smutné zaslepenosti se nám však

objasní, podíváme-li se na smýšlení některých vůdců toho sboru. Zvláště jeden z nich, pan Craik, podepsaný v „dopisu deseti“, byl daleko, než aby mohl být považován za zdravého co do učení, a jeho učení se kupodivu podobala učením takového B. W. Newtona. J. N. Darby o tom napsal r. 1858 toto:

„Učení pana Craika jsou dána diskusemi a třemi dopisy... On ostatně své mínění netajil, nýbrž veřejně je ospravedlňoval před Církví. Řekl, že kdyby Kristus požil jed anebo kdyby byl upadl do nějaké jámy, byl by zemřel jako jiný člověk, a že kdyby žil déle, stal by se z něho vrásčitý stařec a pak by zemřel.“

(Dopis J. N. Darbyho z května 1858, Messenger Ev., 1889, str. 477.)

Co si máme myslet o mravním stavu takového sboru (shromáždění), který nejen po celý život chová ve svém středu rouhače, který vyslovil ta nenáviděná slova, nýbrž který mu cele důvěřoval a naslouchal jeho učení s úctou a vážností?

3) Proč naléháte na to, aby se sbory „otevřených bratří“ s vámi spojily? Jejich původ se přece od vašeho úplně liší, a oni mají stejně tak málo důvod spojit se s vámi, jako vy s nimi.

Tak alespoň zní tvrzení, které rozvíjí autor zmíněného už traktátu: „Kázeň v Božím domě“.

Píše:

„Počátek našich sborů v západním Švýcarsku nesouvisí s hnutím tzv. anglických bratří. Vzešly z velkého probuzení, k němuž došlo současně v různých evropských zemích po napoleonských válkách, tedy kolem r. 1820 – 1830.“

Odpověď: – Litujeme, že musíme říci, že na těchto tvrzeních není ani slova pravdy. Mohou snad naši „otevření bratří“ popřít, že o jejich sborech jakožto zvláštním, od jiných křesťanů odděleném sdružení před r. 1848 nelze mluvit? Cožpak před tím rokem s námi nebyli v plném a šťastném obecnství na půdě jednoty těla Kristova?

(Ve skutečnosti sbory ve Švýcarsku zůstaly spojené na půdě pravdy až do r. 1857. Toto bylo to neblahé datum, kdy některé z nich se učinily zajedno s „Betesdou“. Teprve od toho roku existovaly ve francouzském Švýcarsku sbory „otevřených bratří“.)

Ovšemže mezi r. 1820 a 1830 došlo k mohutnému probuzení, které otřáslou ustrnulou církví; bylo to volání o půlnoci, které se rozlehlo všude. Následkem toho požehnaného díla Ducha Božího se všude v naší zemi (tj. ve Švýcarsku) utvořily tzv. „volné (nezávislé) církve“. Věřící, z nichž se skládaly, byli oddáni evangeliu. Avšak neznali pravdy o Církvi, o svém nebeském povolání, o svém spojení s Hlavou ve slávě, o svém vzdělávání jako tělo Kristovo spojené s Hlavou skrze Ducha Svatého, na Němž je tělo, co se týče svého života, závislé, o práci těla za působení Ducha, a o jeho svědectví na zemi. Vzájemná odpovědnost sborů (shromáždění) plynoucí ze skutečnosti, že jsou místním vyjádřením jednoty těla Kristova, závislost jedině na Duchu Svatém při shromažďování vykoupených a při jejich svědectví, – což vylučuje jakýkoli lidský klérus –, jako i mnoho dalších pravd bylo rovněž neznámou věcí těmto prvním průkopníkům, jejichž horlivost a láska k Pánu ostatně byla velice pozoruhodná.

R. 1837 přišel do Švýcarska jeden věrný a Pánem úžasně nadaný služebník, J. N. Darby. Pracoval s neobyčejnou horlivostí mezi „volnými církvemi“ a všude, kdekoli mu Pán otevřel dveře. Jeho činnost byla natolik požehnaná, že téměř všichni tito bratři z doby probuzení se během několika málo let vzdali svých lidských náboženských zřízení. Od té doby se shromažďovali v pouhé závislosti na Pánu, pod vedením Ducha Svatého a i v oddělení od všech lidských systémů, odsuzující jakýkoli druh zla, ať v učení či v praktickém životě, a očekávající příchod Pána. To je podnes základ, na němž se shromažďují bratři, kteří následovali toho prvního svědka Páně.

V následujících letech mělo vzniklé svědectví bohaté požehnání. Pokoj a radost vládly mezi bratry přes zuřivá pronásledování, rozpoutaná proti nim, protože šli cestou oddělení od světa a od zla. Pán stále přidával nové duše k těm, které už kolem Sebe shromáždil, a dílo se rychle šířilo ve více zemích. Na tyto první svědky Pána bylo možné vztáhnout výrok Písma: „*Sbory ... měly pokoj, vzdělávající se, a chodíce v bázni Páně, a rozhajňovaly se potěšením Ducha Svatého.*“ (Skut. 9,31)

Avšak nepřítel nezůstal nečinný. Když viděl, že zbraň násilí, kterou použil proti bratřím, neotřásla jejich vírou a jen ještě víc je upevnila v okoušení jejich nebeských požehnutí, změnil taktiku. Náhle jako úder hromu vypuklo mezi anglickými bratry hrozné bludné učení B. W. Newtona, jehož původce byl vážný a všemi uznávaný vůdce.

Mnozí bratři pochopili, že jestliže tato bludná učení, která se rovnala

bludným učením takového Aria, nebudou rázně zavržena, mohla by být svědectví, svěřenému jim Pánem, zasazena smrtelná rána, neboť tento útok napadal přímo základy svědectví.

Ale žel, mnozí, v čele se sborem „Betesda“, se vzepřeli oddělit se od těch, kteří stále ještě s B. W. Newtonem lámali chléb, ačkoli předstírali, že jeho učení odsuzují. Sbor v „Betesdě“ rozvinul veřejně korouhev vzpoury, tím že stoupence B. W. Newtona veřejně přijímal ke stolu Páně. Po jeho tvrdošíjném odmítání odsoudit ten čin nezávislosti neměli bratři, kteří chtěli zůstat věrni Pánu, jiné východisko než úplně se oddělit od toho sboru a i od všech, kteří ten sbor následovali.

Mnozí bratři přející si zůstat mimo boj, se na toto rozhodnutí dívali jako na zločin proti Pánu a proti Jeho Církvi. Mnozí chovají tento názor ještě dnes. Tito bratři zaměnili ducha sektářství, který je dílem těla (Gal. 5,20), za oddělení od zla, které je nám s naprostou určitostí přikazováno od začátku až do konce Písma svatého.

Ve své poslední řeči k starším z efezského sboru je apoštol varuje před zhoubnými vlky, kteří nebudou šetřit stádo, a říká jim, že nástroje nepřítelů budou hlásat zhoubná učení, aby odvedli učedníky za sebou (Skut. 20,29–30).

Jakou směrnicí nám apoštol dává proti takovým lidem, přinášejícím zlo?
Oddělení, naprosté oddělení. (2. Tim. 2,16–22)

Bratři vyšli z toho boje zchudlí a oslabení. Pán však zůstává věrný Svým zaslíbením. Ti, kdo se s velkou slabostí usilují ostříhat Jeho Slovo a nezapírat Jeho jméno, budou až do Jeho příchodu okoušet vzácnost Jeho uznání a požehnání Jeho přítomnosti uprostřed dvou nebo tří, shromážděných v Jeho jménu:

„A pozůstavím uprostřed tebe lid chudý a nuzný, i budou doufati ve jménu Hospodinovu“ (Sofon. 3,12).

„Jestliže oddělíš věc drahou od ničemné, jako ústa má budeš“ (Jer. 15,19).

4) Cožpak J. N. Darby v rozhovoru s Jiřím Müllerem v červenci 1849 mu neřekl následující: Poněvadž jste odsoudili učení Newtona, není už víc žádný důvod, abychom ještě zůstávali rozdělení?

Odpověď: – Jsme pevně přesvědčeni, že J. N. D. ta slova nikdy nevyslovil, a to na základě těchto důvodů:

1. Jak jsme se už zmínili, sbor v „Betesdě“ učinil v prosinci 1848 následující usnesení: „Nikdo, kdo zastává, obhajuje anebo drží názory Newtona, nemůže být přijat ke stolu Páně.“ Nuže, toto rozhodnutí bylo jen potvrzením onoho z července 1848, čímž „Betesda“ ospravedlňovala svůj čin nezávislosti, kterého se dopustila, tím že přijala k lámání chleba osoby, které byly v obecenství s B. W. Newtonem v Plymouthu. Aby někdo byl v „Betesdě“ přijat, stačilo vskutku, aby taková osoba anebo jiní prohlásili, že ani neobhajují ani nedrží názory či spisy Newtona, **třebaže lámáním chleba s ním zůstávali v obecenství**. Poněvadž J. N. D. s největší rozhodností tuto protibiblickou zásadu a její použití „Betesdou“ r. 1848, potíral, **zcela určitě nemohl** o několik měsíců později se k tomu vrátit a prohlásit, že poskvrněná půda, na níž se ten sbor postavil, je v souladu s poslušností Božího slova.
2. Jak mohl J. N. Darby v rozhovoru s Jiřím Müllerem prohlásit, že souhlasí se zásadami „Betesdy“, a jak mohl dát ujištění, že tedy nadále neexistuje žádný důvod k oddělení od toho sboru, když na druhé straně více než 30 let, až do svého posledního dechu s neochvějným přesvědčením písemně i ústně prohlašoval, jaký odpor má k té cestě nezávislosti a neposlušnosti vůči Božímu slovu, na níž se ten sbor vydal a na níž podnes, bez pokání, setrvává?

Mohli bychom z odpovědi našich „otevřených bratří“ vyzdvihnout ještě jiné hrubé nepřesnosti, avšak máme za to, že jsme svůj úkol skončili.

Kéž by Pán podpíral víru svatých, dokud nepřijde.

„Aj, přijduť brzy. Drž (pevně) to, co máš, aby žádný nevezal koruny tvé“ (Zjev. 3,11).

(přeložený spis „Die Bethesdafrage“ byl upřesněn podle „Collected Writings of J. N. D., sv. 15, str. 188–9; Messenger Ev. 1899 str. 290–291; str. 477)

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 2

1993

číslo: 11–12

A. v. d. KAMMER:

Vykupující čas...

Zamysleme se každý nad tím, že to, co jsem zde na zemi, **rozhoduje** o stupních slávy, které se mi dostane tam nahoře. Bůh odmění ty, kteří Ho hledají (Žid. 11,6)! Kéž bychom vykupovali své pozemské dny, byli věrní ve všem, věřili, trpěli, správně bojovali, zápolili, modlili se, sloužili, milovali, vytrvávali, odříkali se, atd., slovem:

věrně následovali Pána,

a to jak na cestě životem víry doma, v rodině, v zaměstnání a v obchodní činnosti, tak i na společné cestě ve svazku pokoje s milovanými Páně, které On spojil Svým Duchem ve Svou Církev (Shromáždění) – dokud „*nepřijde a odplata jeho s ním, aby odplatil každému podle skutků jeho*“ (Zj. 22,12)! Potom vejdemo v radost našeho Pána a budeme vidět to, čemu jsme věřili. A čím věrnější jsme byli zde na zemi, tím „hojnější“ nám bude způsobeno „*vjití*“ (2. Petr. 1,11) k Jeho oslavení a chvále. Budiž Jeho jméno navěky požehnáno!

HuN 1962/46

Útěcha ve stáří

Mnozí lidé by se rádi dožili vysokého věku, ale málo myslí na to, že stáří s sebou přináší i nejednu těžkost. Stárnoucí člověk se stává stále osamělejší, protože někteří, které měl rád, už byli odvoláni na věčnost. V srdci to pak zanechává lítost, bolest a zármutek. Stárnoucí navíc pociťuje, jak mu ubývá sil, zhoršuje se mu sluch i zrak, chůze se stává obtížnější a i paměť chátrá. Je pochopitelné, že lidé bez Pána Ježíše často bývají mrzutí a nevlídní

a jejich život je neutěšený. Nemají naději v blaženou budoucnost v Otcovském domě.

Avšak u Božích dětí, u vykoupených, by tomu mělo být jinak. Nemusí být sklíčeni a zatrpklí, ale vždy se mohou povzbudit tím, co je v 2. Kor. 4,16: „*proto neumdléváme*“. Cožpak jim sám Pán neslíbil, že je vezme a bude nést až do stáří? (Iz. 46,4) On řekl: „*Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím!*“ (Žid. 13,5b) Jak nás to potěšuje, když se setkáváme s našimi staršími spoluvěřícími a vidíme na jejich moudré, usměvavé tváři Boží pokoj. Když je vidíme jako takové, kteří jsou blízcí nebi, kteří odpočívají na srdci Páně a procházejí posledním úsekem své cesty v úzkém obecnství se svým Spasitelem. Zračí se na nich hluboká, vnitřní radost, radost z opětného shledání tam nahoře. U takových věřících bývá v čas večera světlo (Zach. 14,7). Je přirozené, že jejich tělo chátrá, ale vnitřní člověk u nich se obnovuje den co den (2. Kor. 4,16). Stále ještě rostou v obecnství s Bohem. Nečekají na smrt, nýbrž očekávají Pána Ježíše, aby byli uvedeni do věčné radosti svého Pána.

kalendář DHN 31. 3. 1967

Andrew MILLER:

Myšlenky o 84. Žalmu

„*Jak jsou milé přibytky tvé, Hospodine zástupů!*“ (2. v.) Blaze duši, která – podobně jako žalmista – touží po Božím příbytku a miluje shromáždění Jeho svatých, **protože On je tam přítomen**. Nová přirozenost touží po živém Bohu a jejím přáním je dostat od Něho požehnání.

I ten, kdo nemá život z Boha, by nechtěl být bez určitého požitku, který má při tzv. bohoslužbách, kam pravidelně chodí, ačkoli s Bohem se nechce setkat. Určitými prostředky, například zpěvem nějaké vybrané písně, tam bývají vyvolány živé náboženské city a posvátné nálady. Ale myšlenka, že by se tam měli setkat s **Bohem**, by asi mnohé přiměla vzdát se návštěvy shromáždění. Neboť jenom nová přirozenost může říci: „*Srdce mé i tělo mé plěše* (= hlasitě volá) *po Bohu živém*“ (3. v.). Jenom máme-li přirozenost z Boha, jsme schopni opravdu se radovat v Bohu. Pravá, osobní zbožnost nalézá zvláštní uspokojení srdce a nejhlubší radost tam, kde Pán je přítomen.

K pravé, Bohu se líbící bohoslužbě patří tři věci: přirozenost z Boha, Duch Svatý a Boží slovo (srov. Jan 4,23.24). Ale cožpak se z těchto věcí nemohou

radovat i „malé dítky v Kristu“ (1. Jan. 2,14)? Jistěže, protože je psáno: „Všichni zajisté synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru“ (Gal. 3,26) a každé dítě určitě má tutéž přirozenost jako jeho Otec a tím je schopné mít s Ním obecenství. Kromě toho máme všichni Jeho Slovo a Jeho Ducha. Jak vzácná to je skutečnost! Kéž bychom jen dostatečně jako děti měli Boží slovo za svou směrnicí a Jeho Ducha za svého jediného vůdce, za svou jedinou sílu! Při nás by se nemělo nalézat vůbec nic, co je jen ovocem lidské tradice nebo výchovy.

Co je tvou pohnutkou, co je tvým předmětem a co je touhou tvého srdce, jde-li o návštěvu shromáždění Božích dětí? Jde ti o ty zmíněné tři body? Nevede časté navštěvování, pravidelnost a zpravidla stejnost služby k tomu, že její účinek na tvou duši je oslabován a že zapomínáš na její pravý význam a cenu? Pomyšlení, že se blížíme do Boží bezprostřední blízkosti, by v nás muselo pokaždé způsobit nesmírný dojem. Kdybychom si tu myšlenku plně přivlastnili, museli bychom se s plnou vážností soudit ve svém nitru podobně jako starozákonní kněží, když vstupovali do svatyně. S horlivostí bychom bděli nad každou myšlenkou, každým slovem a činem, dokud se tam nalézáme. A proč? Snad proto, že máme vzhledem k Bohu mít určitý pocit otrocké bázně? Rozhodně ne, neboť přítomnost Otce je **domovem** dětí, místem šťastné, blažené svobody – „*i Otec takových hledá, aby se klaněli jemu*“ (Jan 4,23 – elbf. př.). On nejenže naše velebení přijímá, nýbrž **hledá** je. Jemu je vzácné. Rád slyší chvalozpěvy Svých dětí, jejich děkování a chvály. Ale právě proto si také přeje, aby Mu srdcem přinášely velebení, s plným pochopením toho, jak je důležité a jaký má význam.

Bůh s námi přebývá, a to ne jako nějaký návštěvník, jak tomu bylo kdysi u prvních lidí v zahradě (ráji) Eden. Jak úžasná to je milost! Stojí to jistě za zamyšlení. Měli bychom bdít, aby u nás tato slavná skutečnost neztrácela na svém významu tím, že jsme si na ni zvykli! Jak je smutné, jestliže právě z tohoto důvodu mizí její původní mocný vliv na naše duše! Měli bychom mít vždy na paměti, že to jsou „*příbytky Hospodina zástupů*“, k nimž máme přístup!

Slovo „*příbytky*“ ukazuje, že Božím úmyslem je **bydlet s lidmi**. Tato myšlenka byla v Božích úmyslech odedávna. Již Mojžíš směl vidět na oné hoře „*vzor* (v elbf. př.; v kral. př.: *podobnosti*) *příbytku*“ (2. M. 25,9). Sám Bůh pro něj navrhl plán, a jaké to bude, až bude jednou plně proveden! Ovšemže toto se stane teprve tehdy, až bude stvořeno nové nebe a nová země. Je to

popsané v 21. kap. Zjevení: „*I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi; a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich. A setře Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; neboť první věci pomínuly*“ (3.–4. v.).

Jak slavné bydliště máme k očekávání! Nikdo na této zemi nemůže plně chápat, jakého blaha, jakého požehnání se nám tam dostane. Je to **domov, otcovský dům**, jemuž spějeme vstříc. Jakou plnost hlubokých citů, ryziho štěstí a blažené radosti probouzí v našich srdcích výraz „*dům otcovský*“! A jak úžasné pomýšlení, že tento stav bude trvat věčně, že je nám připraven **věčný domov**. Budeme navždy s Pánem. Tisícileté království už bude za námi a začne věčnost se svou zvláštní, ryzí radostí. A co je symbolem dokonalých požehnání věčnosti? Přesně totéž, co bylo vždy symbolem Boží milosti a předností všech vykoupených lidí skrze Ježíše, totiž: „*Stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi*“.

Je také velmi důležité, že ve výše uvedeném slavném popisu našeho budoucího bydliště nenalzáme nic o *různých třídách* lidí, o králích, národech apod. Je tam jednoduše řečeno jen: „*stánek Boží s lidmi*“. „*První věci pomínuly*.“ Rozdíly, které až do té doby trvaly, naprosto zmizí. Pak už nebudou Židé a Řekové, národnosti a národy, pokolení, řeči a jazyky, nýbrž jednoduše „*lidé*“.

Není pochyb o tom, že osobní a duchovní rozdíly budou dále trvat, neboť nikdy nepřestaneme být jednotlivými bytostmi, a také nikdy nepomine to, co v nás je z Ducha Božího. Avšak všichni budou mít totéž tělo vzkříšení, všichni ponese tentýž obraz Nebeského. Na Boží nové zemi nebudou ani Židé, ani Řekové, nýbrž jenom noví „*lidé*“ v Kristu Ježíši, jeden rozsáhlý Boží lid. Bude způsoben Boží nový pořádek věcí a v jejich středu On zřídí Svůj příbytek. Svaté město, nebeský Jeruzalém sestoupí od Boha jako nevěsta ozdobená muži svému, – bude tvořit vrchol a střed celku: stánek Boží s lidmi. Není to slavné, že to už smíme vědět? Jaké štěstí tam bude vládnout! Ano, tam jsou otevřeny zdroje nikdy nekončících požehnání. A naše srdce bezděky touží: Kéž by tam byli všichni z těch, které máme rádi! Kéž by tam nikdo nechyběl, kdo nám byl na této zemi drahý!

Avšak vůdčí myšlenkou v našem krásném Žalmu není tolik *naše bydlení s Bohem*, jako spíše **Boží bydlení s námi**. „*Jak jsou milé příbytky tvé, Hospodine zástupů!*“ Nyní je Církev (Shromáždění) onou stavbou, stavením,

v němž On přebývá: „*na kterém i vy spolu vzděláváte se* (elbf. př.: *i vy spolu vzdělávání jste*) *v příbytek Boží v Duchu*“ (srov. Ef. 2,16–22). Už to nebude dlouho trvat a Boží děti dosáhnou otcovského domu na výsostech, o němž jsme právě mluvili. Dokud ještě „*jdou údolím slz* (v kral. př.: *údolím moruší*)“, jsou v tomto smyslu ještě daleko od Božího příbytku. Ještě nedosáhly toho domu s mnohými příbytky, předmětu své touhy. Avšak v jiném smyslu jsou již nyní uvedeny do Božího domu, v němž On sám přebývá skrze Ducha Svätého.

Je velmi důležité, abychom tomu rozuměli. Pavel píše svému (duchovnímu) dítěti Timoteovi: „*Toto piši tobě...*, *abys věděl kterak se má v domě Božím obcovati, kterýž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy*“ (1. Tim. 3,14.15 – elbf. př.). Jistěže by vědomí, že On je přítomen v Církvi (ve shromáždění), mělo vést k duchu velebení a k svatě, náležitě bdělosti nad veškerým naším chováním. Třebaže ten dům se vinou člověka stal „*domem velikým*“ (2. Tim. 2,20.21), v němž jsou vedle sebe nádoby „*ke cti*“ a nádoby „*k necti*“, zásady Božího příbytku a toho, co se sluší na **Jeho svatou přítomnost**, se nemění. A nejsme-li přesvědčeni, že Pán je přítomen, co je pak platné, že vůbec jdeme do shromáždění? Shromáždění by pak kleslo na pouhé lidské sdružování, které může být navenek v dobře zřízených poměrech, ale nikdy by nemohlo být nazváno „*příbytek Boží v Duchu*“.

Pán kdysi řekl Svým učedníkům: „*Kdekoli shromáždí se* (elbf. př.: *shromáždění jsou*) *dva neb tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich*“ (Mat. 18,20). Toto je svaté, nezvratné zaslíbení, které On určitě a zcela jistě dodrží, jestliže učiníme zadost podmínce, kterou On stanovil a která zní: jestliže jste „*shromáždění ve jménu mém* (přesněji: *ke jménu mému*)“. Jistěže Pán je vysoce vyvýšen nad všechnu naši nevědomost a naše pošetilosti a může působit a žehnat i v takových shromážděních, o nichž by víra nemohla naprosto určitě říci, že Pán je v jejich středu. Avšak víra je vedena jen Božím slovem, ne zkušenostmi, ani okoušením rozmanitých požehnání Páně. Víra v Jeho přítomnost působí divy v každé jednotlivé duši i v celém shromáždění. Drží přirozenost s jejími city v pevných mezích, odmítá všechny lidské vymyšlené věci, zapuzuje všechnu bázeň a dává srdci dokonalé odpočinutí ve vědomí, že Kristus stačí na vše.

Ale jaký základ musí být zjednán, na němž může svatý Bůh, který se nemůže dívat na hřích, bydlet s hříšným člověkem? Tomu, že lidé s oslaveným tělem mohou bydlet s Bohem, lze už spíše rozumět. – Nuže obě skutečnosti

– tolik předivné – jsou založené na velkém výkupném díle Ježíše Krista; za obě vděčíme krvi Božího Beránka. Dílo vykoupení je základem našeho nynějšího vroucího poměru k Bohu. Nikde nečteme, že by byl Bůh přebýval s Adamem v zahradě (ráji) Eden, ačkoli Adam byl ještě ve stavu nevinnosti. Bůh jistě připravil člověku určité slavné bydliště, postavil ho tam, a jak se zdá, navštěvoval ho tam. Stvoření nemohlo poskytnout přiměřené podmínky pro Boží přebývání na zemi.

Chvalozpěv Mojžíše (2. M. 15) obsahuje první náznak o určitém Božím bydlení na zemi. Ale dobře si všimněme, že v onom čase tu již bylo předobrazně dokonáno vykoupení a provedeno velké dílo vysvobození. Bůh čekal se zjevením Svých úmyslů, dokud Jeho lid nebyl proveden mořem a nebyl pak v úplném bezpečí. „*Síla má a píseň jest Hospodin (v hebr. orig.: Jah)*“, zpívá Mojžíš, „*neboť vysvobodil mne. On jest Bůh můj silný, proto stánek vzdělám jemu; on jest Bůh otce mého, proto vyvyšovati ho budu (elbf. př.: ... neboť se mi stal vysvobozením. Tento jest můj Bůh, a já ho chci oslavovat, Boha otce mého, a chci ho vyvyšovat)*“ (2. M. 15,2). Nato se mu dostává výsady, že dokonce může vyslovit Boží odpověď na tuto svou touhu, neboť pokračuje: „*Zprovodíš v milosrdenství svém lid tento, který jsi vykoupil; provedeš jej v síle své ku **příbytku svatosti své** (elbf. př.: Vedl jsi dobrotivostí svou lid svůj, ... přivedl jsi ho svou silou k svatému příbytku svému)... Uvedeš je, a vštípiš je na hoře dědictví svého, na místě, které jsi **ku příbytku svému** připravil, Hospodine, ve svatyni, kterou utvrdí ruce tvé, Pane“ (17. v.). Je velice pozoruhodné, že je připojeno slovo „svatý“, když Bůh mluví ústy Svého služebníka o Svém příbytku a že ho potom nazývá svatyní. Těmito výrazy je označen charakter Božího příbytku tak, jak ten příbytek odpovídá Jeho myšlenkám.*

Dílo vykoupení tedy bylo dokonáno a lid vysvobozen z otroctví Egypta; ani kopyto nesmělo zůstat v Egyptě! A když se nyní – s vítěznou písní na rtech – obrací tváří k Sionu, vstupuje Bůh jako veliký „*JSEM*“ do oblakového sloupu, aby je vedl pouští a byl jim pomocí v každé těžkosti a v nebezpečí.

Jak nedocenitelně velká je cena krve Beránka! anebo lépe: jak vysoko **Bůh** hodnotí tu cenu! Kdo by mohl na zemi popsat očisťující moc a vykupující moc krve Ježíše? Vykupuje hříšníka z otroctví světa a hříchu a ospravedlňuje Boha, když prokazuje hříšníku milosrdenství. Je základem všech pozem-

ských požehnání a dává nám nárok na přenesmírná požehnání nebe. Otevřela cestu k trůnu Otce a děti učinila způsobilými, aby tam mohly přicházet. Roztrhla oponu a otevřela velebiteli vnitřní svatyni. Uspokojuje nejvyšší Boží požadavky a nejhlubší potřeby člověka.

Na otázku, jak Bůh může přebývat na zemi s hříšným člověkem, je jen jedna odpověď: **skrze krev Ježíše**. A na další otázku, jak je možné, aby hříšný člověk vůbec někdy mohl přebývat s Bohem v nebi, je opět jen jedna odpověď: **skrze krev Ježíše**. Na základě této drahé krve věřící může říci, že nyní je **bezprostřední Boží přítomnost v Kristu Ježíši jeho blahým domovem, ano, že jím zůstane po celou věčnost**.

V souvislosti s tím ještě krátce něco pro ty, kteří dosud nikdy nepocítili potřebu Ježíšovy krve anebo aspoň ještě nikdy nepoznali její cenu. Možná že pravidelně navštěvují bohoslužby, jak je nazývají, ale to, co je pro věřící místem skutečné, pravé služby Bohu, pro ně takovým místem nemůže být. Bohoslužba, smím-li to tak vyjádřit, je opětovné vyzdvihování oné milosti, která nás navštívila shůry, v podobě chvály a velebení, přinášných Bohu. Ale jak by se mohl nesmířený, nespasený člověk odvážit vstoupit do svatě Boží přítomnosti? Je naprosto neschopen snést tu přítomnost; a Bůh nemůže trpět ve Své přítomnosti hřích. Je naprosto nemožné přistupovat k Bohu, není-li to na základě smíření působící, očišťující moci krve Ježíše Krista. Dovol mi proto, milý neobrácený čtenáři, otázku: „Proč se spokojuješ s pouhou formou nábožnosti?“ Na takovém samozvoleném základě se s Bohem nemůžeš setkat; v takovém případě by ti nezbývalo jiné než „*hrozná nějaká očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, který žráti má (nebo: sehtí) protivníky*“ (Žid. 10,27). Neklidně hořící, zhasínající světlo pouhého vyznání zhasne, až přijde Ženich. Tma, věčná tma obestře pošetilé panny, které zanedbaly koupit si olej, dokud ještě k tomu byl čas. A tak vyslyš naši prosbu, dej si říci a nechtěj už déle chodit s otevřenýma očima po široké cestě, která vede do zahynutí! Tvá troška náboženství ti nebude nic platná. Přikrytí je příliš krátké, než aby ses jím mohl zastřít. Svědčí jen o tvé vině, podobně jako Adamova sukně z fíkových listů. Ano, ono jen ještě zvětší hrůzu tvé situace na věčnosti. Jaké pomýšlení, že budeš muset odejít z kostela či kaple, kam jsi často chodil, od večere Páně pryč do hlubin nevýslovných běd!

Kéž by Bůh ve Své milosti ochránil každého, kdo čte tyto řádky, od takového hrozného údělu! „*Toho, kdo ke mně přijde, NEvyvrhnu ven,*“ řekl kdysi

naš drahý Pán, a na toto slovo se jistě může plně spolehnout každý, kdo má touhu přijít k Němu. „*Krev Krista Ježíše, Syna (Božího) očisťuje nás od všeličého hříchu.*“ (1. Jan. 1,7b)

BHCh 1903/20–; EuE 1970/177–184 (pokračování příště, dá-li Pán)

Cesta lásky

Karabáč a důtky mohou být spravedlivé, ale srdce člověka si jimi nezískáme. A také to není **spravedlnost**, která panuje mezi svatými, nýbrž **Boží milost** panuje **skrze spravedlnost k životu věčnému**. Jak mnoho hříchů mohlo být odpuštěno, kdyby nebyly zadrženy (Jan 13)! Jak mnoho bratří, kteří mohli být znovu zase získáni pro Boha i pro nás, se navždy odcizilo, protože jsme jen bušili na jejich svědomí – ale mělo nám jít o to, získat jejich srdce. Nedokázali jsme přemoci zlo, protože jsme ho nepřemáhali dobrem, (Řím. 12,21 – elbf. př.). Pohotově jsme zasedli na soudcovskou stolicí, ale málo jsme dělali pokorné dílo po vzoru našeho Pána a Mistra (Jan 13,1–17).

HuN 1975/162

Růst

Příčinou tak malého růstu v posvěcení a v „nebeském“ životě je, že naše srdce se nezdržuje ve světle Kristova oka, které proniká vším. Není žádné síly kromě té, která vychází z Krista a která nás přivádí zpět do světla k Jeho srdci a k Boží lásce v Kristu. Zde na nás září dolů všechna Boží sláva ve tváři Ježíše Krista. Nalézáme se v Něm a radujeme se z takového obecenství s Ním, že jako On je Hlava, tak i my, údy, jsme předměty Božího zalíbení. To jediné, co dává našim srdcím smělost předstupovat před Boha, je známost našeho spojení se zmrtvýchvstalým a oslaveným Kristem, neboť počítáme s Boží láskou v Něm. Neboť v srdci Ježíše tato láska plně pulsuje. Když On se na nás dívá – na ty, které Mu dal Otec – dívá se na nás s láskou, která se nikdy nemění a od níž nás ani v nebi ani na zemi nic nemůže odloučit.

HuN 1975, č. 6, 2. str. obálky

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 11

(z abecedy křesťanství)

Otázku, jaké dary Pán dává Církvi k jejímu vzdělávání, jsme probírali minule. Nyní bychom se chtěli podrobněji dotknout dalších otázek, které souvisejí s praktickým **uplatňováním** obdrženého daru. K jejich zodpovězení nám bude za podklad sloužit jen Boží slovo. Je to **Pán**, jenž rozděluje dary, a příslušná služba se má dít podle **Jeho** pokynů.

Příprava služebníka

Je to **Bůh**, jenž připravuje Své služebníky k přijetí i k praktickému uplatňování daru. Tato skutečnost je nám v Písmě jasně ukázána na některých příkladech. Bůh takového Saula z Tarsu „*oddělil z života matky jeho a povolal skrze milost svou*“ za apoštola národů (pohanů) (Gal. 1,15). Avšak Saul o tom mnoho let nic nevěděl. Žil v naprosto odlišném prostředí. Byl vychován v Jeruzalémě u nohou Gamalielových a vyučen podle přísnosti zákona otců, stal se horlivým zastáncem zákona a pronásledovatelem Církve. Myslel si, že slouží Bohu, když „*svazoval a dával do žaláře muže i ženy*“ (Skut. 22,3–5; Fil. 3,5.6).

Měl už v té době od Pána dar apoštola anebo nějaký jiný dar pro Jeho Církev? Rozhodně ne! Ty dary jsou přece dány k **vzdělávání** Kristova těla; avšak Saul Boží Církev **pronásledoval a hubil**. K tomu, aby mohl mít onen dar, mu chybělo jako

první předpoklad: obrácení

Jenom pokáním a obrácením vírou v Ježíše Krista se člověk dostává do Církve (Shromáždění) těch, kteří byli „*vyvoláni*“ ze světa. Takový pak patří k tělu Krista a může v něm být dosazen na místo nějaké zvláštní služby (1. Kor. 12,18–24). Jestliže někdo není znovuzrozen a není vlastnictvím Pána Ježíše, nemá ani Jeho Ducha, ani žádný z darů téhož Ducha (Řím. 8,9).

A přesto jsou v křesťanstvu uznáváni za pastýře duší, za Boží služebníky a učitele mnozí, kteří **nesplňují ten první předpoklad**, aby mohli mít nějaký duchovní dar. Nejsou to právě tito, tážeme se, kteří ničí „*víru*“ křesťanů a

podrývají autoritu Božího slova? Kristus je za Své služebníky **nepovolal**. I kdyby měli mimořádně skvělý **přirozený** dar chápavosti a řečnického umění a zdánlivě sloužili dobré věci, jsou to **především oni**, kteří svou činností přispívají k rozkladu křesťanství.

Avšak Saul se musel dostat na cestu do Damašku. Tam se setkal se vzkříšeným Pánem, před Nímž padl do prachu a odsoudil celý svůj dosavadní život. Nyní se Bohu zalíbilo zjevit mu Svého Syna (srov. s Gal. 1,16) a ukázat mu předivné spojení Pána s Jeho Církví. Jak obrovská to byla změna! Pán o něm nyní říká, že je **pro Něho** nádoba vyvolená, aby nesl „*jeho jméno před pohany (národy) i krále, i před syny izraelské*“ (Skut. 9,15).

Druhý předpoklad: následování Ježíše

Když chtěl Ježíš povolát dvanáct učedníků za Své služebníky, aby Mu sloužili v Jeho velkém díle, sestoupil z Galileje k moři (tj. k jezeru Genezaretskému). Tam k sobě zavolal Šimona, Ondřeje, Jakuba a Jana a řekl jim: „*Pojďte za mnou a učiním vás rybáře lidí*“ (Mk. 1,17). Tito obyčejní a nevzdělaní rybáři Ho měli následovat takoví, jací právě byli. Sám Pán z nich měl udělat nástroje, které bude moci použít ve Svém úžasném díle záchrany lidí. Jejich přípravou a vzděláním k té práci mělo být to, že Ho budou každý den následovat a učit se od Něho. On sám je chtěl vyučit všemu, čeho bylo třeba.

V Ev. Marka 3,14 je to řečeno trochu jinak: „*I ustanovil (nebo: zjednal) jich dvanácte, aby s ním byli, a aby je poslal kázat.*“ Jenom skrytý styk s Pánem Ježíšem může učinit Kristova služebníka, obdařeného dary a povolání, způsobilým pro službu Páně. A odtud pak může vycházet v moci Duha Božího, který v něm přebývá, aby byl mezi lidmi Kristovým svědkem.

Třetí předpoklad: studium Božího slova

Mladí křesťané se často podobají bujným koním, kteří nesnesou, musí-li ve stáji stát příliš dlouho a nic nedělat. Chtěli by něco dělat, a to hned něco „velkého“.

Jenže s čím chcete sloužit? – V Božím domě je ovšem třeba celé řady **pomocných služeb**, vyžadujících především srdce plné lásky a pilnou ruku. Stačí, když se ohlédnete po **takových** úkolech; jistě na ně přijdete. Avšak pokud jde o služby, jejichž cílem je vzdělávání Kristova těla – tu pro ně může být použit jen ten, kdo zná Slovo pravdy a dovede je vysvětlovat a používat.

Služebník Páně se nejprve **sám** musí sytit Božím slovem, „v tom trvat“, „prospívat“ a být „moudrým k spasení“. Stejnou měrou, jak **jemu** Písmo posloužilo, může je pak zase on předávat **druhým**.

Zkušený apoštol, veden Duchem Svatým, dal svému mladému spolupracovníkovi moudrou radu: „*Bud' pilen čítání... O tom přemýšlej (nebo: pečlivě toto rozvaž), v tom bud', aby prospěch tvůj zjevný byl všem. Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej; neboť to čině, i samého sebe spasíš, i ty, kteří tebe poslouchají*“ (1. Tim. 4,13–16). „*Rozuměj, co pravím; a dejž tobě Pán ve všem rozum (= porozumění)... Pilně se snaž vydati sebe Bohu zkušeného dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, který by správně slovo pravdy rozděloval... Ale ty zůstávej v tom, čemu ses naučil, a co jest tobě svěřeno (nebo: a o čem jsi plně přesvědčen)... Od dětství svatá písma znáš, která tě mohou moudrého učiniti k spasení... Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení..., aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový*“ (2. Tim. 2,7.15; 3,14–17).

Čtvrtý předpoklad: učit se v Boží škole

Stiskneme-li spínač, ihned se rozsvítí zářící světlo. Avšak mezi obdržení daru od Ducha Svatého a jeho plným rozvinutím často uplyne dlouhá doba různých cvičení a úkolů ve škole Mistra, který vede žáka k cíli, pro něj **ještě naprosto neznámému**. Pán sám pro něj volí zvláštní učební obory. Je tu celá řada nepřijemných lekcí: Musí být zlomena vlastní vůle, rozbito vysoké mínění o své vlastní síle, moudrosti a dovednosti. Žák má být v hloubi svého nitra přesvědčen, že v něm, tj. v jeho těle „*nepřebývá nic dobrého*“ (Řím. 7,18 – elbf. př.). Musí se naučit být bdělý vůči svému tělu a zvykat si na praktický život v Duchu. To jsou ovšem lekce obecné (základní) třídy, kterou musejí absolvovat **všechny** Boží děti; jestliže se však někdo těmto věcem neučil, jak by z něho Pán mohl udělat nějaký zvláštní nástroj?

Pátý předpoklad: služba v malém

Věřící v Tesalonice se **všichni** obrátili, aby **sloužili** Bohu živému (1. Tes. 1,9). Ačkoli ještě nebyli dlouho na té nové cestě, přesto již všichni nějakým skrovným způsobem pracovali „v díle Páně“. Měli toto dílo na srdci a jejich činností bylo asi nejprve modlit se za lidi z jejich pohanského okolí, modlit se za službu apoštola a jeho spolupracovníků a být věrným svědectvím svým

sousedům.

Jestliže se někomu nedostává takových důkazů oddanosti Bohu a zájmu o celé dílo Páně, jak by mohl být povolán k větším úkolům? Kdo se **doma** málo stará o spasení ztracených, nebude se moci stát misionářem, ani kdyby měl hlavu plnou vědomostí anebo se vydal s kufříkem plným lékařských nástrojů na cestu k protinožcům.

Také duchovní dary se nevyvinou rázem. Ale toho, kdo se osvědčí **v malých věcech**, Pán může povolat k jiným úkolům, bude-li to chtít. Štěpán a Filip patřili nejprve mezi muže, kteří – plni Ducha Svatého a moudrosti – zastávali „službu“ přisluhování stolům (Skut. 6). Avšak brzy bylo dáno Štěpánovi dělat mezi lidem divy a velká znamení. Filip se zase vyvíjel v „evangelistu“ (Skut. 21,8).

Osobní pokyny Pána

Když Pavlovi začala cesta následování Ježíše, tázal se: „*Pane, co chceš, abych činil?*“ – A Pán mu řekl: „*Vstaň a jdi do města* (tj. do Damašku), *a bude tobě pověřeno, co bys měl činiti*“ (Skut. 9,6; 22,10). Nyní měl od Pána první osobní směrnicí. Ale v Damašku obdržel, podle první řeči svého Mistra, další světlo o službě, která mu byla určena. Později byl spolu s Barnabášem v Antiochii „Duchem Svatým“ vyslán na první evangelizační cestu (Skut. 13,2.4). A Pán ho na jeho cestách nikdy nenechal bez pomoci a vedení (Skut. 16,6–12).

I dnes Pán podobně dává Svým služebníkům skrze Ducha Svatého vždy znovu jasné ukázání cesty. Jednoho vede na cestu skryté služby. Jiný se zase dostane k nějakému Damašku, kde mu Pán ukáže nějakou zvláštní službu v Boží Církvi. Je možné, že bude moci souběžně s touto službou dlouhou řadu let vykonávat výdělečné zaměstnání, jako to tak dlouho dělal i apoštol Pavel, a to s velkou obětavostí (Skut. 18,3; 20,34.35; 1. Kor. 9,12.15.18; 1. Tes. 2,9). Jakmile mu však Pán přidělí tak mnoho práce, že je nucen vzdát se své výdělečné činnosti, tedy to má v poslušnosti a **v důvěře Pánu** udělat. On ho nezanechá ani neopustí (srov. Žid. 13,5). Právě v 1. Kor. 9 máme poučení, jakým způsobem se Pán chce starat o životní potřeby těch, kteří „*zvěstují evangelium*“ a „*rozsévají duchovní věci*“.

Každý věřící je „*služebník Ježíše Krista*“. V celé své službě, ať jde o větší nebo menší rozhodnutí, která má udělat, by měl jednat jenom tehdy, je-li

hluboce přesvědčen: Pán mi to přikázal.

Přesto je dobré, když při konání služby dbáme na připomínky a námítky zkušenějších a duchovně zralejších bratří a zvažujeme před Pánem jejich radu. – Jde-li některému služebníku skutečně o čest Páně a o blaho Jeho Církve, jak by mohl nechat bez povšimnutí určité připomínky nebo námítky svých bratří, domnívaje se, že mu do toho nemají co mluvit?

Poučení z dějin Církve

Sklony lidského srdce, které během staletí vedly od stavu Církve, jenž se Bohu líbil, k dnešním zlým věcem v křesťanstvu, existují i v **našich** srdcích. To nás nutí k bdělosti, nechceme-li se odchyliť od pořádku v Božím domě, popsaném nám v Jeho Slovu.

Tak se v křesťanstvu došlo k tomu, že se dělá rozdíl mezi „světským“ a „duchovním“ stavem, mezi „laiky“ a „klérem (tj. kněžstvem)“, když přece všichni, kteří jsou znovuzrozeni a mají Ducha Svatého, by měli být „duchovní“ (srov. Gal. 6,1) a patří dokonce k „svatým“ jako i ke „královskému kněžstvu“ (1. Petr. 2,5.9).

Toto dvoje nebezpečí hrozí i nám. Jedni mají sklon přenechávat všechnu práci jednotlivým bratřím, kteří se snaží oddaně sloužit Pánu. Zdá se jim, jako by patřili k jiné třídě, totiž právě k „laikům“, kteří si mohou dovolit být v **duchovních** věcech nečinní, zato však o to více činní v **pozemských a svět-ských** věcech. – Avšak výrok v Řím. 12,1: „*Prosím (= napomínám) vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou,*“ **platí všem.**

Jiní zase, které Pán pověřil veřejnou službou Slova, se musí mít na pozoru před sklonem svého přirozeného srdce, sami chtít něco znamenat a přičítat si oproti druhým bratřím určité postavení, které jim rozhodně nepatří. Petr napsal starším: „*Paste stádo Boží, které při vás jest, opatrujíte je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, ani jako panujete nad dědictvím Páně, ale příkladem jsouce stádu...*“ (1. Petr. 5,2–4). Pochopil naučení, kterého se mu dostalo od Pána: „*ale vy nebývejte nazýváni mistři (doslova: rabbi); neboť jeden jest Mistr (= učitel) váš, vy pak všichni bratří jste... Ani se nenazývejte vůdcové; neboť jeden jest vůdce váš, Kristus. Ale kdo z vás největší jest, buď služebníkem všech*“ (Mat. 23,8–12).

HF 1959/120–128 (pokračování příště, dá-li Pán)

G. V. WIGRAM:

Uskutečňujeme to postavení?

Bůh si přeje, abychom tu chodili jako nebeský lid. Neboť i když jsme ještě na zemi, On nás vidí vzkríšené s Kristem a nerozlučně s Ním spojené: v Něm, po Své pravici. Uskutečňujeme v praxi toto postavení? Pohybujeme se nad věcmi této země? Nesmíme oslabovat moc Božích činů. Naopak zda nemáme – při všem naříkání na své nedostatky a chatrnosti – vždy prosit o milost a sílu, abychom tu chodili jako Jeho svědkové, jako nebeský lid? Je možné, že musíme ještě udělat nějaké smutné zkušenosti. Ale i těch Bůh používá, aby Své děti napravoval a vždy znovu je přiváděl k počátečnímu východisku: že „zemřely, byly pohřbeny a vzkríšeny s Kristem“. Chce nás učinit schopnými, abychom byli na této zemi věrnými svědky. Jistě, čím větší bude obecenství našich duší s Kristem, tím víc se budeme před Bohem kořit s vědomím, co jsme zde v těle, a co jsme jako údy Kristova těla. Nemluvíme tu o našem přijetí, neboť v tomto směru není pro nás nic jiného než radost a jistota. Mám na mysli naše svědectví, které tu máme vydávat jako děti Boží, jako údy Kristova těla.

HuN 1976, říjen, 2. str. obálky

C. H. MACKINTOSH:

Epafras – aneb služba modlitbou

Mezi inspirovanými zprávami Božího slova o mužích víry a všemi životopisy, které napsali lidé, je velice nápadný rozdíl. O těch prvních lze říci, že **obsahují mnoho v málo slovech**, zatímco o oněch druhých platí, že **mají mnoho slov o málu**.

Životopis jednoho ze starozákonních svatých, který přesto zahrnuje rozsáhlé období 365 let, se skládá jen ze dvou krátkých vět, které znějí takto: „*A chodil Enoch (stále) s Bohem, a nebyl (více viděn); neboť vzal ho Bůh.*“ (1. M. 5,24) Jak krátké je to sdělení, a přesto jak obsažné a rozsáhlé! Jak mnoho stran papíru by asi člověk popsal, kdyby nám chtěl podat popis takového života! A přesto, co by mohlo být řečeno víc kromě toho, co je o Enochovi napsáno? „Chodit s Bohem“ zahrnuje v sobě všechno, co může být řečeno dobrého o člověku. Někdo by mohl procestovat celou zeměkouli, zvěstovat

evangelium ve všech podnebních pásmech světadílů, mohl by bojovat a trpět za Boží věc, mohl by sytit hladovějící, oblékat nahé, navštěvovat nemocné, mohl by neúnavně číst, psát a šířit vzdělávací knihy – slovem: mohl by dělat vše, co může být konáno pro Pána, a přesto by se to všechno dalo shrnout do jedné krátké věty: „*Chodil s Bohem*“. A jak velké štěstí pro něj, kdyby to tak opravdu o něm mohlo být stručně uvedeno! Neboť to vše, co bylo právě vypočítáváno, někdo **může** dělat, ačkoli třeba ještě nikdy ani hodinu nechodil s Bohem, ba ani skutečně neví, co znamená chodit s Bohem. Tato myšlenka je vážná a má velice praktický význam. Měla by nás podnítit, aby nám šlo o to, pěstovat takový skrytý život s Bohem, bez něhož i nejhodnější a nejskvělejší služba se musí ukázat bezcennou a podobnou spálené slámě a dýmu.

Poučný je už způsob, jak je jméno Epafrý poprvé uvedeno v Novém zákoně, a mluví to k našemu srdci. O tom bratrovi toho není řečeno mnoho, ale to málo je velice krásné. Jeho různé práce, aspoň pokud nám je inspirovaný pisatel zaznamenal, se nezdají být ani vynikající, ani nějak nápadné. Byly to práce v komůrce, za zavřenými dveřmi. Duch Boží ho popisuje jako muže modlitby, a to vážného, vytrvalého, opravdově bojujícího modlitebníka, který nemá tolik na zřeteli sebe, ale spíše druhé. Podívejme se pozorně na svědectví, které je mu vystaveno slovy:

„Pozdravuje vás Epafras, který od vás (jest), služebník Kristův, který vždycky úsilovně pracuje (elbf. př.: bojuje) na modlitbách za vás, abyste stáli dokonale a naplnění ve vsí vůli Boží. Neboť svědectví jemu vydávám, že vás velmi miluje, i ty, kteří (jsou) v Hierapoli.“ (Kol. 4,12.13)

Takový byl Epafras! Kéž by měl v dnešní době mnoho následovníků! Jsme vděční za evangelisty a učitele, za zbožné pisatele i za bratry cestující pro věc Krista, ale čeho je nám naléhavě třeba a čeho se nedostává, jsou muži modlitby, muži skrytého styku s Bohem, muži jako byl Epafras. Radujeme se z toho, že hlásají evangelium ve vzdálených krajinách, anebo se smýšlením věrného pastýře jdou na různá místa, aby tam navštívili spoluvěřící. Kéž Bůh uchová a rozmnoží jejich počet! Ceníme si jejich služby víc, než to mohou vyjádřit slova. Ale přesto zůstaňme u tohoto: čeho je nám především třeba, je modlitební duch, pravá, vytrvávající, ano, bojující modlitba. Bez modlitby se nic nemůže dařit. Křesťan bez modliteb je bezmocný křesťan, křesťan bez

síly. Evangelisté, kazatelé a bratři, píšící bez modliteb, nepořídí mnoho dobrého; pastýři bez modliteb budou mít málo potraviny pro stádo. Muži modlitby, muži jako Epafras, jejichž komůrka by mohla vydat svědectví o jejich bojující vytrvalé práci, byli vždy požehnaní muži a jsou to především praví muži pro dnešní dobu.

Takové práce v modlitební komůrce bývají také doprovázeny zvláštními výhodami, a to jak pro ty, kteří je konají, tak i pro ty, v jejichž prospěch se dějí. Předně jsou to práce tiché a skromné, které nikoho neobtěžují. Jsou konány v ústraní, ve svaté, všechno si podmaňující a posvěcující Boží přítomnosti, kam nepronikne žádné lidské oko. Kolosští by toho věděli málo o horlivé práci lásky takového Epafrasy, kdyby se o ní Duch Svatý nezmínil. Možná že někteří z nich si o něm mysleli, že se o ně dosti nestará a nepomáhá jim. Neboť jistě i tenkrát už byly osoby, které – jako i dnes – hodnotily milující péči a cítící spoluúčast některého muže podle počtu jeho návštěv nebo dopisů. Toto však rozhodně nebývá neomylný znak. Museli bychom někoho vidět na kolenou, abychom měli správné měřítko pro jeho péči a účast na jejich věcech. Pouhá chuť cestovat mne může vést do Ameriky nebo do Austrálie, abych tam navštívil věřící, anebo pouhá záliba psát dopisy mne může podnítit, že posílám dopisy do nejrůznějších míst světa. Ale je to jen pravá láska k duším, láska ke Kristu, která mne povede, abych na kolenou bojoval vytrvávající modlitbou za Boží lid, jako to dělal Epafras, „*aby stáli dokonale a naplnění ve vsí vůli Boží*“.

Ty cenné práce v komůrce dále nevyžadují ani nějaký zvláštní dar, ani vynikající vlohy nebo schopnosti. **Každý** křesťan se jimi může zabývat. Je možné, že není schopen učit, psát nebo cestovat; ale může se modlit. Často slycháme mluvit o určitém modlitebním **daru** a rozumí se tím i schopnost vypočítávat celou řadu známých pravd uchovaných v paměti, jako by Bohu musela být konána nějaká přednáška. Takové mluvení před Bohem je ale všechno jiné než modlitba! Epafras se takto nemodlil. A není to také, co tolik potřebujeme a po čem právě dnes toužíme. Čeho je nám třeba, je opravdový modlitební **duch**, který se v moci Ducha Svatého zabývá všemi dnešními potřebami Boží Církve, činí se s nimi zajedno a nese je s vírou a s opravdovou, vytrvávající přímělnou prosbou před trůn milosti. Taková modlitební práce se dá dělat v kteroukoli dobu a v jakékoli situaci. Dá se dělat ráno i v poledne, večer i o půlnoci. Každého času může srdce spěchat s modlitbou a pokornou prosbou k trůnu milosti. Přítomnost našeho Otce je nám

vždy přístupná a Jeho ucho vždy otevřené. Ať přicházíme **kdykoli a s čímkoli**, On je vždy hotov slyšet nás a vždy připraven odpovědět nám. A má rád nálehající modlitbu. Není slov, která by měl raději, než jsou třeba tato: „*Ne-pustím tě, leč mi požehnáš!*“ (srov. 1. M. 32,26). Sám Pán přece řekl: „*Proste – hleďte – tlučte (klepejte)!*“ Povzbuzoval Svě učedníky, aby se „*vždycky modlili a neoblevovali*“ (Luk. 18,1), a často mohli slyšet: „*Všechno, za cokoli byste prosili na modlitbě, věřice, vezmete*“ (Mat. 21,22), nebo: „*Za cokoli byste prosili Otce ve jménu mém, dá vám*“, anebo: „*Proste, a vezmete, aby radost vaše naplněna byla*“ (Jan 16,23.24). A Jakub píše: „*Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, který všechněm dává ochotně a neomlouvá (elbf. př.: a nic nevytýká), i bude dána jemu*“ (1,5). Tato slova mají obecné použití. Dají se vztáhnout na všechny Boží děti. I nejslabší z nich může bdít, může se modlit, může obdržet odpověď a poděkovat za ni.

Dále nic není tak znamenitě vhodné k prohloubení našeho zájmu o Boží lid jako navyklá ustavičná modlitba za jeho blaho. Epafras měl velký zájem o potřeby křesťanů v Kolosách, v Laodiceji a v Hierapoli. Tato účast ho nutkala k modlitbám a jeho modlitby znovu zase probouzely a rozhojňovaly jeho účast a zájem o ně. Čím více se zajímáme o blaho i těžkosti někoho, tím víc za něho budeme prosit; a čím víc za něho budeme prosit, tím víc poroste náš zájem o něho a účast na jeho věcech. Budeme-li horlivě a vytrvale zůstávat na modlitbách za Boží lid, budeme se moci již napřed nejen **radovat** z jeho růstu ve víře a z jeho duchovního blaha, ale budeme také pro něj pokornou modlitbou vyprošovat vždy **více** milosti. Stejně tak tomu bude, pokud jde o neobrácené lidi kolem nás. Myslíme-li na ně opravdu s láskou, budeme Boha prosit za jejich spasení a pilně se snažit, aby přišli k obrácení, a když dojde k vyslyšení, s hlubokou vděčností je budeme vítat a ujímat se jich. Jak by nás to vše mělo podnítit, abychom byli jako Epafras, kterému Duch Svatý v souvislosti s jeho modlitbami za Boží lid mohl dát takový čestný titul: „*věrný k vám služebník Kristův*“ (Kol. 1,7).

A konečně nejvyšším důvodem k tomu, aby v nás byl vzbuzen duch opravdové modlitby, je skutečnost, že toto je v souladu s myslí samého Krista. Tato pohnutka je skutečně nejvznešenější. Kristus je v ustavičné činnosti pro Svě vykopené, aby, jak říká apoštol, „*stáli dokonalí a naplnění (nebo: plně přesvědčení) ve vši vůli Boží*“; a kdo tedy v tomto směru trvá na modlitbě, má velikou výsadu že v tom může mít obecenství s naším velikým

Prostředníkem, Zástupcem (Přímluvcem) a nejvyšším Knězem. Jak je to úžasné, že chatrným, slabým lidským bytostem na zemi je dovoleno prosit Boha za **stejnou** věc, která tolik zaměstnává myšlenky a zájmy Pána slávy! Jak silné a zároveň vřelé bylo spojení mezi srdcem Krista a srdcem Epafry, když tento na modlitbě bojoval za své bratry v Kolosách!

Milí bratři, přemýšlejme o Epafrovi a následujme jeho příkladu tím, že se také budeme na modlitbách zabývat našimi spoluvěřícími. Žijeme ve vážné době, kdy, jak už bylo řečeno, potřebujeme muže, kteří jsou ochotni v ústraní pracovat na kolenou pro Boží dílo. Bude-li tomu tak, budou s radostí mít i vzácné spojení s evangeliem. Ano, i takový muž byl Epafras. V Epištolách Pavla je o něm zmínka třikrát. První sdělení (Kol. 1,7), které o něm nalézáme, nám ho ukazuje jako milého **spoluslužebníka** apoštola, jako „*věrného k vám služebníka Kristova*“, který přišel do Říma oznámit vězni Pavlovi „*lásku, kterou Kolosští měli k němu v Duchu*“. Po druhé (Kol. 4,12) ho vidíme zvláště jako **muže modlitby**, a v posledním sdělení (Fil. 23. v.) jako **spoluvězně** velkého apoštola národů.

Můžeme si být jisti, že Pán skutečně chce mezi námi vzbudit ducha opravdových modliteb a vytrvalých přímluvných proseb. Kéž bychom se Mu jen dávali k dispozici jako nástroje, které by On mohl ve Svě službě použít po způsobu Epafry!

C. H. M.: Miscellaneous Writings, sv. 5, s.45–51; ME 1861/467–474; BHCh 1927/157–166; EuE 1955/1–5; HuN 1868/297–299; HF 1986/211–216

B. R.:

Formalita nebo přesvědčení?

(Víra bez pokrytectví – 2. Tim. 1,5)

Formalismus je určité lpění na zvycích, držení se jich, tj. lpí se na něčem povrchním, formálním. Uvedme příklad: Dítě vyrůstá v křesťanské rodině. Chodí do nedělní školy a účastní se shromáždění. Při modlitbě stojí a má sepjaté ruce, otvírá si svůj zpěvník a zpívá společně s druhými. Otevře si svou Bibli a očima sleduje text, který právě předčítá jeden z dospělých. Nuže protože to dítě dělá vždy znovu stále stejné úkony, osvojuje si určité návyky, jejichž význam – zvláště zpočátku – většinou nechápe. Jestliže si to dítě později tyto činnosti neosvojí **vírou**, to, co dělá, bude jen napodobování, pouhá

formálnost. Podívejme se třeba na takového šestnácti – nebo sedmnáctiletého mladíka, tedy ve věku, kdy si člověk klade mnoho otázek: Pro jaké povolání se rozhodnu? S jakými kamarády a jak budu trávit svůj volný čas? Jakou četbu si vyberu? A podívejme se na něj trochu později, ve věku, kdy mnozí mají sklon kritizovat předcházející generaci, kdy bývají návyky z mládí pomalu postupně odkládány anebo kdy člověk upadne do pochybování o skutečném smyslu věcí. Otevírají se před námi nové obzory, upoutávají nás nové, dosud neznámé problémy. Jak se postavíme k tomu, co jsme si dříve osvojili? Jsou možné tři cesty:

- 1) Dítě půjde cestou, kterou mu předznačili jeho rodiče. Jeho osobní víra se mu čím déle tím více stává vnitřním přesvědčením a silou pro tuto cestu.
- 2) Navenek (formálně) setrvává u návyků z mládí, ať už z obav před nějakým střetem s rodiči a sourozenci, anebo ze strachu, aby si někdo „o něm něco nemyslel“, anebo z pouhé uspávající lenivosti, ale jeho srdci a jeho mysli zůstanou ty návyky něčím cizím.
- 3) Postupně se bude svého dosavadního chování vzdávat. Aby se mladý člověk mohl vyhnout shromážděním, začne uvádět všelijaké vytáčky, stále víc bude zanedbávat osobní modlitbu a brzo pak si přestane číst ve své Bibli. Získá si nové přátele z jiného okruhu. Osvojí si nové návyky, které se mu budou zdát mnohem rozumnější a milejší.

Avšak u těch, kteří se vydali první cestou, žel, na druhé straně vidáme, že se u nich jeví – ačkoli mají život z Boha – určitý křesťanský formalismus. Osobní zbožnost musí nést určité viditelné ovoce. „*Aby prospěch tvůj zjevný byl všem*“ – čteme v 1. Tim. 4,15. Tyto viditelné projevy Ducha Svatého se mají jasně ukazovat navenek doma u rodičů, na pracovišti, ale i ve shromáždění. Pravidelná přítomnost ve shromáždění, třebaže je tolik potěšující, se může časem stát pouhým zvykem, a tím ztratí svůj pravý smysl.

Příčiny takového stavu nemusíme hledat daleko.

V takovém shromáždění je slyšet při sejití k velebení jen některé hlasy. Kde jsou velebitelé, kteří mají „*zvěstovati ctnosti toho, který nás povolal ze tmy v předivné světlo své*“ (1. Petr. 2,9b)? Není pochyb o tom, že velebit je možné i potichu. Ale zda se, žel, často nestává, že takové mlčení je ovocem rozptýlenosti, nebo kritiky, anebo duchovní lenivosti?

V modlitební hodině bývá vysloveno jen málo proseb, třebaže je nesmírně mnoho tak důležitých potřeb. Cožpak všichni ti přítomní mladí muži

nemají vůbec žádnou věc, kterou by měli přednést modlitbou? Cožpak jsou opravdu tolik spokojeni se vším, co se týká jich a jejich vrstevníků, že v tom směru vůbec není třeba nějaké přímluvné modlitby?

Cožpak tito mladí bratři nemají při uvažování Božího slova žádnou otázku, a když se společně sklánějí k studiu Písma, jsou jim všechna místa tak jasná, že nepotřebují žádné vysvětlení nebo objasnění?

Je ovšem důležité připomenout, že každé účasti na veřejnosti musí předcházet vnitřní příprava v tichém ústraní. Do srdce se nesmí vkrást žádná snaha chtít něco znamenat, žádné přání chtít se nějak prosadit a dostat do popředí. Jediným společným cílem by mělo být přijímat od druhých i nejostřejší a nejtrpčí kritiku a dokonce z ní načerpat zisk.

Mlčení některého bratra nám nesmí být podnětem k pochybování o jeho víře. Určité zvláštní důvody, možná známé jiným bratřím, ukáží třeba za určitých okolností takový zdrženlivý postoj jako žádoucí nebo na místě.

Ale někdo se možná zeptá, proč klademe takový důraz na tuto stránku křesťanského svědectví? Odpovídáme, že takový způsob chování při shromáždění někdy bývá znepokojujícím příznakem našeho duchovního spánku.

Pokud jde o mladé sestry, je celá řada míst Písma, která nám sdělují, jak ony mají osvědčovat svou víru (Jak. 2,18). I když se tu nechceme podrobně zabývat způsobem jejich křesťanské činnosti, víme, že jim rozhodně nechybí příležitosti k službě pro Pána. Připomeňme jen Fébu, služebnici shromáždění v Cenchrei, která byla mnohým věřícím pomocí, ba i apoštolu Pavlovi, – anebo Marii, která velice pracovala pro křesťany v Římě (Řím. 16,1.2.6), a konečně i Dorku, která byla plná dobrých skutků a almužen (Skut. 9,36–42).

Pokud jde o mladé lidi, kteří se vydali onou druhou cestou, lze říci, že jaksi oblékli slavnostní šat křesťanství. Kdyby v nich Duch Boží jednoho dne mocně nepůsobil, jsou na místě obavy, že dřív či později ten šat, který se jim stal příliš obřadným a těsným, odloží. Je nesmírně vážné, připomeneme-li si následující verš: „*Kéž bys byl studený nebo horký! A tak že jsi vlažný a ani studený, ani horký, vyvrhnu tě z úst svých*“ (Zj. 3,15.16).

Nakonec bychom ještě chtěli adresovat naléhavou výzvu mladým lidem, kteří se upřímně odvážili jít třetí cestou. Jestliže se domnívají, že jinde naleznou hojnější pokrm, než v Božím slovu, tedy nechť si vzpomenou na Iz. 29,8, kde se praví: „*I bude, jako když se lačnému ve snách zdá, že jí, ale když procítí (= se probudí), prázdný jest život (nebo: duše) jeho; a jako když se*

žíznivému ve snách zdá, že pije, a když procítí, aj žíznivým zůstává, a duše jeho žádá... (elbf. př.: duše jeho je mdlá a duše jeho prahne)“.

Možná že na ně přijde prospěšná bázeň, přečtou-li si Žid. 10,29: „*Čím přísnějšího trestání hoden bude, kdo by Syna Božího pošlapával, a krev smlouvy, kterou byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl, a Duchu milosti potupu učinil?“*

HuN 1975/259–263

André GIBERT:

BOŽÍ CÍRKEV – 8

2. díl

PRAKTICKÁ STRÁNKA SHROMAŽĎOVÁNÍ PODLE BOŽÍCH MYŠLENEK

Shromažďovat se nějakým jiným způsobem, než jak to odpovídá Písmu svatému, je možné jen v nějaké podobě pouhé náboženské formy. Tím nechceme říci, že by upřímná duše, i když špatně poučená, tam nenalézala nic k svému vzdělání (srov. Skut. 10,35). Avšak pravda o jednotě Kristova těla zůstává takové duši něčím cizím a ona tam (u stolu Páně) neokouší zaslíbené požehnání (srov. Ž. 133,3), jako je okoušel pozemský Boží lid na Sionu: rosu sestupující z Hermonu a vzácný olej sestupující s hlavy pravého Arona. Nepozná volné působení Ducha Svatého, který se spojuje s bratry, kteří spolu žijí svorně, se vzkříšeným Kristem.

Bývá kladena otázka, zda shromažďování mimo početné lidské křesťanské organizace k nim vlastně nepřidává další rozštěpení? Tato námitka asi bude vždy znovu činěna těm, kteří poslouchají příkazy Pána a „*vyjdou k Němu ven ze stanů*“ (Žid. 13,13), aby se sdružovali jenom kolem Něho.

Nemůžeme tomu zabránit, aby nám, kteří chceme dělat to druhé, nebyla činěna ona výtkka, avšak máme se mít na pozoru, abychom si jí nezasloužili. Proto se ve svých srdcích musíme bránit jakémukoli sektářství. Pán nás nepovolal jako část Církve, která by si mohla myslet, že to dělá lépe než ostatní, nýbrž abychom šli tou cestou, kterou by měla jít celá Boží Církev, a měli bychom jít touto cestou tak, jako by se kolem Pána družila celá Církev.

1. OTÁZKA POJMENOVÁNÍ

S touto otázkou se, žel, až příliš často zachází lehkomylně. Musíme odmítat jakékoli pojmenování, které by mohlo vyjadřovat další rozštěpení Církve. Jestliže se jiní křesťané nazývají katolíci, evangelíci (protestanté), kalvíništi, luteráni, metodisté, baptisté, atd., je to přirozené v tom směru, že nesou jméno **své** církve. Avšak my, kteří se shromažďujeme „jenom ke jménu Pána Ježíše“, neznáme žádnou jinou církev než „Boží Církev“. Nemůžeme si присvojit nějaké jméno, které by nemohly mít **všichni** Boží děti. Jestliže svět, ať náboženský nebo ostatní, nás – protože nic jiného neumí – označuje nějakou přezdívkou nebo vůbec nějak, je to jeho věc. Avšak uznávat nějaké zvláštní pojmenování by znamenalo, že **popíráme zásadu jednoty**, na jejímž základě se **v poslušnosti vůči Božímu slovu** shromažďujeme. Když Pavel káral Korintské, protože říkali: „*Já jsem Pavlův, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův,*“ namítl jim: „*Rozdělen-li je Kristus?*“ (1. Kor. 1,12.13)

Nový zákon mluví o „**křesťanech**“, což bylo jméno, které jim na počátku – asi s posměchem – dal svět (Skut. 11,26). Kéž by naše svědectví ve světě a před všemi křesťany bylo takové, aby nás tím jménem prostě označovali za takové, kteří následují Krista! Ve Skutcích ap. se často mluví o „**učednicích**“. Kéž bychom byli věrnými učedníky našeho Pána, Jeho upřímnými následovníky, kteří „*uposlechli... ze srdce způsobu učení, v kteréž uvedeni jste*“ (Řím. 6,17), totiž „*v učení Kristovo*“! (2. Jan. 9)

Epištoly mluví o „**svatých**“. My bychom se sotva odvážili používat toho jména, kterého však inspirovaný apoštol používá pro křesťany v Korintu a v jiných místních Církvích, jako třeba v 1. Kor. 14,33, kde mluví o „*všech shromážděných (nebo: církvích) svatých*“; dále v Ep. Římanům 1,7; 1. Kor. 1,2; 2. Kor. 1,1; Ef. 1,1; Fil. 1,1 a na jiných místech. Je možné, že někdo ten výraz zneužívá, protože mu správně nerozumí. Zvláště jestliže je ho používáno před světem, může to způsobit zmatení, nebo dokonce být záminkou k pohoršení. Vždy mějme na mysli, jak jednal náš Pán v Mat. 17,27. Skrze milost Páně, podle Božího povolání jsou všichni Kristovi vykoupení **svatí** a jsou napomínáni, aby žili, „*jak sluší na svaté*“ (Ef. 5,3).

Ale především je to jistě jméno „**bratři**“, používané ve Skutcích ap. a nepřetržitě v Epištolách; Kristus se nestydí označovat za bratry ty, které sám posvětil. Jsou „**bratři svatí, povolání nebeského účastníci**“ (srov. Žid. 2,11 a 3,1). Jméno „**bratři**“ náleží **celé** Boží rodině. Mezi Božími dětmi by mělo být

běžné. Nepotřebujeme hledat nějaké jiné; tím méně pak si smíme na ně činit výhradní nárok. Používáme-li to jméno, nesmíme přehlížet velký počet Božích dětí, – všech, kteří jsou stejným právem svatí jako my, i když je neznáme, protože jsou rozptýleni v křesťanstvu. Spíše to ve svých srdcích pociťujeme jako bolest, že při našich shromážděních není zastoupena celá Boží rodina. My nejsme „jediní“ bratři, nýbrž jednoduše a pouze „bratři“, které Boží milost shromažďuje v takové době, kdy Boží děti jsou tak velice rozptýlené.

2. DÍLO SLUŽBY

Otázka duchovenstva

Je jistě nejvíc nápadné, že ve shromážděních, konaných mimo různé církevní organizace, chybí jakýkoli duchovenský stav. Toto často udivuje, ba, až mate upřímné duše, které jsou zvyklé na náboženské formy a způsoby. Cožpak i v Novém zákoně není řeč o dohlížejících (v kral. př.: biskupech), starších a služebnících, o pastýřích, evangelistech, učitelích, jako i o apoštolích a prorocích?

Ovšemže! Ale předně si všimněme, že tito muži v Novém zákoně nikde netvoří nějakou zvláštní skupinu, (kterou by bylo třeba odlišovat od ostatních věřících), **která jediná** měla za úkol vykonávat službu kněží, vykonávat bohoslužby (sloužit mše), a konat určité obřady. Naopak, Nový zákon vidí všechny skutečné křesťany bez rozdílu jako kněží. Apoštol Petr nedělá mezi nimi rozdíl, když píše: „*I vy, jako kamení živé, vzdělávejte se (elbf. př.: vzdělávání buďte) /v/ dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Ježíše Krista*“ (1. Petr. 2,5). Nějaké „duchovenstvo“ (klérus) je pojem cizí křesťanskému učení Nového zákona.

Písmo svaté také nikde nepředvídá nějaké **nástupnictví (následnictví)** kněží nebo služebníků, opírající se o **vysvěcování** nebo **ustanovování (ordinování)**, jak je to běžné v různých církvích. Ostatně nějaké duchovenstvo na způsob katolického je zavrhováno i mnohými, zvláště pak „svobodnými církvemi“. Pokud jde o dvanáct apoštolů, je jasné, že ty vyvolil sám Pán; ale právě tak je jasné, že oni neměli ze své strany v apoštolství žádné nástupce. Jestliže někdo jiný obdržel úřad dohlížejícího namísto Jidáše, pak to nebyli apoštolé, kdo ho k tomu zvolil. Rozhodl o tom **s modlitbou před Pánem** příslušný los (Skut. 1,24–26). Také Pavel výslovně zdůrazňuje skutečnost, že

nepřijal svůj apoštolský úřad od lidí, nýbrž od Boha (Gal. 1,1; Skut. 26,16–18), a nejmenoval po sobě žádného nástupce. Tato zásada je tedy směrodatná pro všechny duchovní služby. V Novém zákoně nic jiného nenalezneme.

Shledáme sice, že apoštolé, dokud Boží slovo nebylo úplné a uzavřené a dokud se Církev ještě nalézala ve vývoji, považovali za dobré sami ustanovovat skrze Církev služebníky (Skut. 6,1–3) a ve shromážděních z pohanů starší (Skut. 14,23) podle vzoru, který odedávna existoval v Izraeli (srov. Skut. 11,30 a Jak. 5,14). Také apoštol Pavel dal na základě své apoštolské autority Titovi pokyn, aby na Krétě zřídil starší (Tit. 1,5) a možná i Timoteovi v Efezu, ačkoli výslovně to není řečeno (1. Tim. 3). Ve Skutcích ap. 13,1–4 sice čteme, že proroci a učitelé Církve v Antiochii vložili ruce na Pavla a Barnabáše, ale rozhodně ne proto, aby je sami zřídili k nějaké službě – protože oni byli povoláni, vybráni a odděleni **Duchem Svatým**, ale spíše aby jim osvědčili své obecenství s nimi a své plné schválení. Ovšemže Timoteus „*podle předešlých (o něm) proroctví*“ (1. Tim. 1,18) obdržel dar milosti s „*vkládáním rukou starších*“ (1. Tim. 4,14) a „*skrze vkládání rukou mých*“, jak říká Pavel (2. Tim. 1,6), avšak oni starší uznali a jen potvrdili to, co byl oprávněn udělovat jedině **apoštol** Pavel. A on to také uděloval jen na výslovný příkaz Ducha Svatého, vyjádřený skrze proroctví. To jsou nepopíratelné skutečnosti. Marně se někteří snaží odvodit z toho pravidlo nebo trvale platné ustanovení ve prospěch „*vysvěcení*“ nebo „*ordinování*“. Apoštolé nejenže neměli žádné nástupce – a Písmo nikde nemluví o nějaké možnosti přenesení apoštolské autority – nýbrž stejně tak naprosto mlčí o nějakém jmenování lidí k veřejnému úřadu služby. Dnes se nikdo nemůže odvolávat na nějaké **Bohem dané ustanovení** takového druhu.

Písmo svaté důrazně trvá na tom, že to je **Duch Svatý**, který rozděluje duchovní dary a služby, resp. povolává k nim (Skut. 13,2 a 1. Kor. 12). Právě tato činnost Ducha Svatého je v celém křesťanském světě neznámá. Jak by také mohl být dáván volný průběh Jeho vlády, když ve většině případů ani není uznávána Jeho přítomnost na zemi jako skutečné Osoby? Potom jsou nutně namísto Ducha Svatého činěna ustanovení nějaké lidské organizace a k vykonávání určité služby v církvi je požadováno veřejné ustanovení (ordinování). I když se tvrdí, že k příslušným úřadům jsou ustanovováni jen muži, kteří jsou povoláni Bohem, přesto vlastním důvodem ustanovování (vysvěcování, zasvěcování) je, že jako úřední a jedině směrodatná bývá uváděna

nějaká lidská autorita, o čem ale v Božím slově nenajdeme ani zmínku. V Písmě však rozhodně nechybí přesné pokyny o pořádku v Církvi a o jejím vzdělávání. Boží slovo říká: „*To všechno působí jeden a tentýž Duch, rozděluje každému obzvláště, jak ráčí*“ (1. Kor. 12,11). Rozdělovat dary není ani věcí Církve, ani nějakého z ní vzešlého „duchovenstva“.

Je nám velice třeba, abychom zůstali uchráněni různých forem, ale zvláště pak před onou myšlenkou o nějakém „duchovenstvu“, což znemožňuje společné zkoušení svědomí a přenáší péči o Církev jen na několik málo osob. Těch chyb zůstaneme uchráněni, budeme-li jednoduše věřit v přítomnost Ducha Svatého v Církvi. On v ní působí skrze „dary milosti“.

(Pokračování příště, dá-li Pán.)

Berme na sebe svou odpovědnost

„A vida Pilát, že nic neprospěje (= nezískává), ale že by větší rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce před lidem, řka: Čist (=nevinen) jsem od krve spravedlivého tohoto. Vy vizte.“

(Mat. 27,24)

Zástup ovládaný svými vůdci křičel, aby Ježíš byl ukřižován. Pilát velice dobře ví, že židovští náboženští představitelé vydali Ježíše ze závidosti a žárlivosti, ví, že Ježíš se neprovinil těmi zločiny, z nichž Ho obviňují a že každopádně nezasluhuje smrt, ani trest ukřižování.

Protože měl v ruce vládu – a Ježíš mu řekl, že ji obdržel od Boha (Jan 19,11) – měl by na sebe vzít svou odpovědnost a zjednat platnost spravedlnosti. Měl by tedy prostě a jednoduše Ježíše osvobodit, ba dokonce zaručit Jeho bezpečnost. Ale zároveň měl také bdít nad pořádkem v městě, které by mohlo rychle povstat proti římským okupantům. Měl takto právo přenášet svou odpovědnost na Židy tím, že si před nimi umyl ruce? Rozhodně ne!

Také každý z nás musí – s Boží pomocí – na sebe brát celou řadu odpovědností. Často je k tomu třeba odvaha a opravdová vůle, a také jasné uvědomění.

Otec, hlava rodiny, je odpovědný za to, aby se pod jeho střechou nedělo všechno možné. Zaměstnanec je povinen věnovat svému představenému, jak náleží, **celý** pracovní čas. Zaměstnavatel se zase musí čestně zhostit své

povinnosti a spravedlivě odměňovat své zaměstnance. V místním shromáždění každý bratr a každá sestra **jsou odpovědni** za to, co tam přinášejí: buď dobré nebo zlé myšlenky, buď slova povzbuzení nebo pomluv. Zvláštní odpovědnost mají starší věřící:

- jejich příklad může dobrým nebo zlým způsobem ovlivňovat jiné bratry a sestry,
- musí se zdržovat blízko Pána, aby nepovolovali možnosti chtít se líbit všem, buď bratřím a sestrám ve vyšším společenském postavení, anebo těm, které se bojí – pro jejich povahu – rozhněvat.

Způsob, jak činíme zadost svým odpovědnostem, má pro Boha velký význam: je to praktická spravedlnost. Je to také zdroj opravdovosti a věrohodnosti vůči těm, kteří jsou kolem nás.

Lui plaire 1993, 12.2.

Myšlenka

Nic nemůže věřícího oddělit od Krista. Avšak pouhá jedna hříšná myšlenka přerušuje jeho obecenství s Otcem a se Synem.

HuN 1964/54

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 1,60 – 68

„Ale odpověděvši matka jeho, řekla: Nikoli, ale slouti bude Jan“ (60. v.). Přátelé a známí Zachariáše se domnívali, že narozený syn dostane jméno po svém otci, jak bylo v Izraeli zvykem. Protože Zachariáš byl němý, řekla Alžběta: *„Nikoli, ale slouti bude Jan“*. Jak jsme se již zmínili, němota Zachariáše – následek toho, že nevěřil poselství, které mu přinesl anděl, je obrazem němoty, kterou se dnes mravně vyznačuje židovský národ. Protože ten národ zavrhl svědectví Boží lásky, kterou Bůh zjevil, když dal Svého Syna, seslal na něj Bůh ve Svém hněvu cestou Své vlády slepotu, která mu brání uvěřit evangeliu, takže tento nešťastný národ nemůže chválit Pána: *„Oslepil oči jejich, a zatvrdil srdce jejich, aby očima neviděli, a srdcem nesrozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil“ (Jan 12,40).*

Avšak blíží se den, kdy Bůh bude vzhledem k tomuto vzpurnému národu

dělat divy: „*Jak se obrátí k Pánu, odňato bude to zastření*“ (2. Kor. 3,16). Potom naplní jejich srdce radost ze spasení a jejich ústa se otevrou a budou chválit Pána. Ve výjevu, který máme před sebou, máme obraz tohoto požehnaného díla. Syn je nazván Jan – tedy jménem, které dal zaslíbenému synovi anděl. To jméno znamená „přízeň od Hospodina“ (nebo: „Hospodin je milostivý /Pán je dobrý, plný milosti, dobrotivý, nakloněný přízní“/). Bůh chtěl takto sdělit Své myšlenky o milosti nejen vůči samotnému Janovi, nýbrž i vůči všemu Svému lidu, jemuž chtěl dát poznat bohatství Své lásky v osobě Toho, před nímž Jan šel jako Jeho ohlašovatel.

Zachariáš, když se ho otázali, potvrdil, co řekla jeho žena, neboť prohlásil: „*Jan jest jméno jeho. A hned otevřela se ústa jeho i jazyk jeho, i mluvil, velebě Boha*“ (63. a 64. v.). Je jistě třeba poznamenat, že k zproštění od němoty došlo u něho v okamžiku, kdy se projevila jeho víra a poslušnost vůči Božímu slovu. Předtím pochyboval, že je možné, aby se Boží zaslíbení naplnilo. Avšak nyní tento zbožný kněz jedná v souladu s tím, co Bůh řekl a co mu zjevil, neboť dává svému synovi jméno, které vyjadřuje Boží milost prokazovanou Jeho lidu a jejímž vyjádřením bylo i narození tohoto syna. To jméno mělo oznamovat Boží úmysl s ním a označovalo – neboť Jan byl zvláštním předmětem Božího povolání – také poselství, které mělo být později vyjádřeno. Chvála z úst Zachariáše veřejně prohlašuje to, co až dosud patřilo jen víře.

„*Tedy přišla bázeň na všechny sousedy jejich, a po všech horách judských rozhlášána jsou všechna ta slova*“ (65. v.). Okruh požehnání se zvětšuje. Předtím byl uzavřen do úzkých hranic, mimo něž o něm nikdo nevěděl. Nyní se však rozšiřuje na „hory judské“. Později se skrze Janovu službu rozšíří na celou zemi. A měl přijít den, kdy jméno a sláva Toho, kterého Jan ohlašoval, měly přinést spasení a měly být příčinou věčné chvály. Po smrti a vzkříšení Pána nejprve někteří se mohli radovat a zpívat s Ním v Církvi Otci chvalo zpěvy (Žid. 2,12). Později to bude v Izraeli velký zástup zpívající píseň o vysvobození. A nakonec „*rozpomenou a obrátí se k Hospodinu všechny končiny země; a skláněti se budou před (ním) všechny končiny země*“ (Ž. 22,28).

Zatím však ta chvála na Sionu mlčí. Nevěřící lid mlčí. Nepřijal svého Mesiáše a je v temnu. Na jeho srdci ještě je zastření. Avšak slib, který Izrael učinil, že bude Božím lidem a že bude Bohu sloužit, se uskuteční. Tento lid se pokoří a v důvěře v dílo vykoupení, které se naplnilo skrze utrpení jejich Mesiáše, tak dlouho odmítaného, nakonec řekne: „*Nepravosti, kteréž se*

zmocnily mne, a přestoupení naše ty očistíš“ (Ž. 65,4). Potom poznají, že On trpěl kvůli jejich spasení, kteří byli předměty Jeho lásky, a řeknou: „On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřen pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho (elbf. př.: trest k našemu pokoji) na něj vložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno (nebo: jsme uzdraveni)“ (Iz. 53,5).

Bázeň naplnila srdce těch, kteří slyšeli ty věci, již při pouhém zjevení se Boží přítomnosti a moci. Milost způsobuje bázeň v srdci toho, komu se jí dostane. Duši takového člověka naplňuje vědomí vlastní nicotnosti a Boží velikosti, ale radost z Jeho lásky zapuzuje jakoukoli poníženou, otrockou bázeň: „*Bázně není v lásce, ale láska dokonalá ven vyháni bázeň“* (1. Jan. 4,18). Bázeň je prvním ovocem působení Ducha Božího v duši. Když se Šimon Petr ocitl v přítomnosti Stvořitele, jehož moc přivedla za plného dne ryby do jeho sítě, zachvacuje ho hrůza a on volá: „*Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný“* (Luk. 5,8). Ale Ježíš ho uklidňuje, řka: „*Neboj se. Od tohoto času lidi budeš loviti“* (10. v.). Zvláštní viditelné zásahy Boží moci děsí každého člověka, dokud není přiveden k pokoji poznáním láskyplných Božích uložených rad. Jenom když víme, že Bůh je naším Přítelem a naším útočištěm v soužení, mizí z našich srdcí jakýkoli strach. Avšak stále nás má naplňovat vědomí Jeho velikosti, Jeho svatosti, abychom odsuzovali vše, co není slučitelné s Jeho slávou.

„*A všichni, kteříž o tom slyšeli, skládali to v srdci svém, řkouce: I jaké dítě toto bude? A ruka Páně byla s ním“* (66. v.). Na zemi nastávalo svítání nového dne. Po temné noci, během níž se na celá staletí odmlčel hlas proroků, kdy Bůh mlčel, začínaly ozařovat obzor paprsky nového jitra světlem a radostí. Vždy je tomu tak, když Bůh viditelně vystoupí: „*(On) zná to, což jest v temnostech, a světlo s ním přebývá“* (Dan. 2,22). Když zakládal zemi, „*prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všichni synové Boží“* (Job 38,7). Jeho cílem je naplnit dějiště Jeho působení – ve stvoření a vykoupení – blažeností. Hřích zkazil stvoření, ne však vykoupení, protože toto je ovocem díla Jeho milosti a nepřítel ho zkazit nemůže.

Ruka Páně byla se Zachariášovým dítětem a zahrnovala ho zvláštní péčí a ostříhala ho od jakéhokoli zla. Projevy Jeho moci ve všech okolnostech jeho příchodu na svět působily u všech, kteří se o tom doslechli, vědomí, že Bůh naplní skrze něj dílo hodné Své slávy. Pustá místa Siona navštívilo Boží milosrdenství a v jejich srdcích byla radost. Je ovšem pravdou, že onu radost měl v tomto světě nepravosti brzo vystřídat smutek. Vzpourný lid se chystal

zavrhnout Toho, který poslal před Svou tváří ohlašovatele. Avšak Boží základ stojí a Jeho uložené rady se měly naplnit skrze Vykupitelovo dílo smíření a skrze Jeho utrpení.

Zachariáš byl cele poddán Boží vůli. Práva otce podle těla byla dána stranou, když šlo o pojmenování syna, kterému Bůh sám dal jméno vyjadřující Jeho zvláštní přízeň. A tak nic nebrání, aby Duch Boží u Zachariáše mocně působil. Protože tato nádoba byla očištěna od jakékoli činnosti těla, byl naplněn Duchem Svatým a prorokoval, neboť s radostí ohlašoval divy, které se Bůh chystal naplnit.

„Požehnaný Pán, Bůh izraelský, že navštívil a učinil vykoupení lidu svému“ (68. v.). Toto je pozoruhodné a ukazuje, jak byl Zachariáš v těchto slovech veden Duchem. Jejich prvořadým předmětem není narození jeho syna, nýbrž naplnění Božích záměrů v příchodu zaslíbeného Vysvoboditele. Vidí okem víry plný výsledek toho navštívení milostí skrze slavného Spasitele, třebaže samo vysvobození, nad nímž prorocky jásá, se vzhledem k Abrahamovu semeni ještě neuskutečnilo. Toto navštívení Hospodinem zahrnuje všechna budoucí požehnání v království spojená s přítomností Ježíše na zemi. V Něm jsou všechna zaslíbení *„ano i amen“* (2. Kor. 1,20). Všichni proroci vytvářejí kolem Něho kruh slávy, která se pak uskuteční. Víme, že odmítnutí Mesiáše a Jeho nepřítomnost na zemi odsunuly naplnění této uložené Boží rady, týkající se zřízení království ve slávě, na pozdější dobu.

ME 1944/107–11 (pokračování příště, dá-li Pán)

Cecil Esme STUART:

Původní křesťanství – 6. přednáška:

„... na chudé pamatovali“

(Gal. 2,10 – 2. Kor. 8 a 9)

Devatenáct staletí již uplynulo od chvíle, kdy bylo evangelium Boží milosti poprvé zvěstováno mezi národy (pohany). Nuže, co je výsledkem toho v našem dvacátém století, kdy světlo Boží pravdy přece svítí jasněji než kdykoli jindy od času apoštolů? Zdalipak většina křesťanů – stejnou měrou, jak pravda byla znovu objevena – dosáhla úrovně prvních křesťanů v životě a praxi? Anebo není tomu naopak tak, že příliš často zaostáváme za prvním stoletím? Učení, která byla tenkrát poprvé hlášána, Boží myšlenky, které

byly tenkrát poprvé plně rozvinuty, zůstaly dnešní době zachovány, ano, byly jí vlastně znovu darovány. Boží Učitel, ten „*jiný Utěšitel*“ je s námi právě tak, jako byl s nimi. Divy, které byly tenkrát, se už dnes neukazují, není už slyšet mluvení jazyky; avšak proroctví zůstala a také kázání Božího slova. Z inspirovaných zpráv Písma můžeme zjistit, co tak mocně působilo na srdce oněch prvních obrácených, že Židé i národy (pohané) byli spojeni poutem bratrství, a tím od té chvíle nejen podle jména, nýbrž skutečně tvořili na této zemi **jedno** tělo v Kristu. Nebyli to oni, kdo způsobil to spojení, a také neorganizovali nějaké bratrstvo. Jen to pojítko uznávali a ve svém chování dokazovali, že nyní jsou bratři.

A jak dokonale to bylo vyjadřováno! Vzájemně se za sebe modlili, toužili znovu vidět své bratry a sestry v Pánu, které znali, dávali své domy k dispozici Církvi a ve všech těch jejich vzájemných službách bylo vyjadřováno, jak velice dobře chápali, že jsou v Kristu jedno. Krásný příklad toho nalézáme v 8. a 9. kapitole 2. Ep. Korintským. V Judsku byla bída a ta posloužila k tomu, že se veřejně jasně ukázala vzájemná spojitost a jednota věřících. Příčiny tehdejší těžké zkoušky, sociální poměry a jména těch, kteří potřebovali podporu, nám nebyly zachovány. Je pravděpodobné, že věřící, kteří se účastnili pomoci, věděli jen velmi málo o osobních věcech oněch trpících spoluvěřících. Také jména těch, kteří přispěli k daru svatým v Jeruzalémě, nám nejsou sdělena, a přesto toho o nich víme dost. Doslechli se, že někteří Boží svatí, kteří uvěřili v Pána Ježíše, jsou ve finančních těžkostech, a to jim stačilo. Věřili v téhož Pána, a tak cítili, že jsou spolu navzájem spojeni. Považovali to za výsadu, že mohou pomoci svým spoluvěřícím v jejich nouzi.

Strádající věřící byli židovského původu, a ti věřící, kteří jim pomáhali, jistě většinou patřili k národům (pohanům, tj. nebyli Židé). Jak úplně tu zmizelo dávné nepřátelství mezi Židy a národy! Kdyby byl apoštol požádal o almužny Řeky, s nimiž bylo často možné setkat se v areopágu, jak velký asi obnos by byl získán? Byli by vůbec oni epikurejci a stoikové (stoupenci různých řeckých filozofických směrů) pohnuti k dobročinnosti ve prospěch strádajících Židů v Jeruzalémě? Vybídnutí k pomoci „barbarům“ (ne-Řekům), které oni nikdy neviděli, by u těchto Řeků, kteří se chlubili božským původem, zcela jistě narazilo na chladné odmítnutí. A pravděpodobnost, že v Makedonii dojde ke kladnému ohlasu, byla vlastně ještě menší. A přesto oni nově obrácení z Makedonie s radostným srdcem přispěli k tomu, že mohla být zmírněna nouze judských svatých.

Ačkoli sami byli chudí, dali „*podle možnosti, ba nad možnost*“. Neboť „*rozhojňená radost jejich a převeliká chudoba jejich rozhojňena jest v bohatství prostnosti* (elbf. př.: *štedrosti*) jejich“ (2. Kor. 8,3+2). Dávají-li něco bohatí, nepřekvapuje to. Avšak že chudí mohli ze své chudoby prokázat takovou obětavost, bylo něco naprosto nového u takových, kteří před nedávnem ještě byli pohané. Pavel je k tomu nijak nenutil, ani jim to nepřikazoval jako nějakou povinnost. Z Boží strany nevyšlo žádné zvláštní proročké sdělení, které by je k tomu podnítilo. Ale v jejich srdcích působila **Boží láska**. Oni byli nyní nové stvoření v Kristu, a to je tolik ponoukalo, že dali „*nad možnost*“. Ba více: celá ta věc jim tolik ležela na srdci, že se obrátili na apoštola s prosbou o milost a obecenství v této službě pro svaté. „*Z vlastního podnětu* (tj. sami od sebe), *s mnohým přimlouváním prosíce nás o milost a obecenství služby pro svaté*“, praví se v 2. Kor. 8,4 (elbf. př.). Považovali to za zvláštní přízeň, moci se účastnit takové služby. Dobrý příklad oněch shromáždění v Acháji je v jejich horlivosti asi ještě posílil, avšak celková výše daru překonala i nejmělejší očekávání apoštola. Výsadou, o níž jim tu šlo, nebylo dát něco, když o to byli prošeni, nýbrž že jim vůbec bylo dovoleno pomoci. Apoštol rád jejich obnos přijal. Píše: „*A ne, jak jsme se nadáli, ale sami sebe nejprve dali Pánu, i nám z vůle Boží*“ (5. v.). V tom je tajemství právě ochotné připravenosti k službě. Jejich srdce patřila Pánu, a proto Mu patřilo také všechno, co měli.

Co by se tedy mohlo říci o Církvi v Acháji? Věřící v Makedonii prokázali při té příležitosti svou ochotu pomoci. Pomohou také věřící z Acháje? Tato otázka už byla zodpovězena, neboť „*Achája byla hotova od předešlého léta. A ta vaše horlivost mnohými pohnula* (nebo: *mnohé podnítila*)“ (9,2). Oni již předem ohlásili svůj příspěvek k tomu „*daru*“ (doslova: požehnání; porov. 9,5 – elbf. př.). Pavel byl dalek toho dát v tomto směru nějaký příkaz. Jenom jim dal radu, aby měli ten obnos připraven pro ten den, kdy k nim přijde s bratřími z Makedonie. Jeho přáním pro ně bylo, aby nebyli zahanbeni horlivostí jiných a mohli dokázat upřímnost své lásky. Byli připraveni již minulého roku dát svůj příspěvek, ano, byli k tomu skutečně svolní. Dávat nebylo u těch věřících nějakou vynucenou věcí. Apoštolovi záleželo na tom, aby každý dal, „*jak uložil v srdci, ne s neochotnou myslí aneb z mušení* (elbf. př.: *ne s trpkostí anebo z donucení*). *Neboť ochotného* (elbf. př.: *radostného*) *dárce miluje Bůh*“ (2. Kor. 9,7). Nikomu to nemělo být nějakým břemenem nebo dokonce nějakou stálou, pravidelnou daní. Svatí pomáhali svatým podle stávajících potřeb. Jejich právě existující nadbytek měl prospět

chudým v Judsku, právě tak jako nadbytek u věřících v Judsku měl později odpomoci nedostatku věřících z národů (pohanů). Proud nadbytku měl být veden tam, kde bylo pomoci nejvíce třeba, „*aby byla rovnost; jak psáno jest: Kdo mnoho (nasbíral), nic mu nezbývalo* (elbf. př: *neměl nadbytek*), *a kdo málo (nasbíral), neměl nedostatku*“ (2. Kor. 8,14.15). Těmto věřícím bylo opravdovou skutečností **jedno** tělo (tj. Kristovo tělo – Církev), takže to, co platilo o Izraeli na poušti, mohlo být nyní řečeno o těch, kteří byli naprosto různé národnosti a zcela odlišného původu! Izrael byl na poušti jako **jedna** velká rodina, a manna byla pro všechny. Takto tvoří dnes věřící ve světě **jedno** bratrstvo. Podle toho, jak Bůh dal věřícím zdar v hmotných věcech, mělo se tím sloužit jiným bratřím, i velice vzdáleným. Ale dobře si všimněme, že zde není předpisováno nějaké majetkové společenství. Nejde tu o vychvalování nějakých socialistických výsad. Apoštol nazývá ten příspěvek „*požehnáání*“ (v kral. př.: *sbírka*). Makedonští považovali dovolení, aby se také mohli účastnit pomoci, za zvláštní přízeň. A tak každý byl vybídnut pomoci podle toho, jak si sám předsevzal. Jako Boží děti měli jednat tak, jak jedná Bůh. Bylo jim umožněno zprostředkovat požehnáání potřebným.

Sbírka se konala na chudé Židy, ale Pavel poslal jednoho Řeka, aby se postaral o to, aby vše bylo připraveno. Ve Skutcích ap. shledáváme, že většina těch, kteří ho při této příležitosti doprovázeli do Jeruzaléma, pocházela z národů (pohanů). To bylo pro takovou věc zvláště příhodné a Titus, kterého apoštol prosil, aby do Acháje odcestoval napřed, nemusel být k tomu nějak nucen. Achajští byli připraveni dodržet svůj slib a Titus byl připraven jít. Měl jen dokončit, co při nich započal už dříve. Ve 2. Kor. 8,6 se praví: „*...aby jako byl prve (= dříve) započal, tak také dokončil při vás milost tuto*“. Když ho apoštol prosil, on už byl sám od sebe připraven: „*Takže to napomenutí přijal, avšak protože byl velice horlivý, sám z vlastního popudu šel k vám*“ (8,17 – elbf. př.). Jak se musel apoštol radovat, když viděl horlivost těchto mladých věřících!

Odkud se vzala ona dobrovolná ochota pomáhat? Bylo to jen nějaké vzplanutí pouhé lidské dobročinnosti? Apoštol vidí a uvádí skutečný pramen: byl jím Bůh. Byla to Boží milost daná makedonským shromážděním (8,1), a byl to Bůh, který způsobil v srdci Tita stejně upřímnou péči o Achajské. Jak vděční byli asi svatí v Jeruzalémě za takové smýšlení, které bylo z Boží milosti u jejich spolubratřív v Řecku! Když byli tedy všichni kolem Pavla ochotni k tomu dobrému skutku, byl i on připraven doručit jejich dar. Šlo

přítom o oslavení Pána. Pohnutkou, která v Řecku působila jednomyslnost a onu krásnou ochotu pomáhat, byla jednoduše skutečnost, že sám Pán se kvůli nim stal chudým: „*Neboť znáte milost Pána našeho Ježíše Krista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli*“ (8,9). To jim stačilo. A jak je tomu s námi? Co je pro nás dostatečně silnou pohnutkou?

HuN 1970/338–342 (pokračování příště, jak Pán dá)

Prosíme, nezapomínejte se modlit i za tuto práci.

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Čím se od sebe liší duše a duch?

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller–Kersting): Člověk je tříložkový jedinec: skládá se z těla, duše a ducha. Tyto tři složky jsou spolu úzce spojené a ve všem, co děláme, působí společně. Dá se říci, že tělo je nositel hmotného života, nástroj duše. Duše je cítící složkou; duch je však složka poznávající, rozvažující a myslící. Všechny ty tři složky – tělo, duše a duch – společně tvoří naši „osobnost“, a to tak, že je není možné vzájemně vůči sobě přesně vymezit. Při každém činu, i při zhřešení, se vždy účastní všechny tři. Přesné vymezení, co je duše a duch, není proto dobře možné. Důležitá je však odlišnost mezi duší člověka a duší zvířete. Také zvíře je v Písmu nazýváno „*duše živá*“. Stvoření zvířete se stalo jen na příkaz Pána. Proto u zvířete je **pouze dvojice** složek: tělo a duše, ale není tu duch. O člověku však čteme, že ho stvořila Boží Trojjednost: „*k obrazu Našemu a podle podobnosti Našeho*“; a bylo mu též vdechnuto „*dechnutí života*“. Tím se člověk stal mnohem dokonalejším stvořením, než je zvíře; stal se obrazem svého Stvořitele. Avšak skrze Boží dechnutí člověk obdržel možnost stýkat se s Bohem a mít s Ním obecenství; zároveň tím jaksí dostal určitou částku z Boha samého, stal se tím nesmrtelný, určený pro věčnost. Nedotýkáme se tu skutečnosti, že skrze hřích bylo všechno zkaženo, ani že Bůh utvořil v Kristu Ježíši něco úplně nového. Není snad třeba poznamenat ještě, že vzkříšením budou tělo, duše a duch opět spojeny, když předtím byly u některých lidí smrtí – smrt je odplatou (mzdou) za hřích – odděleny.

A. Küpfer; R. Müller–Kersting: 700 Fragen biblisch beantwortet, 1951, Zürich, ot.č.107, str.59

Otázka: Může mít nerovné jho (2. Kor. 6,14–18), např. **sňatek věřícího s nevěřícím**, nějaký vliv na účast toho věřícího u stolu Páně?

Odpověď (H. L. Heijkoop): V mém domovském shromáždění jsme měli případ, kdy jedna sestra, vdova, se vdala za nevěřícího muže. Ještě předtím jsme ji varovali a poukazovali na to, že chce udělat něco, co je v Božím slově výslovně zakázáno. Avšak ona to přesto udělala a my jsme ji museli vyloučit. „*Vyvrztež tedy toho zlého sami ze sebe*“ (1. Kor. 5,13). Ona to už předem věděla. Když jsme s ní napřed, než se to stalo, víckrát mluvili, šli k ní ještě dva bratři a řekli: „Vydáš-li se tou cestou, budeme tě **pravděpodobně** muset vyloučit“. Nato ona řekla: „To je mi jasné“. Jestliže někdo jedná v takové vážné věci proti Božímu slovu, myslím, že nemůžeme říci, že jeho praktický život je dobrý. Spíše je u něho zlé smýšlení, očividné vzepření se, neposlušnost vůči Pánu. Naprosto jinak je tomu ovšem v tom případě, jestliže jeden z manželů, kteří **oba vstoupili do manželství jako nevěřící**, přijde k obrácení. Ale v každém jednotlivém případě musíme ovšem znát bližší okolnosti, zvážit je a přihlídnout k nim. Mohou být případy, kde bych neřekl: Musíme provést vyloučení. I tu se **vždy musíme tázat Pána: Jaká je Tvá vůle?** A máme udělat vždy jen to, co On nám řekne. On zná situaci a v každém jednotlivém případě se Ho máme tázat na Jeho vůli a máme vyloučit své vlastní city, působené třeba přátelstvím nebo antipatií. Důležité je jen: Co říká Pán.

HuN 1970/108

Otázka: Co se stane s naším majetkem, až budeme vtrženi k Pánu?

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller–Kersting): Nejprve jsem si myslel: To je ale divná otázka! Mám vůbec na ni odpovídat? Ale pak mne napadlo, že ji mám zodpovědět, ale ne ve smyslu, jak byla položena: Kdo převezme majetek zanechaný na této zemi?, nýbrž v tomto smyslu: Nebude majetek, který tu po tobě zůstane, na tebe žalovat? Spravoval jsi ho tak, jak si to Bůh přeje? Nebude nahromaděný majetek **proti tobě svědčit** před soudnou stolicí Krista a nezavdá příčinu k otázce: Proč jsi z toho nepoužil více na dílo Páně a na to, co s tím souvisí? Můžeš hledět vstříc Božímu rozsudku nad svou správou jmění, aniž by tě něco obžalovalo, anebo aniž bys měl výčitky svědomí? Vážnou otázkou tu totiž není: Co jsem obětoval pro Pána, nýbrž: Kolik jsem si z toho **nechal pro sebe, odňal to Pánu?** Položme tedy správně otázku takto: **Nebude majetek, který tu zůstane po tobě, až Pán přijde pro**

Svou Církev, na tebe žalovat? Neměli bychom se nad tím vážně a s modlitbou před Pánem zamyslet?

A. Küpfer; R. Müller–Kersting: 700 Fragen biblisch beantwortet, 1951, Zürich, ot.č.107, str.59

Autor z dnešního čísla:

Andrew MILLER

(1810–1883)

se narodil 27. 1. 1810 ve skotském hrabství Ayrshire ve vesnici Kilmaurs. Jako mladý muž vstoupil do jedné firmy v Glasgově, jejíž londýnskou pobočku pak převzal. Jeho syn, Thomas B. Miller, který se také stal služebníkem Páně, pak převzal řízení této firmy, jejíž se jeho otec stal majitelem.

Andrew Miller (A. M.) ještě v době, kdy byl představeným své velké firmy, byl delší dobu laickým kazatelem jedné skotské baptistické církve v Londýně, pro niž dal na své náklady postavit kapli. Když býval v Londýně, kázal v této kapli, ale téměř polovinu svého času pomáhal evangelizační prací v různých částech země.

Podle vlastního sdělení A. M. byl v této době pozván jedním křesťanem na biblickou hodinu, která se každý týden konala v jeho domě. Přijal pozvání, ale protože mu byl tento druh shromáždění naprosto neznámý, šel tam ve večerním společenském obleku a s hrůzou zjistil, že je jediným takto oblečeným hostem! Nejprve v jídelně něco málo pojedli a pak bylo v obývacím pokoji uvažování Božího slova. Po modlitbě byl s vážností přečten oddíl z Písma svatého a následoval nesmírně poutavý rozhovor, v němž byly objasněny pravdy Bible. A. M. zjistil, že žádnou z těch pravd vůbec nezná. Zapomněl na své nápadné oblečení a rozhodl se, že navštíví i příští biblickou hodinu, jestliže ho hostitel znovu pozve. A tak týden co týden navštěvoval tato vzdělávací shromáždění, poznával stále víc předivnou Boží pravdu, velké Boží uložené rady a Boží lásku a milost ve vykoupení.

Tak se stalo, že jednou v neděli r. 1852 nebo 1853 sdělil své církevní obci, že už nemůže být jejím kazatelem a že se od příštího týdne chce shromažďovat již jen s těmi, kteří – jako on – uznávají biblické zásady shromažďování ve jménu Pána Ježíše a snaží se uskutečňovat je. Většina jeho církevní obce přišla příští neděli znovu, aby se – v oddělení od zla – shromažďovala na

základě jednoty Kristova těla.

A. M. také sám vyprávěl, jak byl přiveden ke kázání a mluvení na veřejnosti. Během velkého probuzení r. 1859–60 byl právě v Severním Irsku, kam musel odjet na obchodní cestu. Byl tam svědkem zvláštních projevů duchovního požehnání, kdy mnoho mužů a žen, usvědčených mocí Božího slova (podobně jako Saul) skutečně padalo na zem a veřejně volalo k Bohu o milost. Mnoho duší bylo v té době spaseno, odpadlí byli napraveni a věřící znovu oživeni a získávali velká požehnání. Když se vrátil do Londýna, A. M. nemohl jinak, než vyprávět svým přátelům o tom, co sám osobně viděl a slyšel. Tito ihned řekli: „Tyto dobré věci si nesmíme ponechat pro sebe, ale musíme pozvat své přátele a sousedy, aby i oni mohli slyšet o tomto úžasném díle milosti.“ A tak byla svolána shromáždění v bytech a A. M. byl požádán, aby podal zprávu o díle probuzení v Severním Irsku. Takovýmto způsobem byl uveden do veřejné služby Páně. Od té doby začal zaujímat významné a stále více oceňované místo mezi bratřími, s nimiž byl spojen.

Jeho nejlepší stránky se u něho projevovaly v oddané službě evangelium. Měl srdce plné lásky k ztraceným hříšníkům. Mnohým starým i mladým duším se stal nástrojem a velkou pomocí k jejich obrácení. Kdykoli měl před sebou zástup posluchačů, byla jeho duše pohnuta. Zřídkakdy zvěstoval evangelium, aby mu po tvářích netekly slzy, když mluvil o lásce Pána Ježíše a snažil se probudit svědomí svých posluchačů. Velice ho bolelo, když viděl, jak malý zájem je o evangelium v mnohých shromážděních, která navštívil.

Avšak A. M. měl lásku k duším nejen jako evangelista, nýbrž i jako duchovně nadaný učitel. Dovedl upoutat posluchače tak, že při jeho přednáškách dokázali i dlouho naslouchat a neunavili se. Mnozí ho proto označovali za nejnadanějšího řečníka mezi bratry.

Byl úzce spřátelen s C. H. Mackintoshem, s nímž od r. 1858 mnoho let vydával měsíčník „Things New and Old“ (Věci nové i staré). V drobných sešitech, které mnoha duším přinášely požehnání, byla věřícím jednoduše a jasně, ale i důkladně a láskyplně podávána pravda. Byl to také A. M., který povzbudil C. H. Mackintoshe k napsání úvah o 5 Mojžíšových knihách. Sám k nim napsal předmluvy a z větší části financoval jejich tisk. (První tři díly vyšly v českém překladu, první dokonce dvakrát.)

Nejznámější je jistě třísvazkové dílo A. M. o dějinách Církve (vyšlo už r. 1888 v němčině). Napsal také krátký přehled o původu, rozvoji a svědectví všeobecně tzv. „bratří“. Známé jsou i jeho úvahy o Písni písní (vyšla česky) a

o 23. Žalmu a 84. Žalmu (také tato úvaha, jejíž nový překlad začínáme tímto číslem uveřejňovat, vyšla již česky před řadou let).

A. M. byl také úzce spřátelen s J. N. Darbym. Když tento ležel na smrtelné posteli, A. M. byl právě těžce nemocen v Bournemouthu. J. N. D. se denně dotazoval na jeho zdravotní stav. Přibližně o rok později, 8. května 1883, odešel k svému Pánu i A. M. Mnoho pro Něj pracoval a musel před svým skonem ještě těžce trpět. Když se ke konci svého života jednou večer ve svém tichém ústraní díval zpět do minulosti, zamýšlel se nad přítomností a hleděl vpřed do budoucnosti, zvolal pojednou z hloubi duše s velkým důrazem: „**Nic jiného nemá význam, než jen KRISTUS!**“

HuN 1962/218–220; A.Remmers: „Gedenket eurer Führer“, 1983,100–

103

POSEL POKOJE A RADOSTI

(Ef. 1,17)

„TOMU VŠAK, KDO NEČINÍ...“

*„Kdo skutky činí, tomu odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu. **Tomu však, kdo nečiní skutků**, ale věří v Toho, který spravedlivým činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost.“ (Řím. 4,4.5)*

Jakmile člověk začne být znepokojen o své spasení, chce zpravidla něco „dělat“, „dělat nějaké skutky“. Boží světlo, které zasvítilo do jeho duše, mu dává poznat jeho nečistý, hříšný stav a ukazuje mu, že potřebuje milost. Ale namísto, aby ji jednoduše a tak, jak je mu zdarma nabízena, přijal, chce si ji nejdříve nějak zasloužit. Snaží se začít nový život, chce se nějak „polepšit“, žít životem, který by se líbil Bohu, a teprve pak by chtěl mít milost. Toto se mu zdá být správná cesta do nebe. Ale naprosto zapomíná, že milost by pak už nebyla milostí, kdyby hříšník mohl **něčím** přispět k svému spasení a že v díle spasení **jenom Bůh** chce a **musí** mít Svou čest.

Takový člověk, který poslouchá své vlastní myšlenky, tápe ve tmě. Musí se přesvědčovat, že Bůh vždy zahlazuje moudrost člověka. Namísto aby našel pokoj ve svých skutcích, ve svých modlitbách a bojích, je ve svém nitru stále nešťastnější. Čím víc se snaží, čím víc bojuje, tím víc vidí, že je chycen v sítích hříchu, v řetězech satana, knížete temnosti. Duch Svatý ho usvědčuje z naprosté beznadějnosti jeho stavu před Bohem. Člověk pak musí se zděšením zjistit, že jeho „polepšování“ není k ničemu, že všechno, co se snaží dělat, aby Boha uspokojil a sebe učinil takovým, jenž by si **zasloužil obdržet milost**, je naprosto marné. Věci, o něž se chtěl opírat, se jedna za druhou hroutí, a nakonec tu stojí jako někdo, kdo je po všech stránkách beznadějně ztracen... Nadarmo se dívá kolem sebe, hledaje nějakou cestu, jak uniknout, neboť ani v něm, ani kolem něj žádná taková cesta není. Hledá stále znovu, ale každá cesta je zavřená, jakákoli pomoc odříznutá. Je zoufalý, když poznává svou bezmocnost, svou naprostou neschopnost, protože nemůže ani prstem pohnout, aby se nějak zajistil před hněvem svatého Boha.

Je to jistě vážné, zdrcující zjištění, ale jaké štěstí, dojde-li až k tomu a on

už nehledá své spasení v sobě a ve svých činech, ani v ničem na této zemi, nýbrž obrátí-li své zření vzhůru! Zaujme tu totiž místo, kde mu může být pomoci. S pokornými modlitbami se obrací na Boha a touží po naprosté a nijak nezasloužené milosti – **bez** zásluh a **bez** skutků. A pak proniká do jeho srdce radostná zpráva, že Ježíš Kristus přišel spasit **hříšníky a zahynulé**, že On – Spravedlivý – trpěl za nespravedlivé, aby je přivedl k Bohu, že Bůh ospravedlňuje bezbožného a že chce hříšníka, **jenž je Jeho nepřítelem a hoden zatracení**, učinit Svým dítětem a nikdy už nevzpomínat na jeho hříchy a přestoupení.

Na toto kázání nepomyslel farizeus Šimon, když v jeho domě Ježíš ospravedlnil jednu velkou, v celém městě známou hříšnici a chválil její lásku, zatímco Šimona neospravedlnil, ačkoli tento byl jistě v celém svém okolí považován za počestného, spravedlivého muže, a i sám se jistě za takového považoval. (Luk. 7,36–50) **V žádném lidském srdci** nikdy nemohla vyvstat myšlenka, že by svatý Bůh mohl nalézt radost v tom, že ospravedlní bezbožného a že již nikdy nebude vzpomínat jeho hříchů. Avšak právě tato myšlenka byla a je **v Božím srdci**. V srdci lidí nebylo místo pro Boha a pro Jeho drahého Syna, ale v Božím srdci bylo místo pro ubohého, zahynulého hříšníka. Jak velebení hodná je to milost!

Hříšníka odsuzuje všechno – jeho myšlenky, slova i skutky. Sám musí nad sebou vyslovit rozsudek. Ale Ten, od Něhož by především musel očekávat neúprosný soud, je připraven ospravedlnit ho. Ačkoli se hříšník stále prohřešoval proti Bohu a ustavičně před Ním žil jako bezbožný a Jeho nepřítel, Bůh je přesto hotov odpustit mu všechna jeho přestoupení a darovat mu pro Kristovy zásluhy věčný život a věčné spasení. Onen marnotratný (zahynulý) syn promarnil všechno a vrátil se k svému otci v roztrhaných hadrech. Ale ještě nepřekročil práh otcova domu, když už mu otec padá kolem krku a vroucně ho líbá. Ano, ten otec přikazuje obláci syna do skvostných šatů, uvádí ho do svého domu a volá na své služebníky: „*Hodujme a buďme veselí!*“ (Luk. 15,23)

Takové je Boží srdce. Hříšník obtížený velkou vinou se třese a jen s váháním vzhlíží vzhůru... a hle! Tam je pro něj otevřena milující otcovská náruč. Je tam pro něj připraven nejvznešenější šat a do jeho srdce proniká to nejslavnější poselství: „*Buď dobré mysli, synu, dcero, neboj se! Tvá vina je smazána. Krev Ježíše Krista, Mého Syna, očištuje od **všelikého** hříchu. Na tvá*

přestoupení již **nikdy víc** nevzpomenu. Jako Mé milované dítě, jako Boží dědic a spoludědic Ježíše Krista budeš mít místo v Mém domě a na Mém srdci. Miloval jsem tě ještě dříve, než jsi Mne poznal, ano, než ses po Mně ptal, měl jsem tě rád jako Svého Milovaného. Sláva, kterou jsem dal Jemu, má být navěky tvá!“

Takové přijetí hříšník nečeká, jako s ním nemohl počítat ani onen marnotratný syn. Hříšník se blíží a myslí jen na své mnohé hříchy, na svou velkou vinu. Bůh myslí jen na Golgotu – na kříž Svého milovaného Syna. Ale co kdyby se třeba jen nějakou tichou výtkou rozpomenul na spáchané hříchy?! Bůh však nic takového nedělá. Ani slovem se o tom nezmiňuje. Nic nevyčítá. Všechna vina hříšníka je smazána. Všechny jeho hříchy byly Ježíšem nesený na zlořečeném dřevě kříže a tam na Jeho těle souzeny. Boží Syn byl „*vydán pro hříchy naše*“. (Řím. 4,25) Pokud jde o nás, Boží spravedlnost byla v oběti Krista na Golgotě plně uspokojena, takže Bůh vůči nám nyní může dát plný průchod Své dokonalé milosti a lásce. Toto je jediný, ale také pevný základ, na němž se bezbožný může blížit k Bohu a vyznáváje svou vinu, nalezne milost a odpuštění.

Není divu, že hříšník není hned schopen pochopit Boží myšlenky, že tíže tak velké milosti a lásky ho tlačí k zemi. Ano, jak slavné a drahé jsou **Boží myšlenky** o bezbožném! Bůh si nepřeje jeho smrt, nýbrž chce, aby se obrátil a byl živ! Nechce, aby se ubíral svou zlou cestou dál a hnal se do záhuby, ale aby se k němu obrátil a došel slitování. „*Opust' bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, neboť jest hojný k odpuštění. Nejsou zajisté myšlení Má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty Mé, praví Hospodin.*“ (Iz. 55,7.8) Jestliže tedy bezbožný uposlechne vážného Božího varování a obrátí se k Hospodinu, uslyší ony úžasné Boží myšlenky o spasení, uvěří v Ježíše a je zachráněn. **Ne jeho skutky, nýbrž jeho víra je mu pak počtena za spravedlnost.** Ano, sama Boží spravedlnost je pak šatem, jímž oděn onen věřící stojí před Bohem. A jeho srdce naplňuje pokoj a radost. Duch Svätý ho přesvědčuje o tom, že je Božím dítětem a zapečetuje ho a zaručuje mu všechna práva a nové vztahy plynoucí z tohoto vzácného poměru.

Bohu buď chvála, že pokud jde o otázku našeho ospravedlnění, máme se obírat **jen Božími myšlenkami a dílem Ježíše Krista!** Naše srdce si vždy myslí o Božím srdci příliš málo. Jako je nebe vyšší, tak jsou vyšší Boží cesty než naše cesty a Jeho myšlenky než naše myšlenky. Vždy shledáváme, že **všichni**

lidé, kteří bez pochybování přijali vírou Boží myšlenky, okoušejí pokoj a radost a jsou schopni oslavovat Boha důstojným životem, zatímco všichni, kteří se obírají svými myšlenkami a svým srdcem, chodí skleslí a mají málo za co děkovat. Stojí pořád zdaleka jako hříšníci a nechtějí přistoupit blíž jako milované děti, které si jsou vědomy lásky svého Otce. Náš pokoj není založen na *nás*, ani na něčem, co *my* jsme udělali – Bohu díky – *nýbrž* je založen na *Bohu a na Jeho díle vykoupení* dokonaném Kristem Ježíšem. Věříme v Boha, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých a dal Mu slávu. Naše víra a naše naděje je v samém Bohu. (1. Petr. 1,21)

Abraham složil svou naději v Bohu, který oživuje mrtvé a povolává těch věcí, které nejsou, jako jsoucích. Uvěřil proti naději a v naději; „*a nezemdle ve víře, nehleděl na své tělo již umrtvené, ježto téměř ve stu letech byl, ani na život Sáry umrtvený. O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nevěry, nýbrž posilnil se vírou, vzdav chválu Bohu, jsa tím plně jist, že cokoli (Bůh) zaslíbil, mocen jest i učiniti. A proto počteno jemu to za spravedlnost.*“ (Řím. 4,18–22) Chtějme být, milý čtenáři, jako on a radostně s apoštolem volat: „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista!*“ (Řím. 5,1)

BHCh 1897/23–28

Ani pro – ani proti

Ano, i takoví jsou lidé. Nosí jméno křesťana, ale nemají na ně právo. Mají sice pěkný náboženský „kabát“, o němž se domnívají, že jim dodává větší vážnosti, ale nemají osobní víru v Ježíše Krista. Mají jen určité názory. Pro ně Bůh a Jeho Slovo, Kristus a Jeho kříž, čas a věčnost, nebe a peklo – jsou věci, o nichž prý se dá diskutovat. Ano, nestavějí se výslovně proti Bohu, ale chtějí využívat všeho, co jim svět nabídne, chtějí si vše dovolit a nemyslí na následky, které to s sebou nese. Rádi by zemřeli jako svatí, když předtím žili jako hříšníci.

Rádi mluví o mravnosti, vyjadřují svůj názor v společenských a náboženských otázkách, ale jde jim jen o záležitost rozumu. Nikdy se osobně nesečkali s Bohem, dávají si dobře pozor, aby se nepostavili na stranu Krista. Váhají, vymlouvají se, odkládají rozhodnutí ze dne na den, říkajíce: „My se opravdu chceme rozhodnout, ale až později. Víte, život je tak krátký a my bychom si ho chtěli ještě co nejvíce užít.“

Je-li tomu tak, milý čtenáři, s tebou, je nejvyšší čas, aby sis – naopak – zvolil Krista. Je to rozhodnutí, kterého nikdo nikdy nebude litovat.

Boží slovo varuje: „*Nejsi ani studený, ani horký. Ó kéž bys byl studený nebo horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst Svých.*“ (Zj. 3,15.16)

La bonne semence 1990, 25.5.

Velké váhy

S tímto symbolem bývá obvykle zosobňována „paní Spravedlnost“. A spousta lidí, povzbuzena tím, si s takovým nástrojem představuje i Boží spravedlnost. V den Božího soudu prý rozhodne váha dobrých nebo zlých skutků na miskách. Podle toho, co převáží, bude rozhodnut věčný osud posuzované osoby.

Je to naivní, klamná a osudně zlá představa. Pokud jde o spasení duše, lidské skutky nemají větší váhu než kouř nebo vítr. Bůh uznává jen dílo Ježíše Krista. To má podle Jeho ocenění takovou důležitost a váhu, že všichni lidé by jím mohli být zachráněni, spaseni, kdyby všichni chtěli.

Ano, naše spasení pochází od Boha a jen od Něho. Ale naše „dobré“ skutky nám k spasení nedopomohou. Ty mají své oprávněné místo teprve u těch, kteří již vědí, že jsou spaseni. A o svém spasení **musíme vědět** už nyní – na zemi. (1. ep. Jana 5,13)

La bonne semence 1990, 25.5.

„VÍME, že jsme přešli ze smrti do života.“ (1. ep. J. 3,14)

